DANSUL MORȚII

AL ȘASELEA VOLUM DIN SERIA

PENDERGAST

http://www.virtual-project.eu

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

DANSUL MORȚII

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD
Dance of Death

Lincoln Child dedică această carte
fiicei sale, Veronica.

Douglas Preston dedică această carte
fiicei sale, Aletheia.

MULȚUMIRI

Vrem să le mulțumim următoarelor persoane din cadrul editurii Warner Books: Jamie Raab, Larry Kirshbaum, Maureen Egen, Devi Pillai, Christine Barba și echipa de vânzări, Karen Torres și departamentul de Marketing, Martha Otis și Departamentul de Promovare și Publicitate, Jennifer Romanello, Dan Rosen, Maja Thomas, Flag Tonuzi, Bob Castillo, Penina Sacks, Jim Spivey, Miriam Parker, Beth de Guzman și Les Pockell.

Mulțumiri speciale redactorei noastre, Jaime Levine, fiindcă este o susținătoare neobosită a romanelor semnate Preston–Child. O mare parte a succesului nostru se datorează redactării sale excelente, precum și entuziasmului și sprijinului ei.

Le mulțumim de asemenea și agenților noștri, Eric Simonoff de la Janklow & Nesbit și Matthew Snyder de la Creative Artists Agency. Ghirlandele de lauri pleacă spre agentul special Douglas Margini, Jon Couch, John Rogan și Jil Novak, pentru sprijinul lor de orice fel, acordat în diverse privințe.

Și, ca întotdeauna, vrem să le mulțumim soțiilor și copiilor noștri pentru dragostea lor și pentru susținere.

Nu este nevoie să mai spunem că personajele, corporațiile, evenimentele, localitățile, secțiile de poliție, periodicele, muzeele și organismele guvernamentale descrise în paginile romanului sunt imaginare sau plasate într-un context fictiv.

1

Dewayne Michaels stătea în rândul doi al amfiteatrului, holbându-se la profesor cu speranță că expresia feței sale putea trece drept interes. Își simțea pleoapele atât de grele, încât avea impresia că de ele i se cususeră plumbi de pescuit. Capul îi zvâcnea în ritmul bătăilor inimii, iar gustul propriei limbi îl făcea să creadă că pe ea se ghemuise ceva care-și dăduse acolo duhul. Ajunsese târziu, numai ca să găsească sala aceea imensă plină ochi, cu doar un singur loc liber: în centrul celui de-al doilea rând, chiar în fața conferențiarului.

Mda, grozav.

Dewayne studia de fapt ingineria electrică. Se hotărâse să frecventeze cursul ăsta din același motiv pentru care o făcuseră toți studenții la inginerie din ultimele trei decenii – era o bagatelă. „Literatura Engleză – O Perspectivă Umanistă" fusese întotdeauna un curs pe care-l puteai absolvi fără să fii nevoit nici măcar să frunzărești vreo carte. Profesorul care-l preda de obicei, un rahat fosilizat pe nume Mayhew, nu-și ridica aproape niciodată ochii din notițele sale de curs vechi de patruzeci de ani și zumzăia monoton, ca un hipnotizator, pe un ton al vocii numai bun să te-mbie la somn. Bătrânul nătărău nu schimba niciodată subiectele de examen și tot dormitorul lui Dewayne era plin de copiile lor. Însă ăsta fusese norocul lui, cursul era predat – numai și numai în semestrul acela – de un individ *renumit*, doctorul Torrace Hamilton. Era ca și cum Eric Clapton ar fi acceptat să cânte la balul de sfârșit de an, așa se gudurau cu toții pe lângă acest Hamilton.

Dewayne se foi, dezolat. Îi amorțise deja fundul pe scaunul rece, de plastic. Se uită la stânga, apoi la dreapta. Peste tot, studenții – în marea lor majoritate din ultimii ani – luau notițe, înregistrau pe reportofoane, nu scăpau nici unul dintre cuvintele profesorului. Sala de curs se umpluse în întregime pentru prima oară. Nu se zărea nici unul dintre studenții la inginerie.

Ce tâmpenie.

Dewayne își reaminti că mai avea la dispoziție încă o săptămână în care putea să renunțe la curs. Dar i-ar fi prins bine o notă mare și era totuși posibil ca profesorul Hamilton să fie indulgent la examen. La naiba, toți studenții ăia n-ar fi apărut acolo într-o dimineață de sâmbătă dacă s-ar fi gândit că aveau să fie tratați cu severitate... nu-i așa?

Între timp, așezat în față și în centru, Dewayne se gândi că ar fi fost de preferat să facă un efort ca să pară treaz.

Hamilton se plimba încoace și încolo pe podium, cu vocea lui profundă reverberând. Semăna cu un leu cenușiu, cu părul dat pe spate ca o coamă și purtând un costum elegant, gri-închis, în locul obișnuitelor haine ponosite, din tweed. Accentul lui era neobișnuit, nu semăna cu cel din New Orleans, caracteristic localnicilor, și nu era cu siguranță yankeu. De fapt nici nu prea suna a accent englezesc. Pe scaunul din spatele profesorului stătea un asistent, care lua sârguincios notițe.

– Și astfel, spunea Hamilton, astăzi ne vom ocupa de *Tărâmul pustiu,* poemul lui Eliot – poemul care descrie secolul douăzeci, cu întreaga sa alienare și deșertăciune. Unul dintre cele mai grandioase poeme care s-au scris vreodată.

Tărâmul pustiu. Dewayne își aducea acum aminte. Ce titlu. Bineînțeles că nu se ostenise să-l citească. De ce-ar fi făcut-o? Era o poezie, nu un afurisit de roman; o putea citi chiar atunci, în timpul cursului.

Luă cartea cu poeziile lui T.S. Eliot – o împrumutase de la un prieten, ca să nu-și irosească banii pe un obiect pe care n-avea să-l mai folosească niciodată – și o deschise. Înăuntru, alături de pagina de titlu, se afla fotografia unui bărbat, el însuși cu adevărat insignifiant, ochelari minusculi, de bunicuță, buzele strânse de parcă i-ar fi îndesat cineva în

fund o coadă de mătură de jumătate de metru. Dewayne pufni și începu să răsfoiască paginile. Tărâmul pustiu, Tărâmul pustiu... iat-o.

Oh, rahat. Nu era un limerick[1]. Blestemăția continua, pagină după pagină.

– Primele versuri ne sunt de acum atât de bine cunoscute încât ne vine greu să ne imaginăm senzația – șocul – oamenilor care le-au citit pentru prima oară în *The Dial*, în 1922. Nu era ceea ce înțelegeau oamenii prin poezie. Era mai degrabă un soi de antipoezie. Nu se știa cine e poetul. Cui îi aparțineau gândurile acela sumbre, neliniștitoare? Gândiți-vă la imaginile de la început. „Prăsind liliac din țărâna moartă"[2], „rădăcini amorțite", „uituc omăt". Dragi prieteni, nici un alt poet din istoria lumii n-a mai scris vreodată astfel despre primăvară.

Dewayne răsfoi poemul până la sfârșit, descoperind că avea peste patru sute de versuri. „Oh, nu. Nu..."

– Ne intrigă faptul că Eliot a preferat, în versul al doilea, liliacul în locul macului, care, la vremea respectivă, ar fi reprezentat o alegere mult mai tradițională. Macii creșteau atunci din belșug în Europa, o asemenea abundență nu se mai pomenise de secole întregi, datorită nenumăratelor cadavre din Războiul Mondial, intrate în putrefacție. Dar, cu mult mai important, macul – având drept conotație somnul narcotic – pare să se potrivească mai bine cu imagistica lui Eliot. Așa că, de ce a ales liliacul? Dacă aruncăm o privire asupra modului în care folosește Eliot aluziile, aici e cel mai probabil vorba despre o referire la elegia lui Whitman, *When Lilacs Last in the Door-yard Bloom'd*[3].

Oh, Doamne, era ca un coșmar: stătea în partea din față a sălii și nu pricepea nici măcar un singur cuvânt din tot ce spunea profesorul. Cine-ar fi crezut că e posibil să scrii patru sute de versuri despre o nenorocire de ținut pustiit, *distrus*? Apropo de distrugeri, i se părea că

[1] Poezie umoristică din cinci versuri, cu formă fixă. (n.tr.)

[2] Traducerea fragmentelor din poem a fost preluată din *România Literară* Nr. 29, ediția online http://www.romlit.ro/trmul_pustiiri_1922 (n.tr.)

[3] *Când a înflorit ultima oară liliacul din curte.* (n.tr.)

are capul plin cu bile de rulment. Aşa-i trebuia, fiindcă-şi pierduse vremea până la patru dimineaţa, când votcă Grey Goose.

Îşi dădu seama că se făcuse linişte, că vocea de dincolo de catedră amuţise. Îşi ridică privirea spre doctorul Hamilton şi văzu că profesorul stătea nemişcat, cu o expresie ciudată pe chip. Elegant sau nu, bătrânul arăta de parcă tocmai i-ar fi scăpat un rahat aburind în pantaloni. Devenise dintr-odată ciudat de tras la faţă. Sub ochii lui Dewayne, îşi tamponă meticulos fruntea cu o batistă scoasă cu mişcări încete, pe care o împături apoi cu grijă şi şi-o puse la loc, în buzunar. Îşi drese glasul.

– Scuzaţi-mă, zise, întinzând mâna către paharul cu apă de pe catedră, din care sorbi o mică înghiţitură. Aşa cum spuneam, să examinăm metrica folosită de Eliot în prima parte a poemului. În versurile sale cu lungime neuniformă, frazele continuă cu agresivitate de la unul la altul şi în ritm apar pauze numai acolo unde sfârşitul versului şi al frazei coincid. Remarcaţi şi verbele extrem de accentuate: *prăsind, amestecând, stârnind.* Sunt ca nişte bătăi de tobă disparate, de rău augur; sunt ameninţătoare; zguduie înţelesul frazei; creează un sentiment de nelinişte. Ne anunţă că în poemul ăsta o să se-ntâmple ceva şi că n-o să fie ceva plăcut.

Curiozitatea pe care i-o stârnise lui Dewayne pauza neaşteptată păli. Expresia stranie dispăruse de pe faţa profesorului cu aceeaşi rapiditate cu care apăruse, iar tenul lui – deşi încă palid – nu mai era cadaveric.

Studentul îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii. Putea să treacă poemul repede în revistă, să deducă despre ce era vorba în blestemăţia aia. Aruncă o privire asupra titlului, apoi îşi coborî ochii către motto, sau epigraf, sau cum s-o mai fi numit.

Se opri. Ce naiba mai era şi asta? *Nam Sibyllam quidem...*[1]. Indiferent ce-o fi fost, nu era în engleză. Şi acolo, îngropată chiar în mijlocul citatului, apărea o mâzgăleală de-a dreptul bizară, care nici măcar nu făcea parte din alfabetul obişnuit. Se uită la notele explicative din subsolul paginii şi află că prima parte era în latină, iar a doua în greacă.

[1] Citat din Satyricon, satiră atribuită lui Gaius Petronius, consilier al împăratului Nero. (n.tr.)

Urma dedicația: Pentru Ezra Pound, *il miglior fabbro*[1]. Nota explicativă spunea că ultima parte e în italiană.

Latină, greacă, italiană. Și afurisitul de poem nici măcar nu începuse încă. Ce mai urma, poate niște hieroglife?

Era un coșmar.

Citi prima pagină, apoi a doua. Păsărească, nici mai mult nici mai puțin. „Îți arăta-voi frica într-un pumn de praf." Asta ce mai voia să-nsemne? Ochii îi căzură pe versul următor: *Frisch weht der Wind*[2]...

Închise brusc cartea, simțind că i se făcea rău. Asta-i pusese capac. Doar treizeci de versuri din poem și deja patru limbi. Avea să-și înceapă ziua următoare cu un drum la secretariat, ca să scape de acest fiasco.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu capul zvâcnind. Decizia odată luată, se întrebă cum avea să suporte următoarele patruzeci de minute fără să se urce pe pereți. Măcar dacă ar fi stat undeva, în spate, de unde ar fi putut să iasă neobservat...

Sus, pe podium, profesorul continua cu voce monotonă.

– Toate acestea fiind spuse, să trecem acum la examinarea...

Hamilton amuți din nou, pe neașteptate.

– Scuzați-mă.

Căpătă din nou o expresie vlăguită. Părea – cum? Derutat? Agitat? Nu: părea îngrozit.

Dewayne își îndreptă spatele, brusc interesat.

Mâna profesorului fâlfâi către batistă, o scoase bâjbâind și o scăpă când încercă să și-o ducă la frunte. Se uită nehotărât în jur, cu mâna încă fluturând, de parcă ar fi vrut s-alunge o muscă. Își căută fața și începu să și-o atingă ușor, ca un orb. Degetele tremurătoare îi pipăiră buzele, ochii, nasul și părul, apoi loviră din nou aerul.

În sala de conferințe se lăsase liniștea. Asistentul așezat în spatele profesorului își puse jos stiloul, cu o expresie îngrijorată. „Ce se petrece? se minună Dewayne. Are un atac de cord?"

---

[1] Cel mai priceput meșter (n.tr.)

[2] Vântul suflă înfiorător (n.tr.)

Profesorul făcu un pas mic înainte, clătinându-se și lovind catedra. Și acum cealaltă mână i se avântă către față, pipăind-o, de data asta mai apăsat, întinzând pielea, trăgându-se de buza de jos, dându-și câteva palme ușoare.

Se opri brusc și își plimbă privirea prin încăpere.

– E ceva în neregulă cu fața mea?

Tăcere de mormânt.

Încet, foarte încet, doctorul Hamilton se relaxă. Inspiră tremurând, o dată și încă o dată, și trăsăturile i se relaxară treptat. Își drese glasul.

– După cum spuneam...

Dewayne îi văzu degetele unei mâini prinzând din nou viață, zvâcnind, tremurând. Mâna i se reîntoarse pe față, trăgând de piele, trăgând.

Era prea ciudat.

– Spuneam... începu profesorul, dar mâna îi întrerupse discursul.

Gura i se deschise și i se închise, fără să scoată altceva decât o respirație hârâită. Un alt pas târșâit, ca de robot, dând din nou peste catedră.

– Ce sunt chestiile astea? întrebă, și vocea i se frânse.

Doamne, acum se trăgea de piele, întinzându-și grotesc pleoapele, zgâriindu-se cu ambele mâini – apoi urmă mișcarea unei unghii, prelungă, în zigzag, și pe un obraz îi apăru o dâră de sânge.

Prin sală se propagă o undă, ca un oftat stânjenit.

– S-a întâmplat ceva, domnule profesor? întrebă asistentul.

– Am... pus... o întrebare.

Hamilton răspunsese mârâind, aproape fără voia lui, cu vocea înăbușită și distorsionată de mâinile care îl trăgeau de pielea feței.

Un alt pas împleticit, după care îi scăpă pe neașteptate un țipăt.

– Fața mea! De ce nu-mi spune nimeni ce nu e în ordine cu *fața mea?*

O altă tăcere de mormânt.

Degetele începură acum să sape și pumnul lovi în nas, care trosni ușor.

– Luați-i de pe mine! *Mănâncă din fața mea!*

Oh, rahat! Sângele îi țâșni din nări, împroșcându-i cămașa albă și costumul gri-închis. Pe fața lui, degetele erau ca niște gheare, rupând și sfâșiind; apoi un deget i se înălță ca un cârlig și – văzu Dewayne cu o groază cumplită – pătrunse într-una dintre orbite.

– Afară! Scoateți-i afară!

Urmă o mișcare bruscă de rotație, care îi aduse aminte lui Dewayne de extragerea unui polonic de înghețată, și globul ochiului se proiectă brusc în exterior, grotesc de mare, legănându-se și uitându-se drept la el, dintr-un unghi de neimaginat.

În sală răsunară țipete. Studenții din primul rând se traseră înapoi. Asistentul sări în picioare și alergă spre Hamilton, care-l respinse cu violență.

Dewayne se pomeni pironit de scaun, cu mintea goală, cu membrele paralizate.

Profesorul Hamilton făcu încă un pas mecanic, apoi încă unul, smulgându-și smocuri de păr și clătinându-se de parcă ar fi fost gata să cadă drept peste el.

– Un doctor! țipă asistentul. Aduceți un doctor!

Vraja se rupse. Agitația se stârni dintr-odată, toată lumea ridicându-se în același timp, se auziră cărțile căzând, o babilonie sonoră de voci panicate.

– Fața mea! zbieră profesorul, acoperind vacarmul. Unde e?

Începu haosul, studenți alergau spre ușă, cineva plângea. Alții se grăbiră spre partea din față a sălii, către profesorul cuprins de spaimă, încercând să pună capăt atacului său sinucigaș. Hamilton îi lovea orbește, scoțând un sunet ascuțit, pătrunzător, chipul său fiind o mască roșie. Cineva care înainta pe rândul de scaune croindu-și drum cu forța călcă apăsat pe piciorul lui Dewayne. Fața lui fusese împroșcată de stropi de sânge; îi simțea calzi pe piele. Totuși, nu se clinti. Descoperi că era incapabil să-și ia ochii de la profesor, că nu era în stare să fugă de coșmar.

Studenții se luptaseră cu Hamilton, aducându-l lângă catedră, și alunecau pe sângele lui, încercând să-i imobilizeze brațele care se zvârcoleau și trupul care se zbătea cu violență. Sub ochii lui Dewayne, el îi respinse cu o forță demonică, înșfăcă paharul cu apă, îl izbi de catedră și începu să-și înfigă urlând cioburile în propriul gât, răsucind și extrăgând, ca și cum ar fi încercat să sape ca să scoată ceva.

Pe urmă Dewayne descoperi pe neașteptate că se putea mișca. Se ridică ajutându-se de mâini, alunecă, alergă de-a lungul rândului către intervalul dintre scaune și sprintă în susul treptelor, către ușa din spate a amfiteatrului. Unicul lui gând îi cerea să se îndepărteze de oroarea inexplicabilă la care fusese martor. În timp ce se năpustea pe ușă afară și se lansa cu toată viteza pe coridor, în minte îi răsuna, iarăși și iarăși, o singură propoziție:

Îți arăta-voi frica într-un pumn de praf.

2

– Vinnie? Vin? Sigur n-ai nevoie de ajutor?

– Sigur! Locotenentul Vincent D'Agosta se străduia să-şi păstreze vocea calmă şi egală. Sigur că nu. E în ordine. Încă două minute şi gata.

Îşi ridică privirea spre ceas: aproape ora nouă. Încă două minute. Da, cum să nu. Dacă reuşea se punea cina pe masă la ora zece, se putea considera norocos.

Bucătăria Laurei Hayward – încă o mai considera bucătăria ei; el nu se mutase acolo decât de şase săptămâni – era de obicei o oază de ordine, tot atât de liniştită şi de imaculată ca ea însăşi. Acum semăna a zonă de război. Chiuveta era plină ochi de oale murdare. În jurul coşului de gunoi zăceau o jumătate de duzină de cutii de conserve goale, din care picura sos de roşii şi ulei de măsline. Pe masă erau deschise aproape tot atâtea cărţi de bucate, cu paginile ascunse sub coji de pâine şi viscole de făină. Singura fereastră, cu vedere către intersecţia înzăpezită dintre 77th şi First, era împestriţată de grăsimea cârnaţilor fripţi. Şi, cu toate că ventilatorul funcţiona la putere maximă, mirosul de carne arsă se încăpăţâna să zăbovească în aer.

De câteva săptămâni, ori de câte ori le permiseseră programele lor de lucru să-şi petreacă timpul împreună, Laura reuşise să pregătească în grabă – după toate aparenţele aproape fără efort – o masă delicioasă. D'Agosta fusese uluit. Pentru în-curând-fosta-lui-soţie, aflată în momentul respectiv în Canada, gătitul fusese întotdeauna un chin, acompaniat de oftaturi histrionice şi zăngănit de cratiţe, cu

rezultate – cel mai adesea – dezastruoase. Față de Laura, deosebirea era ca de la cer la pământ.

Dar, pe lângă uimire, D'Agosta se simțea și ușor amenințat. În calitate de căpitan în cadrul NYPD[1], Laura Hayward îi dădea clasă nu numai în privința gradului, ci și în bucătărie. Toată lumea știa că bărbații erau cei mai buni bucătari, mai ales italienii. Îi uluiau pe francezi. Așa că el îi tot promisese că avea să-i ofere o cină italienească adevărată, exact cum o pregătea bunica lui. Masa părea să devină din ce în ce mai complexă și mai spectaculoasă de fiecare dată când el își repeta promisiunea. Iar seara aceea era, în sfârșit, cea în care urma să facă lasagna napoletana, după rețeta bunicii sale.

Numai că, odată intrat în bucătărie, își dăduse seama că nu-și amintea cu exactitate rețeta. Oh, își văzuse bunica gătind de zeci de ori. O și ajutase adesea. Dar ce se punea de fapt în acel *ragù*[2] pe care-l turna peste straturile de paste? Și ce ingrediente folosea – pe lângă cârnați și diverse sortimente de brânză – pentru chifteluțele minuscule, cum făcea umplutura? Disperat, apelase la cărțile de bucate ale Laurei, însă indicațiile oferite în fiecare se contraziceau între ele. Și iată-l aici, după câteva ore, cu toate componentele în diverse stadii ale preparării și din ce în ce mai frustrat pe secundă ce trecea.

O auzi pe Laura spunând ceva în camera de zi, locul ei de exil.

– Ce este, iubito?

– Mâine o s-ajung târziu acasă. Rocker ține pe 22 ianuarie o ședință de informare, cu toți căpitanii. Așa că numai luni seara mai am timp să actualizez rapoartele și informațiile despre personal.

– Rocker și hârțoagele lui. Apropo, ce mai face amicul tău, comisarul?

– Nu e amicul meu.

D'Agosta se întoarse la *ragù*, lăsat să scadă pe mașina de gătit. Rămăsese cu convingerea că își recăpătase vechiul post și gradul numai fiindcă Laura pusese o vorbă bună pe lângă Rocker. Nu-i plăcea, dar așa stăteau lucrurile.

---

[1] Departamentul de Poliție dinNew York (n.tr.)

[2] Sos bolognez de carne (n.tr.)

O bulă imensă de sos se înalță din oală, erupse ca un vulcan și îl împroșcă pe mână.

– Au! țipă el, vârându-și mâna sub jetul de apă, în timp ce dădea focul mai mic.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic. Totul e perfect.

Amestecă în sos cu o lingură de lemn, își dădu seama că se prinsese de fundul tigăii și se grăbi să-l mute pe un ochi mai mic. Își duse lingura cu prudență la buze. Nu era rău, nu era rău deloc. Mulțumitor de gros, senzație plăcută în cerul gurii, doar un ușor gust de arsură. Însă nu era ca al bunicii.

– Ce altceva se mai pune în *ragù, nonna?* murmură el.

Dacă vreun cor invizibil îi oferi vreun răspuns, D'Agosta nu putu să-l audă.

Dinspre mașina de gătit veni pe neașteptate un șuierat puternic. Apa sărată din oala imensă dădea în foc. Își înghiți o înjurătură, micșoră flacăra, desfăcu o cutie de paste și lăsă să cadă înăuntru aproape jumătate de kilogram de lasagna.

În bucătărie pătrunse muzica din camera de zi; Laura pusese un CD cu Steely Dan.

– Jur că mâine vorbesc cu proprietarul despre portar, spuse ea, de dincolo de ușă.

– Care portar?

– Cel nou, angajat acum câteva săptămâni. E cel mai ursuz tip pe care l-am întâlnit în viața mea. Ce soi de portar nu-ți deschide ușa? Și-n dimineața asta nu mi-a chemat un taxi. S-a mulțumit să clatine din cap și să plece. Nu cred că vorbește engleza. Sau cel puțin pretinde că n-o știe.

„La ce te aștepți pentru două mii cinci sute pe lună?" își zise D'Agosta în sinea lui. Dar apartamentul era al ei, așa că își ținu gura. Și chiria era plătită din banii ei – cel puțin deocamdată. Era hotărât să schimbe lucrurile în privința asta cât mai curând cu putință.

Se mutase acolo fără să-și facă nici un fel de speranțe. Trecuse pur și simplu prin cea mai proastă perioadă din viața lui și refuza să se

gândească la viitor, nu cu mai mult de o zi înainte. Şi se afla, totodată, în primele etape ale unui divorţ care promitea să fie neplăcut; o nouă relaţie de iubire nu era, probabil, cel mai inteligent lucru pe care l-ar fi putut face. Dar situaţia evoluase cu mult mai bine decât ar fi putut spera vreodată. Laura Hayward era mai mult decât o prietenă sau decât o iubită – devenise un suflet-pereche. Se gândise că faptul că aveau aceeaşi meserie şi că ea era mai mare în grad aveau să le creeze probleme. Însă se întâmplase exact invers: aveau un limbaj comun, o şansă de a se ajuta unul pe altul, de a discuta despre cazurile lor fără să-şi facă griji în privinţa confidenţialităţii sau a criticilor.

– Vreun indiciu nou despre Bălăngănilă?

Bălăngănilă era porecla dată de NYPD unui individ care furase de curând bani de la bancomate cu un card fals, expunându-şi apoi penisul în faţa camerelor de luat vederi. Majoritatea incidentelor se petrecuseră pe teritoriul secţiei lui D'Agosta.

– O posibilă martoră oculară la furtul de ieri.

– Şi ce-a văzut cu ochii ei? întrebă Laura, cu subînţeles.

– *Mutra* tipului, firește.

D'Agosta amestecă în paste, uniformizând fierberea. Aruncă o privire spre cuptor, asigurându-se că ajunsese la temperatura dorită. Pe urmă îşi îndreptă atenţia către dezordinea de pe masă, trecând totul în revistă în gând. Cârnaţi: bifat. Chifteluţe: bifat. Ricotta, parmezan şi mozzarella *fiordilatte:* bifate, toate. „La urma urmelor, s-ar părea că mi-a reuşit ca prin farmec..."

La naiba. Încă mai avea de ras parmezanul.

Trase un sertar şi începu să-l răscolească frenetic. Timp în care avu impresia că sunase cineva la uşă.

Poate că nu fusese decât imaginaţia lui. La Laura nu veneau nicidecum mulţi oaspeţi, iar la el era al naibii de sigur că nu venea nimeni. Era probabil o livrare de la restaurantul vietnamez de la parter, adusă din greşeală unde nu trebuia.

Mâna i se strânse pe mânerul răzătorii dreptunghiulare. O scoase dintr-o smucitură, o puse pe masă şi înşfăcă un calup de parmezan. Alese cea mai fină dintre cele patru feţe şi apropie brânza de oţel.

– Vinnie? spuse Laura. Ar fi bine să vii încoace.

D'Agosta nu ezită decât o singură clipă. În tonul ei era ceva care-l făcu să scape totul pe masă și să iasă din bucătărie.

Ea stătea în cadrul ușii din față a apartamentului, discutând cu un străin. Chipul bărbatului era în umbră, dar purta un trenci scump. Avea un aer familiar.

Pe urmă înaintă cu un pas, ajungând în lumină. D'Agosta își ținu răsuflarea.

– Dumneata? spuse el.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Iar dumneavoastră sunteți Vincent D'Agosta.

Laura îi aruncă o privire. „Cine e?" întrebau ochii ei.

D'Agosta expiră încet.

– Laura, zise el, vreau să ți-l prezint pe Proctor. Șoferul agentului Pendergast.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

Proctor se înclină din nou.

– Sunt încântat de cunoștință, doamnă.

Ea se mulțumi să răspundă cu o înclinare a capului.

Șoferul se întoarse din nou spre D'Agosta.

– Acum, domnule, sunteți amabil să veniți cu mine?

– Unde?

Dar știa deja răspunsul.

– Pe Riverside Drive, la numărul opt sute nouăzeci și unu.

D'Agosta își linse buzele.

– De ce?

– Fiindcă acolo vă așteaptă cineva. Cineva care v-a solicitat prezența.

– Acum?

Proctor răspunse cu o nouă plecăciune.

3

D'Agosta stătea pe bancheta din spate a Rolls-Royce-lui de epocă Siver Wraith, privind pe geam fără să vadă de fapt nimic. Proctor îl dusese spre vest, prin parc, și mașina imensă străbătea acum Broadway-ul ca o rachetă.

D'Agosta se foi în interiorul căptușit cu piele albă, abia reușind să-și înfrâneze curiozitatea și nerăbdarea. Se simțea tentat să-l bombardeze pe Proctor cu întrebări, dar era sigur că șoferul nu i-ar răspunde.

„Numărul opt sute nouăzeci și unu de pe Riverside Drive." Casa – una dintre casele – agentului special Aloysius Pendergast. Prietenul și partenerul lui D'Agosta în investigarea mai multor cazuri neobișnuite. Misteriosul agent FBI pe care îl cunoștea și totuși nu-l cunoștea și care părea să aibă tot atât de multe vieți ca o pisică...

Până într-o zi, cu mai puțin de două luni în urmă, când îl văzuse pe Pendergast pentru ultima oară.

Se întâmplase în Italia, pe panta abruptă a unui deal din sudul Florenței. Pendergast se aflase mai jos de el, înconjurat de o haită de câini voraci, antrenați pentru vânătoarea de mistreți și secondați de o duzină de bărbați înarmați. Se sacrificase ca să scape D'Agosta.

Iar el îl lăsase s-o facă.

Se foi neliniștit în timp ce rememora totul. „Cineva care v-a solicitat prezența", spusese Proctor. Era oare posibil ca, în ciuda tuturor

celor petrecute, Pendergast să fi reușit cumva să scape? N-ar fi fost prima oară. Își reprimă un val de speranță...

Dar nu, nu era posibil. În inima lui, știa că Pendergast murise.

Rolls-ul mergea acum pe Riverside Drive. D'Agosta se foi iarăși, cu ochii la indicatoarele străzilor pe lângă care treceau: 125th Street, 130th. Cartierul bine îngrijit din jurul Universității Columbia ceda cu repeziciune locul caselor dărăpănate din gresie și ruinelor. Frigul din ianuarie îi gonise înăuntru pe obișnuiții pierde-vară și, în lumina palidă a serii, strada părea pustie.

D'Agosta deslușI acum, drept în față, dincolo de 137th Street, vila lui Pendergast, fațada ei cu ferestre bătute în scânduri și terasa cu balustradă. Contururile întunecate ale clădirii imense îl înfiorară.

Rolls-ul trecu de porțile din gardul de fier cu vârfuri ascuțite și se opri sub portalul de la intrarea trăsurilor. D'Agosta coborî fără s-aștepte să-i deschidă Proctor portiera și privi liniile familiare ale vilei asimetrice, cu ferestrele acoperite cu tablă, arătând în ochii lumii aidoma tuturor celorlalte clădiri abandonate de pe Riverside Drive. Însă interiorul era al unei case a minunilor și a secretelor aproape incredibile. Își simți inima bătând din ce în ce mai tare. Poate Pendergast era la urma urmelor înăuntru, în obișnuitul lui costum negru, stând în bibliotecă, în fața focului, cu flăcările unduitoare aruncând umbre straniI pe tenul lui palid.

„Dragul meu Vincent, ar fi spus el, îți mulțumesc c-ai venit. Ți-aș putea stârni interesul cu o sticlă de Armagnac?"

D'Agosta așteptă ca Proctor să descuie și apoi să deschidă ușa grea. Lumina de un galben palid se revărsă pe peretele vechi de cărămidă. Înaintă în timp ce șoferul încuia cu grijă ușa în spatele lui. Inima începu să-i bată și mai repede. Simplul fapt că se afla în interiorul vilei îl umplea de un amestec straniu de emoții: entuziasm, anxietate, regret.

Proctor se întoarse spre el.

– Pe aici, domnule, vă rog.

Șoferul deschise drumul de-a lungul coridorului și pătrunse în holul cu tavan albastru, boltit. Acolo, în zeci de vitrine din sticlă ondulată, se

vedeau o multitudine de exponate fabuloase: meteoriți, geme, fosile, fluturi. Privirea lui D'Agosta se furișă, alunecând pe parchet către partea opusă a încăperii, unde erau deschise ușile duble ale bibliotecii. Dacă Pendergast îl aștepta cumva, acolo ar fi trebuit să fie: așezat pe un fotoliu cu rezemători laterale pe care să-și sprijine capul, cu o jumătate de zâmbet jucându-i pe buze, savurând efectul acelei mici drame asupra prietenului său.

Proctor îl conduse către bibliotecă. El trecu pragul cu inima bubuindu-i puternic și făcu primul pas în încăperea somptuoasă.

Locul mirosea așa cum își aducea aminte: a piele și a pânză de legătorie, cu un ușor iz de fum de lemne. Dar în ziua aceea în cămin nu ardea nici un foc vesel. În cameră era frig. Rafturile furniruite, înțesate cu volume legate în piele cu ornamente de aur, erau estompate, neclare. Nu strălucea decât o singură lampă – din sticlă Tiffany, așezată pe o masă din lateral – aruncând un cerc de lumină pe întinsul lac de întuneric.

După o clipă, D'Agosta deslușì o siluetă, lângă masă, chiar dincolo de marginea cercului de lumină. În timp ce o privea, silueta începu să se apropie, traversând covorul. El o recunoscu imediat pe tânăra fată ca fiind Constance Greene, pupila și asistenta lui Pendergast. Avea probabil douăzeci de ani și purta o rochie lungă, demodată, din catifea, ajustată pe talia ei subțire și căzând în falduri aproape până la podea. În ciuda tinereții evidente, ținuta ei îi conferea echilibrul unei femei mult mai mature. Și ochii ei – D'Agosta ținea minte ochii ei stranii, plini de experiență și de cunoaștere, exprimările ei de modă veche, uneori chiar arhaice. Și mai era ceva, ceva aproape dincolo de normal, ceva care părea să nu se dezlipească de ea, aidoma aerului antic al hainelor ei.

În ziua aceea, ochii ei arătau altfel. Păreau bântuiți, întunecați, îngreunați de o pierdere și de... spaimă?

Constance îi întinse mâna dreaptă.

– Domnule locotenent D'Agosta, spuse, pe un ton stăpânit.

El îi luă mâna, nereușind, așa cum i se întâmpla întotdeauna, să se hotărască dacă să i-o strângă sau să i-o sărute. Nu făcu nici una, nici alta, și mâna ei se retrase după o clipă.

Constance era de obicei excesiv de politicoasă. Dar în seara aceea stătea pur și simplu în fața lui D'Agosta, fără să-i ofere un scaun sau să-l întrebe cum se simțea. Părea nesigură. Și el putea să ghicească de ce. Speranța care încolțise în sufletul lui începea să pălească.

– Ați auzit ceva? îl întrebă, cu o voce atât de joasă, încât abia se făcea auzită. Orice?

D'Agosta clătină din cap și flacăra speranței se stinse.

Constance îi susținu privirea încă o clipă. Pe urmă, dând din cap a înțelegere, își îndreptă ochii spre podea, cu brațele fâlfâindu-i pe lângă trup, ca niște fluturi de noapte albi, derutați.

Rămaseră așa, în tăcere, un minut întreg, sau poate chiar două.

Ea își ridică din nou privirea.

– E o prostie din partea mea să continui să sper. Au trecut mai bine de șase săptămâni fără absolut nici o veste.

– Știu.

– E mort, zise ea, cu vocea încă și mai scăzută.

D'Agosta nu spuse nimic.

Ea se dezmetici.

– Înseamnă că e timpul să vă dau *asta*.

Se îndreptă spre polița căminului și luă o casetă mică din lemn de santal, cu incrustații de sidef. O descuie cu cheia minusculă pe care o ținea deja în mână și i-o întinse locotenentului fără s-o deschidă.

– Am întârziat deja prea mult acest moment. Am tot avut senzația că mai există o șansă să apară.

D'Agosta se holbă la casetă. I se părea cunoscută, dar, preț de o clipă, nu reuși să-și dea seama unde o mai văzuse. Apoi își aminti: se întâmplase chiar acolo, în aceeași casă și în aceeași încăpere, în octombrie trecut. Intrase în bibliotecă și îl deranjase pe Pendergast, care scria un bilet. Agentul strecurase hârtia chiar în caseta aceea. Se întâmplase în

noaptea dinaintea plecării în călătoria lor fatidică în Italia – în noaptea în care Pendergast îi povestise despre fratele lui, Diogenes.

– Luați-o, domnule locotenent, îl îndemnă Constance, cu vocea frântă. Vă rog, nu prelungiți momentul ăsta.

– Îmi cer scuze.

D' Agosta luă cu delicatețe cutia și o deschise. Înăuntru nu era decât o coală de hârtie de un crem intens, împăturită o singură dată.

Extragerea acelei foi deveni deodată ultimul lucru din lume pe care și-l dorea D' Agosta. Întinse mâna cu o presimțire, sumbră, despături hârtia și începu să citească.

Dragul meu Vincent,

Dacă citești această scrisoare, înseamnă că sunt mort. Și am murit înainte de a putea duce la îndeplinire o misiune care este de drept a mea și a nimănui altcuiva. Misiunea de a-l împiedica pe fratele meu Diogenes să comită o crimă despre care afirma cândva cu fală că va fi „perfectă".

Aș vrea să-ți fi putut spune mai multe, dar nu știu decât c-o plănuiește de mulți ani, că vrea să fie propria apoteoză. Indiferent în ce ar consta, această crimă „perfectă" va fi infamă. Va transforma lumea într-un loc mai întunecos. Diogenes e un om cu standarde excepționale. N-o să fie mulțumit cu mai puțin.

Mă tem, Vincent, că sarcina de a-l opri pe Diogenes trebuie să cadă acum în seama ta. Nu-ți pot spune cât de mult regret asta. Nu i-aș dori-o nici celui mai mare dușman al meu și, mai ales, nu i-o doresc cuiva pe care am ajuns să-l consider un prieten de încredere. Dar cred că tu ești cel mai în măsură ca să poți face față acestei încercări. Amenințarea lui Diogenes mi se pare că e prea amorfă ca să încredințez misiunea FBI-ului sau unei alte agenții de impunere a legii, fiindcă el și-a înscenat propria moarte acum câțiva ani. O persoană consacrată acestui scop, care acționează de una singură, are cele mai mari șanse de a împiedica săvârșirea crimei plănuite de fratele meu. Iar această persoană ești tu.

Diogenes mi-a trimis o scrisoare cu o singură informație: o dată, 28 ianuarie. După toate aparențele, e data la care va comite crima. Totuși, n-o să fac nici un fel de presupunere – e posibil ca data respectivă să fie lipsită de semnificații.

Va trebuie să-ți iei un concediu de la Departamentul de Poliție Southhampton sau de oriunde altundeva ești angajat în prezent. Asta nu se poate evita. Obține toate informațiile posibile de la căpitanul Laura Hayward, dar, pentru binele ei, implic-o cât mai puțin. Diogenes e expert în proceduri judiciare și polițienești și orice indiciu lăsat la locul faptei – presupunând, Doamne ferește, că nu vei reuși să împiedici crima – va fi, fără nici o îndoială, o creație inteligentă, menită să conducă poliția pe piste eronate. Oricât de bun ofițer ar fi, Hayward nu e pe măsura fratelui meu.

Am lăsat un bilet separat pentru Constance care, în momentul când vei citi acestea, va cunoaște toate amănuntele poveștii. O să-ți pună la dispoziție casa mea, toate rezervele mele financiare și toate resursele de care dispun. O să-ți ofere un cont bancar de cinci sute de mii de dolari, deschis pe numele tău, ca să-l folosești așa cum o să crezi de cuviință. Îți recomand să profiți de calitățile ei inestimabile de cercetător, însă, din motive evidente, îți cer s-o ții departe de investigațiile tale directe. Nu trebuie să iasă niciodată din vila asta. Și trebuie să veghezi asupra ei cu foarte, foarte mare atenție. E încă fragilă, atât psihic, cât și fizic.

Ca un prim pas, ar trebui să-i faci o vizită strămătușii mele Cornelia, care se află într-un spital din Little Governors Island. L-a cunoscut pe Diogenes în copilăria lui și o să-ți ofere toate informațiile personale și de familie de care vei avea cu siguranță nevoie. Tratează-le – ca și pe ea – cu multă băgare de seamă.

Și o ultimă mențiune. Diogenes e extrem de periculos. E egalul meu din punct de vedere intelectual, dar s-a maturizat, cumva, fără nici o fărâmă de conștiință morală. În plus, a fost puternic afectat de o boală gravă din copilărie. E motivat de o ură eternă împotriva mea și de un dispreț total față de omenire. Nu-i atrage atenția mai devreme decât e necesar. Fii vigilent în permanență.

Rămas-bun, prietene – şi mult noroc.
Aloysius Pendergast

D' Agosta îşi ridică privirea.

– 28 ianuarie? Dumnezeule, până atunci nu mai e decât *o săptămână*.

Constance se mulţumi să-şi încline fruntea.

4

Ceea ce o făcuse să se simtă din nou ca acasă la muzeu, își spuse ea, era mirosul: amestecul acela de naftalină, praf, lac vechi și putreziciune. Înaintă de-a lungul coridorului imens de la etajul cinci, trecând pe lângă ușile de stejar ale birourilor ce afișau numele custozilor cu litere aurite în chenare negre. Numărul redus al numelor o surprinse. În șase ani se schimbaseră o mulțime de lucruri, dar acolo, în muzeu, timpul părea să se scurgă într-un alt ritm.

Își făcuse griji – mai multe decât era dispusă să recunoască – întrebându-se cum avea să se simtă reîntorcându-se în muzeu la mai mulți ani după cea mai înspăimântătoare experiență din viața ei. Îngrijorarea o făcuse de fapt să amâne reîntoarcerea. Dar, după primele două zile relativ neplăcute, fu nevoită să admită că foarte puține lucruri continuau să o îngrozească în locul acela. Coșmarurile și sentimentul prelungit de vulnerabilitate se estompaseră de-a lungul anilor. Evenimentele de demult, întâmplările cumplite, erau deja istorie antică. Iar muzeul continua să fie o clădire veche superbă, un castel gotic de dimensiuni colosale, plin de oameni minunați, excentrici – și abundând de exponate bizare, fascinante. Cea mai mare colecție de trilobiți din lume. Inima lui Lucifer, cel mai prețios diamant descoperit vreodată. „Snaggletooth“[1], cea mai mare și cea mai bine conservată fosilă cunoscută a unui Tyrannosaurus Rex.

[1] Colț rupt

Cu toate acestea, avusese grijă să nu hoinărească pe nivelul de sub subsolul clădirii. Şi nu din lene limitase numărul serilor în care rămânea să lucreze cu mult după ora închiderii.

Îşi aducea aminte de vremea când străbătuse acel culoar maiestuos pentru prima oară, în calitate de doctorand lipsit de importanţă. În ierarhia muzeului, doctoranzii ocupau o poziţie atât de joasă, încât nu erau nici măcar dispreţuiţi – erau pur şi simplu invizibili. Nu se putea spune că ar fi avut resentimente: fusese un ritual de trecere, de care avea parte toată lumea. Pe atunci era o nimeni – o „tu" sau, în cel mai bun caz, o „domnişoară".

Cât de mult se schimbaseră lucrurile. Acum era „doctor", uneori chiar „profesor", şi după numele ei tipărit urma un şir de titluri: Membru al Societăţii de Cercetare Pierpoint (cuvântul „membru" o făcea întotdeauna să zâmbească), profesor asistent de etnofarmacologie; şi cel mai recent dintre titlurile ei, redactor-şef al revistei *Museology*. Îşi spusese întotdeauna că titlurile nu însemnau nimic, aşa că fusese surprinsă să descopere că, odată obţinute, i se păreau cât se putea de agreabile. *Profesor*... cuvântul suna frumos, rotund, mai ales pe buzele custozilor bătrâni şi scorţoşi care, cu cinci ani în urmă, nici măcar n-o salutau. Acum se dădeau peste cap ca să-i ceară părerea sau ca să-i prezinte monografiile lor. Chiar în dimineaţa aceea, un personaj care era nici mai mult nici mai puţin decât şeful Departamentului de antropologie şi şeful ei oficial, Hugo Menzies, ceruse cu solicitudine informaţii despre subiectul discursului ei, de mare interes pentru participanţii la apropiatul congres al Societăţii Americane de Antropologie.

Da: o schimbare cu adevărat revigorantă.

Biroul directorului se afla la capătul coridorului, într-una dintre mult jinduitele încăperi din turn. Se opri în faţa uşii imense de stejar, cu lemnul întunecat de patina secolelor. Ridică mâna, apoi o lăsă în jos, cuprinsă brusc de nervozitate. Respiră adânc. Era încântată fiindcă se întorsese în muzeu şi se întrebă încă o dată dacă neaşteptata controversă în care era pe punctul să se lanseze nu era cumva o greşeală gravă. Îşi reaminti că fusese silită să se implice în disputa respectivă şi că, în calitate de redactor-şef la *Museology*, trebuia să ia

poziție. Dacă o evita, avea să-și piardă imediat credibilitatea, ca arbitru al eticii și al libertății cuvântului. Mai rău decât atât, n-avea să fie împăcată cu sine însăși.

Mâna i se apropie cu fermitate de ușa de stejar, o dată, de două, de trei ori, fiecare bătaie fiind mai hotărâtă decât precedenta.

Un moment de tăcere. Pe urmă, doamna Surd, secretara sarcastică și eficientă a directorului muzeului, îi deschise ușa. Ochii albaștri, pătrunzători, o examinară cu rapiditate din cap până-n picioare în timp ce posesoarea lor făcea un pas într-o parte.

– Doctor Green? Doctorul Collopy vă așteaptă. Puteți intra chiar acum.

Margo se apropie de ușa interioară, care se deosebea de cealaltă prin faptul că era mai întunecată la culoare și mai masivă, îi înșfăcă mânerul de alamă rece ca gheața, îl răsuci și o deschise, rotind-o în balamalele bine unse.

Acolo, în spatele unui birou enorm din secolul al nouăsprezecelea, sub un tablou uriaș al Cascadei Victoria, pictat de De Clefisse, stătea Frederick Watson Collopy, directorul muzeului de istorie naturală din New York. Se ridică în picioare cu eleganță, cu fața lui frumoasă încrețită într-un zâmbet. Purta un costum gri, sobru, cu o croială de modă veche, cu albul părții din față al cămășii apretate însuflețit numai de roșul strălucitor al papionului.

– Ah, Margo. Ce bine c-ai venit. Ia loc, te rog.

„Ce bine c-ai venit." Biletul pe care-l primise sunase mai degrabă a convocare decât a invitație.

Collopy ocoli biroul și îi arătă un fotoliu îmbrăcat în piele moale, aflat în fața șemineului de marmură rozalie. Margo se așeză și directorul îi urmă exemplul, instalându-se vizavi de ea.

– Dorești ceva? Cafea, ceai, apă minerală?

– Nu, mulțumesc, doctore Collopy.

El se lăsă de spătarul fotoliului, stând degajat picior peste picior.

– Suntem atât de bucuroși să te-avem din nou la muzeu, Margo, spuse, cu accentul lui tărăgănat, specific vechii societăți din New York. Am fost încântat când ai acceptat funcția de redactor-șef la *Museology*.

Ne-am simțit extraordinar de norocoși fiindcă te-am putut atrage înapoi, de la GeneDyne. Lucrările de cercetare pe care le-ai publicat ne-au impresionat cu adevărat, iar activitatea în domeniul endoformacologiei, pe care ai desfășurat-o aici în trecut, a făcut din dumneata candidata ideală.

– Mulțumesc, doctore Collopy.

– Și cum ți se pare? Ești mulțumită întru totul?

Vorbea pe un ton exagerat de politicos, ba chiar amabil.

– Totul e bine, mulțumesc.

– Mă bucur. *Museology* e cea mai veche revistă din branșă, a apărut fără întrerupere încă din 1892 și continuă să se bucure de cel mai mare respect. E o mare responsabilitate și ai acceptat o provocare, Margo.

– Sper c-o să pot continua tradiția.

– Și noi sperăm același lucru. Își duse meditativ mâna la barba tunsă scurt, de culoarea cenușie a fierului. Vocea editorială extrem de independentă a revistei e unul dintre lucrurile cu care ne mândrim.

– Da, încuviință Margo.

Știa încotro băteau toate astea și era pregătită.

– Muzeul n-a încercat niciodată să influențeze opiniile redacționale exprimate în *Museology* și nici n-o s-o facă vreodată. Independența editorială e aproape sacră.

– Asta mă bucură.

– Pe de altă parte, nu ne-ar plăcea să vedem că *Museology* decade, devenind un... cum să-i spun? Un organ de presă care exprimă opinii personale.

Pronunță cuvântul ca și cum ar fi fost vorba de un cu totul alt tip de organ.

– Independența implică responsabilitate. La urma urmelor, *Museology* poartă numele Muzeului de Istorie Naturală din New York.

Deși și-o menținea într-o tonalitate scăzută, vocea lui avea ceva strident. Margo aștepta. Intenționa să-și păstreze atitudinea calmă, profesională. De fapt își pregătise deja răspunsul – ba chiar îl scrisese și îl memorase, ca să se poată exprima cât mai elocvent cu putință – dar era important să-l lase pe Collopy să spună ce avea de spus.

– De aceea redactorii precedenți ai revistei au fost întotdeauna excesiv de prudenți în privința manifestării independenței lor editoriale.

Lăsă cuvintele să atârne în aer.

– Presupun că vă referiți la editorialul pe care am de gând să-l public și care va avea drept subiect cererea de repatriere trimisă de indienii tano.

– Întocmai. Scrisoarea din partea tribului, prin care se solicită înapoierea măștilor din Kiva[1] cea Mare, a sosit abia săptămâna trecută. Comisia de curatori n-a luat-o încă în discuție. Muzeul n-a avut timp nici măcar să-și consulte avocații. Nu e oarecum prematur să scrii un editorial despre ceva care nici n-a început să fie evaluat? Mai ales când ocupi poziția asta de atât de puțină vreme?

– Eu găsesc că e vorba de o chestiune de onoare, spuse ea, cu glas scăzut.

Ceea ce îl făcu pe Collopy să se lase pe spătarul fotoliului, cu un zâmbet condescendent.

– Margo, aici e vorba de orice altceva, *numai* de onoare nu. Măștile alea fac parte din colecțiile muzeului de o sută treizeci și cinci de ani. Și vor fi piesa centrală a expoziției „Imagini Sacre", cea mai mare expoziție organizată în Muzeu după cea dedicată superstițiilor, de acum șase ani.

O altă tăcere apăsătoare.

– Bineînțeles că n-am de gând să-ți cer să modifici demersul editorial, continuă Collopy. Vreau doar să subliniez că s-ar putea să existe câteva lucruri pe care nu le știi. Apăsă un buton aproape invizibil de pe biroul său și vorbi într-un interfon tot atât de puțin vizibil: Dosarul, doamnă Surd?

Secretara își făcu apariția o clipă mai târziu, ținând în mână un dosar de-a dreptul antic. Directorul îi mulțumi, aruncă o privire către obiectul adus, apoi i-l întinse lui Margo.

Ea îl luă. Era foarte vechi, sfărâmicios și mirosea a praf și a putregai. Îl deschise cu grijă. Înăuntru erau hârtii scrise de mână, caligrafiate

[1] Loc sacru, pentru ceremonii religioase (n.tr.)

mărunt, așa cum se obișnuia la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, un contract, câteva desene.

– E dosarul original de achiziționare a măștilor din Kiva cea Mare, pe care pari atât de nerăbdătoare să le înapoiezi indienilor tano. L-ai văzut?

– Nu, dar...

– Poate-ar trebui să-l studiezi înainte de a face planul editorialului. Primul act e o factură de vânzare, care menționează că pentru măști s-au plătit două sute de dolari: ceea ce reprezenta o grămadă de bani în 1870. Muzeul n-a achitat cu bijuterii false și cu mărgele. Al doilea document e un contract. X-ul ăla reprezintă semnătura căpeteniei Societății Kiva cea Mare – a bărbatului care i-a vândut măștile lui Kendall Swope, antropologul muzeului. Iar al treilea document e o scrisoare de mulțumire adresată respectivei căpetenii, trimisă de muzeu prin intermediul agentului său indian, care i-a și citit-o, o scrisoare care garantează că măștilor urma să li se poarte de grijă.

Margo se uită îndelung la hârtiile vechi. Tenacitatea cu care se înregistra în muzeu totul, și mai ales cu care se păstrau documentele, nu înceta s-o uimească.

– În esență, Margo, muzeul a cumpărat măștile astea în mod cinstit. A plătit un preț foarte bun pentru ele. În momentul de față, le deținem de aproape un secol și jumătate. Le-am purtat foarte bine de grijă. Mai presus de orice, se numără printre cele mai importante exponate din întreaga noastră colecție de obiecte care le-au aparținut băștinașilor americani. În fiecare săptămână le văd mai multe mii de oameni – care își fac astfel educația, care se decid, datorită lor, să devină antropologi sau arheologi. Într-o sută treizeci și cinci de ani, nu s-a întâmplat niciodată ca vreun membru al tribului tano să se plângă sau să acuze muzeul că le-ar fi dobândit în mod ilegal. Ei, nu pare pur și simplu oarecum incorect din partea lor să le ceară pe neașteptate înapoi? Și asta chiar înainte de o expoziție bombă, în care aceste măști sunt principala atracție?

În imensul birou din turn, cu ferestrele sale enorme cu vedere către Museum Drive și cu pereții cu lambriuri întunecate înfrumusețați de tablourile lui Audubon, se lăsă tăcerea.

– Pare oarecum incorect, spuse Margo, cu voce egală.

Fața lui Collopy se încreți într-un zâmbet larg.

– Știam c-o să înțelegi.

– Dar n-o să-mi schimb opinia editorială.

Aerul păru să-nghețe încetul cu încetul.

– Poftim?

Era momentul să-și țină discursul.

– Nimic din ceea ce cuprinde dosarul de achiziționare nu schimbă faptele. E foarte simplu. În primul rând, căpetenia Societății Kiva cea Mare nu era proprietarul măștilor. Nu-i aparțineau. Erau ale întregului trib. E ca și cum un preot ar vinde relicvele din biserică. Conform legii, nu poți să vinzi ceea ce nu posezi. Factura de vânzare și contractul din dosar nu sunt valabile din punct de vedere legal. În plus, Kendall Swope știa asta în momentul în care a cumpărat măștile, fapt care reiese clar din cartea scrisă de el, *Ritualurile Tano*. Știa că respectivul conducător n-avea voie să le vândă. Știa că măștile reprezentau o componentă sacră a ritualului din Kiva cea Mare, pe care n-ar fi trebuit s-o părăsească niciodată. Admite chiar și că șeful indian era un escroc. A scris asta în *Ritualurile Tano*.

– Margo...

– Vă rog, doctore Collopy, lăsați-mă să termin. Aici e pus în pericol un principiu mult mai important. Pentru indienii tano, măștile sunt *sacre*. Toată lumea e de acord în privința asta. Nu pot fi înlocuite sau reconstituite. Tano cred că fiecare mască are un spirit al ei, că este vie. Și nu e vorba de niște credințe oportuniste, inventate pe moment; sunt convingeri religioase sincere, profunde.

– Dar după o sută treizeci și cinci de ani? Ei, haide. De ce n-au spus oamenii ăștia nimic, în atâta timp?

– N-au știut unde dispăruseră măștile înainte de a citi despre expoziția care se va deschide în curând.

– Pur și simplu nu pot să cred că au jelit pierderea măștilor atâta amar de vreme. Le-au dat de mult uitării. Margo, e mult prea avantajos pentru ei. Măștile valorează cinci, sau poate chiar zece milioane de dolari. Aici e vorba de bani, nu de religie.

– Nu, nu e așa. Am stat de vorbă cu ei.

– Ai *stat de vorbă* cu ei?

– Bineînțeles. Am dat telefon și am discutat cu șeful indienilor tano pueblo.

Masca implacabilă a lui Collopy căzu pentru o clipă.

– Asta are niște implicații legale incredibile.

– Eu mi-am făcut pur și simplu datoria, ca redactor al revistei. Indienii își aduc aminte, au ținut minte tot timpul – conform propriei noastre datări cu carbon, măștile aveau o vechime de aproape șapte sute de ani în momentul când au fost incluse în colecțiile muzeului. Credeți-mă, tano își aduc foarte bine aminte de pierderea suferită.

– Nu vor fi conservate în bune condiții – indienii nu dispun de facilitățile necesare ca să le poarte de grijă.

– În primul rând, n-ar fi trebuit să fie scoase din Kiva. Nu sunt „exponate de muzeu" – sunt o parte vie a religiei tano. Credeți că osemintele Sfântului Petru, de sub Vatican, sunt conservate în condiții bune? Locul măștilor e în Kiva, indiferent dacă acolo există sau nu un climat controlat.

– Dacă înapoiem măștile, creăm un precedent înspăimântător. O să fim potopiți de cereri din partea tuturor triburilor din America.

– Poate. Numai că ăsta nu e un argument valid. Înapoierea măștilor e soluția *corectă* a problemei. Dumneavoastră o știți, iar eu o să scriu un editorial care o va susține!

Tăcu și înghiți în sec, dându-și seama că, ridicând tonul, își încălcase propria hotărâre.

– Iar aceasta este decizia mea editorială finală și *independentă*, adăugă, cu voce mai scăzută.

5

În faţa intrării în biroul lui Glen Singleton nu exista nici o secretară, nici o recepţioneră, nici un soi de lacheu din eşalonul inferior. Încăperea în sine nu era mai mare decât oricare dintre celelalte câteva zeci de birouri împrăştiate prin interiorul înghesuit şi prăfos al clădirii secţiei de poliţie. Pe uşă nu exista nimic care să indice poziţia înaltă a ocupantului. Dacă nu erai tu însuţi poliţist, nu aveai de unde să ştii că acela era biroul şefului.

Dar ăsta era stilul căpitanului, reflectă D'Agosta, apropiindu-se. Singleton aparţinea unei specii rare de ofiţeri de poliţie, avansase în mod corect şi nu-şi consolidase reputaţia pupând pe cineva în fund, ci rezolvând cazuri dificile în urma unei munci serioase. Trăia şi respira pentru un singur motiv: ca să adune infractorii de pe străzi. Era poate cel mai sârguincios poliţist pe care-l cunoscuse vreodată, în afară de Laura Hayward. D'Agosta lucrase cu mai mulţi birocraţi incompetenţi, ceea ce îl făcea să respecte cu atât mai mult profesionalismul lui Singleton. Simţea că şi căpitanul îl respecta şi asta însemna foarte mult pentru el.

De aceea i se părea încă şi mai dificil să ducă la bun sfârşit ceea ce îşi pusese în gând.

Uşa lui Singleton era larg deschisă, ca întotdeauna. Nu-i stătea în obicei să limiteze accesul cuiva – orice poliţist care voia să i se adreseze o putea face oricând. D'Agosta bătu, aplecându-se pe jumătate peste prag. Singleton era acolo, în spatele biroului său, vorbind la telefon.

Nici măcar când stătea pe scaun nu dădea impresia că asta făcea. Se apropia de cincizeci de ani, era înalt și subțire, cu constituție de înotător – înota zilnic în piscină, la șase dimineața, fără excepție. Avea fața prelungă și profil acvilin. Din două în două săptămâni își tundea părul încărunțit la o frizerie cu prețuri ridicol de mari de la subsolul hotelului Carlyle și era întotdeauna tot atât de pus la punct ca un candidat la președinție.

Îi zâmbi scurt lui D'Agosta și îl invită cu un gest să intre.

Locotenentul trecu pragul. Singleton îi arătă un scaun, dar el clătină din cap: energia neîntreruptă a căpitanului avea ceva care-l făcea să se simtă mult mai în largul său stând în picioare.

Singleton vorbea, evident, cu cineva din departamentul de relații cu publicul al NYPD. Tonul era politicos, dar D'Agosta știa că, în sinea lui, căpitanul fierbea la foc mic: era interesat de munca de poliție, nu de PR. Detesta conceptul în sine, obișnuia să-i spună lui D'Agosta: „Sau îl prinzi pe făptaș sau nu-l prinzi. Ce altă interpretare le-ai putea da lucrurilor?"

Locotenentul se uită în jur. În birou existau atât de puține decorațiuni, încât interiorul arăta aproape anost. Nici o fotografie de familie; nici una dintre pozele convenționale, în care căpitanul dă mâna cu primarul sau cu comisarul. Singleton era unul dintre cei mai decorați polițiști din serviciul activ, dar nu se vedea nici un elogiu pentru bravură, nici o plăcuță și nici o citare prin ordin de zi pusă în ramă pe perete. În schimb, pe colțul biroului se aflau câteva hârtii și cincisprezece sau douăzeci de dosare lucioase stăteau pe un raft din apropiere. D'Agosta văzu, pe un al doilea raft, manuale de tehnică judiciară și de investigare a locului faptei și o jumătate de duzină de cărți de jurisprudență, des răsfoite.

Singleton închise telefonul cu un oftat de ușurare.

– La naiba, spuse, am impresia că-mi petrec mai mult timp organizând grupuri comunitare de acțiune decât prinzându-i pe băieții răi. E suficient ca să-mi doresc să fac din nou parte dintr-o patrulă stradală. Se întoarse spre D'Agosta cu un alt zâmbet scurt. Cum merge, Vinnie?

– OK, răspunse el, dar fără să se simtă deloc în largul lui.

Stilul prietenos și înțelegător al căpitanului făcea mica lui vizită și mai dificilă.

Căpitanul nu-l ceruse pe D'Agosta, care fusese repartizat la secția lui de Biroul comisarului. Alți ofițeri pe care-i cunoștea – de exemplu Jack Waxie – l-ar fi primit din pricina asta cu suspiciune și cu ostilitate. Waxie s-ar fi simțit amenințat, l-ar fi ținut pe D'Agosta la o lungime de brat distanță și i-ar fi încredințat numai cazuri care să nu-l scoată în evidență. Însă Singleton se situa exact la polul opus. Îl primise cu brațele deschise, îl ajutase el însuși să se pună la curent în privința amănuntelor și a procedurilor specifice secției, mersese până la a-i încredința anchetarea cazului lui Bălăngănilă – și, pe moment, în secție nu exista nici un caz care să atragă mai mult atenția.

Bălăngănilă nu împușcase pe nimeni. Nici măcar nu se folosea de vreo armă. Dar săvârșise ceva aproape la fel de rău: ridiculizase în public poliția din New York. Un hoț care golea bancomatele de bani gheață, apoi își arăta mătărânga în folosul camerelor de supraveghere, era subiectul ideal pentru cotidienele de scandal. Până atunci, Bălăngănilă făcuse vizite la unsprezece bancomate. Fiecare jaf nou însemna mai multe titluri pe primele pagini ale ziarelor, mai multe zâmbete atotcunoscătoare, pline de aluzii răutăcioase. De fiecare dată, NYPD-ului i se bătea din nou obrazul. „Seria succeselor lui Bălăngănilă se prelungește", trâmbițase *Post* după ultimul furt, cu trei zile în urmă. „Poliția deține foarte puține indicii."

– Ce spune martora ta? întrebă Singleton. A reușit să-l vadă?

Stătea în spatele biroului, uitându-se la D'Agosta. Avea ochi albaștri, pătrunzători, și, ori de câte ori te privea, era ca și cum te-ai fi aflat în centrul universului: cel puțin în aceea scurtă clipă, aveai parte de deplina lui atenție. O senzație enervantă.

– Mărturia ei confirmă înregistrarea camerei de luat vederi.

– Bun, bun. La naiba, ar fi de crezut că-n era asta digitală băncile pot să acopere mai bine zona cu camerele lor de supraveghere. Tipul pare să știe exact ce surprind în imagine, care e raza lor de acțiune – crezi c-o fi lucrat vreodată în domeniul sistemelor de pază?

– Facem investigații în sensul ăsta.

– Unsprezece lovituri și nu știm cu certitudine decât că e caucazian.

„Și circumscris", își spuse în gând D'Agosta, fără nici o umbră de amuzament.

– Le-am cerut detectivilor noștri să ia legătura cu directorii filialelor bancare de pe lista fierbinte. Se instalează camere suplimentare, ascunse.

– Făptașul ar putea lucra la firma care le furnizează.

– Facem deja investigații.

– Ești cu un pas înaintea mea. Asta-mi place să aud.

Singleton se întoarse spre mormanul lui de hârtii și începu să le frunzărească.

– Individul operează mereu în aceeași zonă. Toate jafurile au fost săvârșite într-un pătrat cu latura de douăzeci de cvartale. Așa că următoarea etapă constă în punerea sub supraveghere a bancomatelor la care încă n-a ajuns. Dacă nu reușim să reducem lista potențialelor atacuri, o să ne întindem prea mult ca să putem face față. Slavă Domnului că, pe moment, nu ne ocupăm de rezolvarea nici unei crime. Vinnie, te las pe tine să ții legătura cu toate forțele noastre care se ocupă de caz, să faci o listă cu bancomatele care ar putea fi ținta viitoarelor atacuri, bazându-te pe loviturile precedente, și să repartizezi oameni pentru supraveghere. Cine știe? Poate o s-avem pur și simplu noroc.

„Acum e-acum", se gândi D'Agosta.

– De fapt, nu despre asta voiam să vă vorbesc.

Singleton se întrerupse și îl fixă din nou cu privirea lui intensă. Fiind atât de captivat de munca lui, căpitanului nu-i trecuse prin cap că D'Agosta ar fi putut veni ca să discute despre altceva.

– Despre ce e vorba?

– Adevărul e că nu știu cum s-o spun, dar... domnule, vreau să solicit un concediu.

Singleton înălță surprins din sprâncene.

– Un concediu?

– Da, domnule.

D'Agosta știa cum sunase. Dar, oricât de multe repetiții ar fi făcut în gând, cuvintele nu erau niciodată mulțumitoare.

Singleton îi susținu privirea pentru încă o clipă. Nu spuse nimic, nu era necesar. „Un concediu. Ești aici de șase săptămâni și vrei concediu?"

– Se întâmplă ceva despre care ar trebui să știu, Vinnie? întrebă el, cu voce scăzută.

– E o problemă de familie, răspunse D'Agosta, după o scurtă pauză.

Se detesta fiindcă începea să se bâlbâie sub privirea lui Singleton, se detesta încă și mai mult fiindcă mințea. Dar ce naiba ar fi trebuit să-i spună? „Îmi pare rău, căpitane, dar îmi iau concediu pe timp nelimitat ca să urmăresc un tip considerat mort din punct de vedere oficial, un tip despre care nu se știe unde se află, și asta pentru o crimă pe care încă n-a comis-o?" În mintea lui nu exista nici o îndoială, absolut nici una, era un lucru care trebuia făcut. Pendergast îl considera atât de important încât lăsase instrucțiuni de dincolo de moarte. Era mai mult decât suficient. Dar nu simplifica situația și nu-l făcea să se simtă mai onest.

Singleton îl învălui într-o privire îngrijorată și în același timp speculativă.

– Vinnie, știi că asta nu se poate.

Având senzația că se scufundă, D'Agosta înțelese că era chiar mai dificil decât se așteptase. Dacă trebuia să demisioneze, avea s-o facă – dar asta ar fi însemnat sfârșitul carierei sale. Un polițist putea să demisioneze o dată, dar nu de două ori.

– E vorba despre mama, spuse el. Are cancer. Cred că e fatal.

Singleton rămase o clipă nemișcat, cântărind sensul cuvintelor. Apoi se legănă ușor pe călcâie.

– Îmi pare foarte rău.

O altă tăcere. D'Agosta își dori să bată cineva la ușă, să sune telefonul, să cadă un meteorit peste clădirea secției de poliție – să se întâmple ceva care să distragă atenția căpitanului.

– Tocmai am aflat, continuă el. A fost un șoc, un adevărat șoc.

Se întrerupse, deprimat. Trântise pur și simplu prima scuză care-i trecuse prin minte, dar ideea i se părea deja îngrozitoare. Propria mamă, *cancer*... rahat, după asta trebuia să meargă la spovedanie, neapărat. Și să-și sune mama, la Vero Beach, și să-i trimită două duzini de trandafiri.

Singleton dădea încet din cap.

– De câte zile ai nevoie?

– Doctorii nu știu. De o săptămână, poate de două.

Căpitanul dădu din nou din cap, încă și mai încet. D'Agosta se simți roșind din cap până-n picioare. Se întrebă ce credea căpitanul.

– Nu i-a mai rămas mult timp, adăugă. Știți cum este. N-am fost tocmai un fiu model. Simt pur și simplu că trebuie să mă aflu alături de ea, acum, când se întâmplă asta... Exact așa cum ar face orice fiu, încheie el, neconvingător. Ați putea să-mi tăiați zilele din viitorul concediu de odihnă sau de boală.

Singleton îl ascultă cu atenție, dar nu mai dădu din cap.

– Desigur, spuse.

Rămase multă vreme cu ochii la D'Agosta. Privirea lui părea să spună: „O mulțime de oameni au părinții bolnavi, trăiesc adevărate tragedii personale. Dar sunt profesioniști. Ce e atât de deosebit în situația ta?" Întrerupse în sfârșit contactul vizual, se ridică și se întoarse, luând un teanc de hârtii de pe birou.

– O să-i pun pe Mercer și pe Sabriskie să coordoneze supravegherea, zise el cu răceală, peste umăr. Ia-ți liber oricât ai nevoie, domnule locotenent.

6

Deasupra bălților cu apă stătătoare de pe Little Governors Island plutea o ceață deasă. Din întuneric răzbătu răbufnirea jalnică a sirenei unui remorcher purtat de curent în josul East River. Manhattanul era la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță, dincolo de apa neagră, rece ca gheața, dar prin vălul de pâclă nu se întrezărea nici una dintre luminile peisajului urban.

D'Agosta stătea în față, pe locul pasagerului, strângând cu înverșunare mânerul portierei, în timp ce mașina fără însemne a Laurei Hayward se zguduia pe drumul accidentat, cu o singură bandă pe sens. Fasciculele farurilor străpungeau bezna, ca două lănci galbene gemene, ricoșând frenetic în sus și-n jos și iluminând scurt șoseaua plină de făgașe și siluetele scheletice ale castanilor de pe margini.

– Cred că tocmai ai ratat o groapă, spuse el.

– Lasă asta. Dă-mi voie să mă lămuresc. I-ai spus lui Singleton că mama ta are cancer?

D'Agosta oftă.

– A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

– Doamne, Vinnie. Mama lui a murit de cancer. Și știi ce? N-a lipsit de la serviciu nici măcar o singură zi. Înmormântarea a fost într-o duminică. *Toată lumea* știe povestea.

– Eu n-o știam.

Strânse din ochi, aducându-și aminte ce-i spusese căpitanului în dimineața aceea. „Știți cum este. Simt pur și simplu că trebuie să mă

aflu alături de ea, acum, când se întâmplă asta... Exact așa cum ar face orice fiu." Bună treabă, Vinnie.

– Și încă nu-mi vine să cred că ți-ai luat concediu ca să-l vânezi pe acest frate al lui Pendergast, bazându-te pe o scrisoare și pe o bănuială. Să nu mă-nțelegi greșit: nimeni nu l-a respectat pe Pendergast mai mult decât mine, a fost cel mai strălucit om al legii pe care l-am cunoscut vreodată. Dar avea o slăbiciune fatală, Vinnie, și tu știi despre ce e vorba. Nu respecta regulamentele. Se credea mai presus de noi, ceilalți, bădăranii ținuți în frâu de reguli. Și nu-mi place să văd că preiei aceeași atitudine.

– N-o preiau.

– Căutarea fratelui lui e foarte departe de regulament și nici măcar n-are nimic amuzant. Aș vrea să știu exact cum ai de gând să procedezi ca să dai de urma acestui Diogenes.

D'Agosta nu răspunse. Încă n-ajunsese atât de departe.

Mașina se zgâlțâi când cauciucul din stânga față se afundă într-un făgaș.

– Ești sigur că n-am greșit drumul? întrebă ea. Nu pot să cred că acolo, în față, e vreun spital.

– N-am greșit drumul.

Formele vagi dinaintea lor prinseră să se contureze treptat, devenind vizibile prin ceață. Și, pe măsură ce mașina ajungea tot mai aproape, se transformară în drugii ascuțiți ai porții de fier forjat dintr-un zid de cărămidă acoperită cu mușchi, înalt de trei metri. Berlina opri în fața porții închise, dincolo de care se afla ghereta extrem de veche a unui paznic. Pe placa fixată de aceeași poartă scria: *Sanatoriul Mount Mercy pentru Psihopați Criminali.*

Un paznic își făcu apariția, ținând în mână o lanternă. D'Agosta se aplecă peste Hayward, arătându-și insigna.

– Locotenent D'Agosta. Am întâlnire cu domnul doctor Ostrom.

Bărbatul se retrase în ghereță și se uită pe un registru. O clipă mai târziu, poarta scârțâi, deschizându-se cu încetinitorul. Hayward intră și conduse mașina pe o alee pavată cu piatră, îndreptându-se către o clădire ce se întindea în mai multe direcții, cu parapetele și turnurile

ascunse în ceața purtată de vânt. D'Agosta remarcă de-a lungul muchiei de sus un șir de creneluri din piatră, ca niște dinți sparți profilați pe fundalul întunecat.

– Dumnezeule, făcu Hayward, uitându-se prin parbriz. Strămătușa lui Pendergast e *aici*, înăuntru?

Locotenentul încuviință cu o înclinare a capului.

– După toate aparențele, locul ăsta era pe vremuri un sanatoriu scump pentru milionari periculoși. Acum e un container singuratic pentru criminali considerați nevinovați din cauză că sunt nebuni.

– Și ea ce-a făcut de fapt?

– Constance spune că și-a otrăvit toată familia.

Hayward îi aruncă o privire.

– Toată familia?

– Mama, tatăl, fratele, bărbatul și doi copii. A crezut că erau posedați de demoni. Sau poate de sufletele soldaților yankei împușcați de tatăl ei. Nimeni nu pare să fie pe de-a-ntregul sigur. Indiferent care ar fi adevărul, ai grijă să stai la distanță. S-ar părea că se pricepe foarte bine să facă rost de lame de ras și să le ascundă în haine. În ultimele douăsprezece luni a trimis doi infirmieri la urgență.

– Serios?

În interior, clădirea sanatoriului Mount Mercy mirosea a alcool sanitar și a piatră umedă. D'Agosta reuși să întrezărească, sub vopseaua maroniu-gălbuie specifică instituției, ceea ce mai rămăsese dintr-o clădire elegantă, cu plafoane de lemn sculptat manual, pereți lambrisați și podelele coridoarelor din marmură uzată.

Doctorul Ostrom îi aștepta într-o „încăpere silențioasă" de la primul etaj. Era un bărbat înalt, într-un halat medical scurt, imaculat, care izbutea, chiar și fără să scoată vreo vorbă, să creeze impresia că avea de făcut multe lucruri mai importante. Rotindu-și privirea în jurul spațiului mobilat cu zgârcenie, locotenentul observă că totul – masa, scaunele de plastic, monturile lămpilor – era fie prins cu buloane de podea, fie plasat în spatele unei plase de oțel.

D'Agosta se prezentă și i-o prezentă pe Hayward lui Ostrom, care răspunse dând politicos din cap, dar nu le întinse mâna.

– Aţi venit s-o vedeţi pe Cornelia Pendergast, spuse el.

– La cererea strănepotului ei de frate.

– Şi sunteţi familiarizaţi cu, eh, cerinţele impuse de o asemenea vizită?

– Da.

– Staţi tot timpul la o distanţă considerabilă. Nu faceţi mişcări bruşte. N-o atingeţi niciodată şi n-o lăsaţi să vă atingă. N-o să puteţi petrece mai mult de câteva minute împreună cu ea; după mai mult timp, e posibil să devină foarte agitată. Şi e extrem de important să nu se agite. Dacă observ ceva care indică o stare de agitaţie, voi fi nevoit să pun imediat capăt întrevederii.

– Înţeleg.

– Nu-i place să primească străini şi s-ar putea să nu accepte să vă vadă, iar eu n-am cum să-i impun asta. Chiar dacă aveţi mandat...

– Spuneţi-i că sunt Ambergris Pendergast. Fratele ei.

Era numele pe care i-l sugerase Constance Greene.

Doctorul Ostrom se încruntă.

– Nu sunt de acord cu înşelătoriile, domnule locotenent.

– Atunci n-o numiţi înşelătorie. Numiţi-o minciună necesară. E important, domnule doctor. Ar putea fi în pericol mai multe vieţi.

Ostrom păru să mediteze asupra spuselor lui. Apoi dădu brusc din cap, le întoarse spatele şi ieşi printr-o uşă de oţel masiv din peretele din spate.

Pentru câteva minute, totul rămase cufundat în tăcere. Pe urmă se auzi – ca de la o mare depărtare – vocea unei femei bătrâne, înălţându-se nemulţumită, irascibilă. D'Agosta şi Hayward schimbară o privire.

Replicile răutăcioase crescură în intensitate. Pe urmă uşa de oţel se deschise iarăşi şi Cornelia Pendergast îşi făcu apariţia, adusă într-un scaun cu rotile.

Scaunul era îmbrăcat în întregime în cauciuc negru, gros. În poala Corneliei stătea o perniţă brodată, pe care i se odihneau mâinile zbârcite. Scaunul era împins de Ostrom în persoană, iar în spatele lui mergeau doi infirmieri în costume de protecţie vătuite. Bătrâna purta o rochie lungă, demodată, din tafta neagră. Părea minusculă, cu braţele ca nişte beţe şi trupul mărunt, cu faţa ascunsă de un văl de doliu. Lui

D'Agosta i se părea imposibil ca o ființă cu un aspect atât de fragil să fi ciopârțit de curând doi infirmieri. Când intră în câmpul lor vizual și scaunul se opri, se întrerupse și șirul de invective.

– Ridicați-mi vălul, ordonă ea.

Vorbea cu un accent sudic rafinat, cu modulații aproape britanice.

Unul dintre infirmieri se apropie – dar nu mai mult de o lungime de braț – și îi săltă vălul cu o mână înmănușată. D'Agosta se aplecă în față fără să-și dea seama, holbându-se plin de curiozitate.

Cornelia Pendergast îi întoarse privirea. Avea o față ascuțită, ca de pisică, cu ochi de un albastru palid. În ciuda vârstei înaintate, pielea cu pete hepatice avea o strălucire bizar de tinerească. În timp ce o studia, inima lui D'Agosta își acceleră bătăile. Vedea – în privirea ei atentă, în liniile pometilor și ale maxilarelor – conturul vag al feței prietenului său dispărut. Asemănarea ar fi fost și mai puternică dacă n-ar fi existat licărul de nebunie din ochii ei.

Pentru o clipă, în cameră se lăsă o tăcere deplină. În timp ce strămătușa Cornelia îi susținea privirea, locotenentul începu să se teamă că urma să-și iasă din fire, furioasă din cauza minciunii lui.

Însă ea zâmbi.

– Dragul meu frate. Ce frumos din partea ta că ai bătut atâta drum ca să mă vizitezi. Te-ai ținut departe atât de mult, creatură afurisită. Dar bineînțeles că nu te condamn – traiul aici, în nord, printre *yankeii* ăștia barbari, e aproape mai mult decât pot suporta.

Râse ușurel.

OK, își spuse D'Agosta. Constance îi povestise că strămătușa Cornelia trăia într-o lume imaginară și că era posibil să se creadă într-unul din două locuri: fie la Ravenscry, proprietatea soțului ei, situată la nord de New York, fie în vechea vilă din New Orleans a familiei Pendergast. Evident că în ziua aceea se credea în cea dintâi.

– Mă bucur să te revăd, Cornelia, alese el un răspuns convențional.

– Și cine e această tânără încântătoare de lângă tine?

– E Laura... soția mea.

Hayward îl fulgeră cu privirea.

– Minunat! M-am întrebat întotdeauna când o să-ți iei o mireasă. Era de mult timpul ca neamul Pendergast să fie învigorat cu sânge proaspăt. Pot să vă ofer ceva răcoritor? Poate ceai? Sau, și mai bine, sirop de mentă, preferatul tău?

Se uită la infirmieri, care se opriseră cât mai departe cu putință de ea. Aceștia nu se clintiră.

– Ne simțim foarte bine oricum, mulțumesc, zise D'Agosta.

– Presupun că n-are importanță. În vremurile astea avem slujitori atât de îngrozitori.

Își flutură mâna către cei doi infirmieri din spatele ei, care aproape săriră în sus. Pe urmă se aplecă în față, ca și cum ar fi vrut să-i încredințeze întregii încăperi un secret.

– Te invidiez. Viața e mult mai rafinată în sud: Oameni de aici nu se mândresc dacă fac parte din tagma servitorimii.

În vreme ce dădea compătimitor din cap, D'Agosta simți o irealitate stranie, ca de vis, instalându-se în jurul lui. Iat-o pe această bătrână elegantă, sporovăind amical cu un frate pe care-l otrăvise cu patruzeci de ani în urmă. Se întrebă cum avea să se descurce cu ea. Ostrom îi spusese să nu prelungească întâlnirea. Era mai bine să treacă la subiect.

– Cum, eh, o mai duce familia noastră?

– N-o să-l iert niciodată pe soțul meu fiindcă ne-a adus aici, în casa asta în care suflă vântul din toate părțile. Nu e vorba doar de clima mohorâtă, dar și lipsa de cultură e șocantă. Scumpii mei copii sunt singura mea alinare.

Zâmbetul afectuos care însoți ultima remarcă îl înfioră pe D'Agosta. Se întrebă dacă îi privise murind.

– Bineînțeles că nu există nici un vecin potrivit să ne țină companie. Ca urmare, zilele mele îmi aparțin numai mie. Încerc să mă plimb, spre binele sănătății mele, dar aerul e atât de umed și de rece încât sunt adesea nevoită să mă întorc înăuntru. Am ajuns să fiu palidă ca o stafie. Uită-te și tu.

Și ridică de pe pernă o mână subțire, tremurătoare, oferindu-i-o spre inspecție.

D'Agosta se apropie din reflex cu un pas. Ostrom se încruntă și îi făcu semn cu capul să revină în poziția inițială.

– Dar restul familiei? întrebă D'Agosta. N-am mai primit nici o veste de la ei – de la nepoții noștri, de multă vreme.

– Aloysius vine din când în când să mă viziteze aici. Zâmbi din nou, cu ochii licărind. E un băiat atât de bun. Atent cu vârstnicii. Nu seamănă cu celălalt.

– Cu Diogenes, spuse D'Agosta.

Strămătușa Cornelia dădu din cap.

– Diogenes. Se cutremură. A fost diferit din ziua în care s-a născut. Și a mai fost și boala... și ochii lui stranii. Se întrerupse. Știi ce se spune despre el.

– Povestește-mi.

– Vai de mine, Ambergis, ai uitat?

Preț de o clipă stânjenitoare, D'Agosta avu impresia că pe fața femeii trecuse o umbră de scepticism, care dispăru însă curând, pe măsură ce revenea la vechea expresie.

– Sângele neamului Pendergast a fost alterat de secole. Noi doi am scăpat nevătămați prin grația divină, Ambergris.

Afirmația fu urmată de o pauză mulțumitor de pioasă.

– Tânărul Diogenes a fost *atins* de la bun început. Un adevărat soi rău. După boală, partea întunecată a sângelui nostru a prosperat în el pe de-a-ntregul.

D'Agosta păstră tăcerea, nemaiîndrăznind să spună și altceva. O clipă mai târziu, strămătușa Cornelia se foi în scaun și continuă.

– A fost mizantrop de când îl știu. Bineînțeles că amândoi băieții erau singuratici – ca orice Pendergast – dar cu Diogenes lucrurile stăteau altfel. Tânărul Aloysius își făcuse un prieten apropiat, de vârsta lui, îmi aduc aminte – a ajuns pictor celebru. Și, Doamne, petrecea o grămadă de timp în mlaștini, alături de cajuni și de alții de soiul lor, iar eu eram evident împotrivă. Însă Diogenes n-avea absolut nici un prieten. Îmi aduc aminte că nici un alt copil nu voia să se apropie de el. Îi speria de moarte. Boala a-nrăutățit cu mult lucrurile.

– Boala?

– S-a îmbolnăvit dintr-odată – au spus că era scarlatină. Atunci i s-a schimbat culoarea ochiului, a devenit alburiu, lăptos. Știi, nu vede cu ochiul ăla.

Bătrâna se cutremură.

– Însă Aloysius era exact contrariul. Bietul băiat era bătut. Știi că noi, cei din familia Pendergast, suntem adesea obiect de batjocură pentru oamenii simpli. Cred că Aloysius avea zece ani când a început să-l viziteze pe tibetanul ăla bătrân și bizar de pe Bourbon Street – a avut întotdeauna cunoștințe cât se poate de ciudate. Moșul i-a băgat în cap prostia aia tibetană, știi, cu numele de nepronunțat, *chang*, sau *choong*, sau cam așa ceva. Și l-a învățat și stilul ăla straniu de luptă, mulțumită căruia n-a mai fost niciodată sâcâit de bătăuși.

– Dar bătăușii nu se legau niciodată de Diogenes.

– Copiii au un al șaselea simț când vine vorba de lucrurile astea. Și când te gândești că Diogenes era mai mic decât Aloysius, ca vârstă și ca statură.

– Cum se-nțelegeau cei doi frați? întrebă D'Agosta.

– Ambergris, nu te lasă memoria din cauza vârstei înaintate, nu-i așa? Știi că Diogenes îl ura pe fratele lui mai mare. Bineînțeles că Diogenes n-a ținut niciodată la nimeni, în afară de mama lui, dar părea să-l încadreze pe Aloysius într-o categorie aparte. Mai ales după boală.

Se întrerupse și ochii ei atinși de nebunie părură să se-ntunece pentru o clipă, ca și cum ar fi privit într-un trecut îndepărtat.

– Îți aduci cu siguranță aminte de șoarecele cu care se juca Aloysius.

– Oh, sigur că da. Bineînțeles.

– Îl botezase Incitatus, după numele calului favorit al împăratului Caligula. La vremea respectivă îl citea pe Suetonius și obișnuia să se plimbe cu micul animal pe umărul lui, scandând: „Ave Incitatus, frumosul șoarece al lui Caesar!" Știi că eu am oroare de șoareci, dar creatura aia mică și albă era atât de prietenoasă și de liniștită, încât am descoperit c-o puteam suporta. Aloysius avea atât de multă răbdare cu ea, o iubea atât de mult. Oh, și ce scamatorii o învățase să facă! Incitatus putea să meargă în poziție verticală, pe picioarele din spate. Și cred că răspundea la vreo douăsprezece comenzi diferite. Putea să-ți

aducă o minge de ping-pong și s-o țină în echilibru pe vârful nasului, ca o focă. Îmi amintesc cum râdeai tu de asta, dragă, încât mă temeam c-o să-ți plesnească o venă.

– Îmi aduc aminte.

Strămătușa Cornelia făcu o pauză. Până și paznicii impasibili păreau s-o asculte.

– Și pe urmă, într-o bună dimineață, tânărul Aloysius s-a trezit și a găsit la picioarele patului o cruce de lemn. O cruce mică, de nu mai mult de cincisprezece centimetri înălțime, lucrată frumos, cu dragoste. Pe ea fusese răstignit Incitatus.

D'Agosta o auzi pe Laura Hayward inspirând scurt.

– Nimeni n-a trebuit să pună întrebări. Toată lumea știa cine-o făcuse. Întâmplarea l-a schimbat pe Aloysius. După Incitatus, nu și-a mai luat nici un alt animal de casă. Cât despre Diogenes, ăsta a fost începutul, ah, *experimentelor* lui pe animale. Au început să dispară pisici, câței, ba chiar și păsări de curte și vite. Îmi aduc aminte un incident deosebit de neplăcut, cu capra unui vecin...

După care strămătușa Cornelia tăcu și începu să râdă, foarte încet, ca pentru sine. Ceea ce continuă timp îndelungat. Alarmat, doctorul Ostrom se încruntă la D'Agosta și arătă cu degetul spre ceas.

– Când l-ai văzut ultima dată pe Diogenes? se grăbi locotenentul să întrebe.

– La două zile după incendiu, răspunse bătrâna.

– După incendiu, repetă D'Agosta, încercând să nu lase impresia că pusese o întrebare.

– După incendiu, firește, spuse strămătușa Cornelia, cu vocea brusc agitată. Când altcândva? Incendiul ăla groaznic, groaznic, care ne-a distrus familia și l-a convins pe soțul meu să ne aducă pe mine și pe copii în casa asta în care te trage curentul din toate părțile. Departe de New Orleans, departe de toată povestea aia.

– Cred c-am terminat aici, zise doctorul Ostrom.

Dădu din cap către paznici.

– Povestește-mi despre incendiu, insistă D'Agosta.

Pe fața bătrânei, care devenise aproape sălbatică, apăru acum o expresie extrem de tristă. Buza de jos începu să-i tremure și mâinile îi zvâcniră, scăpate de sub control. Locotenentul nu reuși să nu se minuneze de bruscheţea cu care se petreceau aceste schimbări.

– Ei, ascultați-mă, începu doctorul Ostrom.

D'Agosta ridică o mână.

– Încă un minut. Vă rog.

Când se întoarse din nou spre strămătușa Cornelia, văzu că se holba drept la el.

– Gloata superstițioasă, dușmănoasă, ignorantă. Au dat foc casei noastre străvechi, fie blestemul lui Lucifer asupra lor și a urmașilor lor, pentru vecie. La data respectivă, Aloysius avea douăzeci de ani și era plecat la Oxford. Însă Diogenes era acasă în noaptea aia. Și-a văzut mama și tatăl arzând de vii. Expresia feței lui, când l-au scos autoritățile din beci, unde se ascunsese... Bătrâna se cutremură. Peste două zile s-a întors Aloysius. Între timp ne mutaserăm în Baton Rouge, la niște rude. Îmi aduc aminte că Diogenes l-a chemat pe fratele lui mai mare într-o altă cameră și a închis ușa. N-au stat acolo decât cinci minute. Când a ieșit, Aloysius era palid ca un mort. Iar Diogenes a plecat imediat pe ușa din față și dus a fost. N-a luat nimic cu el, nici măcar un schimb de haine. De atunci nu l-am mai văzut niciodată. În puținele dăți când am mai aflat câte ceva despre el, a fost fie printr-o scrisoare, fie prin bancherii sau avocații familiei, apoi n-am mai știut nimic. Până când a sosit vestea morții lui, bineînțeles.

Urmă o clipă de tăcere încordată. Tristeţea dispăruse de pe fața bătrânei, lăsând în urmă un calm imperturbabil.

– Acum cred într-adevăr că e timpul pentru siropul ăla de mentă, Ambergris. Se răsuci brusc. John! Trei pahare de sirop cu mentă, foarte rece, te rog. Ia gheață din depozit, e mai dulce.

– Îmi pare rău, dar oaspeții dumneavoastră trebuie să plece, interveni Ostrom, cu voce tăioasă.

– Păcat.

Sosi un infirmier, aducând un pahar de plastic, plin cu apă. I-l întinse cu delicatețe bătrânei, care îl luă în mâna ei zbârcită.

– E suficient, John. Ești liber. Se întoarse spre D'Agosta. Dragă Ambergris, lași o femeie bătrână să bea de una singură, ar trebui să-ți fie rușine.

– Îmi pare bine că te-am văzut, zise D'Agosta.

– Sper că tu și frumoasa ta mireasă veți reveni. Îmi face întotdeauna plăcere să te văd... *frate*.

Pe urmă își dezgoli brusc dinții, pe jumătate zâmbind și pe jumătate mârâind; ridică o mână pătată; și își trase din nou vălul în josul feței.

7

De undeva se auzi o pendulă care bătea miezul nopții, cu sunetul ei profund, ca de clopot, estompat de draperiile de pluș și de tapiseriile atârnate pe pereții bibliotecii din vechea vilă situată pe Riverside Drive, la numărul 891.

D'Agosta se retrase de lângă masă și se întinse în fotoliul capitonat cu piele, masându-și șalele cu vârfurile degetelor, într-o încercare de a scăpa de cârcei. De data asta, biblioteca avea o înfățișare mult mai veselă: focul trosnea în șemineu, deasupra grătarului din fier forjat, și lumina unei jumătăți de duzini de lămpi scălda până și cele mai îndepărtate colțuri în strălucirea ei discretă. Constance stătea lângă foc, sorbind ceai medicinal dintr-o ceașcă de porțelan și citind *Faerie Queene*[1], poemul neterminat al lui Edmund Spenser. Proctor, care ținuse minte preferințele lui D'Agosta, se strecurase de câteva ori înăuntru, înlocuind paharele pe jumătate pline cu bere Budweiser caldă cu altele, în care licoarea era rece.

Constance scosese la lumină toate materialele referitoare la fratele lui Pendergast adunate de agentul FBI și D'Agosta își petrecuse seara studiindu-le. Acolo, în încăperea familiară, cu zidurile ei de cărți și cu mirosul de piele și de fum de lemne, aproape că reușea să și-l imagineze pe Pendergast stându-i alături, ajutându-l să parcurgă acel traseu

[1] *Regina zânelor*

îndelungat, cu ochii lui spălăciți scânteind de curiozitate la începutul urmăririi.

Numai că existau foarte puține indicii pe care le-ar fi putut urmări. Locotenentul aruncă o privire asupra documentelor, tăieturi din ziare, scrisori, fotografii și rapoarte vechi, toate împrăștiate pe masă. Era evident că Pendergast luase în serios amenințarea fratelui său: colecția era foarte bine organizată și adnotată. De parcă ar fi știut că, atunci când urma să sosească în sfârșit momentul, el unul n-avea să se afle în preajmă, ca să primească provocarea; că sarcina ar fi putut să cadă pe umerii altcuiva. Se părea că păstrase chiar și cele mai sumare informații pe care reușise să le obțină.

În ultimele câteva ore, D' Agosta citise tot ce se afla pe masă de două ori, sau, în unele cazuri, chiar de trei ori. De când rupsese legătura cu clanul Pendergast, imediat după moartea părinților săi, Diogenes stătuse ascuns în cea mai mare parte a timpului. Nu dăduse nici un semn de viață, aproape pe durata unui an întreg. Apoi sosise o scrisoare, din partea unui avocat al familiei, prin care se solicita virarea sumei de o sută de mii de dolari la o bancă din Zurich, în beneficiul lui Diogenes. După încă un an, urmase o scrisoare similară, cerând de data asta două sute cincizeci de mii de dolari, care trebuiau transferați la o bancă din Heidelberg. Familia respinsese a doua cerere și solicitase un răspuns din partea lui Diogenes. Scrisoarea acestuia stătea acum pe masă, sigilată între două folii acrilice transparente. D' Agosta aruncă încă o privire asupra scrisului mărunt, meticulos, ciudat de nepotrivit cu un băiat de șaptesprezece ani. Data și locul nu erau menționate și i se adresa lui Pendergast.

Ave, frater...

Mi se pare dezagreabil să-ți scriu despre acest subiect sau despre oricare altul. Dar îmi forțezi mâna. Fiindcă nu mă îndoiesc că în spatele refuzului cererii mele de fonduri te afli tu.

Nu e necesar să-ți aduc aminte că, peste foarte puțini ani, voi intra în posesia moștenirii mele. Până atunci o să cer din când în când anumite sume neînsemnate, cum este cea de luna trecută.

O să descoperi că onorarea unor asemenea cereri e în interesul tău și al altora, pe care s-ar putea să-i cunoști sau nu. Credeam că prin ultima noastră discuție, cea de la Baton Rouge, te-am făcut să-nțelegi foarte bine asta. În prezent sunt extrem de preocupat de diverse direcții de cercetare și studiu și n-am timp să câștig bani într-o manieră convențională. Dacă sunt silit, o să obțin fondurile de care am nevoie într-un mod amuzant pentru mine. Dacă nu vrei să constați că atenția mi-a fost distrasă în acest mod, îndeplinește-mi cererea cu cea mai mare grabă.

Data viitoare când îți voi scrie, mă voi referi la un subiect ales de mine însumi, nu de tine. Această temă nu va mai fi adusă în discuție. Rămas-bun, frate. Și *bonne chance.*

D' Agosta lăsă scrisoarea deoparte. Documentele demonstrau că banii fuseseră trimiși cu promptitudine. În anul următor fusese virată o sumă similară, către o bancă din Londra, de pe Threadneedle Street. Peste încă un an, o altă sumă ajunsese la o bancă din Kent. La cea de a douăzeci și una sa aniversare, Diogenes ieșise la suprafață pentru foarte scurt timp, pretinzându-și moștenirea – optzeci și șapte de milioane de dolari. Două luni mai târziu, fusese consemnată moartea lui, într-un accident de mașină de pe Canterbury High Street. Cadavrul arsese prea tare ca să mai poată fi identificat. Nimeni nu mai reușise să dea vreodată de urma moștenirii.

D' Agosta răsuci în mâini certificatul care atesta decesul fictiv.

„În prezent sunt extrem de preocupat de diverse direcții de cercetare și studiu." Dar ce studiase de fapt? Era evident că Diogenes nu o spusese, iar fratele său păstra în această privință o tăcere desăvârșită. Sau aproape desăvârșită. Locotenentul își coborî privirea asupra teancului de tăieturi din presă. Erau dintr-o diversitate de ziare și reviste din străinătate. Fiecăreia i se atașase o etichetă cu numele publicației și cu data, iar celor scrise în limbi străine li se alăturase o traducere – Pendergast gândise din nou totul cu un pas înainte.

Articolele respective se refereau mai ales la crime nerezolvate. O familie întreagă din Lisabona fusese ucisă, moartea fiind provocată

de botulism, fără ca în stomacurile victimelor să se fi descoperit vreo urmă a toxinei fatale. Un chimist de la Universitatea Sorbona din Paris fusese descoperit cu arterele radiale de la ambele mâini tăiate și cu trupul exsanguinizat cu grijă. Însă la locul crimei nu exista nici o urmă de sânge. Se descoperise lipsa mai multor dosare ale experimentelor chimistului decedat. Alte tăieturi descriau alte omucideri, mai oribile, în care morții păreau să fi fost victimele unei diversități de torturi și de experimente – cadavrele erau mult prea mutilate ca să poată exista vreo certitudine. Iar alte articole erau pur și simplu necrologuri. Decesele nu păreau să se încadreze în vreo logică sau vreun tipar, iar Pendergast nu lăsase nici un comentariu care să explice ce anume i se păruse interesant.

D'Agosta ridică teancul și îl răsfoi. Erau și articole despre o serie de jafuri. Raportul unei companii farmaceutice, despre furtul unui frigider plin cu medicamente experimentale. O colecție de diamante, dispărută în mod inexplicabil dintr-un seif din Israel. O bucată de chihlimbar cât pumnul, conținând o singură frunză – a unei specii de plante de mult dispărute, o adevărată raritate, furată din apartamentul unui cuplu bogat din Paris. Un coprolit lustruit de Tyrannosaurus Rex, un unicat, datând cu exactitate de la limita dintre cretacic și terțiar.

Reașeză tăieturile din ziare pe masă cu un oftat.

Ochii îi căzură apoi pe un mic pachet de hârtii de la Sandringham, o școală particulară din sudul Angliei unde încercase Diogenes – fără știrea familiei sale – să-și termine ultimul an de liceu. Reușise să fie admis în baza mai multor acte măsluite și a unei perechi de părinți falși, angajați special în acest scop. În ciuda raportului școlar din primul semestru, care îl plasa printre primii la toate obiectele de studiu, fusese exmatriculat peste câteva luni. Judecând după hârtiile respective, școala nu precizase motivul exmatriculării și răspunsese la întrebările lui Pendergast evaziv, ba chiar cu o oarecare nervozitate. Alte hârtii demonstrau că agentul FBI luase în mai multe rânduri legătura cu un anume Brian Cooper – coleg de cameră cu Diogenes la Sandringham, pentru scurtă vreme – numai că băiatul refuzase să-i ofere vreun răspuns.

O ultimă scrisoare de la părinții lui relata că fusese internat într-un sanatoriu, unde era tratat de catatonie acută.

După exmatriculare, Diogenes se făcuse cu desăvârșire nevăzut pentru mai mult de doi ani. Apoi reapăruse, ca să-și solicite moștenirea. Patru luni mai târziu, își înscenase propria moarte la Canterbury.

Pe urmă, doar tăcere.

Nu – nu era întru totul adevărat. Exista un ultim mesaj. D'Agosta se întoarse spre foaia de hârtie din fibre de in, împăturită și așezată departe de celelalte, pe un colț al mesei. În partea de sus se afla un blazon în relief, un ochi fără pleoapă, având dedesubt două luni sub care stătea ghemuit un leu. Iar în mijlocul foii se vedea o dată, scrisă, după cum recunoștea acum D'Agosta, de mâna lui Diogenes, cu cerneală violet: 28 ianuarie.

Gândurile i se întoarseră din nou, inexorabil, la ziua de octombrie în care ținuse pentru prima oară în mână scrisoarea aceea – chiar acolo, în aceeași încăpere, în ajunul plecării în Italia. Pendergast i-o arătase și îi vorbise pe scurt despre planul lui Diogenes de a comite o crimă perfectă.

Dar D'Agosta se întorsese din Italia singur. Iar acum era datoria lui, și a nimănui altcuiva, să ducă totul la bun sfârșit în locul partenerului său mort, să împiedice crima care avea să fie probabil săvârșită pe 28 ianuarie.

Peste mai puțin de o săptămână.

Se simți tot mai panicat; mai rămăsese atât de puțin timp. Colegul de cameră de la Sandringham: ei, asta era o pistă. Avea să-i sune pe părinții lui a doua zi, să afle dacă băiatul vorbea. Iar dacă asta nu dădea rezultate, la școală mai fuseseră fără îndoială și alți băieți care-l cunoscuseră pe Diogenes.

Împături hârtia cu grijă și o repuse pe masă. Alături de ea era o singură fotografie, alb-negru, zgâriată și încrețită de trecerea vremii. O ridică și o ținu în lumină. Un bărbat, o femeie și doi băieți, stând în fața unui grilaj de fier forjat, construit cu migală. În planul mediu se vedea o vilă impunătoare. Era o zi călduroasă: băieții purtau pantaloni scurți, iar femeia o rochie de vară. Bărbatul privea fix aparatul de fotografiat,

cu o figură de patrician. Femeia era frumoasă, cu păr deschis la culoare și cu un zâmbet misterios. Băieții aveau probabil opt și cinci ani. Cel mai mare stătea drept, cu mâinile la spate, uitându-se cu seriozitate în obiectiv. Părul lui blond-deschis era pieptănat îngrijit, cu cărare, hainele erau călcate. Forma pometilor și trăsăturile acviline aveau ceva care-i spunea lui D'Agosta că se uita la fotografia agentului Pendergast.

Lângă el stătea un băiat mai mic, cu părul castaniu-roșcat, apăsându-și palmele una peste alta, cu degetele îndreptate către cer, ca și cum s-ar fi rugat. Spre deosebire de fratele său mai mare, aspectul lui Diogenes părea oarecum dezordonat. Dar asta n-avea nimic de-a face cu hainele sau cu grija acordată înfățișării sale. Poate ținea de postura membrelor, relaxată, aproape apatică, total nepotrivită cu puritatea poziției palmelor. Sau de buzele întredeschise, prea pline și prea senzuale pentru un copil atât de mic. Ochii păreau identici – fotografia fusese probabil făcută înainte de a se îmbolnăvi.

D'Agosta se simțea totuși atras de ochi. Nu se uitau la aparatul de fotografiat, ci undeva, dincolo de el, ca și cum ar fi privit în gol. Păreau insensibili, aproape morți, nelalocul lor pe fața copilărească. D'Agosta începu să simtă o senzație neplăcută în stomac.

Auzi ceva foșnind alături și tresări violent. Constance Greene își făcuse brusc apariția lângă el. Părea să aibă, ca și Pendergast, abilitatea de a se mișca aproape fără nici un zgomot.

– Îmi cer scuze, spuse ea. N-am vrut să te sperii.

– Nici o problemă. Oricine se uită la chestiile astea are motive suficiente ca să intre-n sperieți.

– Poftim? Ai intrat în sperieți?

– E doar un fel de a spune.

– Ai găsit ceva interesant? Orice?

Locotenentul clătină din cap.

– Nimic despre care să nu fi vorbit mai devreme. Numai că, adăugă el după o pauză, aici nu văd nimic despre boala lui Diogenes. Scarlatină, după spusele mătușii Cordelia. Zicea că l-a schimbat.

– Aş fi vrut să-ţi pot oferi mai multe informaţii. Am căutat în colecţii şi în actele familiei, pentru cazul că Aloysius ar fi trecut ceva cu vederea. Dar a fost foarte vigilent. Nu există nimic altceva.

Nimic altceva. Locul unde se afla Diogenes, înfăţişarea lui, activităţile lui, ba chiar şi crima pe care intenţiona s-o comită: despre toate astea nu se ştia nimic.

Nu exista decât o dată: 28 ianuarie. Lunea următoare.

– Poate că Pendergast s-a-nşelat, spuse D'Agosta, străduindu-se să pară optimist. Mă refer la dată. Poate nu se referă la anul ăsta. S-au poate înseamnă cu totul altceva. Arătă către hârtiile împrăştiate pe masă. Totul pare atât de îndepărtat, s-a petrecut cu atâta timp în urmă. E greu de crezut că urmează un eveniment de proporţii.

Constance se mulţumi să răspundă cu un zâmbet uşor, pasager.

8

Horace Sawtelle îi înapoie cu uşurare chelnerului meniul supradimensionat, tipărit pe hârtie velină. Îşi dorea să vină clientul la *el* – măcar o singură dată. Detesta junglele de beton, atât de întinse, în care lucrau cu toţii: Chicago, Detroit şi acum New York. Odată ce ajungeai să-l cunoşti, Keokuk nu era un loc chiar atât de rău. El ştia toate barurile, mari şi minuscule. Unora dintre clienţii lui ar fi putut chiar să le placă anumite atracţii din Iowa.

De partea cealaltă a mesei, clientul său comanda ceva care suna ca o flegmă de viţel. Horace Sawtelle se întrebă dacă tipul ştia într-adevăr ce anume cerea. El, unul, cercetase meniul neîncrezător, mai întâi pe o parte şi apoi pe cealaltă. Denumiri franţuzeşti scrise de mână, ceea ce însemna că erau de nepronunţat. Alese ceva numit biftec tartar. La naiba, cât de rău putea să fie? Nici măcar francezii nu aveau cum să strice biftecul. Şi îi plăcea sosul tartar de pe fileul de peşte.

– Vă deranjează dacă mai arunc o privire asupra lor înainte de a le semna? întrebă clientul, ridicând în mână un teanc de contracte.

Sawtelle încuviinţă din cap.

– Daţi-i drumul.

N-avea importanţă că-şi petrecuseră ultimele două ore studiindu-le cu o afurisită de lupă. Ai fi zis că tipul cumpăra o proprietate de un milion de dolari la Palm Beach, nu nişte piese de schimb pentru maşini, în valoare de cincizeci de mii.

Clientul își vârî nasul în hârtii și Sawtelle se uită în jur, ronțăind alene o crochetă. Se aflau în ceea ce lui i se părea o cafenea cu pereți de sticlă, plasată pe trotuar, în prelungirea salonului principal al restaurantului. Toate mesele erau pline. Newyorkezii ăștia cu fețele ca de aluat aveau nevoie de toată lumina solară la care puteau avea acces. La masa de alături stăteau trei femei, cu părul negru, sfrijite, ciugulind din porții imense de salată de fructe. În capătul opus, un businessman gras făcea săpături într-o farfurie cu ceva galben, alunecos.

Cu un scâșnet strident al cutiei de viteze, un camion trecu pe lângă peretele de sticlă, la o distanță ce nu părea mai mare de câțiva centimetri, și mâna lui Sawtelle se strânse instinctiv, frângând crocheta. Își șterse dezgustat palma de fața de masă. De ce naiba insistase clientul să mănânce acolo, afară, pe frigul din ianuarie? Se uită prin plafonul de sticlă la copertina roz, pe care erau brodate cu alb cuvintele La Vielle Ville[1]. Deasupra se înălța un edificiu ca o stâncă imensă, care în New York trecea drept bloc cu apartamente. Sawtelle se uită la șirurile de ferestre identice, urcând către cerul plin de funingine. Ca o închisoare al naibii de înaltă. Adăpostea probabil vreo mie de oameni. Cum de puteau suporta?

La ușa bucătăriei se stârni agitația și el aruncă o privire dezinteresată într-acolo. Poate era prânzul lui. Preparare lângă masa dumneavoastră, așa scria în meniu. Și cum dracu' aveau să-l prepare: intenționau să aducă un grătar Weber pe rotile și să facă focul cu cărbuni? Dar adevărul era că se apropiau, o întreagă procesiune de bărbați în costume de lucru albe, împingând în fața lor ceea ce semăna cu o targă de dimensiuni reduse.

Bucătarul-șef o parcă mândru lângă cotul lui Sawtelle. Lătră câteva ordine scurte într-o franceză grăbită și ajutoarele sale începură să se foiască în jur, unul tocând ceapă, altul bătând un ou cu frenezie. Sawtelle trecu în revistă masa cu rotile. Conținea câteva triunghiuri mici de pâine albă prăjită, un morman de chestii rotunde, verzi, despre care presupuse că erau capere, mirodenii, vase cu lichide neindentificate

[1] Orașul vechi

și o cană plină cu usturoi tocat mărunt. În mijloc se afla un cocoloș de carne crudă pentru hamburgeri, de mărimea unui pumn. Nici urmă de biftec și de sos tartar.

Cu gesturi ceremonioase, bucătarul-șef puse hamburgerul crud într-un vas de inox, turnă peste el oul crud, usturoiul și ceapa și se apucă să amestece totul. Peste câteva minute, scoase cocoloșul lipicios și îl lăsă să cadă la loc, pe masa cu rotile, unde îl frământă încet între degete. Sawtelle se uită în altă parte, punându-și în gând să ceară ca hamburgerul să fie foarte bine fript. „Nu se știe niciodată ce boli pot transmite newyorkezii ăștia." Și, oricum, unde era afurisitul ăla de grătar?

În clipa aceea, lângă client apăru un chelner care strecură pe masă o farfurie. Swartelle își ridică surprins privirea când un altul se repezi și plasă ceva între cuțitul și furculița lui. Se uită în jos și nu-i veni să-și creadă ochilor când văzu că turtița strălucitoare de carne crudă – acum bătătorită sub forma unei movilițe îngrijit construite – stătea în fața lui, înconjurată de triunghiurile de pâine prăjită, de felii de ouă fierte și de capere.

Se grăbi să se uite din nou în sus, neînțelegând. De partea cealaltă a mesei, clientul dădea aprobator din cap.

De dincolo de masă, bucătarul-șef le adresă un zâmbet radios și se retrase cu un pas în timp ce subalternii săi îndepărtau dispozitivul cu rotile.

– Nu vă supărați, spuse Sawtelle, cu voce scăzută. Nu l-ați prăjit.

Bucătarul se opri locului.

– *Pourquoi?*

Arătătorul lui Sawtelle zvâcni în direcția farfuriei sale.

– Spuneam că nu l-ați prăjit. Știți, căldură. Foc. Flambat.

Bucătarul scutură din cap cu vigoare.

– Nu, *monsieur*. Nu se prăjește.

– Biftecul tartar nu se pune la fript, spuse clientul, întrerupându-se când era gata să semneze contractul. Se servește crud. Nu știați?

Pe buze îi înflori scurt un zâmbet de superioritate, care dispăru imediat.

Swatelle se lăsă pe spătarul scaunului, rostogolindu-şi ochii spre cer şi făcând eforturi ca să nu-şi iasă din fire. Numai în New York se putea întâmpla aşa ceva! Douăzeci şi cinci de dolari pentru un morman de carne crudă pentru hamburgeri.

Înlemni dintr-odată.

– Sfinte Sisoe, ce naiba mai e şi asta?

Cu mult deasupra lui, un om se legăna pe fundalul cerului: membrele îi fâlfâiau cu mişcări ample, biciuind fără zgomot aerul îngheţat. Pentru o clipă, i se păru că bărbatul plutea pur şi simplu, ca susţinut de o vrajă. Pe urmă zări frânghia subţire, tensionată, ca o săgeată pornind dinspre gâtul lui către înălţimi. Dispărea dincolo de o fereastră de deasupra, întunecată şi spartă. Sawtelle se holba cu gura căscată, ca lovit de trăsnet.

Alţi clienţi din restaurant îi urmăriseră privirea. Inspirară cu toţii scurt, icnind brusc, surprinşi.

Silueta zvâcni şi se cutremură, cu spatele arcuindu-i-se în agonie, până când păru pur şi simplu să se îndoaie. Sawtelle privea transfigurat de groază.

Pe urmă frânghia se rupse subit. Bărbatul cădea drept spre el, cu braţele fâlfâind şi cu picioarele bătând aerul.

Descoperi, la fel de brusc, că se putea mişca iarăşi. Scoase un ţipăt nearticulat şi se aruncă pe spate, cu tot cu scaun. Geamul explodă cu o fracţiune de secundă mai târziu şi ceva trecu prin el într-o ploaie de sticlă, zdrobindu-se când se prăbuşi cu un zgomot asurzitor peste femei şi peste salatele lor de fructe, care se dezintegrară într-o erupţie stranie de nuanţe pastelate de roşu, galben şi verde. Aşa cum stătea, cu spatele pe podea, Sawtelle simţi ceva cald şi umed izbindu-l cu putere în lateralul feţei, urmat aproape instantaneu de o rafală de cioburi de sticlă, farfurii, căni, furculiţe, linguri şi flori, toate aruncate de forţa impactului.

Se lăsă o tăcere stranie. Apoi începură ţipetele, urlete de durere, de oroare şi de spaimă, însă păreau bizar de neclare, de îndepărtate. Pe urmă îşi dădu seama că urechea dreaptă i se umpluse cu o substanţă neidentificată.

Zăcând pe spate, reuși să priceapă pe deplin ce se întâmplase. Neîncrederea și groaza îl cuprinseră iarăși. Preț de un minut sau chiar două, nu fu în stare să se miște. Țipetele creșteau constant în intensitate.

În cele din urmă, cu un efort eroic, își sili membrele încăpățânate să-l asculte. Se săltă în genunchi, apoi reuși să stea în picioare clătinându-se. Și alții începeau să se ridice, și încăperea se umplu de țipete înăbușite și de gemetele răniților. Cioburile de sticlă erau pretutindeni. Masa din dreapta lui se transformase într-un morman inform în care se amestecau mâncarea, sângele închegat, florile, șervetele de pânză, fața de masă și lemnul sfărâmat. Masa la care stătuse el însuși era plină de sticlă. Moviliță de carne crudă pentru hamburgeri, în valoare de douăzeci și cinci de dolari, era singurul lucru care fusese cruțat și aștepta acolo, în solitara ei splendoare, proaspătă și strălucind.

Ochii i se îndreptată spre clientul său, care continua să șadă neclintit pe scaun, cu costumul împroșcat de ceva indescriptibil.

Membrele lui Sawtelle se puseră brusc în mișcare, fără voia lui. Se răsuci pe călcâie, descoperi ușa, făcu un pas, își pierdu echilibrul, se redresă, făcu pasul al doilea.

Vocea clientului îl ajunse din urmă.

– Ple.. plecați?

Întrebarea era atât de lipsită de sens, atât de nepotrivită, încât Sawtelle începu să chicotească răgușit.

– Dacă plec? repetă, curățându-și urechea cu o mișcare a capului. Da, *plec*.

Se împletici spre ieșire, înecându-se de râs, cu sticla spartă și cu celelalte resturi trosnindu-i sub tălpi, nedorind altceva decât să părăsească locul acela cumplit. Ajunse pe trotuar, o luă spre sud și începu să alerge, în vreme ce trecătorii se împrăștiară, ferindu-se din calea lui.

De-acum încolo, clienții lui nu vor avea de ales, trebuiau pur și simplu să vină la Keokuk.

9

William Smithback Junior coborî din taxi, aruncă o bancnotă mototolită de douăzeci de dolari pe geamul deschis al portierei pasagerului din față și se uită spre Broadway și Lincoln Center. Deslușì o masă imensă de oameni, la câteva cvartale distanță. Se revărsase pe Columbus și apoi pe 65th Street, creând un ambuteiaj de proporții. Se auzeau claxoane apăsate cu disperare și urletele sirenelor, iar câte un claxon vehement de camion răbufnea din când în când, cutremurând pământul.

Smithback își croi drum prin marea de vehicule imobile, apoi o luă spre nord și începu să alerge pe Broadway cu aburul răsuflării vizibil în aerul rece de ianuarie. Pasul măsurat și demn al asului reporterilor de la *New York Times* dispăruse. Se grăbea să-și predea materialele la timp, se grăbea să-și îndeplinească orice însărcinare nouă ar fi primit și uneori să scrie chiar două reportaje pe zi. Nora Kelly, care îi devenise soție în urmă cu două luni, nu era fericită. Ea sperase că vor cina împreună pe îndelete, că își vor povesti unul altuia evenimentele zilei înainte de a se retrage, bucurându-se de plăcerile prelungite ale nopții. Dar Smithback descoperise că îi rămânea prea puțin timp, atât pentru mâncare, cât și pentru plăceri. Da, în zilele acelea era pe fugă, și asta dintr-un motiv întemeiat. Și Bryce Harriman o ținea tot într-o alergătură și era chiar în spatele lui.

Smithback avusese unul dintre cele mai urâte șocuri din întreaga sa existență când se întorsese din luna de miere și îl găsise pe Bryce Harriman trândăvind în ușa biroului lui, rânjind cu infatuare,

purtându-și obișnuitele și insuportabilele haine de băiat de bani gata și urându-i bun venit cu ocazia întoarcerii la „ziarul nostru".

Ziarul *nostru*. Oh, Doamne.

Totul mersese după placul lui. Fusese o stea în ascensiune la *Times*, scrisese, în tot atâtea luni, reportaje în exclusivitate despre o jumătate de duzină de evenimente. Fenton Davies, redactorul-șef, începuse să apeleze automat la el ori de câte ori se făceau declarații importante pentru presă. În cele din urmă, reușise s-o convingă pe Nora, prietena lui, să renunțe la vânătoarea de oseminte vechi și la dezgroparea oalelor și să se căsătorească. Iar luna lor de miere la Angkor Wat avusese splendoarea unui vis – mai ales săptămâna pe care și-o petrecuseră în templul pierdut din Banteay Chhmar, hălăduind prin junglă și sfidând șerpii, malaria și furnicile pișcătoare în timp ce explorau ruinele. Își aducea aminte că, în avion, pe drumul de întoarcere, se gândise că viața nu putea fi mai bună – totul fusese perfect.

Și avusese dreptate.

Îi fusese clar, încă din prima zi, că, în ciuda colegialității sale slugarnice, Harriman urmărea să-l distrugă. Nu era prima oară când își încrucișau săbiile, dar n-o mai făcuseră niciodată lucrând la același ziar. Cum reușise să se reangajeze la *Times* în vreme ce el era de cealaltă parte a lumii? Modul în care se gudura Harriman pe lângă Davies, aducându-i în fiecare dimineață cafea espresso cu lapte și sorbindu-i fiecare cuvânt de parcă ar fi fost Oracolul din Delphi, îi întorcea lui Smithback stomacul pe dos. Însă părea să dea rezultate: cu numai o săptămână în urmă, Harriman pusese mâna pe povestea despre Bălăngănilă, care îi aparținea de fapt lui Smithback.

Ziaristul începu să alerge mai repede. Intersecția dintre 65th și Broadway – locul unde se zvonea că ar fi căzut de la etaj un tip, chiar în mijlocul zecilor de oameni care-și luau prânzul – era acum chiar în fața lui. Zărea grupurile de camere de televiziune, ziariștii verificându-și reportofoanele, tehnicienii de sunet instalând microfoane girafă. Era șansa lui de a-l eclipsa pe Harriman, de a profita de moment.

Deocamdată nu se dăduse nici un comunicat, slavă Domnului.

Clătină din cap, bombănind în sinea lui în timp ce-şi croia drum cu coatele prin mulţime.

Vedea chiar în faţă localul La Vielle Ville, cu pereţii lui de sticlă. În interior, poliţiştii mai lucrau încă la locul faptei: flash-urile aparatului fotografului lor luminau când şi când restaurantul. Banda care izola locul era drapată pretutindeni, părând pânză galbenă de steag. Privirea i se înălţă spre acoperişul de sticlă, spre gaura imensă, cu margini zdrenţuite, prin care căzuse victima, şi apoi mai departe, spre faţada amplă a turnului Lincoln, până când se opri asupra ferestrei sparte de la care se aruncase victima. Şi acolo se vedeau poliţişti, se zăreau exploziile de lumină strălucitoare ale blitzului încorporat în aparatul fotografic.

Se împinse mai în faţă, în căutarea unor martori oculari.

– Sunt reporter, spuse, cu voce sonoră. Bill Smithback, *New York Times*. A văzut cineva ce s-a-ntâmplat?

Mai multe feţe se întoarseră spre el, privindu-l în tăcere. Ziaristul le trecu în revistă: o matroană respectabilă din West Side, cu un câine, un pomeranian microscopic; un curier cu bicicletă; un bărbat cu o cutie mare, ticsită de pachete cu mâncare chinezească, în echilibru pe un umăr; şi alţi câţiva, cam o jumătate de duzină.

– Caut un martor ocular. A văzut cineva ceva?

Tăcere. „Poate cei mai mulţi nici măcar n-or fi ştiind englezeşte", se gândi.

– Ştie cineva ceva?

De data asta îi răspunse un tip purtând o şubă groasă, dând energic din cap.

– Un bărbat, spuse el, cu accent indian foarte puternic. A căzut.

Ceea ce nu-i era de nici un folos. Smithback se avântă şi mai mult în mulţime. Văzu chiar în faţa lui un poliţist care striga la oamenii, încercând să-i trimită pe trotuar, cu intenţia de a elibera strada.

– Hei, domnule poliţist! zbieră Smithback, dând din coate ca să-şi facă loc prin turma de gură-cască. Sunt de la *Times*. Ce s-a-ntâmplat aici?

Poliţistul îşi întrerupse urletele atât cât era necesar ca să arunce o privire în direcţia lui. Pe urmă îşi văzu de treabă.

– Victima avea vreun act de identitate?

Polițistul îl ignoră cu desăvârșire.

Smithback îl privi retrăgându-se. Tipic. Alți reporteri s-ar fi mulțumit să aștepte informarea oficială, dar nu și unul de talia lui. Avea de gând să facă toate eforturile posibile ca să obțină ceva în exclusivitate.

Aruncă o altă privire în jur și ochii i se opriră pe intrarea principală a blocului turn. Clădirea era imensă, adăpostea pesemne cel puțin câteva mii de apartamente. Înăuntru se aflau probabil oameni care o cunoscuseră pe victimă, care ar fi putut da culoare relatării, ar fi putut face speculații asupra celor întâmplate. Își întinse gâtul și numără etajele până ce ajunse din nou la fereastra spartă. Douăzeci și trei.

Reîncepu să-și facă loc prin mulțime, evitând polițiștii cu megafoane și îndreptându-se în linie cât mai dreaptă spre intrarea clădirii. Era păzită de trei polițiști voinici, care păreau să-și facă datoria cu toată seriozitatea. Oare cum ar fi putut să intre? Să pretindă că locuia în bloc? Era foarte puțin probabil să fie crezut.

Când se opri să privească numeroșii reporteri care se agitau afară, își regăsi cu repeziciune stăpânirea de sine. Așteptau cu toții, ca niște oi neliniștite, apariția unui ofițer superior de poliție și declarația lui. Îi privi cu milă. El nu voia aceeași poveste pe care urma s-o afle toată lumea: o relatare simplistă a autorităților, dezvăluind numai ce voiau să dezvăluie și atașând indispensabila interpretare convenabilă a situației. Îl interesa adevărata poveste: cea de la etajul douăzeci și trei al turnului Lincoln.

Se întoarse și se îndepărtă de mulțime, îndreptându-se în direcția opusă. Toate blocurile atât de mari aveau o intrare de serviciu. Merse pe Broadway, pe lângă fațada clădirii, până ce ajunse în sfârșit la margine, la aleea îngustă care o despărțea de blocul alăturat. Își afundă mâinile în buzunare și o porni pe aleea aceea, fluierând cu nepăsare.

O clipă mai târziu, fluieratul i se stinse pe buze. În fața lui era o ușă mare, metalică, cu inscripția *Intrare de serviciu – Livrări*. Lângă ușă stătea un alt polițist. Îl fixa cu privirea și vorbea într-o stație radio minusculă, prinsă de guler.

Fir-ar să fie. Ei, nu putea să se oprească pur și simplu și să facă stânga-mprejur – ar fi trezit suspiciuni. Avea să treacă exact pe lângă polițai, ca și cum ar fi vrut să ajungă în spatele clădirii pe o scurtătură.

– 'Neața, domnule polițist, spuse, când ajunse lângă omul de pază.

– 'Nă ziua, domnule Smithback, răspunse acesta.

Ziaristul își simți mușchii maxilarelor crispându-se.

Indiferent cine se ocupa de ancheta crimei era un profesionist, făcea totul ca la carte. Însă nici Smithback nu era un corespondent de presă de mâna a treia. Dacă exista vreo altă cale de a pătrunde înăuntru, atunci avea s-o găsească. Își continuă drumul, ocolind clădirea prin spate, până când aleea își schimbă direcția în unghi drept, îndreptându-se iarăși spre 65th Street.

Da. Acolo, la nici treizeci de metri în fața lui, era intrarea personalului din restaurantul La Vielle Ville. Pustie, în fața ei nu tândălea nici un polițist. Dacă nu putea ajunge la etajul douăzeci și trei, putea face măcar niște cercetări în locul unde aterizase bărbatul.

Se grăbi să înainteze, cuprins de un entuziasm care dădea mersului său un plus de elasticitate. După investigația din restaurant, ar fi putut găsi chiar și vreo cale de a pătrunde în blocul-turn. Probabil existau pasaje de legătură, poate la subsol.

Ajunse la ușa uzată de metal, o întredeschise, dădu să pună piciorul dincolo de prag.

Și încremeni. Înăuntru, lângă o pereche de mașini de gătit masive, mai mulți polițiști luau declarații de la bucătari și de la chelneri.

Toată lumea se întoarse încet către el.

Făcu un pas, de probă, ca și cum ar fi vrut să ajungă undeva anume.

– Fără presă, se răsti unul dintre polițiști.

– Scuze, spuse el, temându-se că nu reușea să schițeze decât un zâmbet șters. Am greșit drumul.

Apoi închise foarte încet ușa și se retrase, ocolind din nou clădirea până ce ajunse în față, unde îl dezgustă din nou imaginea imensei turme de reporteri, așteptând cu toții ca oile duse la tăiere.

Nici vorbă să accepte asta, nu el, nu Bill Smithback de la *Times*. Își aruncă privirile în jur, căutând un alt unghi de atac, vreo idee care nu

le venise celorlalți – și atunci găsi soluția: un comisionar care livra pizza, pe o motocicletă, străduindu-se cu disperare să-și facă drum prin mulțime. Era un tip costeliv, fără bărbie, cu o pălărie caraghioasă, pe care scria *Pizzeria Romeo*, cu fața roșie de frustrare.

Smithback se apropie de el, arătând cu capul către portbagajul montat în spate.

– Ai de dus o pizza acolo, în bloc?

– Două, răspunse omul. Uită-te la rahatul ăsta. Or să se răcească de-a binelea și-o să rămân fără bacșiș. Unde mai pui că, dacă n-ajung înăuntru în douăzeci de minute, nici nu mai trebuie să-mi plătească...

Smithback îl întrerupse.

– Cincizeci de dolari pentru cele două pizze și pentru pălărie.

Bărbatul îl privi fără nici o expresie, ca un idiot desăvârșit.

Ziaristul scoase o bancnotă de cincizeci.

– Poftim. Ia-o.

– Dar ce-o să...

– Spune-le c-ai fost jefuit.

Bărbatul nu reuși să se abțină și luă banii. Smithback îi smulse pălăria din cap, o îndesă pe al său, deschise portbagajul din spatele motocicletei și scoase cutiile cu pizza. O porni prin mulțime către ușă, ținând cutiile într-o mână și scoțându-și cu cealaltă cravata, dintr-o smucitură, pentru a și-o vârî apoi în buzunar.

– Livrare de pizza, faceți loc!

Se apropie de fațada clădirii dând din coate și ajunse la barierele albastre, cu banda care se întinde de obicei la locul faptei drapată peste ele.

– Livrare de pizza pentru echipa SOC[1], la etajul douăzeci și trei.

Merse ca pe roate. Polițistul gras care păzea bariera o împinse într-o parte și Smithback trecu de partea cealaltă.

Și acum triumviratul de la ușă.

Se apropie de polițiști cu pași mari, încrezător în sine.

– Livrare de pizza, etajul douăzeci și trei.

Cei trei îi blocară calea.

[1] Scene of crime – Scena crimei

– Duc eu pizza sus, spuse unul.

– Îmi pare rău. Contravine regulamentului companiei. Trebuie să fac livrarea direct la beneficiar.

– Nimeni n-are voie înăuntru.

– Da, dar astea sunt pentru echipa SOC. Și dacă le duci dumneata sus, cum îmi încasez banii?

Polițiștii schimbară priviri nesigure. Omul ridică din umeri. Smithback se înviora. Avea să meargă. Era ca și înăuntru.

– Haideți, se răcesc.

Ziaristul înaintă.

– Cât face?

– Cum spuneam, trebuie să i le livrez *direct clientului*. Îmi permiteți?

Făcu încă un pas nesigur, aproape dând peste burdihanul voluminos al polițistului din față.

– Nimeni n-are voie înăuntru.

– Da, dar e doar...

– Dă-mi cutiile.

– Cum spuneam...

Polițistul întinse mâna.

– Eu *spuneam* să-mi dai afurisitele astea de pizze.

Și Smithback înțelese brusc că pierduse. Întinse docil cutiile și polițistul le luă.

– Cât face?

– Zece dolari.

Polițistul îi dădu zece, fără bacșiș.

– Pentru cine sunt?

– Pentru echipa SOC.

– Clientul tău n-are nume? În echipă sunt o duzină de oameni.

– Ah, cred că-l cheamă Miller.

Polițistul mormăi și dispăru în hol cu tot cu pizza, iar ceilalți doi strânseră rândurile, blocând ușa. Cel care ridicase din umeri se întoarse spre el.

– Îmi pare rău, amice, dar ai putea să-mi aduci o pizza pepperoni mare, cu usturoi, ceapă și cu multă brânză?

– Du-te-n mă-ta, spuse Smithback, întorcându-i spatele și îndreptându-se spre bariere.

În timp ce se strecura printre reporterii înghesuiți, îi auzi pe câțiva chicotind și cineva îi strigă:

– Frumoasă încercare, Bill.

Iar un altul i se adresă cu voce stridentă, efeminată:

– Zău, Bill, scumpule, pălăria aia arată *feeric* pe capul tău.

Smithback o scoase dezgustat și o aruncă. De data asta geniul său de reporter dăduse greș. Avea deja presimțiri rele în privința acestui caz. Abia începuse și deja nu-i mirosea a bine. În ciuda aerului înghețat din ianuarie, aproape că simțea în ceafă răsuflarea fierbinte a lui Harriman.

Făcu stânga împrejur și – cu inima grea – își ocupă locul în mulțime, în așteptarea relatării oficiale.

10

Simțindu-se frânt de oboseală, locotenentul Vincent D'Agosta împinse ușa și intră în McFeeley'Ale. Era un bar irlandez, atât de confortabil cât poate fi un asemenea local în New York și, în momentul acela, D'Agosta avea nevoie de confort. Încăperea era întunecoasă, lungă și îngustă, cu un bar din lemn protejat cu un strat gros de lac într-o parte și cu separeuri de-a lungul laturii opuse. Pe pereți atârnau afișe din lumea sportului, de nedeslușit sub praful care le acoperea. Dincolo de tejgheaua barului, șase rânduri de sticle puteau fi văzute în fața peretelui acoperit cu oglinzi. Lângă ușă se afla un tonomat vechi, de genul celor pe care titlurile melodiile irlandeze sunt tipărite cu cerneală verde. Găseai întotdeauna bere la halbă, Guinness, Harp și Bass. Mirosul berii vărsate era secondat de cel de mâncare grasă. Lipsea o singură tentă nostalgică, mirosul fumului de tutun, dar asta nu-l deranja câtuși de puțin pe D'Agosta: renunțase la trabucuri cu ani în urmă, când demisionase din poliție și se mutase în Canada, ca să se-apuce de scris.

Localul era pe jumătate gol, exact așa cum îi plăcea. Își alese un taburet și îl trase lângă bar.

Patrick, patronul, îl zări și se apropie.

– Salut, locotenente, spuse, împingând o farfurioară care alunecă până-n fața lui. Cum merge?

– Merge.

– Ca de obicei?

– Nu, Paddy, o bere Guiness cu bitter, te rog. Și un cheeseburger cu brânză puțină.

O clipă mai târziu, își făcu apariția o halbă și D'Agosta își afundă meditativ buza de sus în spuma de culoarea cafelei. Nu-și mai permitea aproape niciodată să se răsfețe astfel – în ultimele câteva luni scăpase de vreo nouă kilograme și nu intenționa să le pună la loc – dar în seara aceea avea să facă o excepție. Laura Hayward urma să se întoarcă acasă târziu: se ocupa de cazul bizar al tipului spânzurat la ora prânzului, în Upper West Side.

El își petrecuse dimineața căutând indicii, fără nici un rezultat. La Biroul de Înregistrări Publice nu exista nimic despre Ravenscry, proprietatea străbunicii Cornelia din Ținutul Dutchess. Cu ajutorul departamentului local de poliție, făcuse cercetări legate de reședința lui Pendergast din New Orleans, arsă cu mult timp în urmă, și rezultatul fusese similar. În nici una din situații nu găsise nimic despre Diogenes Pendergast.

Plecase de la secția de poliție, revenind la numărul 891 de pe Riverside Drive, unde reexaminase colecția sărăcăcioasă de dovezi strânse de Pendergast. Sunase la banca din Londra desemnată cu multă vreme înainte de Diogenes, conform înregistrărilor agentului FBI, drept loc de depunere a banilor. Contul era închis de douăzeci de ani și nu existau alte informații disponibile. Cercetările făcute la băncile din Heidelberg și Zurich se încheiaseră cu răspunsuri identice. Vorbise cu familia băiatului din Anglia care-și împărțise pentru scurtă vreme camera de la Sandringham cu Diogenes, doar ca să afle că tânărul se sinucisese la numai o zi după ce fusese eliberat din chingile care îl împiedicau să-și facă rău.

Pe urmă dăduse telefon la firma de avocatură care intermediase corespondența dintre Diogenes și familia lui. Acolo birocrația păruse fără limite: fusese transferat de la un secretariat la altul, fiind necesar să-și repete cererea de fiecare dată. În cele din urmă, intrase în legătură cu un avocat care refuzase să-și divulge identitatea și care-l informase că Diogenes Pendergast nu mai era clientul firmei; că relația avocat-client

interzicea comunicarea informațiilor unei terțe persoane; și că, în plus, toate dosarele relevante fuseseră distruse cu mult timp în urmă, la cererea clientului.

După alte cinci ore și alte cel puțin treizeci de convorbiri telefonice, D'Agosta nu reușise să afle absolut nimic.

Își întorsese apoi atenția asupra tăieturilor din ziare colecționate de Pendergast, toate cele cu referiri la diverse crime bizare. Se întrebase dacă n-ar fi fost bine să-i sune pe polițiștii care se ocupaseră de cazuri, dar respinsese ideea. Era sigur că Pendergast o făcuse deja; dacă ar fi existat informații demne de a fi împărtășite, le-ar fi pus în dosare. D'Agosta n-avea oricum încă nici un indiciu care să-i sugereze de ce considerase Pendergast că erau importante acele articole din ziare despre crime săvârșite pe tot globul, toate fiind într-adevăr stranii, dar aparent fără nici o legătură între ele.

Între timp trecuse de ora două. Locotenentul știa că șeful lui, căpitanul Singleton, nu era la masa lui de lucru: își petrecea, invariabil, toate după-amiezele pe teren, urmărind personal rezolvarea tuturor cazurilor importante. Așa că D'Agosta plecase din Riverside Drive numărul 891 și se dusese la secția de poliție, unde se furișase în propriul birou, își deschisese computerul și își tastase parola. Își petrecuse restul după-amiezii folosindu-se de mouse ca să-și croiască drum prin toate bazele de date ale forțelor de ordine și ale guvernului pe care le putuse accesa: a NYPD-ului, a poliției statale, a poliției federale, a WICAPS, a Interpolului, ba chiar și a Administrației Securității Sociale. În ciuda întregului număr copleșitor de documente generate de birocrațiile guvernamentale, interconectate într-o aceeași încâlceală, Diogenes reușise să se strecoare ca o fantomă, nelăsând nimic în urmă. De fapt era aproape ca și cum ar fi fost mort cu adevărat.

D'Agosta se dăduse bătut și plecase la McFeeley's.

I se aduse cheeseburgerul și începu să-l mănânce, abia simțindu-i gustul. Nu-și începuse investigația nici măcar de patruzeci și opt de ore și era deja pe punctul de a epuiza toate pistele cunoscute. Resursele

generoase puse la dispoziție de Pendergast păreau să-i fie de prea puțin folos în lupta împotriva unei stafii.

Mai luă câteva înghițituri din burger, fără prea mare tragere de inimă, își termină băutura, lăsă câteva bancnote pe tejgheaua barului, îl salută pe Patrick cu o înclinare a capului și plecă. „Obține toate informațiile posibile de la căpitanul de detectivi Laura Hayward, dar, pentru binele ei, implic-o cât mai puțin." De fapt, după vizita la strămătușa Cornelia, D'Agosta îi povestise Laurei foarte puține lucruri despre investigațiile sale. Într-un mod pervers, așa părea să fie cel mai bine.

De ce?

Își îndesă mâinile în buzunare, aplecându-se ca să țină piept vântului rece de ianuarie. Să fi fost din cauza lucrurilor spuse de ea, de al căror bun-simț nu se îndoia el? „Vinnie, e o nebunie. O scrisoare care nu conține nimic altceva decât o dată. Câteva amenințări imature, rostite acum douăzeci sau treizeci de ani. Nu-mi vine să cred că-ți irosești timpul."

Și poate – poate – se temea că Laura avea să-l convingă că era într-adevăr o nebunie.

Se apropie de intersecția dintre 77th și First Avenue mergând fără grabă. Clădirea urâtă, din cărămidă albă, unde se afla apartamentul pe care-l împărțea cu Hayward, se înălța pe colț. Se uită la ceas tremurând. Opt. Probabil că Laura nu se întorsese încă. Avea să pună masa pentru ea, să încălzească la microunde ce mai rămăsese din lasagna napoletana. Era curios să afle mai multe despre noul ei caz de omucidere. Să audă orice i-ar fi putut împiedica gândurile să alerge în cerc.

Portarul făcu o încercare tardivă, insolentă, de a-i deschide ușa. D'Agosta trecu pe lângă el, intră în holul îngust și își căută cheile în buzunar. În fața lui aștepta un lift deschis, invitându-l să intre și să apese butonul etajului paisprezece.

Când ușile erau aproape închise, niște degete înmănușate se strecurară între ele, silindu-le să se redeschidă. Era nesuferitul de portar. Intră, apoi se întoarse cu fața înainte, încrucișându-și brațele la piept și

ignorându-l pe D'Agosta. Spațiul îngust se umplu de mirosul neplăcut al trupului său.

Locotenentul îl privi cu iritare. Era un tip brunet, cu fața cărnoasă, cu ochi căprui, supraponderal. Ciudat: nu apăsase nici un buton. D'Agosta își desprinse privirea de el, pierzându-și interesul, și urmări indicatorul etajelor la care ajungea ascensorul. Cinci, șase, șapte...

Portarul se aplecă și-și puse degetul pe butonul stop. Liftul se opri brusc.

D'Agosta îi aruncă o privire.

– Ce-ai pățit?

Portarul nu se obosi să se uite la el. În schimb, scoase din buzunar o cheie pentru comenzi prioritare, o introduse în panoul de control, o răsuci și apoi o scoase. Liftul începu să coboare cu o smucitură.

„Laura nu s-a înșelat, se gândi D'Agosta. Nemernicul are o problemă serioasă de comportament."

– Uite ce e, habar n-am ce naiba crezi că faci, dar poți s-aștepti până-ajungem la etajul meu.

Și apăsă încă o dată pe butonul cu numărul paisprezece.

Liftul nu preluă comanda. Continuă să coboare, ajunsese deja la parter și se îndrepta spre subsol.

Furia lui D'Agosta se transformă cât ai clipi în panică. Radarul lui de polițist intră în funcțiune la capacitatea maximă. Prin minte îi străfulgerară avertizarea din biletul lui Pendergast. *„Diogenes e extrem de periculos. Nu-i atrage atenția mai devreme decât e necesar."* Aproape fără să se gândească, își duse mâna sub haină și-și scoase revolverul dintr-o mișcare.

Dar portarul se răsuci spre el în aceeași fracțiune de secundă și, cu o mișcare uimitor de rapidă, aproape cu viteza fulgerului, îl lipi de peretele ascensorului, țintuindu-i mâinile la spate, într-o strânsoare ca de menghină. D'Agosta se zbătu, numai ca să constate că fusese imobilizat de un expert. Își trase răsuflarea, gata să strige după ajutor, dar – acționând aproape ca și cum s-ar fi bazat pe telepatie – mâna înmănușată îi apăsă gura.

Locotenentul se zbătu încă o dată, scurt, nevenindu-i să creadă că putuse fi dezarmat și pe deplin imobilizat cu atâta repeziciune.

Și apoi portarul făcu ceva bizar. Se aplecă, ajungând cu buzele chiar lângă urechea lui. Și, când vorbi, D'Agosta auzi cea mai firavă dintre șoapte:

– Îmi cer sincer scuze, Vincent...

11

Căpitanul de detectivi Laura Hayward traversă camera de zi și se uită pe fereastră, având grijă să nu se frece de masa care fusese așezată sub pervaz. Prin gaura din geamul spart, văzu că jos, departe, pe Broadway, era în sfârșit liniște. Le dăduse oamenilor ei ordine foarte stricte, cerându-le să izoleze locul faptei, și făcuseră treabă bună: răniții fuseseră luați foarte repede de ambulanțe, iar mulțimea de curioși, de gură-cască, obosise și înghețase în cele din urmă, sfârșind prin a se împrăștia. Reporterii fuseseră mai insistenți, dar și ei se mulțumiseră în final cu relatarea succintă pe care le-o făcuse în ultima parte a serii. La locul faptei totul se dovedise complicat, totul era răvășit, și asta era valabil atât pentru apartament, cât și pentru restaurantul de dedesubt, dar coordonase ea însăși echipele care se ocupau de anchetă și acum – în sfârșit – se încheiase și activitatea judiciară de pe teren. Examinatorii amprentelor, tehnicienii foto și analiștii-criminaliști plecaseră deja. Nu mai rămăsese decât femeia care lua în custodie probele, dar avea să plece și ea peste cel mult o oră.

Investigația bine făcută a unei omucideri îi dădea Laurei Hayward o satisfacție imensă. Moartea violentă implica extrem de multă dezordine. Dar, pe măsură ce se analiza locul faptei – după ce investigatorii judiciari, medicii legiști, tehnicienii și criminaliștii soseau în valuri succesive și își făceau datoria ca la carte – haosul și oroarea erau compartimentate, puse în ordine și etichetate. Era ca și cum ancheta însăși

ar fi refăcut, în parte, acea ordine firească a lucrurilor pe care o distrusese crima.

Și totuși, când trecea în revistă locul acelei crime, nu simțea absolut nici o satisfacție. Avea în schimb o senzație inexplicabilă de neliniște.

Se înfioră, își suflă în pumni și își încheie nasturele de sus al paltonului. Cu fereastra aia spartă și cu instrucțiunile ei de a nu atinge nimic (nici măcar instalația de încălzire), temperatura din cameră nu era decât cu câteva grade mai ridicată decât cea de afară. Pentru o clipă, se surprinse dorindu-și ca D'Agosta să fi fost acolo. Dar nu conta: oricum avea să-i povestească despre caz când ajungea acasă. Știa că avea să fie interesat și sugestiile lui practice, creative, o surprindeau adesea. Poate asta putea să-l scape de obsesia nesănătoasă a poveștii cu fratele lui Pendergast. Tocmai când reușise să treacă peste moartea agentului FBI, când sentimentul lui de vinovăție păruse să se estompeze, fusese invitat de blestematul ăla de șofer...

– Doamnă? spuse un sergent, strecurându-și capul pe ușa camerei de zi. A venit domnul căpitan Singleton.

– Invită-l aici, te rog.

Singleton era căpitanul secției de poliție locale și Hayward se aștepta să-și facă apariția. Era unul dintre acei căpitani de modă veche, care simțeau că trebuie să se afle alături de oamenii pe care-i coordonau, pe stradă sau la locul crimei. Hayward mai colaborase cu el și descoperise că era unul dintre cei mai buni căpitani din oraș când era vorba să conlucreze cu Brigada Omucideri – cooperant, cu tot respectul față de opiniile medicilor legiști, dar implicându-se și fiind foarte util în toate etapele anchetei.

Și în clipa aceea îl văzu în cadrul ușii, elegant în paltonul lung, cu părul său frumos tuns arătând impecabil, ca de obicei. Se opri, cu ochii rotindu-i-se neobosiți prin încăpere, înregistrând toate amănuntele. Pe urmă zâmbi, făcu un pas înainte și îi întinse mâna.

– Laura.

– Glen. Mă bucur că ai venit.

Strângerea lui de mână era scurtă, ca a unui om de afaceri. Se întrebă dacă știa despre relația ei cu D'Agosta și decise imediat că nu-i era cunoscută: avuseseră amândoi grijă s-o țină cât mai departe de fabrica de zvonuri din NYPD.

Singleton arătă întreaga cameră cu o fluturare a brațului.

– Frumos lucrat, ca de obicei. Sper că nu te deranjează că-mi bag nasul.

– Nicidecum. Aproape c-am reușit să punem totul la punct.

– Cum merge?

– Bine, bine.

Ezită. N-avea de ce să nu-i spună lui Singleton adevărul: spre deosebire de majoritatea ofițerilor superiori din poliție, lui nu i se părea distractiv să-și înjunghie pe la spate potențialii rivali în materie de avansare – nici nu se temea c-o să fie tratat cu superioritate de polițiștii de la Omucideri. În plus, avea tot grad de căpitan – se putea baza pe discreția lui.

– De fapt, nu sunt chiar atât de sigură, adăugă ea, cu voce mai scăzută.

Singleton se uită la femeia care aduna probele – stătea în capătul opus al încăperii, notând ceva pe un clipboard.

– Vrei să-mi povestești?

– Ușa din față a fost descuiată cu șperaclul, de un expert. Apartamentul e mic, n-are decât două dormitoare, din care unul transformat în atelier de pictură. Criminalul a pătruns fără să fie observat și, după toate aparențele, s-a ascuns aici... Arătă spre colțul întunecat de lângă ușă. A sărit pe victimă când aceasta a intrat în camera de zi și a lovit-o probabil în cap. Din nefericire, în cădere trupul a suferit atât de multe leziuni, încât ar putea fi extrem de dificil să ne dăm seama ce armă a folosit agresorul. Își îndreptă arătătorul spre peretele de alături, unde un jet de sânge pătase tabloul care înfățișa lacul plin de bărci din Central Park. Uită-te la stropii împroșcați.

Singleton îi examină.

– Picături foarte mici, cu viteză medie. Un obiect bont?

– Asta e presupunerea noastră. Tiparul de împrăștiere, aici și aici, ne susține ipoteza. Înălțimea relativă la care a lovit jetul peretele indică

o lovitură în cap. Judecând după traseu – uită-te la cununa de picături întinsă pe covor – victima a făcut câțiva pași clătinându-se, apoi a căzut acolo, unde s-a strâns sângele din pata marcată. Și cantitatea sugerează o rană la cap – știi ce mult sângerează.

– Să presupun că nu s-a găsit nici o armă?

– Nici una. Indiferent ce obiect ar fi folosit, făptașul l-a luat cu el.

Singleton dădu încet din cap.

– Continuă.

– S-ar părea că agresorul și-a tras victima năucită pe canapea, unde – și asta e ciudat – i-a îngrijit rana pe care abia i-o făcuse.

– A îngrijit rana?

– A tamponat-o cu tifon din dulapul cu medicamente din baie. Lângă canapea s-au găsit mai multe ambalaje goale, iar în coșul de gunoi erau pansamente pline de sânge.

– Amprente?

– Tipii de la Amprente latente au luat vreo cincizeci, din tot apartamentul. Au extras câteva și din sângele lui Duchamp, victima, cu o soluție de amido black și metanol. Toate sunt ale lui Duchamp, ale asistentului lui sau ale unor cunoștințe. Altele nu există: nici pe dulăpiorul cu medicamente, nici pe mânerul ușii, nici pe pachetele cu pansamente.

– Criminalul purta mănuși.

– Din cauciuc chirurgical, dacă ne bazăm pe reziduuri. Laboratorul o să ne ofere o confirmare până mâine-dimineață. Hayward arătă spre canapea. Pe urmă victimei i s-au legat brațele la spate, cu o serie de noduri complicate. Aceeași funie groasă a fost folosită pentru știreang. Le-am cerut tehnicienilor criminaliști să îndepărteze frânghiile de pe cadavru și să le pună în pungi. Nodurile nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut vreodată.

Dădu din cap către o serie de pungi mari de plastic, etichetate și sigilate, plasate deasupra unei lăzi albastre, pentru probe.

– Și frânghia arată ciudat.

– E aproape singura probă lăsată în urmă de criminal. Frânghia și câteva fibre din hainele lui.

„E singura veste bună legată de caz", își spuse Hayward. Frânghiile au aproape tot atât de multe particularități ca amprentele: tipul de răsucire, numărul de răsuciri pe centimetru, numărul de fire răsucite laolaltă, caracteristicile firului. Din toate astea, la care se adăugau tipul și stilul aparte al nodurilor, se puteau deduce volume întregi de informații.

– Când și-a revenit, Duchamp era probabil deja legat. Criminalul a împins biroul ăla lung sub fereastră. Pe urmă l-a silit cumva pe Duchamp să se urce pe birou și să pășească dincolo de geam, așa cum își sileau piratii victimele să meargă pe scândura scoasă în afara bordului. Dar aș putea spune că Duchamp a *alergat* pe scândură. Tipul a sărit pur și simplu pe fereastră, spânzurându-se singur.

Singleton se încruntă.

– Ești sigură?

– Uită-te la birou.

Hayward îi arătă o serie de urme însângerate de tălpi care traversau tăblia, toate însemnate și etichetate.

– Duchamp s-a îndreptat spre birou călcând prin propriul sânge. Vezi că, atunci când a lăsat prima pereche de urme, stătea nemișcat? Cât despre celelalte, pe măsură ce se apropie de fereastră, distanța dintre ele e tot mai mare. Și uite aici, la ultima urmă dinainte de geam, biroul n-a fost atins decât de vârful pantofului. Urmele astea sugerează *accelerarea*.

Singleton rămase cu ochii la birou cel puțin un minut. Pe urmă se uită la Hayward.

– Nu e posibil să fi fost măsluite? Criminalul n-ar fi putut, să zicem, să scoată pantofii lui Duchamp, să facă urmele și să i-i pună apoi la loc?

– Și eu mi-am pus întrebarea asta. Dar băieții de la Judiciar spun că ar fi fost imposibil. Urmele nu se pot falsifica așa. În plus, tiparul spărturii din geam sugerează mai degrabă că a sărit cineva prin el, nu că a fost aruncat sau împins.

– Drăcia dracului!

Singleton înaintă cu un pas. Fereastra spartă părea un ochi zimțat, privind în noaptea Manhattanului.

– Imaginează-ți-l pe Duchamp stând acolo, cu brațele legate la spate și cu un șireang atârnat de gât. Ce anume i-ar fi putut spune cineva ca s-o ia la fugă și să sară pe geam?

Se întoarse din nou spre ea.

– În afara cazului când a făcut-o de bunăvoie. Sinucidere asistată. La urma urmelor, nu s-a găsit nimic care să sugereze o luptă. A fost ceva?

– Nimic. Dar, dacă a fost așa, de ce-a deschis făptașul ușa cu șperaclul? De ce-a purtat mănuși? De ce l-a atacat pe Duchamp înainte de a-l lega? Urmele de pe birou nu sugerează nici o pornire ratată, nici o ezitare, așa cum se întâmplă în cazul tentativelor de sinucidere. În plus, am luat declarații preliminare de la vecinii lui, de la niște prieteni, de la câțiva clienți. Toți au spus că era cel mai amabil și cel mai agreabil tip pe care l-au întâlnit vreodată. Avea întotdeauna câte o vorbă bună pentru oricine, era întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Doctorul lui le-a întărit spusele. N-avea nici o problemă psihologică. Necăsătorit, dar nu există nici un indiciu că s-ar fi despărțit recent de cineva. Stabilitate financiară. Câștiga o grămadă de bani cu tablourile lui. Hayward ridică din umeri. Nici un factor de stres care să ne fie cunoscut.

– Vecinii au văzut ceva?

– Nici unul n-a văzut nimic. Am confiscat înregistrările video ale camerelor de supraveghere. Probabil că acum sunt vizionate.

Singleton își țuguie buzele, dând din cap. Pe urmă își duse mâinile la spate și străbătu tacticos încăperea, uitându-se cu atenție la resturile de pudră pentru amprente, la etichete și la marcajele probelor. În cele din urmă se opri lângă ladă. Hayward i se alătură și se uitară împreună la bucata de frânghie din punga sigilată. Era dintr-un material foarte neobișnuit, mai degrabă lucios decât aspru, și culoarea era tot atât de ciudată: un violet-închis, bătând în negru, culoarea vinetelor. Șireangul avea cele treisprezece bucle necesare, dar erau cele mai stranii pe care le văzuse vreodată Hayward: masive și complicate, ca o masă de intestine încâlcite. Într-o altă pungă, mai mică, era frânghia cu care

fuseseră legate mâinile lui Duchamp. Hayward le ceruse oamenilor ei să taie frânghia, nu nodul, care arăta aproape tot atât de exotic ca serpentina ştreangului.

– Uită-te la ele, fluieră Singleton. Nişte noduri mari, idioate.

– În privinţa asta nu sunt sigură, răspunse Hayward. O să pun un specialist să le compare cu tot ce se găseşte în baza de date despre noduri a FBI-ului. Ezită. Aici e ceva neobişnuit. Frânghia din care a fost făcut ştreangul a fost tăiată parţial cu un cuţit foarte ascuţit, poate cu un brici, chiar în mijloc.

– Vrei să spui că...

Singleton amuţi.

– Exact. S-a dorit să se rupă exact aşa cum s-a rupt.

Se mai uitară o clipă la colacul straniu de frânghie, care licărea uşor în lumina fluorescentă.

În spatele lor, femeia care se ocupa de păstrarea probelor îşi drese glasul:

– Scuzaţi-mă, spuse ea. Pot lua asta acum?

– Bineînţeles.

Hayward se retrase cu un pas în timp ce femeia aşeză cu grijă pungile în cutia cu probe, o încuie şi începu s-o împingă spre uşă pe rotilele cu care era prevăzută.

Singleton o urmări din priviri în timp ce părăsea încăperea.

– A dispărut ceva? Obiecte de valoare, bani, tablouri?

– Absolut nimic. Duchamp avea aproape trei sute de dolari în portofel şi bijuterii vechi, într-adevăr de valoare, în comodă. Ca să nu mai vorbim de atelierul lui, plin de tablouri scumpe. Totul e neatins.

Singleton o fixa cu privirea.

– Şi sentimentul de nelinişte despre care vorbeai?

Hayward se întoarse spre el.

– Mi-e greu să-l definesc. Pe deoparte, la locul faptei totul pare mult prea clar, prea rece – ca un decor de teatru. Crima a fost săvârşită cu meticulozitate, aproape magistral. Însă nimic n-are sens. De ce l-a pocnit pe tip în cap, ca să-i îngrijească apoi rana? De ce l-a legat, de ce i-a pus un

ștreang în jurul gâtului, de ce l-a silit să sară pe fereastră, dar a slăbit intenționat frânghia, făcând posibilă căderea fatală, după o scurtă zvârcolire? Ce i-a spus lui Duchamp, ca să sară pe propria fereastră și să-și găsească astfel moartea? Și, mai presus de toate: la ce bun tot acest efort pentru uciderea un pictor în acuarelă inofensiv, care n-a făcut rău nici măcar unei muște? Am senzația că această crimă are un motiv profund, subtil, despre care deocamdată nu putem face nici cea mai mică presupunere. I-am cerut deja unui psiholog să întocmească un profil. Nu pot decât să sper c-o să aflăm ce-l stârnește. Fiindcă, dacă nu descoperim care-a fost motivul, cum naiba ne-am putea aștepta să găsim criminalul?

12

D'Agosta se crispă pentru o clipă, şocat, nevenindu-i să creadă. Vocea era familiară şi în acelaşi timp stranie. Încercă instinctiv din nou să vorbească, dar mâna înmănuşată îi apăsă mai tare buzele.

– Şşt.

Uşile liftului se deschiseră cu un clinchet firav. Continuând să-l imobilizeze cu putere, portarul aruncă o privire prudentă afară, pe coridorul de la subsol, scrutându-l precaut în ambele sensuri. Pe urmă îl împinse pe locotenent cu blândeţe pe culoarul prăfuit, conducându-l printr-o serie de pasaje înguste, cu plafonul înalt, din blocuri galbene de zgură. În cele din urmă, îl opri scurt în faţa unei uşi zgâriate, de metal, fără nici un marcaj şi de aceeaşi culoare cu pereţii. Se aflau în apropierea centralei termice a clădirii; huruitul cazanelor se auzea clar, într-o tonalitate joasă. Bărbatul se uită iarăşi în jur, apoi studie o mică pânză de păianjen, întinsă pe marginea unuia dintre canaturi. Abia după aceea scoase din buzunar o cheie, descuie şi îl vârî repede pe D'Agosta înăuntru, închizând apoi uşa şi încuind-o cu grijă.

– Mă bucur c-arăţi atât de bine, Vincent.

D'Agosta nu reuşi să scoată nici o vorbă.

– Scuzele mele sincere pentru purtarea grosolană, zise bărbatul, traversând încăperea cu paşi iuţi şi verificând singura fereastră a subsolului. Aici putem vorbi fără grijă.

D'Agosta rămase uimit de nepotrivirea dintre vocea bărbatului – acele inflexiuni sudice inconfundabile, melodioase, având consistenţa

lenevoasă a melasei – și înfățișarea lui: un tip cu desăvârșire străin, într-o uniformă de portar pătată, îndesat, cu ten de culoare închisă, păr castaniu, ochi căprui și față rotundă. Nici măcar ținuta și mersul nu-i erau familiare.

– Pendergast? întrebă el, recăpătându-și în sfârșit glasul.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Chiar el, Vincent.

– Pendergast!

Și, înainte de a-și da seama ce făcea, îl strivi pe agentul FBI într-o îmbrățișare de urs.

Pendergast se crispă pentru câteva secunde. Apoi se desprinse cu delicatețe, dar ferm, și se retrase cu un pas.

– Vincent, nu-ți pot spune ce încântat sunt să te revăd. Mi-ai lipsit.

D'Agosta îi luă mâna și i-o scutură, stinghereala amestecându-i-se cu surpriza, cu ușurarea și cu bucuria.

– Te credeam mort. Cum...?

– Trebuie să-ți cer scuze pentru înșelătorie. Intenționam să rămân „mort" pentru mai multă vreme. Dar circumstanțele mi-au forțat mâna. Se întoarse cu spatele. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă...

Își scoase haina de portar, căptușită cu ingeniozitate, după cum avu D'Agosta ocazia să vadă, în dreptul umerilor și al abdomenului, și o atârnă de tăblia ușii.

– Ce ți s-a-ntâmplat? întrebă locotenentul. Cum ai scăpat? Am întors castelul lui Fosco cu susu-n jos căutându-te. Unde naiba ai fost?

Pe măsură ce îi dispărea șocul inițial, simțea nevoia să pună o mie de întrebări.

Pendergast zâmbi ușor sub tirul lui de baraj.

– O să afli totul, îți promit. Dar, pentru început, instalează-te comod – nu lipsesc decât o clipă.

După care se răsuci pe călcâie și dispăru într-o cameră din spate.

D'Agosta se uită în jur pentru prima oară. Se afla în camera de zi a unui mic apartament întunecos. De un perete se sprijinea o canapea jerpelită, flancată de două fotolii cu rezemătoare pentru cap, cu brațele pline de pete. O măsuță ieftină susținea un teanc de numere din revista

Popular Mechanics. Lângă un alt perete se afla un birou uzat, cu rulou, cu suprafaţa destinată scrisului goală, cu excepţia unui Apple PowerBook lucios: singurul lucru nelalocul lui din încăperea monocromă. Pe pereţii de nedescris atârnau câteva tablouri de Hummel, estompate, înfăţişând copii cu ochii mari. Pe un raft erau înghesuite cărţi în ediţie broşată, în marea lor majoritate romane populare şi bestselleruri de duzină. D'Agosta se amuză descoperind una dintre cărţile lui preferate, *Ice Limit III: Return to Cape Horn*[1] printre volumele care păreau cel mai des răsfoite. În partea opusă a camerei de zi, o uşă deschisă dădea într-o bucătărie mică, dar ordonată. Locul se deosebea de apartamentului închiriat de Pendergast în Dakota şi de vila lui de pe Riverside Drive cât se poate de mult.

Se auzi un foşnet uşor şi D'Agosta tresări dând cu ochii de Pendergast – de adevăratul Pendergast – în cadrul uşii; înalt, zvelt, cu ochii argintii scânteind. Părul era în continuare castaniu şi tenul rămăsese oacheş, dar faţa îşi recăpătase trăsăturile frumoase, acviline, atât de familiare locotenentului.

Pendergast zâmbi din nou, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Perniţe pentru obraji, spuse el. Eficienţa cu care-ţi schimbă înfăţişarea e remarcabilă. Însă acum mi le-am scos pentru moment, fiindcă mi se par destul de incomode. Ca şi lentilele de contact căprui.

– Sunt uluit. Ştiam că eşti un maestru al deghizărilor, dar asta le dă clasă tuturor... Adică, până şi camera...

D'Agosta arătă cu degetul spre cărţile de pe raft.

Pendergast păru îndurerat.

– Din păcate nici măcar aici nu trebuie să apară nimic nelalocul lui. Trebuie să menţin imaginea unui portar.

– Şi încă a unuia ursuz.

– Am descoperit că afişând o personalitate nesuferită te poţi feri de cercetările prea atente. Odată ce mă cataloghează drept un portar mo-

[1] „La marginea gheţii III: Întoarcerea la Capul Horn", traducere aproximativă, este una dintre cărţile autorilor Preston y Child, publicată în 2000. (n.tr.)

rocănos și obraznic, oamenii nu se mai străduiesc să descopere și altceva. Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Bere?

Agentul FBI se cutremură fără să vrea.

– Deghizarea mea are limite. Poate niște Pernot sau Campari?

– Nu, mulțumesc, rânji D'Agosta.

– Presupun că ai primit scrisoarea mea.

– Așa este. Și de-atunci încoace mă ocup de caz.

– Progrese?

– Extrem de puține. I-am făcut o vizită strămătușii tale. Dar despre asta putem vorbi ceva mai târziu. Acum, prietene, trebuie să-mi dai niște explicații sincere.

– Firește.

Pendergast îl invită cu un gest să se așeze și se instală pe un scaun din fața lui.

– Mi-aduc aminte că ne-am despărțit în grabă, pe povârnișul unui munte din Toscana.

– Așa s-ar spune. N-o să uit niciodată cum te-am văzut ultima oară, înconjurat de o haită de câini dresați pentru vânătoarea de mistreți, cu toții foarte nerăbdători să ia o îmbucătură din tine.

Pendergast dădu încet din cap și ochii lui părură să privească undeva, foarte departe.

– Am fost luat prizonier, legat, sedat și dus înapoi, în castel. Amicul nostru corpolent a cerut să fiu transportat în adâncul tunelelor de dedesubt. Acolo m-a înlănțuit într-un mormânt al cărui fost ocupant fusese scos afară într-un stil cât se poarte de neceremonios. Iar contele s-a apucat – în cel mai politicos mod, firește – să mă zidească înăuntru.

– Doamne Sfinte, se cutremură D'Agosta. În dimineața următoare am adus poliția în căutarea ta, dar n-a ajutat la nimic. Fosco înlăturase toate urmele prezenței noastre. Italienii m-au crezut nebun.

– Am auzit mai târziu despre moartea stranie a contelui. Tu ai fost?

– Bineînțeles.

Pendergast dădu aprobator din cap.

– Ce s-a-ntâmplat cu vioara?

– N-am putut s-o abandonez în castel, așa că am luat-o și...

Se întrerupse, neștiind ce sentimente avea să-i trezească lui Pendergast gestul lui.

Agentul FBI înălță întrebător din sprâncene.

– I-am dus-o Violei Maskelene. I-am spus că ai murit.

– Înțeleg. Cum a reacționat?

– A fost extrem de șocată, extrem de tulburată. Deși a încercat să mascheze asta. D'Agosta ezită. Cred că ține la tine.

Pendergast păstră tăcerea, cu fața ca o mască.

El și D'Agosta o cunoscuseră pe Viola Maskelene în luna noiembrie a anului precedent, în timp ce se ocupau de un caz în Italia. Pentru D'Agosta fusese clar că, din clipa în care se văzuseră, între Pendergast și tânăra englezoaică se petrecuse ceva, ceva inefabil. Acum nu putea decât să ghicească la ce se gândea Pendergast.

Agentul FBI se dezmetici brusc.

– Ai făcut ceea ce trebuia și acum putem considera cazul viorii Nor-de-Furtună cu desăvârșire închis.

– Dar cum ai scăpat din castel? întrebă D'Agosta. Cât timp ai rămas zidit acolo?

– Am fost înlănțuit în mormânt aproape patruzeci și opt de ore.

– În întuneric?

Pendergast dădu din cap.

– Și, aș putea adăuga, sufocându-mă încetul cu încetul. Am descoperit că o anumită formă specializată de meditație e foarte utilă.

– Și apoi?

– Am fost salvat.

– De cine?

– De fratele meu.

Încă zdruncinat de pe urma apariției aproape miraculoase a lui Pendergast, D'Agosta simți că șocul îl paraliză.

– De *fratele* tău? De Diogenes?

– Da.

– Credeam că te urăște.

– Așa e. Și, fiindcă mă urăște, are nevoie de mine.

– Pentru ce?

– În ultimele șase luni, Diogenes s-a ocupat de monitorizarea tuturor mișcărilor mele, ca parte a pregătirii crimei. Trebuie să spun, cu regret, că n-am avut habar. Am crezut întotdeauna că sunt cel mai mare impediment în calea succesului lui și că într-o bună zi va încerca să mă ucidă. Dar m-am înșelat – m-am înșelat prosteşte. Lucrurile stau exact *pe dos*. Când a aflat că sunt într-un foarte mare pericol, Diogenes s-a lansat într-o operațiune temerară de salvare. A pătruns în castel deghizat în localnic – e un maestru al deghizărilor, într-o mai mare măsură decât mine – și m-a eliberat din mormânt.

Prin mintea lui D'Agosta trecu un gând neașteptat.

– O clipă. Are ochii de culori diferite, nu-i așa?

Pendergast încuviință cu o nouă înclinare a capului.

– Unul e căprui, iar celălalt de un albastru lăptos.

– L-am *văzut*. Acolo, pe coasta dealului, deasupra castelului lui Fosco. Imediat ce ne-am despărțit. Stătea în umbra unei lespezi de stâncă, urmărind calm tot ce se petrecea, ca și cum ar fi asistat la prima cursă de cai de la Aqueduct.

– El era. M-a eliberat și m-a dus la o clinică particulară, lângă Pisa, unde mi-am revenit după deshidratare, după expunerea la frig și după mușcăturile câinilor lui Fosco.

– Totuși nu-nțeleg. Dacă te urăște – dacă a pus la cale această așa-numită crimă perfectă – de ce nu te-a lăsat zidit în castel?

Pendergast zâmbi iarăși, de data asta fără nici o urmă de amuzament.

– Vincent, trebuie să-ți aduci întotdeauna aminte că avem de-a face cu o minte criminală aberantă, unică în felul ei. Eu i-am înțeles într-o atât de mică măsură adevăratele planuri!

După care se ridică brusc și se duse în bucătărie. O clipă mai târziu, D'Agosta auzi clinchetul gheții într-un pahar. Când se întoarse, agentul FBI ținea o sticlă de Lillet[1] într-o mână și un pahar mare, fără picior, în cealaltă.

– Ești sigur că nu vrei să bei nimic?

[1] Vin franțuzesc pentru aperitiv (n.tr.)

– Da. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi ce vrei să spui.

Pendergast turnă câteva degete de vin în pahar.

– Dacă aș fi murit, aș fi stricat totul – pentru Diogenes. Vezi tu, Vincent, eu sunt principalul obiect al crimei lui.

– *Tu?* Tu o să fii victima? Atunci de ce...?

– N-o să fiu. Sunt deja.

– Poftim?

– Crima a-nceput. Se săvârșește cu succes în timp ce stăm de vorbă.

– Glumești.

– În toată viața mea n-am fost mai serios. Pendergast sorbi prelung din Lillet, apoi își reumplu paharul. Diogenes a dispărut în timpul tratamentului meu de recuperare de la clinica particulară din Pisa. Eu m-am întors la New York de îndată ce mi-am revenit, incognito. Știam că planurile lui erau deja bine puse la punct și New Yorkul părea cel mai potrivit loc pentru o încercare de a i le zădărnici. Eram aproape sigur că o să-și săvârșească aici crima. Orașul ăsta oferă cel mai mare grad de anonimat, cele mai bune ascunzători, cele mai multe posibilități de a adopta un alter ego, de a-și perfecționa planurile de atac. Așa că de data asta – știind că fratele meu îmi urmărește mișcările – am rămas „mort", ca modalitate de a mă mișca neobservat. Ceea ce însemna să vă las pe toți în beznă. Chiar și pe Constance. La aceste cuvinte, fața lui trădă pentru o clipă durerea. Regret asta, mai mult decât o pot spune. Însă părea cel mai prudent lucru.

– Așa că ai devenit portar.

– Poziția mi-a permis să nu te pierd din ochi și să urmăresc, prin tine, alte persoane pe care le consider importante. Din umbră am mai multe șanse să-l vânez pe Diogenes. Și nu m-aș fi desconspirat dacă evenimentele nu mi-ar fi forțat prematur mâna.

– Ce evenimente?

– Spânzurarea lui Charles Duchamp.

– Crima aia bizară de la Lincoln Center?

– Da. Și aia, și cealaltă, din New Orleans, de acum trei zile. Torrance Hamilton, profesor emerit. Otrăvit în fața unei săli de curs aglomerate.

– Care e legătura?

– Hamilton a fost unul dintre preceptorii mei în timpul liceului, omul de la care am învățat franceza, italiana și mandarina. Am fost foarte apropiați. Duchamp era cel mai bun prieten al meu din copilărie – de fapt singurul. Singura mea cunoștință din tinerețe cu care am păstrat legătura. Amândoi uciși de Diogenes.

– N-ar putea fi o coincidență?

– Imposibil. Hamilton a fost otrăvit cu o toxină greu de găsit, care atacă nervii, pusă în paharul lui cu apă. E sintetică, foarte asemănătoare cu otrava secretată de un păianjen din insula Goa. Un străbun de-al tatălui meu, care a avut un post de funcționar minor în India, în timpul dominației britanice, a fost ucis de mușcătura acestui păianjen. Pendergast sorbi din nou din pahar. Duchamp a fost spânzurat cu un șireang care s-a rupt, lăsându-l să cadă de la o înălțime de douăzeci de etaje, ca să-și găsească sfârșitul. Stă-străunchiul meu Maurice a murit exact în același mod. A fost spânzurat la New Orleans, în 1871, pentru uciderea soției sale și a amantului ei. Pentru că spânzurătoarea suferise stricăciuni grave în timpul tulburărilor din ultima vreme, l-au spânzurat de una dintre ferestrele de sus ale tribunalului din Decatur Street. Dar, datorită zvârcolelilor lui violente și a funiei de proastă calitate, aceasta s-a rupt și Maurice a murit după ce-a căzut ca un bolovan.

D'Agosta se holba îngrozit la prietenul său.

– Morțile astea, precum și modul în care-au fost puse în scenă, reprezintă metoda aleasă de Diogenes ca să-mi atragă atenția. Vincent, presupun că acum înțelegi de ce vrea să rămân *în viață*.

– Doar nu vrei să-mi spui că...

– Ba da. Am presupus întotdeauna c-o să fie vorba de o crimă împotriva umanității. Însă acum știu că eu sunt ținta. Așa-numita crimă perfectă a fratelui meu constă în uciderea *tuturor celor care-mi sunt apropiați*. Ăsta e adevăratul motiv pentru care m-a salvat din castelul lui Fosco. Nu mă vrea mort, mă vrea viu – trebuie să fiu viu, ca să mă poată distruge într-un mod mult mai rafinat, lăsându-mă să sufăr și să-mi fac reproșuri, să mă torturez singur, gândindu-mă că n-am fost în stare să-i

salvez pe acești câțiva oameni, din întreaga lume... Se întrerupse și respiră profund, calmându-se. Pe acești câțiva oameni la care țin cu adevărat.

D'Agosta înghiți în sec.

– Nu-mi vine să cred că monstrul ăsta ți-e rudă.

– Acum, după am aflat adevărata natură a crimei lui, am fost nevoit să-mi abandonez planul inițial și să fac altul. Nu e perfect, dar e cel mai bun în actualele circumstanțe.

– Spune-mi-l.

– Trebuie să-l împiedic pe Diogenes să mai ucidă și pe altcineva. Ceea ce înseamnă că e necesar să-l găsesc. Și aici am nevoie de ajutorul tău, Vincent. Trebuie să ne folosim de posibilitățile tale de acces, în calitate de om al legii, ca să aduni cât mai multe dovezi cu putință de la locul faptei.

Îi întinse locotenentului un celular.

– O să folosesc mobilul ăsta ca să țin legătura cu tine. Fiindcă timpul e esențial, o să începem de aici, cu asasinarea lui Charles Duchamp. Scotocește și adu-mi toate probele pe care le poți găsi. Nici o fărâmitură nu e prea mică. Află cât mai multe de la Laura Hayward – dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune ce urmărești. Nici măcar Diogenes nu poate lăsa în urmă un loc al faptei perfect curat.

– E ca și făcut. D'Agosta se întrerupse. Și ce-i cu data din scrisoare? Cu 28 ianuarie?

– Acum sunt sigur că e vorba de ziua în care plănuiește să-și încheie crima. Dar e vital să nu uiți că această crimă e *deja* în desfășurare. Azi suntem în 22. Fratele meu pune la cale infamia de ani de zile, poate de decenii. Și-a terminat toate pregătirile. Mă cutremur când mă gândesc pe cine-ar putea ucide în următoarele șase zile.

Pendergast făcu un pas înainte, privindu-l fix pe D'Agosta, cu ochii scânteindu-i în încăperea întunecoasă.

– Dacă Diogenes nu poate fi oprit, toți oamenii care-mi sunt apropiați – și printre care tu, Vincent, te numeri cu siguranță – se află-n pericol de moarte.

13

Smithback își ocupă locul obișnuit, în colțul cel mai întunecat din Bones, restaurantul din spatele muzeului, locul unde preferau să-și omoare timpul după program angajații acestuia, care – după toate aparențele – nu se săturau niciodată de priveliștea scheletelor. Localul se numea, oficial, taverna Blarney Stone și își căpătase porecla fiindcă proprietarului îi plăcea să bată în cuie, pe pereți și pe tavan, oase de diferite forme, dimensiuni și proveniențe.

Smithback se uită la ceas. Minunea minunilor, sosise cu zece minute mai devreme. Poate reușea și Nora să ajungă mai repede, ceea ce le-ar fi oferit câteva minute de conversație în plus. Avea senzația că nu-și mai văzuse soția de o veșnicie. Ea îi promisese o întâlnire la un burger și la o bere înainte de a se întoarce la muzeu, să lucreze până târziu la pregătirea apropiatei expoziții. Și el însuși avea de scris și de predat un reportaj până la două dimineața, la închiderea ediției.

Clătină din cap. Ce viață: era căsătorit de două luni și nu se mai culcase cu nevasta de o săptămână. Dar nu era vorba atât de a face dragoste, cât de faptul că îi lipsea compania Norei. Discuțiile. Prietenia. Ea îi era de fapt cel mai bun prieten și în clipa aceea avea nevoie de prietenul lui cel mai bun. Reportajul despre asasinarea lui Duchamp nu mergea bine: nu știa nimic mai mult decât rahatul pe care-l aflaseră toate ziarele. Polițiștii păstrau cu rigurozitate secretul asupra informațiilor și sursele la care apela de obicei nu-i putuseră oferi nimic. Ăsta era el, Smithback de la *Times*, și ultimele lui articole nu conțineau

nimic altceva decât resturile reîncălzite ale câtorva informări oficiale. Între timp, aproape că simțea izul ambiției lui Harriman de a pune mâna pe subiect, de a i-l lua, de a-l lăsa cu afurisita aia de poveste despre Bălăngănilă, de care se descotorosise cu atâta abilitate la apariția cazului Duchamp.

– De unde până unde privirea asta întunecată?

Smithback se uită în sus și o văzu pe Nora. Nora, cu părul de culoarea bronzului revărsându-i-se pe umeri, cu nasul pistruiat încrețit de un zâmbet, cu ochii verzi scânteind de viață.

– Locul ăsta e liber? îl întrebă.

– Îți arde de glume? Isuse, femeie, ești o priveliște plăcută pentru ochii îndurerați.

Ea-și lăsă geanta să alunece pe podea și se așeză. Nelipsitul chelner cu urechi clăpăuge și mutră de câine bătut își făcu apariția, ca un cioclu la înmormântare, și rămase tăcut alături de ei, așteptându-le comanda.

– Cârnați cu piure, cartofi prăjiți și un pahar cu lapte, spuse Nora.

– Nimic mai tare? întrebă Smithback.

– Mă-ntorc la lucru.

– Și eu, dar asta nu m-a oprit niciodată. O să iau un păhărel din whisky-ul ăla Glen Grant vechi de cincizeci de ani, secondat de un cotlet și de-o plăcintă cu rinichi.

Chelnerul dădu nehotărât din cap și se îndepărtă.

Smithback luă mâna Norei.

– Mi-e dor de tine.

– Și mie de tine. Ce viață nebunească ducem.

– Ce *căutăm* noi aici, în New York? Ar trebui să ne-ntoarcem la Angkor Wat și să ne petrecem restul vieților într-un templu budist din junglă.

– Și să facem legământ de castitate?

El își flutură mâna.

– Castitate? O să fim ca Tristan și Isolda în propria noastră grotă cu pietre prețioase, făcând dragoste cât e ziua de lungă.

Nora roși.

– Întoarcerea la realitate după luna noastră de miere a fost un adevărat șoc.

– Da, mai ales când l-am găsit pe Harriman, maimuța aia de circ, rânjind și țopăind în pragul ușii mele.

– Bill, ești prea obsedat de acest Harriman. Lumea e plină de oameni ca el. Ignoră-l și mergi mai departe. Ar trebui să-i vezi pe indivizii cu care sunt nevoită să lucrez la muzeu. Unii ar trebui etichetați și puși într-o vitrină de sticlă.

Mâncarea comandată sosi peste câteva minute, odată cu băutura lui Smithback. El o ridică și ciocni cu paharul de lapte al Norei.

– Sănătate.

– Noroc.

Smithback luă o sorbitură. Treizeci și șase de dolari paharul și merita fiecare bănuț. O privi pe Nora mâncând. Era o femeie cu un apetit sănătos – n-o interesau porțiile minuscule de salată cu zorzoane. Își aduse aminte de un anumit moment din ruinele de la Banteay Chhmar, care ilustra foarte bine asta, și simți o zvâcnire în vintre.

– Ei, cum merg lucrurile la muzeu? o întrebă. Faci instrucție cu ei ca să pună la punct expoziția aia?

– Nu sunt decât un asistent de custode, ceea ce înseamnă că de obicei alții fac instrucție cu mine.

– Aoleu.

– Nu mai avem decât șase zile până la vernisaj și un sfert dintre artefacte încă n-au fost montate la locurile lor. E ca la grădina zoologică. Nu mai am la dispoziție decât o singură zi ca să scriu explicațiile de pe etichete pentru treizeci de exponate, după care trebuie să iau în primire și să organizez o întreagă expoziție despre obiceiurile de înmormântare ale indienilor anasazi. Iar astăzi mi-au spus că trebuie să țin o prelegere despre epoca preistorică din sud-vest, în cadrul unui ciclu de conferințe. Îți vine să crezi? Treisprezece mii de ani de preistorie din toată zona respectivă în nouăzeci de minute, inclusiv o prezentare de diapozitive.

Luă o altă îmbucătură.

– Ți se cer prea multe, Nora.

– Toată lumea e în aceeași barcă. „Imagini Sacre" e cel mai important eveniment care se-ntâmplă în muzeu, după ani de zile. Și, ca să pună capac la toate, geniile de la conducere au decis să modernizeze sistemul de pază. Ții minte ce s-a-ntâmplat cu sistemul ăsta ultima dată când au organizat o expoziție de proporții? Știi, „Superstiții".

– Oh, Doamne. Nu-mi aduce-aminte.

– Nu vor să existe nici cea mai mică posibilitate ca lucrurile să se repete. Numai că, de fiecare dată când modernizează sistemul din câte o sală trebuie să-nchidă și să zăvorască locul ăla. E imposibil să te deplasezi dintr-o parte în alta – nu știi niciodată ce-o să găsești închis. Partea bună e că peste șase zile o să se termine totul.

– Da, și o să fim gata pentru o nouă vacanță.

– Sau pentru întemnițarea într-o celulă capitonată.

– O să avem întotdeauna Angkorul, rosti Smithback pe un ton dramatic.

Nora râse și-l strânse de mână.

– Cum stai cu reportajele despre Duchamp?

– Groaznic. Căpitanul de la Omucideri care se ocupă de caz e o femeie pe nume Hayward, un adevărat zbir. Conduce totul cu o mână de fier. Nu există nici o scurgere de informații. Nu pot obține o exclusivitate care să-mi salveze viața.

– Îmi pare rău, Bill.

– Nora Kelly?

Îi întrerupse o voce vag familiară. Smithback ridică ochi și văzu că de masa lor se apropia o femeie – micuță, viguroasă, păr castaniu, ochelari. Înlemni de uimire, ceea ce i se întâmplă și ei. Se holbară unul la altul în tăcere.

Ea surâse pe neașteptate.

– Bill?

Smithback zâmbi larg.

– Margo Green! Credeam că locuiești în Boston, că lucrezi pentru compania aia, cum îi spune?

– GeneDyne. Am fost, am lucrat, dar viața de corporație nu-i de mine. Bani mulți, dar nici o satisfacție. Așa că m-am întors la muzeu.

– N-aveam idee.

– N-am început decât de șase săptămâni. Dar tu?

– Am mai scris câteva cărți, după cum știi, probabil. Acum sunt la *Times*. Abia m-am întors din luna de miere, cu câteva săptămâni în urmă.

– Felicitări. Asta înseamnă că n-o să-mi mai spui Floare de Lotus. Presupun că ea e norocoasa?

– Evident. Nora, îți prezint o veche prietenă de-a mea, Margo Green. Nora lucrează tot la muzeu.

– Știu. Margo se răsuci. Bill, nu vreau să te supăr, dar de fapt o căutam pe ea, nu pe tine. Întinse mâna. Poate că nu-ți aduci aminte, doctore Kelly, dar sunt noul redactor-șef al revistei *Museology*. Ne-am întâlnit la ultima ședință de departament.

Nora răspunse strângerii de mână.

– Mi-aduc aminte, bineînțeles. Am citit despre tine în *Relicva*, cartea lui Bill. Cum merge?

– Pot să stau jos?

– Ca să fiu sinceră, noi...

Vocea Norei se stinse când Margo se așeză.

– Nu vă rețin decât o clipă.

Smithback rămase cu ochii la ea. Margo Green. Părea să fi fost dintr-o altă viață, cu atât de mult timp în urmă. Nu se schimbase prea mult, cu excepția faptului că părea mai relaxată, mai încrezătoare în sine. Tot cochetă și atletică. Purta un costum elegant, de comandă, foarte departe de cămășile lălâi L.L. Bean și de blugii Levi's de pe vremea când abia terminase facultatea. Își coborî privirea spre propriul costum Hugo Boss. Se mai maturizaseră puțin cu toții.

– Nu-mi vine să cred, spuse el. Două dintre eroinele cărților mele, pentru prima oară împreună.

Margo înclină întrebător din cap.

– Oh, da? Cum adică?

– Nora e eroina cărții mele *Nor de furtună*.

– Oh. Scuze, n-am citit-o.

Smithback continuă să zâmbească vitejește.

– Cum e să te reîntorci la muzeu?

– S-a schimbat mult de când am fost aici ultima oară.

Smithback simți privirea Norei. Se întrebă dacă ea presupunea că Margo era o fostă iubită și că existau anumite amănunte picante pe care nu le inclusese în memoriile sale.

– Pare să fi fost cu secole în urmă, continuă Margo.

– Chiar așa a fost.

– Mă-ntreb adesea ce s-o fi întâmplat cu Lavinia Rickman și cu doctorul Cuthbert.

– Nu mă-ndoiesc că infernul are un cerc special, rezervat pentru ei doi.

Margo chicoti.

– Dar polițistul, D'Agosta? Și agentul Pendergast?

– Nu știu nimic despre D'Agosta, răspunse Smithback. Dar la biroul nostru de știri din străinătate se zvonește că Pendergast a dispărut acum câteva luni, în împrejurări misterioase. A plecat într-o misiune în Italia și nu s-a mai întors.

În ochii lui Margo apăru o privire șocată.

– Serios? Ce ciudat.

În jurul mesei se lăsă o scurtă tăcere.

– Oricum, reluă Margo, întorcându-se din nou spre Nora. Voiam să-ți cer ajutorul.

– Da, cu plăcere, răspunse Nora. Despre ce e vorba?

– Am de gând să public un editorial despre importanța repatrierii măștilor din Kiva cea Mare tribului Tano. Ai auzit de cererea lor?

– Da. Am citit și editorialul. Ciorna circulă prin departament.

– M-am lovit, firește, de opoziția administrației muzeului, în particular a doctorului Collopy. Am început să iau legătura cu toată lumea din Departamentul de Antropologie, să văd dacă putem face un front comun. Trebuie să păstrăm independența revistei *Museology*, iar măștile alea trebuie înapoiate. E bine să fim uniți, ca departament.

– Ce vrei să fac eu? întrebă Nora.

– Nu pun în circulație o petiție sau altceva de genul acesta. Cer doar sprijinul neoficial al membrilor departamentului pentru cazul în

care se va ajunge la desființarea revistei. Nu vreau decât o garanție verbală. Atâta tot.

Smithback zâmbi.

– Sigur, nici o problemă, poți conta întotdeauna pe Nora...

– O clipă, spuse aceasta.

Smithback amuți, surprins de tonul ei tăios.

– Margo vorbea cu mine, adăugă sec Nora.

– Așa e.

Smithback se grăbi să-și netezească o șuviță rebelă de păr și bătu în retragere, concentrându-se asupra băuturii.

Nora se întoarse spre Margo cu un zâmbet mai degrabă glacial.

– Îmi pare rău, n-o să te pot ajuta.

Smithback se holbă, surprins, când la ea, când la Margo.

– Pot să-ntreb de ce? întrebă calm Margo.

– Pentru că nu sunt de acord cu tine.

– Dar e evident că măștile din Kiva cea Mare le aparțin indienilor tano.

Nora ridică o mână.

– Margo, problema măștilor și argumentele tale îmi sunt pe deplin familiare. Ai dreptate într-o singură privință. Le aparțineau indienilor tano și n-ar fi trebuit luate. Dar acum aparțin întregii omeniri – fac parte din arhivele istoriei. Mai mult decât atât, retragerea lor din expoziția „Imagini Sacre" ar fi devastatoare în această etapă atât de avansată – iar eu mă număr printre custozii care se ocupă de organizare. Ca ultim argument, eu sunt arheolog specializat în zona de sud-vest. Dacă începem să înapoiem toate obiectele sacre din muzeu, n-o să mai rămână nimic. Pentru băștinașii din America, totul e sacru – ăsta e unul dintre cele mai frumoase aspecte ale culturii lor. Făcu o scurtă pauză. Ce s-a făcut e bun făcut, iar lumea e așa cum e, și nu se pot îndrepta toate nedreptățile. Îmi pare rău că nu-ți pot da un alt răspuns, dar ăsta e adevărul. Trebuie să fiu sinceră.

– Dar problema independenței editoriale...

– În privința asta sunt în totalitate de partea ta. Publică-ți editorialul. Dar nu-mi cere să-ți susțin argumentele. Și să nu ai pretenția ca departamentul să subscrie la opiniile tale.

Margo se holbă mai întâi la Nora, apoi la Smithback.

Ziaristul îi răspunse cu un zâmbet nervos și sorbi iarăși din pahar.

Margo se ridică.

– Mulțumesc pentru sinceritate.

– Cu plăcere.

Ea se întoarse spre Smithback.

– E minunat să te revăd, Bill.

– Desigur, murmură el.

O urmări pe Margo îndepărtându-se. Apoi își dădu seama că Nora îl fixa cu privirea.

– Floare de Lotus? făcu ea, cu sarcasm.

– Era o simplă glumă.

– E fosta ta prietenă?

– Nu, nicidecum, se grăbi el să răspundă.

– Ești sigur?

– Nici măcar n-am sărutat-o.

– Mă bucur. Nu pot s-o sufăr pe femeia asta.

Se răsuci, cu ochii la silueta tot mai îndepărtată a lui Margo. Apoi se întoarse din nou spre Smithback.

– Și când te gândești că nici n-a citit *Nor de Furtună*. Vreau să spun că e o carte mult mai bună decât majoritatea chestiilor pe care le-ai scris înainte. Îmi pare rău, Bill, dar *Relicva* – ei, să spunem că te-ai maturizat foarte mult, ca scriitor.

– Păi ce cusur are *Relicva*?

Nora își luă furculița și termină de mâncat în tăcere.

14

Când ajunse D'Agosta la Omleteria, Hayward ocupase deja separeul lor obişnuit, de lângă fereastră. N-o mai văzuse de douăzeci şi patru de ore – ea îşi petrecuse toată noaptea la serviciu. Se opri s-o privească din uşa restaurantului. În soarele dimineţii, părul ei de un negru lucios era aproape albastru, iar pielea palidă avea strălucirea marmurei de bună calitate. Scria cu asiduitate ceva la un PC de buzunar, mestecându-şi buza de sus, cu sprâncenele unite de concentrare. Se simţi vibrând de dragoste la simpla ei vedere, atât de intens, încât era aproape dureros.

Nu ştia dacă avea să fie în stare să ducă la bun sfârşit ceea ce-şi propusese.

Ea-şi ridică brusc ochii, ca şi cum ar fi fost conştientă de privirea lui. Expresia concentrată îi dispăru şi un zâmbet îi lumină trăsăturile frumoase.

– Vinnie, spuse, la apropierea lui. Îmi pare rău c-am ratat lasagna ta napoletana.

El o sărută, apoi se aşeză în partea opusă a mesei.

– E OK. Lasagna ca lasagna. Dar sunt îngrijorat fiindcă lucrezi prea mult.

– Asta e natura muncii.

În clipa aceea îşi făcu apariţia o chelneriţă costelivă, plasă în faţa ei o farfurie cu o omletă albă şi începu să-i reumple cana cu cafea.

– E suficient să laşi cafetiera aici, spuse ea.

Chelneriţa dădu din cap, apoi se întoarse spre D'Agosta.

– Vrei un meniu, scumpule?

– Adu-mi două ochiuri tari și niște pâine prăjită, de secară.

– Eu am comandat dinainte, spuse Hayward, sorbind cu lăcomie din cafea. Sper că nu te superi. Trebuie să mă-ntorc la birou și...

– Te duci înapoi?

Ea se încruntă, apoi scutură cu putere din cap, o singură dată.

– O să mă odihnesc la noapte.

– Presiuni de sus?

– Întotdeauna se fac presiuni de sus. Nu, e vorba de caz, în sine. Pur și simplu nu reușesc să-l înțeleg așa cum ar trebui.

D'Agosta o privi mâncându-și cu poftă omleta și se simți tot mai îngrozit. „Dacă Diogenes nu poate fi oprit, toți oamenii care-mi sunt apropiați se află-n pericol de moarte", spusese Pendergast în noaptea dinainte. „Află cât mai multe de la Laura Hayward." Trecu în revistă restaurantul, privind fețele în căutarea cuiva cu un ochi albastru-alburiu și cu celălalt căprui. Dar Diogenes purta probabil lentile de contact, ascunzându-și cea mai izbitoare caracteristică.

– Ce-ar fi să-mi povestești despre caz? spuse, cu tot calmul de care era în stare.

Ea luă o altă bucată de omletă și și-o îndesă în gură.

– Au sosit rezultatele autopsiei. Din punctul ăsta de vedere, nici o surpriză. Duchamp a murit din cauza numeroaselor leziuni interne provocate de căzătură. Mai multe oase faringiene au fost fracturate, dar spânzurarea în sine n-a provocat moartea, măduva spinării n-a fost secționată și nu s-a produs asfixierea. Și asta e prima ciudățenie. Frânghia a fost tăiată dinainte, aproape cu totul, folosindu-se o lamă de bărbierit foarte ascuțită. Ucigașul a vrut să se rupă în timpul spânzurării.

D'Agosta simți fiori reci. „Stă-străunchiul meu Maurice a murit exact în același mod..."

– Duchamp a fost mai întâi doborât în apartamentul lui, apoi a fost legat. Are o contuzie pe tâmpla stângă, dar, în cădere, capul i s-a zdrobit într-un asemenea hal, încât nu ne putem da seama dacă asta a fost cauza întregii pierderi de sânge din apartament. Însă această rană a fost îngrijită și bandajată, după toate aparențele de către asasin.

– Înțeleg.

Cazul avea sens pentru D'Agosta. Prea mult sens. Și nu-i putea spune nimic lui Hayward.

– Pe urmă, făptașul a-mpins un birou lung lângă fereastră, l-a convins pe Duchamp să se urce pe el, s-o ia la fugă și să sară pe geam.

– Fără ajutor?

Hayward dădu din cap.

– Cu mâinile legate la spate și cu șireangul de gât.

– Ucigașul a fost văzut de cineva?

D'Agosta simțea o apăsare în piept. Știa cine era făptașul și nu-i putea spune acest lucru, de-a dreptul. Era o senzație teribil de neplăcută.

– Nimeni, din tot blocul, nu-și aduce aminte să fi zărit pe cineva suspect. Nu există decât o singură posibilă înregistrare video, luată de camera de supraveghere de la subsol. Un bărbat într-un trenci, văzut din spate. Înalt, subțire. Păr de culoare deschisă. Am cerut o prelucrare digitală a imaginii, dar specialiștii nu-și fac speranțe că rezultatul va fi util. Tipul știa de existența camerei și a trecut precaut prin câmpul ei vizual.

Își termină cafeaua și își mai turnă una.

– Am răscolit hârtiile și atelierul victimei, în căutarea unui motiv, continuă ea. Nimic. Pe urmă i-am folosit rolodex-ul ca să-i sunăm prietenii și cunoștințele. Dintre toți cei cu care am vorbit, nimănui nu i-a venit să creadă. Un adevărat domn, acest Duchamp. O, și există o coincidență bizară. Duchamp îl cunoștea pe agentul Pendergast.

D'Agosta îngheță. Nu știa ce să spună, cum să reacționeze. Cumva, nu putea s-o mintă pe Laura Hayward. Își simți toată fața înroșindu-se.

– Se pare că erau prieteni. Adresa lui Pendergast din Dakota era în rolodex-ul lui. Conform înregistrărilor din agendă, anul trecut cei doi au luat masa împreună de trei ori, întotdeauna pe o dată de „21". Păcat că Pendergast nu se poate ocupa de asta de dincolo de mormânt. Ajutorul lui ar fi fost bine-venit.

Se opri brusc, zărind expresia de pe chipul lui D'Agosta.

– Of, Vinnie, spuse, întinzându-și mâna peste masă și strângând-o pe-a lui. Îmi pare rău. A fost o nechibzuință din partea mea să spun așa ceva.

Ceea ce îl făcu pe locotenent să se simtă de zece ori mai rău.

– Poate asta e crima despre care m-a avertizat Pendergast, în biletul lui.

Hayward își retrase încet mâna.

– Poftim?

– Păi... se bâlbâi D'Agosta. Diogenes își ura fratele. Poate plănuiește să se răzbune pe Pendergast omorându-i prietenii.

Hayward îl privi cu ochii mijiți.

– Am auzit că de curând a mai fost ucis un prieten de-al lui Pendergast. Un profesor din New Orleans.

– Dar, Vinnie, Pendergast e mort. De ce i-ar ucide fratele lui acum prietenii?

– Cine poate ști cum gândesc nebunii? Nu vreau decât să spun că, dacă ăsta ar fi cazul meu, aș considera coincidența dubioasă.

– Cum ai aflat despre crima asta din New Orleans?

D'Agosta se uită în jos, aranjându-și șervetul în poală.

– Nu-mi aduc aminte. Cred că e posibil să-mi fi spus... secretara lui, Constance.

– Ei, cazul are o mulțime de aspecte dubioase. O să țin cont de asta, oftă Hayward. E greu de crezut, dar o să fac cercetări.

Chelnerița reapăru, aducând comanda.

D'Agosta nu îndrăznea să se uite în ochii Laurei. Își luă în schimb cuțitul și furculița și tăie oul sclipitor. Un jet galben împroșcă farfuria de-a curmezișul.

Locotenentul se retrase cu o tresărire.

– Chelneriță!

Femeia, care ajunsese deja la câteva separeuri distanță, se întoarse încet înapoi.

El îi întinse farfuria.

– Ouăle astea au gălbenușul lichid. Am spus că le vreau *tari*. N-am spus *moi*.

– Bine, scumpule, ține-ți firea.

Femeia luă farfuria și plecă.

– Au, făcu Hayward, cu voce scăzută. Nu crezi c-ai fost prea dur cu biata femeie?

– *Detest* ochiurile moi, zise D'Agosta, holbându-se la cana lui cu cafea. Nu suport să le privesc.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Ce nu merge, Vinnie? întrebă ea.

– Povestea asta cu Diogenes.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar ar fi timpul să nu mai umbli după potcoave de cai morți și să te-ntorci la lucru. N-o să-l aduci pe Pendergast înapoi. Iar Singleton n-o să permită ca treaba asta să continue la nesfârșit. Și, mai presus de toate, te porți ca și cum n-ai fi tu. Nimic nu te scapă de nostalgie mai bine decât munca.

„Ai dreptate", se gândi el. Se purta ca și cum n-ar fi fost el fiindcă nu se mai simțea el însuși. Era destul de rău că nu-i putea spune ei adevărul. Dar mersese mult mai departe de-atât: iată-l stând acolo și bombardând-o cu întrebările, ca să obțină informații, în timp ce el îi ascundea faptul că Pendergast era în viață.

Schiță un zâmbet pe care-l spera stânjenit.

– Îmi pare rău, Laura. Ai dreptate: e timpul să mă întorc la serviciu. Iar eu stau aici, făcând-o pe irascibilul, în timp ce tu ești cea care n-a dormit deloc. Ce altceva mai e cu cazul ăsta, cum de te-a ținut trează toată noaptea?

Ea îl privi cercetător pentru o clipă. Apoi luă o altă îmbucătură din omletă și își împinse farfuria într-o parte.

– N-am mai văzut niciodată o crimă săvârșită cu atâta grijă. Nu vreau să spun doar că avem foarte puține indicii, ci și că acelea pe care le-avem sunt atât de al naibii de derutante. În afară de funie, făptașul a mai lăsat în urmă doar câteva fibre din hainele lui.

– Ei, asta vă oferă cel puțin trei indicii de care să vă ocupați.

– E adevărat. Fibrele, frânghia și tipul nodurilor. Și, până acum, nici unul nu ne-a condus nicăieri. Iată ce m-a ținut toată noaptea: asta, plus obișnuita hârțogăraie. Fibrele sunt dintr-un soi de lână exotică, de un tip necunoscut celor de la judiciar. Nu există în nici una dintre bazele de date locale sau federale. I-am cerut unui expert în materiale

textile să rezolve misterul. Nu e vorba de nimic fabricat în America, Europa, Australia și Orientul Mijlociu.

– Și nodurile?

– Sunt cu atât mai bizare. Specialistul în materie de legături – pe care l-am scos din pat la ora trei, apropo – a fost fascinat. La prima vedere, sunt masive și par făcute la nimereală, de un nebun pentru care imobilizarea e un fetiș. Dar lucrurile nu stau așa. Sunt opera unui expert. Foarte complicate. Specialistul a fost descumpănit, a spus că n-a mai văzut niciodată un asemenea nod, că pare să fie de un tip cu totul nou. S-a lansat într-o serie de remarci despre matematică și despre teoria nodurilor, pe care n-am reușit nici măcar să le urmăresc.

– Aș vrea să văd o fotografie a nodurilor, dacă se poate.

Ea îi aruncă o altă privire interogativă.

– Hei, am fost cercetaș, zise el, cu o frivolitate care n-avea nimic real.

Ea dădu din cap.

– Am avut un instructor de la Academie, Ruderback. Îl ții minte?

– Nu.

– Era fascinat de noduri. Spunea că sunt manifestarea tridimensională a unei probleme cvadridimensionale. Indiferent ce-o fi însemnând asta. Ea sorbi din nou din cafea. Mai curând sau mai târziu, nodurile astea ne vor ajuta să rezolvăm cazul.

Chelneriţa se întoarse și așeză ouăle în fața lui D'Agosta cu o privire triumfătoare. Acum erau zbârcite, aproape deshidratate, cu margini crocante.

Hayward aruncă o privire în farfurie, cu zâmbetul revenit pe buze.

– Poftă bună, spuse, chicotind.

Haina lui începu deodată să vibreze. Surprins, D'Agosta se crispă pentru o clipă. Apoi își aminti de celularul pe care i-l dăduse Pendergast, își afundă mâna în buzunar și îl scoase.

– Un telefon nou? întrebă Hayward. Când ți l-ai luat?

Locotenentul ezită. Apoi decise brusc că nu mai era în stare s-o mintă iarăși.

– Scuze, spuse, ridicându-se. Trebuie să plec. Îți explic mai târziu.

Hayward se ridică la rândul ei, cu o expresie surprinsă.

– Dar, Vin...

– Plătești tu micul dejun? întrebă el, punându-i mâinile pe umeri și sărutând-o. Data viitoare plătesc eu.

– Dar...

– Ne vedem diseară, iubito. Succes la rezolvarea cazului.

Susținu privirea ei întrebătoare pentru nu mai mult de o scurtă clipă, o strânse de umeri în loc de rămas-bun, se răsuci pe călcâie și se grăbi să iasă din restaurant.

Se uită încă o dată la mesajul afișat pe ecranul minuscul:

„Colțul de sud-vest al intersecției dintre 77 și York. ACUM."

15

Limuzina mare, neagră, care mergea în viteză spre sud pe York Avenue, își făcu apariția la câteva secunde după sosirea lui D'Agosta la colțul străzii. Vină brusc și se opri; portiera se deschise imediat. Chiar înainte de a apuca D'Agosta să o închidă în urma lui, limuzina se desprinse de bordură accelerând, cu șoferul apăsând pe claxon și cu mașinile din spatele lor frânând ca să permită trecerea imensului vehicul.

D'Agosta se răsuci, uluit. Alături de al stătea un tip cu desăvârșire străin, înalt, suplu, foarte bronzat, îmbrăcat într-un costum gri impecabil și ținând pe genunchi o servietă-diplomat subțire, de culoare neagră.

– Nu te alarma, Vincent, spuse vocea familiară a lui Pendergast. O urgență m-a silit să-mi schimb din nou ascunzătoarea. Azi sunt bancher de investiții.

– O urgență?

Pendergast îi întinse o foaie de hârtie plastifiată atent cu mai multe straturi de folie transparentă. Pe ea era scris:

Nouă de spade: Torrace Hamilton
Zece de spade: Charles Duchamp
Rege de spade, Inversat: Michael Decker
Cinciul de Spade...?

– Diogenes își anunță mutarea următoare în avans. Mă momește.

Deghizat sau nu, expresia feței lui Pendergast era mai sumbră decât o mai văzuse vreodată D'Agosta.

– Ce sunt astea, cărți de tarot?

– Pe Diogenes l-a interesat întotdeauna tarotul. După cum ai ghicit probabil, cărțile astea implică moartea și trădarea.

– Cine e Michael Decker?

– Mi-a fost mentor când m-am transferat la FBI. Înainte am făcut parte din, ah, servicii guvernamentale mai exotice, și el m-a ajutat să trec peste o perioadă de tranziție mai degrabă dificilă. Mike ocupă acum o poziție înaltă în ierarhia de la Quantico și mi-a oferit un ajutor de neprețuit în ce privește metodele mele de lucru, cumva neortodoxe. Mulțumită lui am putut convinge astă-toamnă FBI-ul să se implice atât de repede în cazul lui Jeremy Grove și tot el m-a ajutat să netezesc niște pene zburlite după micul caz din Midwest de care mă ocupasem înainte.

– Prin urmare, Diogenes îți amenință un alt prieten.

– Da. Nu pot să dau de Mike nici pe telefonul mobil, nici acasă. Secretara lui îmi spune că are o misiune la nivel înalt, ceea ce înseamnă că n-o să-mi ofere nici un fel de amănunte – chiar dacă o să-i dezvălui că sunt unul dintre colegii lui. Trebuie să-l avertizez personal, dacă-l pot găsi.

– Totuși, fiind agent FBI, trebuie să fie destul de dificil de eliminat într-o înfruntare.

– E unul dintre cei mai buni agenți de teren. Dar mă tem că asta n-o să-l împiedice nicidecum pe Diogenes.

D'Agosta se uită din nou la scrisoare.

– Fratele tău a scris asta?

– Da. E ciudat că scrisul nu seamănă cu al lui – e mai degrabă o încercare grosolană de a și-l modifica. De fapt, mult prea grosolană pentru el. Însă are totuși ceva ciudat de familiar...

Vocea lui Pendergast se stinse.

– Cum ai primit-o?

– A sosit la apartamentul meu din Dakota în dimineața asta, devreme. Am angajat acolo un portar, Martyn, care se ocupă, în locul

meu, de niște lucruri mai speciale. El i-a dus-o lui Proctor, care mi-a trimis-o mie.

– Proctor știe că trăiești?

– Da. Și, începând de azi-noapte, știe și Constance Greene.

– Dar *ea*? Încă te mai crede mort?

D'Agosta nu pronunță numele – nu era necesar. Pendergast avea să înțeleagă că vorbea despre Viola Maskelene.

– N-am luat legătura cu ea. Aș pune-o într-un pericol extrem de mare. Oricât de dureroasă ar fi, ignoranța o s-o țină în siguranță.

Urmă o scurtă tăcere stânjenitoare.

D'Agosta schimbă subiectul.

– Prin urmare, fratele tău a dus scrisoarea asta la Dakota? N-ai pus să fie supravegheat locul?

– Ba da, firește. Cu foarte mare grijă. A lăsat-o un cerșetor. Când l-am prins și l-am luat la întrebări a spus că un bărbat de pe Broadway l-a plătit ca s-o livreze. I-a făcut o descriere prea vagă ca să fie de vreun folos.

Limuzina traversă strada către ieșirea spre FDR Drive, înclinându-se în timpul virajului, cu pneurile fumegând.

– Crezi că prietenul tău din FBI o să te-asculte?

– Mike Decker mă cunoaște.

– S-ar părea că graba cu care te străduiești să-l anunți pe Decker e exact ceea ce-și dorește Diogenes.

– Corect. E ca o mutare forțată la șah. Cad într-o capcană și nu pot face nimic ca s-o evit. Pendergast se uită la D'Agosta, cu ochii scânteindu-i chiar și sub lentilele căprui de contact. Trebuie să inversăm cumva tiparul, să trecem la ofensivă. Ai aflat ceva în plus de la Hayward?

– Au recuperat câteva fibre textile de la fața locului. Fibrele astea și frânghia sunt singurele probe solide de până acum. Mai există și alte lucruri bizare în privința crimei. De exemplu, s-ar părea că Diogenes l-a amețit pe Duchamp cu o lovitură în cap, apoi s-a ocupat de rana lui și i-a pansat-o înainte de a-l ucide.

Pendergast scutură din cap.

– Vincent, trebuie să aflu mai multe. Neapărat. Până și cel mai mărunt și mai neînsemnat detaliu ar putea fi, de fapt, de o importanță

crucială. În New Orleans am, ca să zic așa, o legătură care-o să-mi facă rost de dosarul întocmit de poliție în cazul otrăvirii lui Hamilton. Dar n-am o astfel de legătură și aici, pentru cazul Duchamp.

D'Agosta dădu din cap.

– Înțeleg.

– Mai e ceva. S-ar părea că Diogenes își alege victimele în ordine cronologică. Ceea ce înseamnă că te-ai putea afla curând în pericol. Am lucrat împreună la primul caz într-adevăr de amploare pe care l-am rezolvat ca agent FBI – crimele de la muzeu.

D'Agosta înghiți în sec.

– Nu-ți face griji pentru mine.

– S-ar părea că lui Diogenes a-nceput să-i placă să trimită avertismente. Am putea presupune că toate celelalte ținte potențiale nu sunt temporar în primejdie – cel puțin până primesc următorul mesaj. Chiar și așa, Vincent, trebuie să-ți iei toate precauțiile posibile. Cel mai sigur e să te întorci imediat la lucru. Stai în mijlocul polițiștilor, rămâi în clădirea secției când nu ești în misiune. Cu atât mai important, modifică-ți toate obiceiurile – absolut toate. Schimbă-ți temporar reședința. Ia taxiul în loc să mergi pe jos sau cu metroul. Du-te la culcare și trezește-te la ore diferite. Schimbă tot ce te-ar putea pune în pericol – pe tine sau pe cei la care ții. Un atentat la viața ta ar putea avea drept rezultat rănirea colaterală a altora, în particular a lui Hayward. Vincent, ești un polițist bun – nu e nevoie să-ți spun eu ce să faci.

Limuzina se opri în scrâșnet de cauciucuri. Întinderea neagră de asfalt a heliportului de pe East 35th Street se afla chiar în fața lor, cu soarele dimineții așternând un luciu mat pe pista de nouăzeci de metri, scurtă și lată. Un elicopter Bell 206 Jet Ranger aștepta, cu rotoarele în mișcare. Pendergast căpătă brusc expresia unui bancher de investiții, trăsăturile i se relaxară, iar ura și hotărârea care îi scânteiau în ochi dispărură, lăsând în loc o amabilitate atrăgătoare.

– Ar mai fi ceva, spuse D'Agosta.

Pendergast se întoarse spre el.

Locotenentul își duse mâna în buzunarul hainei, găsi obiectul pe care-l căuta și îl scoase în pumnul strâns. Pendergast întinse mâna și el

lăsă să-i cadă în palmă un medalion de platină, ușor topit pe o muchie, agățat de un lanț. Pe o parte se zărea imaginea unui ochi fără pleoapă, plutind deasupra unei Păsări Phoenix înălțate din cenușă. Pe cealaltă fusese ștanțat un soi de blazon.

Pendergast se holbă la el și pe chip i se așternu în treacăt o expresie stranie.

– Îl purta contele Fosco, când m-am întors la castel cu poliția italiană. Mi l-a arătat, numai mie, ca dovadă că erai mort. O să vezi că nemernicul și-a gravat propriul blazon pe revers – un ultim truc folosit împotriva mea. M-am gândit că-l vrei.

Pendergast îl răsuci, îl privi lung, îl răsuci la loc.

– I l-am luat în noaptea când... i-am făcut ultima vizită. Poate o să-ți parte noroc.

– În general disprețuiesc norocul, dar pe moment am o neobișnuită nevoie de el.

Vocea lui Pendergast era aproape prea scăzută ca s-acopere zgomotul rotoarelor cu turația în creștere. Își puse medalionul la gât, și-l vârî sub cămașă și strânse mâna lui D'Agosta.

Pe urmă, fără nici un alt cuvânt, traversă pista cu pași mari, îndreptându-se spre elicopterul în așteptare.

16

Elicopterul ateriză pe heliportul unei corporații din Chevy Chasse, Mayland, unde aștepta o mașină fără șofer. La ora nouă, Pendergast intra în D.C. Era o zi rece și senină de ianuarie, cu un soare palid întrezărindu-se printre crengile golașe ale copacilor, fără nici un efect asupra chiciurii din locurile umbrite.

Peste câteva minute, conducea pe Oregon Avenue, printre două șiruri de vile impunătoare – într-una dintre cele mai exclusiviste suburbii ale Washingtonului. Încetini când trecu pe lângă casa lui Mike Decker. Clădirea în stil georgian, bine întreținută, cu fațada de cărămidă, părea la fel de somnolentă ca restul cartierului. Alături de ea nu era parcată nici o mașină, dar asta nu însemna nimic. Decker închiria o mașină cu șofer ori de câte ori avea nevoie. Pendergast își continuă drumul pe întinderea aceea încă unui cvartal, apoi opri lângă bordură. Scoase un celular și îl sună din nou pe Decker, acasă și pe mobil. Nici un răspuns.

Dincolo de șirul de vile se întindea fortăreața de lemn a parcului Rock Creek. Pendergast ieși din mașină cu servieta-diplomat și intră gânditor în parc. Era sigur că Diogenes urmărea scena și că avea să-l recunoască în ciuda deghizării – în aceeași măsură în care avea certitudinea că el însuși și-ar fi recunoscut fratele în orice condiții.

Dar nu văzu pe nimeni și nu auzi nimic în afară de susurul estompat al apei, venind dinspre Rock Creek.

Merse cu paşi grăbiţi pe marginea parcului, apoi traversă în fugă o alee şi o grădină şi ajunse în spatele casei lui Decker, trecând printr-un gard viu. Curtea bine îngrijită se întindea pe o distanţă considerabilă în jurul clădirii, pierzându-se printre copacii deşi din parc. Stând în locul acela, unde tufele stufoase îl ascundeau de ochii vecinilor, aruncă o privire către ferestre. Erau închise, acoperite de draperii albe. Traversă curtea uitându-se la casele din jur, cu o nepăsare îndelung exersată, şi intră pe uşa din spate, punându-şi o pereche de mănuşi şi lăsându-şi servieta pe verandă.

Se opri iarăşi, în alertă, studiind toate detaliile. Pe urmă, fără să bată la uşă, aruncă o privire pe fereastra de dimensiuni reduse.

Bucătăria lui Decker era modernă şi aproape spartană, cu puţine piese de mobilier, în stilul unui burlac. Un ziar împăturit stătea pe masă, lângă telefon; haina unui costum îmbrăca spătarul unui scaun. Într-o parte a încăperii, o uşă – închisă – o despărţea, fără îndoială, de scările subsolului; în partea opusă, un coridor întunecos ducea către camerele din faţă ale casei.

Pe podeaua coridorului zăcea o siluetă, vag conturată în lumina sărăcăcioasă. Zvâcni uşor, o dată, de două ori.

Pendergast se hotărî cât ai clipi să descuie uşa cu şperaclul, numai ca să descopere că încuietoarea fusese spartă şi mânerul i se rotea uşor în mână. Văzu firul tăiat al unui dispozitiv de supraveghere; un sistem de siguranţă fusese scos din funcţiune. Alături, tot tăiat, era firul telefonului. Se strecură înăuntru, repezindu-se spre silueta de pe coridor şi îngenunchind lângă ea.

Era a unui weimaraner mascul, cu ochii sticloşi şi cu picioarele din spate încă agitându-i-se, în spasme firave. Pendergast îşi plimbă degetele înmănuşate pe trupul câinelui, cu o mişcare grăbită. Avea gâtul rupt în două locuri.

Agentul FBI se ridică, ducându-şi mâna la buzunar. Când o scoase, ţinea un revolver strălucitor, Wilson Combat TSGC, de calibrul .45. Verifică parterul casei mişcându-se repede şi într-o tăcere deplină: trecu din cameră în cameră schimbându-şi brusc direcţia, cu arma în mâna

întinsă, măturând cu privirea toate suprafețele și toate ascunzătorile. Camera de zi, sufrageria, baia; toate pustii, cufundate în tăcere.

Pe urmă urcă în goană scările, oprindu-se pe palierul de sus ca să se uite în jur. Patru camere dădeau într-un hol central. Razele soarelui pătrundeau ca niște sulițe prin ușile deschise, luminând câteva firicele de praf care dansau alene în aerul aproape neclintit. Cu arma pregătită, intră cu o răsucire pe prima ușă, pătrunzând într-un dormitor din partea din spate a casei. Înăuntru, paturile pentru oaspeți erau făcute cu o perfecțiune aproape cazonă, cu saltelele și pernele acoperite de cuverturi bine întinse. Pe fereastra de dincolo de ele se zăreau copacii desfrunziți din parcul Rock Creek. Totul era învăluit de o liniște deplină.

De alături se auzi un sunet slab.

Pendergast înlemni, cu simțurile sale extrem de ascuțite încordate la maximum.

Fusese un singur sunet, numai unul: o expirație lentă, ca un suspin languros.

Ieși din dormitorul din spate, traversă în goană coridorul și se opri la intrarea în camera de vizavi. Prin ușa deschisă se zăreau un corp înalt de bibliotecă și marginea unei mese: un birou. Aici, mai aproape, se distingea un alt sunet – o răpăială grăbită, de parcă un robinet n-ar fi fost bine închis.

Încordat, cu arma înainte, Pendergast intră rotindu-se, cu spatele lipit de cadrul ușii.

Mike Decker stătea pe un scaun de piele, cu fața către birou. Ca fost militar, se mișca întotdeauna cu economie și precizie, însă nu aceasta din urmă îl ținea atât de drept în scaun. O baionetă grea, de metal, îi fusese înfiptă în gură, înclinată în jos, către gât, țintuindu-l de spătarul înalt. Vârful baionetei vechi ieșea prin spatele scaunului, proiectându-se în afară, cu muchiile grosolan prelucrate pline de sânge. Picăturile desprinse de pe vârful ei cădeau pe covorul deja îmbibat.

Din gâtul sfârtecat al lui Decker ieși un alt suspin gros, ca și cum s-ar fi golit burduful unor foale. Se stinse cu un gâlgâit slab, însângerat. Bărbatul se holba la Pendergast cu ochi orbi, cu o pată de un roșu

uniform pe cămaşa albă. De-a lungul mesei continuau să şerpuiască domol pârâiaşe de sânge cu meandre leneşe, răpăind când ajungeau pe podea.

Pendergast rămase nemişcat o clipă, ca trăsnit. Pe urmă îşi scoase o mănuşă şi – aplecându-se cu grijă, ca să nu calce cumva în băltoaca de sânge de sub scaun – îşi lipi dosul palmei de fruntea lui Decker. Pielea bărbatului era suplă, elastică, şi nicidecum mai rece decât a lui însuşi.

Se retrase cu o mişcare bruscă. În casă era linişte – cu excepţia picuratului neîntrerupt.

Ştia că suspinele erau scoase postmortem: aerul se scurgea din plămâni în timp ce se relaxa trupul imobilizat de baionetă. Însă Mike Decker murise cu nici cinci minute în urmă. Probabil nu se scurseseră nici măcar trei.

Ezită din nou. Momentul exact al morţii era irelevant. Cum mult mai important era faptul că, aşa cum înţelese brusc, Diogenes aşteptase să intre el în casă *înainte* de a-l ucide pe Decker.

Ceea ce însemna că fratele lui putea fi încă acolo, *în clădirea aceea.*

La urechi îi ajunse urletul îndepărtat al sirenelor unor maşini de poliţie.

Mătură încăperea cu privirile ochilor scânteietori, străduindu-se să descopere un cât de mic indiciu care l-ar fi putut ajuta să ia urma fratelui său. Ajunse în cele din urmă pe baionetă – şi o recunoscu brusc.

O clipă mai târziu, ochii îi căzură pe mâinile lui Decker. Una atârna fără vlagă, cealaltă avea pumnul strâns.

Ignorând sunetul tot mai apropiat al sirenelor, Pendergast scoase din buzunar un stilou de aur, de care se folosi ca să desfacă degetele încleştate. În palmă erau trei fire de păr blond.

Îşi extrase din buzunar o lupă de ceasornicar, se aplecă şi studie firele. Îşi duse din nou mâna la buzunar şi schimbă lupa cu o pensetă. Culese cu multă băgare de seamă toate firele din mâna neclintită.

Sirenele se auzeau cu mai multă putere.

Diogenes plecase cu siguranţă între timp. Pusese decorul la punct, în cele mai mici detalii, se ocupase de numeroasele variabile, atingând perfecţiunea. Intrase în casă, îl imobilizase fără îndoială pe Decker

apelând la un vreun soi de drog, apoi așteptase să sosească Pendergast înainte de a-l ucide. Era posibil să fi declanșat intenționat instalația automată de alarmă *când ieșise din casă*.

Un agent FBI din vârful ierarhiei zăcea acolo, mort, așa că locuința avea să fie întoarsă pe dos în căutarea indiciilor. Diogenes n-ar fi riscat să rămână în apropiere – și nici Pendergast nu și-o permitea.

Auzi scrâșnete de cauciucuri și o babilonie de sirene când o întreagă cohortă de mașini de poliție străbătu în viteză Oregon Avenue, fiind deja la numai câteva secunde distanță de casă. Pendergast îi aruncă prietenului său o ultimă privire, își șterse cu un gest scurt excesul de umezeală din colțul unui ochi și se repezi în josul scărilor.

Ușa din față era acum larg deschisă, cu o lumină roșie clipind pe panoul sistemului de alarmă de alături. Sări peste trupul inert al câinelui, ieși pe ușa din spate, își înhăță servieta-diplomat, sprintă în lungul curții și – aruncând firele de păr într-un morman de frunze uscate – dispăru ca o fantomă în adâncurile întunecate ale parcului Rocky Creek.

17

Margo Green sosi prima în imensa și vechea sală de conferințe Murchinson a muzeului. În timp ce se instala pe unul dintre vechile scaune de piele care flancau masa din lemn masiv, de stejar, din secolul al nouăsprezecelea, conștientiză detaliile minunate – dar cumva tulburătoare – ale trofeelor de vânătoare a unor specii acum pe cale de dispariție, cu care fuseseră împodobiți pereții: măști africane, leoparzi, zebre și blănuri de lei. Murchinson își desfășurase activitatea de teren în Africa, cu mai bine de un secol în urmă, și se bucurase de o carieră de mare vânător alb, pe lângă mai serioasa lui ocupație de antropolog. Exista chiar și o pereche de coșuri de hârtie făcute din picioare de elefant și plasate în capetele opuse ale încăperii. Însă acela era un muzeu, și muzeele nu trebuie să arunce nimic, indiferent cât de mult ar contrazice concepțiile prezentului.

Margo profită de cele câteva momente de liniște de dinaintea sosirii celorlalți angajați din departament ca să arunce o privire peste propriile notițe și să-și organizeze gândurile. Simțea o nervozitate crescândă și avea impresia că nu și-o putea stăpâni. Oare ceea ce făcea era corect? Se afla acolo de numai șase săptămâni și, cu primul ei număr din *Museology*, se interpunea deja în mijlocul unei controverse. De ce era atât de important pentru ea?

Dar știa deja răspunsul. Din punct de vedere personal, trebuia să se situeze pe o poziție bazată pe convingerile ei sincere. Iar din punct de vedere profesional, ca redactor-șef al revistei *Museology*, făcea doar ceea

ce se cuvenea să facă. Cititorii se așteptau să găsească în numărul următor comentarii pe marginea problemei respective. Tăcerea sau un editorial ambiguu, ezitant, ar fi fost remarcate de toată lumea. Ar fi dat tonul pentru întreaga ei activitate de redactor-șef. Nu – era important să demonstreze că *Museology* avea să rămână o publicație relevantă, de actualitate, fără să se teamă de nici un subiect controversat. Avea ocazia de a dovedi că aborda totul cu seriozitate.

Își reîndreptă atenția asupra notițelor. Custozii din Departamentul de Antropologie, în a căror proprietate se aflau obiectele în cauză, erau implicați în cea mai mare măsură. N-avea să i se mai ofere o a doua șansă de a-și susține cauza în fața întregului departament, așa că voia s-o facă în cel mai bun mod posibil.

Toți cei zece custozi erau acum prezenți.

Ultimul sosi Hugo Menzies, președintele departamentului de după moartea prematură a doctorului Frock, petrecută cu șase ani în urmă. Îi adresă lui Margo un zâmbet aparte, salutând-o cu o înclinare a capului, și își ocupă locul în capul mesei imense. Pentru că marea majoritate a articolelor din *Museology* tratau subiecte legate de antropologie, primise rolul de supervizor. Și – bănuia Margo – jucase și un rol esențial în angajarea ei. Spre deosebire de toți ceilalți membri ai personalului – care preferau servietele de avocat – Menzies umbla peste tot cu o geantă de umăr de cea mai bună calitate, din pânză groasă, de la John Chapman & Company, o firmă engleză de top, producătoare de echipamente de vânătoare și pescuit. În clipa aceea tocmai scotea din ea niște hârtii, pe care le îndrepta și le sistematiza. Pe urmă își puse ochelarii de citit, își aranjă cravata și își netezi claia ciufulită de păr alb. În cele din urmă, se uită la ceas, își ridică ochii de un albastru intens către grupul în așteptare și își drese glasul.

– Mă bucur să vă văd pe toți aici, spuse, cu voce stridentă, de modă veche. Începem?

Îi răspunse un foșnet general de hârtii.

– În loc să luăm în discuție problemele obișnuite, continuă el, uitându-se la Margo, să trecem direct la subiectul spre care știu că se îndreaptă gândurile tuturor: măștile din Kiva cea Mare.

Alte foşnete de hârtii, priviri către Margo. Ea îşi îndreptă spatele, păstrându-şi o expresie a feţei de un calm neutru. În adâncul sufletului, era încredinţată că avea dreptate, ceea ce îi oferea puterea şi siguranţa care-i erau necesare.

– Margo Green, noua ocupantă a postului de redactor-şef al revistei *Museology,* a cerut să vă vorbească tuturor. După cum ştiţi, indienii tano cer să le fie înapoiate măştile din Kiva cea Mare, care se numără printre principalele exponate ale apropiatei noastre expoziţii. În calitate de preşedinte al departamentului nostru, am datoria de a-i face directorului o recomandare în această privinţă: fie renunţăm la măşti, fie le păstrăm, fie găsim o soluţie de compromis. Nu suntem o democraţie, dar vă pot promite că voi ţine seama de toate opiniile dumneavoastră. Pot să adaug şi că directorul însuşi încearcă să obţină sfatul personalului de conducere şi al avocaţilor muzeului înainte de a lua decizia finală, aşa că nu voi avea eu ultimul cuvânt. Zâmbi şi se întoarse spre Margo. Ei, şi acum vrei să ne vorbeşti?

Ea se ridică şi îşi roti privirea prin încăpere.

– Cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiu probabil că intenţionez să scriu în următorul număr din *Museology* un editorial prin care să solicit înapoierea măştilor din Kiva cea Mare, care le aparţin indienilor tano. O ciornă a editorialului a fost pusă în circulaţie şi a stârnit consternarea administraţiei.

Înghiţi în sec, încercând să ascundă tremurul de nervozitate pe care şi-l auzea în voce.

Continuă să vorbească despre istoria măştilor şi despre modul în care fuseseră obţinute, recâştigând încredere în sine şi prestanţă.

– Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu indienii tano, spuse ea, aceştia trăiesc într-o rezervaţie îndepărtată, la graniţa dintre New Mexico şi Arizona. Ca urmare a izolării, îşi mai păstrează încă limba, religia şi obiceiurile iniţiale, trăind în acelaşi timp cu un picior în lumea modernă. Mai puţin de douăzeci la sută dintre membrii tribului se consideră creştini. Antropologii cred că s-au stabilit în zona pe care o ocupă în prezent, de-a lungul râului Tano, cu aproape o mie de ani în urmă. Vorbesc o limbă unică, după toate aparenţele neînrudită cu vreo alta. Vă spun toate aceste lucruri deoarece e important să subliniez că

genotipul nu e singurul factor care-i înscrie printre băştinaşii americani şi că nu încearcă tardiv să-şi regăsească tradiţiile pierdute cu multă vreme în urmă. Indienii tano fac parte dintre puţinele triburi care nu şi-au pierdut tradiţiile niciodată.

Se întrerupse. Oamenii o ascultau cu atenţie şi, deşi ştia că erau de altă părere, cel puţin alcătuiau un auditoriu respectuos.

– Tribul e împărţit în două – adică în două grupări religioase. Măştile sunt folosite numai atunci când se reunesc cele două părţi, în timpul ceremoniilor sacre desfăşurate în Kiva cea Mare – o încăpere subterană rotundă, care le serveşte drept locaş de cult. Aceste ritualuri de mare importanţă se desfăşoară din patru în patru ani. Indienii sunt convinşi că îi ajută să menţină echilibrul şi armonia în trib, în toţi oamenii de pe Pământ şi în lumea naturală. Sunt convinşi – şi aici nu exagerez cu nimic – că toate războaiele cumplite şi toate dezastrele naturale din ultimii o sută de ani s-au petrecut fiindcă nu mai au măştile din Kiva cea Mare şi nu mai pot săvârşi aşa cum se cuvine ritualul care readuce în lume echilibrul şi frumuseţea.

Continuă pentru încă vreo cinci minute, apoi se opri, încântată că reuşise să se limiteze la un discurs relativ scurt.

După ce îi mulţumi, Menzies îşi plimbă privirea în jurul mesei.

– Şi-acum să-ncepem dezbaterea.

Foşnet de hârtii. Pe urmă se auzi o voce subţire, pe un ton uşor îndurerat. Era doctorul Prine. Custodele cu umeri căzuţi se ridică în picioare.

– Fiind specialist în arheologie etruscă, nu ştiu prea multe despre indienii tano, dar cred că în toată povestea e ceva putred. De ce-au devenit brusc interesaţi de măşti? De unde ştim că pe urmă nu vor întoarce pur şi simplu imediat foaia şi nu le vor vinde altcuiva? Probabil că valorează milioane. Sunt foarte suspicios în ceea ce priveşte motivele lor.

Margo îşi muşcă buza. Îşi aducea aminte de Prine din timpul zilelor ei de aspirantă: un bec cu lumină palidă, care nu făcea altceva decât să se întunece tot mai mult pe măsură ce treceau anii. Cel mai important studiu pe care-l făcuse în viaţa lui, îşi aminti ea, era dedicat divinaţiei etrusce bazate pe caracteristicile ficatului.

– Din aceste motive şi din multe altele, continuă Prine, mă pronunţ cu tărie în favoarea păstrării măştilor. De fapt, nici nu-mi vine să cred că ne punem în mod serios problema înapoierii lor. Le-am cumpărat, sunt proprietatea noastră, trebuie să le păstrăm.

Se aşeză cu o mişcare bruscă.

Pe urmă se ridică un bărbat durduliu, cu o chelie mare şi rozalie înconjurată de smocuri de păr roşu. Margo îl recunoscu pe George Ashton, custodele-şef al expoziţiei „Imagini Sacre". Era un antropolog competent, dar temperamental, uşor de scos din sărite. Şi părea să-şi fi ieşit din fire.

– Sunt de acord cu doctorul Prine şi am obiecţii puternice în privinţa acestui editorial. Se întoarse spre Margo, cu ochii aproape bulbucându-i-se în afara feţei rotunde şi împurpurate, cu bărbia dublându-i-se şi triplându-i-se de iritare. Consider cât se poate de nepotrivit faptul că doctorul Green a ridicat problema tocmai acum. Mai avem mai puţin de o săptămână până la vernisajul celei mai mari expoziţii organizate de muzeu, care ne-a costat aproape cinci milioane de dolari. Măştile din Kiva cea Mare sunt exponatul principal. Dacă le retragem, nu mai avem cum să deschidem expoziţia la timp. Serios, doctore Green, sunt de părere că alegerea momentului e cu adevărat nefericită.

Făcu o pauză suficient de lungă pentru ca Margo să se simtă fierbând în sinea ei, apoi se întoarse spre Menzies.

– Hugo, propun să amânăm problema până după închiderea expoziţiei. Pe urmă o putem dezbate pe îndelete. Bineînţeles că înapoierea măştilor e de neconceput, dar, pentru numele lui Dumnezeu, hai să luăm decizia după expoziţie.

Margo rămase în aşteptare. Intenţiona să dea un răspuns la sfârşit – dacă Menzies avea să-i ofere ocazia.

Acesta îi adresă custodelui indignat un zâmbet placid.

– Ca să se ştie, George, menţionez că alegerea momentului n-are nimic de-a face cu doctorul Green – e vorba de un răspuns la scrisoarea primită de la indienii tano, care ne-au trimis-o ca urmare a campaniei publicitare pentru expoziţie.

– Da, dar e necesar să publice un asemenea editorial? Ashton biciui aerul cu o bucată de hârtie. Ar putea măcar s-aștepte închiderea expoziției. O s-avem parte de un adevărat coșmar în ce privește relațiile cu publicul!

– Relațiile cu publicul nu sunt treaba noastră, spuse cu blândețe Menzies.

Margo îi aruncă o privire recunoscătoare. Se așteptase s-o susțină, dar el îi oferea mai mult decât atât.

– Relațiile cu publicul sunt o realitate! Nu putem sta în turnul nostru de fildeș ignorându-le pur și simplu, nu-i așa? Eu unul încerc să deschid o expoziție în condiții extrem de obositoare și nu apreciez o asemenea lovitură sub centură – nu din partea doctorului Green și, cu siguranță, nu din partea ta, Hugo!

Se așeză, răsuflând greu.

– Îți mulțumim pentru opinia ta, George, spuse Menzies, cu voce scăzută.

Ashton dădu scurt din cap.

Patricia Wong, o cercetătoare asociată de la departamentul Materiale Textile, se ridică în picioare.

– Eu am impresia că problema e simplă. Muzeul a achiziționat măștile printr-un procedeu incorect, poate chiar ilegal. Margo o demonstrează clar în editorialul ei. Indienii tano le vor înapoi. Dacă suntem un muzeu care pretinde că respectă o etică, atunci trebuie să le-napoiem imediat. Cu tot respectul, nu sunt de acord cu doctorul Ashton. Păstrarea măștilor pentru expoziție și expunerea lor în văzul întregii lumi, pentru a le returna apoi, recunoscând că nu avem dreptul să le reținem – asta ar aduce a ipocrizie, sau, în cel mai bun caz, a oportunism.

– Bravo, bravo, făcu un alt custode.

– Mulțumim, doctore Wong, zise Menzies, în timp de femeia se așeza din nou pe scaun.

Și iat-o pe Nora Kelly ridicându-se, înaltă și zveltă, îndepărtându-și de pe față o șuviță de păr de culoarea scorțișoarei. Se uită în jur calmă, cu încredere în sine. Margo simți un val de iritare.

– În fața noastră se ridică două întrebări, începu ea, cu vocea joasă, rezonabilă. Mai întâi se pune problema dacă Margo are sau nu dreptul să publice editorialul. Cred că suntem cu toții de acord că independența editorială a revistei *Museology* trebuie menținută, chiar dacă unii dintre noi nu sunt de acord cu opiniile exprimate.

Urmă un murmur general de aprobare, excepție făcând Ashton, care își încrucișă brațele și pufni destul de tare ca să fie auzit.

– Iar eu mă număr printre persoanele care nu sunt de acord cu editorialul.

„Acum e-acum", se gândi Margo.

– E vorba de mai mult decât simplul drept de proprietate. Cu alte cuvinte, cui îi aparține *David,* sculptura lui Michelangelo? Dacă italienii ar vrea s-o spargă-n bucăți și s-o transforme în dale de marmură pentru camerele de baie, gestul lor ar fi acceptabil? Dacă egiptenii ar decide să dărâme Marea Piramidă ca să construiască în locul ei o parcare, ar fi OK? Nu e proprietatea lor? Dacă grecii ar vrea să vândă Partenonul unui cazinou din Las Vegas, ar avea dreptul s-o facă?

Se întrerupse.

– Răspunsul trebuie să fie nu. Aceste lucruri aparțin întregii omeniri. Reprezintă cea mai înaltă expresie a spiritului uman și valoarea lor transcende toate problemele legate de proprietate. Tot așa stau lucrurile și cu măștile din Kiva cea Mare. Da, muzeul le-a dobândit printr-un procedeu lipsit de etică. Dar importanța lor este extraordinară, sunt atât de magnifice, încât nu pot fi înapoiate tribului tano, ca să dispară pentru veșnicie într-o kiva întunecoasă. Așa că eu zic să se publice editorialul. Să avem o dezbatere. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu dăm măștile înapoi.

Făcu o nouă pauză, mulțumi pentru atenție și se așeză.

Margo simți roșeața urcându-i în obraji. Oricât de mult ar fi detestat s-o recunoască, Nora Kelly era formidabilă.

Menzies se uită în jur, dar se părea că nimeni altcineva nu mai dorea să facă vreun comentariu. Se întoarse spre Margo.

– Mai e ceva de adăugat? Acum e momentul.

Ea sări în picioare.

– Da. Aș vrea să combat spusele doctorului Kelly.

– Te rog.

– Doctorul Kelly a omis în mod convenabil un aspect de o importanță critică: măștile sunt obiecte de cult, spre deosebire de toate celelalte, din exemplele menționate.

Nora se ridică imediat.

– Partenonul nu e un templu? *David* nu e un personaj din Biblie? Marea Piramidă nu e un mormânt sacru?

– Pentru numele lui Dumnezeu, în momentul de față nu mai fac obiectul nici unui cult. Nimeni nu se mai duce la Partenon să sacrifice berbeci!

– Exact asta susțin și eu. Aceste obiecte au ajuns să transcendă limitele rolului lor religios. În prezent ne aparțin tuturor, indiferent de religie. Așa cum stau lucrurile și cu măștile din Kiva cea Mare. Indienii tano le-au creat în scopuri religioase, dar în prezent aparțin întregii lumi.

Margo simți valul de roșeață răspândindu-i-se în tot trupul.

– Doctore Kelly, îmi este permis să sugerez că o asemenea logică se potrivește mai bine la un seminar din facultatea de filosofie decât la o întrunire a antropologilor din cel mai mare muzeu de istorie naturală din lume?

Se lăsă tăcerea. Menzies se întoarse încet spre Margo și o fixă cu ochii lui albaștri îngustați de pleoapele coborâte a nemulțumire.

– Doctore Green, pentru un om de știință, pasiunea e o calitate extraordinară. Dar trebuie să insistăm, în aceeași măsură, și asupra *politeții*.

Margo înghiți în sec.

– Da, doctore Menzies.

Avea obrajii în flăcări. De ce își permisese să-și piardă stăpânirea de sine? Nici măcar nu-ndrăznea să se uite la Nora Kelly. Iat-o acolo, nu doar generând controverse, ci făcându-și dușmani în propriul departament.

Mai multe persoane își dreseră glasul cu o tuse nervoasă, se auziră câteva șoapte.

– Bun, spuse Menzies, regăsindu-şi tonul liniştitor al vocii. Am înţeles care sunt opiniile părţilor şi se pare că suntem împărţiţi în două tabere oarecum egale. Sau cel puţin aşa stau lucrurile în privinţa celor care şi-au exprimat părerile. Eu am luat o decizie.

Tăcu, aruncând o privire asupra întregului grup.

– O să-i fac directorului două recomandări. O să-i spun în primul rând că editorialul trebuie publicat. Margo merită laude pentru că a iniţiat această dezbatere cu un editorial bine motivat, care susţine cele mai valoroase tradiţii ale revistei *Museology*. Respiră adânc. În al doilea rând, voi recomanda ca măştile să fie înapoiate tribului tano. Imediat.

Toată lumea amuţi, uluită. Lui Margo aproape că nu-i venea să creadă – Menzies trecuse în totalitate de partea ei. Câştigase. Se uită pe furiş la Nora şi văzu că roşise la rândul ei.

– Etica profesiunii noastre e clară, continuă Menzies. Citez din declaraţia noastră de principii: „Prima responsabilitate a unui antropolog sunt oamenii pe care îi studiază". Faptul că muzeul va pierde măştile mă doare mai mult decât o pot spune. Dar trebuie să fiu de acord cu doctorii Green şi Wong: dacă vrem să dăm un exemplu de etică, trebuie să le înapoiem. Da, momentul e într-adevăr nepotrivit şi le creează probleme enorme organizatorilor expoziţiei. Îmi pare rău, George. Nu e nimic de făcut.

– Dar pierderea suferită de antropologie, de întreaga lume... începu Nora.

– Eu am spus ce-am avut de spus, zise Menzies cu vagă nuanţă caustică în voce. Şedinţa se suspendă.

18

Bill Smithback trecu dincolo de colț, se opri, apoi răsuflă ușurat. În capătul opus al culoarului se afla ușa biroului lui Fenton Davies, deschisă și lipsită de umbra enervantă a lui Bryce Harriman. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu-l văzuse pe Harriman toată ziua. Îndreptându-se spre biroul lui Davies cu o vioiciune regăsită a pașilor, își frecă mâinile, simțind un delicios fior de bucurie răutăcioasă, trezită de ghinionul lui Harriman. Când te gândeai că individul fusese atât de nerăbdător să pună mâna pe povestea lui Bălăngănilă. Ei bine, era bine-venit s-o ia în primire. Privind în retrospectivă, nici măcar nu reprezenta un subiect prea potrivit pentru *Times;* era mult prea josnic, cu tendințe către burlesc. Însă pentru Harriman – din pricina recentelor sale privațiuni de la *Post* – avea să fie probabil floare la ureche.

Smithback își continuă drumul chicotind.

El, pe de altă parte, dăduse o lovitură majoră primind cazul lui Duchamp. Era exact așa cum trebuie să fie un subiect de succes: straniu, fascinant, electrizant. Era subiectul numărul unu al conversațiilor din jurul tuturor automatelor cu apă rece din oraș: artistul blajin și politicos care – fără nici un motiv aparent – fusese legat pentru a i se pune apoi un șireang în jurul gâtului și pentru a fi silit să sară de fereastra sa situată al etajul douăzeci și trei, strivindu-se de acoperișul unuia dintre cele mai în vogă restaurante franțuzești din Manhattan. Și toate astea ziua în amiaza mare, sub ochii a sute de martori.

Smithback îşi încetini uşor paşii pe măsură ce se apropia de biroul lui Davies. Era adevărat că se dovedise al naibii de greu să dea de urma acelor martori numeroşi. Şi până atunci fusese nevoit să se mulţumească doar cu informaţiile oficiale furnizate de departamentul de poliţie şi cu presupunerile prudente pe care reuşise să le scoată de la persoane care ştiau de obicei totul şi care în acel caz se dovediseră deconcertant de neştiutoare. Însă povestea avea să-şi dea drumul. Nora nu greşea spunând că el ieşea întotdeauna din încurcătură în ultimul moment. Cât de bine îl înţelegea! Nu trebuia decât să privească lucrurile din toate perspectivele, păstrând în acelaşi timp toate aspectele atrăgătoare pentru public.

Fără îndoială că de aceea îl chemase Davies; redactorul-şef aştepta cu nerăbdare mai mult. Nici o problemă, intenţiona să-i spună că urmărea o serie de indicii furnizate de sursele sale confidenţiale. După care avea să-şi deplaseze fundul înapoi, pe Broadway, la intersecţia cu 65th. În ziua aceea n-avea să mai dea de poliţişti care să-l împiedice să acţioneze în stilul lui. Pe urmă avea să dea o raită la secţia de poliţie, să discute cu un vechi prieten de acolo, să vadă ce firimituri putea aduna. Nu, se corectă apoi, *firimituri* nu era cuvântul potrivit. Alţi reporteri adunau firimiturile, în timp ce el găsea prăjitura – şi o mânca.

Râzând pe înfundate, satisfăcut de propria înţelepciune metaforică, se opri în dreptul biroului secretarei din faţa uşii lui Davies. Era liber. „Prânz întârziat", se gândi. Înaintă cu paşi mari, simţindu-se un reporter de succes şi arătând ca atare, şi se grăbi să ridice mâna, gata să bată în uşa deschisă.

Davies era aşezat, ca un Buddha, la biroul său uzat. Era scund şi complet chel, cu mâini mici, delicate, care păreau să aibă întotdeauna ceva de făcut: îi netezeau cravata, sau se jucau cu un creion, sau îi urmăreau linia sprâncenelor. Prefera cămăşile albastre cu guler alb şi cravatele cu model colorat, cu nodul bine strâns. Cu vocea lui subţire, catifelată şi cu gesturile efeminate, Davies ar fi putut părea un pămpălău în ochii unui neiniţiat. Dar Smithback aflase că nu era. Nu puteai ajunge redactor-şef la *Times* dacă prin vene nu-ţi curgeau măcar vreo câteva halbe de sânge de baracudă. Însă el li se adresa tuturor cu o

voce atât de blajină încât era nevoie de câteva secunde ca să-ți dai seama că tocmai îți scosese măruntaiele. Își ascundea intențiile până-n ultima clipă, mai degrabă ascultând decât vorbind și ceilalți își dădeau foarte rar seama ce gândea cu adevărat. Nu fraterniza cu reporterii, nu-și petrecea vremea împreună cu ceilalți redactori și părea să prefere doar compania propriei persoane. În biroul lui nu era decât un singur scaun suplimentar, niciodată ocupat.

Excepție făcând faptul că în ziua aceea îl ocupa Harriman.

Smithback înlemni în prag, cu mâna ridicată, înainte de a apuca să bată în ușă.

– Ah, Bill. Davies dădu din cap. Exact la țanc. Intră, te rog.

Smithback făcu un pas înainte, apoi încă unul. Se străduia ca ochii lui să-i întâlnească pe ai lui Harriman.

– Intenționezi să ne aduci o continuare a articolului despre asasinarea lui Duchamp? întrebă Davies.

Smithback dădu din cap. Era năucit, de parcă ar fi primit pe neașteptate un pumn în stomac. Spera din toate puterile că nu se băga de seamă.

Davies își plimbă vârfurile degetelor pe marginea biroului.

– Care va fi unghiul de abordare?

Smithback avea răspunsul pregătit. Întrebarea era preferata lui Davies și era retorică: așa le dădea de înțeles reporterilor că nu voia să-i vadă tăind frunză la câini.

– Mă gândeam să mă concentrez asupra interesului pe plan local, răspunse el. Știți, efectul crimei asupra vecinilor din bloc și din cartier, asupra prietenilor, asupra familiei victimei. Și am, bineînțeles, în vedere o continuare a informațiilor despre progresul anchetei. Hayward, detectivul care se ocupă de caz, e cel mai tânăr căpitan de la Omucideri, și femeie pe deasupra.

Davies dădu încet din cap, lăsând un „hmmmm" meditativ să-i scape dintre buze. Ca de obicei, răspunsul nu-i dezvăluia adevăratele gânduri.

Din ce în ce mai agitat, Smithback intră în amănunte:

– Știți cum e: când moare cineva din cauze nefirești în Upper West End, matroanele se tem să-și mai scoată pudelii la plimbare după lăsarea

întunericului. O să-ncropesc ceva despre victimă, despre lucrările sale, chestii de genul ăsta. Aș putea adăuga și un mic articol despre Hayward.

Davies dădu iarăși din cap, cu aceeași lentoare, apoi luă un stilou și începu să-l rostogolească între palme.

– Știți, ceva care să poată apare pe prima pagină din secțiunea metropolitană, spuse Smithback, cu îndrăzneală, încă nesigur pe picioare.

Davies lăsă stiloul jos.

– Bill, articolul e prea important ca să-l lăsăm în secțiunea metropolitană, e cea mai gravă omucidere din Manhattan de după uciderea lui Cutforth, de care s-a ocupat Bryce, aici de față, când lucra la *Post*.

„Bryce, aici de față." Smithback își păstră expresia agreabilă a feței.

– E un subiect care poate fi abordat sub o mulțime de unghiuri. N-avem de-a face doar cu moartea spectaculoasă a victimei, mai există – așa cum ai subliniat tu – și cartierul șic. Pe urmă, tipul însuși. Un artist. Și femeia detectiv de la Omucideri. Făcu o pauză. Ce zici, nu e o bucată mai mare decât poți înghiți – într-un singur articol?

– Aș putea scrie două sau chiar trei. Nu e o problemă.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar problema e timpul prea scurt.

Smithback își trecu limba peste buze. Era extrem de conștient că el stătea în picioare în vreme ce Harriman se instalase pe scaun.

Davies continuă.

– Eu unul n-aveam idee că Duchamp era, în stilul lui discret, un pictor care se bucura de un oarecare renume. Nu era la modă, nu era cunoscut de mulțimea din SoHo. Era mai degrabă un artist în stilul Sutton Place, un soi de Fairfield Porter[1]. Tocmai am discutat cu Bryce despre asta azi-noapte.

– Bryce, repetă Smithback. Numele avea gust de fiere. Azi-noapte?

Davies își flutură mâna cu o nepăsare studiată.

– La un păhărel, la Clubul Metropolitan.

Smithback simți că face apoplexie. Deci așa reușise dobitocul lingușitor. Îl invita pe Davies la băutură în clubul elegant al tatălui său. Și se părea că Davies, la fel ca alți numeroși redactori pe care-i cunoscuse

[1] Pictor și critic de artă american (1907–1975) (n.tr.)

Smithback, se dădea în vânt după așa ceva. Redactorii erau arivișți din cea mai joasă speță, vegetau întotdeauna la marginea societății celor bogați și celebri, sperând să prindă câteva resturi căzute sub masă. Și-l putea imagina pe Davies condus în citadela izolată a Clubului Metropolitan, invitat să se așeze pe un scaun luxos dintr-un salon aurit, servit cu băutură de un individ respectuos în uniformă, totul în timp ce schimba saluturi discrete cu diverși Rockefelleri, De Menili și Vanderbilți – exact lucrul de care era nevoie pentru a suci capul lui Davies din Maplewood, New Jersey.

Se uită în sfârșit în direcția lui Harriman. Nemernicul stătea într-o poziție afectată, picior peste picior, cu nonșalanță, ca și cum ar fi făcut asta zi de zi. Nu se osteni să-i întoarcă lui Smithback privirea. N-avea de ce.

– N-am pierdut un simplu cetățean, continuă Davies. Am pierdut un artist. New Yorkul e acum mai sărac. Vezi tu, Bill, niciodată nu poți ști cine stă în apartamentul de-alături. Ar putea fi un vânzător de hot-dog sau un gunoier. Sau un artist excelent, ale cărui tablouri atârnă în jumătate dintre apartamentele din River House.

Smithback dădu încă o dată din cap, cu un zâmbet încremenit pe buze.

Davies își netezi cravata.

– E un unghi de abordare excelent. Prietenul meu Bryce, aici de față, se va ocupa de el.

Oh, Doamne. Preț de o clipă cumplit de sumbră, Smithback se gândi că urma să primească înapoi cazul lui Bălăngănilă.

– El o să se ocupe de aspectul social al poveștii. Îi cunoaște pe mai mulți dintre foștii clienți importanți ai lui Duchamp, au legături de familie. Vor accepta să stea de vorbă cu el, în timp ce...

Vocea redactorului-șef se stinse, dar Smithback pricepu mesajul: „În timp ce cu tine vor refuza să discute".

– Pe scurt, Bryce ne poate oferi o viziune aristocratică asupra cazului, care va fi apreciată de cititorii noștri. Sunt încântat că tu abordezi problema din perspectiva poliției și a străzii. Continuă așa.

„Perspectiva poliției și a străzii." Smithback simți cum i se crispau mușchii maxilarelor – fără s-o vrea.

– Nu mai e nevoie să spun că vă veți împărtăși informațiile și indiciile. Vă sugerez să vă-ntâlniți periodic, să țineți legătura. Subiectul e cu siguranță destul de amplu pentru voi amândoi și s-ar părea că n-o să se epuizeze prea curând.

În birou se lăsă brusc tăcerea.

– Mai e și altceva, Bill? întrebă prietenos Davies.

– Poftim? Oh, nu. Nimic.

– Atunci nu mă lăsa să-ți irosesc timpul.

– Nu, sigur că nu, făcu Smithback. Se bâlbâia, pur și simplu, din cauza șocului, a umilinței și a furiei. Mulțumesc.

Când se întoarse să plece, Harriman se uită în sfârșit în direcția lui. Cu o jumătate de zâmbet plin de infatuare pe fața de mâncător de rahat. Un zâmbet care părea să spună: „Ne mai vedem, partenere".

„Și păzește-ți spatele."

19

– Cum a fost prima ta zi de după întoarcerea la serviciu? întrebă Hayward.

– Excelentă, răspunse D'Agosta.

– Singleton nu ți-a făcut greutăți?

– Nu.

– Ei, n-ai lipsit decât două zile, ceea ce presupun c-a fost de folos. El pune pasiune în orice – poate prea multă – dar e un polițist excelent. Așa cum ești și tu. De aceea știu c-o să vă-nțelegeți.

D'Agosta dădu din cap, împinse o felie bombată de roșie în jurul farfuriei, apoi și-o duse la gură. Puiul cacciatore era o mâncare pe care-o putea pregăti fără să se gândească – decât foarte puțin.

– E foarte bun, Vinnie. Serios. Va trebui să te las mai des în bucătărie.

Și îi zâmbi peste masă.

D'Agosta îi întoarse zâmbetul. Lăsă o clipă furculița jos și o privi mâncând. Îl lăudase, deși el prăjise prea tare puiul. Nici măcar nu-l întrebase despre plecarea lui pripită de la micul dejun. Era evident că făcea un efort deosebit ca să-i ofere libertate, ca să-l lase să termine ce-avea de terminat. Cu o revărsare bruscă de afecțiune, își dădu seama că o iubea cu adevărat pe femeia aceea.

Și ceea ce avea de gând să facă devenea astfel cu atât mai dificil.

– Îmi pare rău că nu pot onora cina pregătită de tine așa cum s-ar cuveni, spuse ea. Merită să fie savurată pe îndelete. Dar trebuie să plec iar, cât mai repede.

– Au apărut noutăți?

– Nu tocmai. Specialistul în materie de legături vrea să ne facă o scurtă informare în privința nodurilor. Probabil nu e decât un mod de a-și acoperi fundul – nu ne-a fost de prea mare ajutor.

– Nu?

– Crede că nodurile sunt în stil asiatic, poate chinezesc, dar asta nu ne restrânge suficient de mult ipotezele.

D'Agosta respiră adânc.

– Ai luat în calcul ipoteza pe care ți-am sugerat-o la micul dejun? Posibilitatea ca în spatele acestor crime să se afle fratele lui Pendergast?

Hayward se opri cu furculița la jumătatea drumului către gură.

– E o teorie susținută de atât de puține dovezi, încât pare bizară. Știi că sunt profesionistă. Trebuie să-mi acorzi încredere, să fii sigur c-o să coordonez cazul ăsta cât mai bine cu putință. O să verific posibilitatea asta când o să am timp.

D'Agosta rămase fără replică. Mâncară o vreme în tăcere.

– Vinnie, spuse Hayward, și ceva din tonul vocii îl făcu să-și ridice iarăși privirea spre ea. Îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine.

– E-n ordine.

Ea zâmbea din nou și ochii ei întunecați luceau în lumina artificială.

– Adevărul e că sunt cu adevărat fericită fiindcă te-ai reîntors la lucru.

D'Agosta înghiți în sec.

– Mulțumesc.

– Acest caz postum al lui Pendergast ți-a distras atenția în cel mai nepotrivit moment posibil. A fost un agent eficient, dar n-a fost – ei bine, n-a fost *normal*. Știu că i-ai fost prieten, dar cred... Se întrerupse o clipă. Cred c-a avut o influență nesănătoasă asupra ta. Și apoi, această cerere de dincolo de mormânt, toată povestea asta despre fratele lui... Trebuie să-ți spun că nu-mi place.

În ciuda a orice, D'Agosta simți un val de iritare.

– Știu că ție nu ți-a plăcut niciodată. Dar obținea rezultate.

– Știu, știu. N-ar trebui să vorbesc de rău despre morți. Îmi cer scuze.

Iritarea dispăru, alungată de o neașteptată revărsare de vinovăție. Nu spuse nimic.

– Toate astea țin oricum de trecut. Cazul Bălăngănilă e în centrul atenției, e un prim caz excelent. O să strălucești, Vinnie, știu că așa va fi. Exact ca pe vremuri.

D'Agosta începu să taie pulpa de pui, apoi își lăsă cuțitul să cadă pe farfurie cu un zăngănit. Era un chin. Nu-l mai putea prelungi.

– Laura, începu el. Nu mi-e ușor să-ți spun asta.

– Ce să-mi spui?

El respiră adânc.

– Mă mut.

Ea încremeni, ca și cum nu l-ar fi înțeles. Pe urmă pe față i se furișă încet o altă expresie: plină de neîncredere și de durere, expresia unui copil lovit pe neașteptate de un părinte iubit. Văzând-o, D'Agosta se simți mai rău decât se simțise vreodată, în toată viața lui.

– Vinnie? întrebă ea, uluită.

El își lăsă ochii în jos. Se lăsă o tăcere prelungită, chinuitoare.

– De ce?

El nu știu ce să-i răspundă. Nu știa decât că singurul lucru pe care nu i-l putea spune era adevărul. „Laura, iubito, eu aș putea fi în pericol. Tu nu ești o țintă, dar eu sunt, cu certitudine. Și, dacă rămân aici, te-aș putea pune și pe tine în primejdie."

– E vorba de ceva ce am făcut? Sau de ceva ce nu am făcut?

– Nu, se grăbi el să spună.

Trebuia să inventeze ceva și, cu Laura Hayward, acel ceva trebuia să fie neapărat bun.

– Nu, repetă, de data asta mai rar. Tu ai fost extraordinară. N-are nici o legătură cu tine. Despre mine e vorba. Relația noastră... poate a început pur și simplu puțin cam prea repede.

Ea nu răspunse.

D'Agosta se simțea ca și cum ar fi pășit în gol de pe o stâncă. În clipa aceea nu-și dorea nimic mai mult decât să rămână cu ea – cu femeia frumoasă, iubitoare, gata să-l susțină oricând. Și-ar fi făcut rău mai degrabă lui însuși decât ei. Și totuși, tocmai o rănise, o rănise profund, cu fiecare dintre cuvintele lui. Făcea ceva îngrozitor, dar n-avea de ales. „Vincent, trebuie să-ți iei toate precauțiile posibile." D'Agosta

ştia că întreruperea relaţiei lor era singurul mod de a o salva – salvând, probabil, şi viaţa Laurei Hayward.

– Am pur şi simplu nevoie să fiu singur, atâta tot, continuă el. Ca să mă gândesc pe de-a-ntregul la toate. Să-mi privesc viaţa în perspectivă.

Platitudinile sunau găunos şi, în loc să continue, se opri brusc.

Rămase locului, aşteptând ca ea să răbufnească, să-l înjure, să-i ceară să plece. Însă nu avu parte decât de o altă tăcere îndelungată, groaznică. Laura stătea cu mâinile în poală, lăsând mâncarea să se răcească, palidă la faţă, privind în jos. Părul ei frumos, negru-albăstrui, îi căzuse pe frunte, acoperindu-i un ochi. Nu era reacţia la care se aşteptase. Surprinderea, suferinţa erau chiar mai rele decât furia.

În cele din urmă, ea fornăi, se frecă sub nas cu un deget, îşi împinse deoparte farfuria. Apoi se ridică.

– Trebuie să mă-ntorc la lucru, spuse, atât de încet încât D'Agosta abia reuşi s-o audă.

Rămase neclintit în timp ce ea îşi îndepărta părul de pe faţă. Hayward îi întoarse spatele şi o porni grăbită spre uşă. De-abia după ce-şi puse palma pe mâner se opri, dându-şi seama că-şi uitase paltonul şi servieta. Se răsuci pe călcâie, se apropie încet de dulap, îşi îmbrăcă paltonul, îşi luă servieta. Apoi plecă, închizând fără zgomot uşa în urma ei.

Nu se uită înapoi.

D'Agosta rămase aşezat la masă încă multă vreme, ascultând tic-tac-ul ceasului şi zgomotele slabe care se auzeau de jos. În cele din urmă se ridică, duse vasele în mica bucătărie, aruncă la gunoi cina pe jumătate mâncată şi le spălă.

Pe urmă făcu stânga-mprejur şi – simţindu-se foarte bătrân – se duse în dormitor să împacheteze.

20

La ora trei și jumătate dimineața, vila Beaux Arts din Riverside Drive numărul 891, cu ferestrele sale bătute în scânduri, părea adormită, poate chiar moartă. Dar, cu mult mai jos de ferestrele astupate și de ușile încuiate de două ori, la subsol, într-unul dintre tunelele tăiate în solul de stâncă dură al Manhattanului, exista un licăr de activitate. Cel mai lung tunel – de fapt un șir de încăperi legate între ele – ducea exact spre vest, în linie dreaptă, trecând pe sub Riverside Drive și pe sub Riverside Park și îndreptându-se spre fluviul Hudson. În capătul său, o scară se răsucea în spirală printr-o cavitate naturală spre o dană din stâncă, de unde pornea un tunel plin cu apă ce răspundea în fluviu printr-o deschizătură mică, ascunsă de buruieni. Cu mai bine de două sute de ani înainte, piratul care deținuse vila folosise tunelul secret pentru misiunile sale nocturne ilicite. Acum existența intrării ascunse nu mai era cunoscută decât de o mână de oameni.

În locul acela izolat, se auzi zgomotul ușor al apei împroșcate de niște vâsle. Urmă un pleoscăit slab când vălul verde din buruieni se ridică, dezvăluind pasajul subacvatic. Noaptea era cețoasă, fără lună, și, în clipa când pătrunse în tunel, barca deveni vizibilă numai datorită unui licăr de lumină palidă. Înaintă fără zgomot, plutind pe sub plafonul scund de stâncă, încetinind ca să se-oprească lângă dană.

Pendergast coborî din barcă, o legă de un țăruș și se uită în jur, cu ochii scânteind în întuneric. Rămase nemișcat vreme de mai multe minute, ascultând. Pe urmă scoase din buzunar o lanternă, o aprinse și se

îndreptă spre trepte. Odată ajuns în capul scării, pătrunse într-o încăpere largă, plină cu vitrine din lemn, în care erau expuse arme și armuri, unele moderne, iar altele datând de două mii de ani. O străbătu și intră într-un laborator vechi, cu pahare gradate și retorte sclipind pe tăbliile negre ale unor mese lungi.

Într-un colț stătea o siluetă tăcută, întunecată.

Pendergast înaintă cu prudență, ducându-și pe furiș o mână spre armă.

– Proctor?

– Domnule?

Pendergast se relaxă.

– Am primit semnalul trimis de Constance.

– Iar eu am primit, la rândul meu, mesajul dumneavoastră de a ne întâlni aici. Dar trebuie să spun că sunt surprins să văd că ați venit personal, domnule.

– Sperasem că n-o să fie necesar. Dar s-a întâmplat să am și eu un mesaj pentru Constance, și e unul pe care-am simțit că trebuie să i-l înmânez personal.

Proctor dădu din cap.

– Înțeleg, domnule.

– De acum înainte, e *vital* să veghezi îndeaproape asupra ei. O cunoști bine pe Constance, știi cât de fragilă e sănătatea ei mintală. Expresia feței nu indică nicidecum adevărata ei stare emoțională. Știi și că nici o altă ființă umană n-a mai trecut prin ce-a trecut ea. Mă tem că, dacă nu e tratată cu o atenție și cu o precauție excepționale...

Vocea i se stinse. O clipă mai târziu, Proctor dădu iarăși din cap.

– Toate astea nu se puteau petrece într-un moment mai nepotrivit. O să-i spun că trebuie să fie pregătită să se întoarcă în orice moment în locul *acela*... unde se ascundea la început de noi. Unde nimeni, *absolut nimeni* n-o va putea găsi vreodată.

– Da, domnule.

– Ați găsit breșa?

– A fost găsită și astupată.

– Unde era?

– Se pare că un canal de scurgere din secolul al nouăsprezecelea trece pe sub Broadway, chiar pe lângă pivnițele pentru fructe. N-a mai fost utilizat de cincizeci de ani. A reușit să intre din canal în pivniță, făcând o gaură în conductă.

Pendergast îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– N-a descoperit cumva scara care coboară aici, sub beci?

– Nu. S-ar părea că n-a rămas în casă mai mult de câteva clipe. A zăbovit aici exact atât cât a fost nevoie ca să ia obiectul acela din vitrina de la parter, apoi a plecat.

Pendergast continuă să-l fixeze pe Proctor cu privirea.

– Trebuie să te asiguri că vila e perfect închisă. Nu e permis să se mai repete una ca asta. E clar?

– Cât se poate de clar, domnule.

– Bun. Mergem să vorbim cu ea.

Ieșiră din laborator și străbătură o serie de încăperi pline cu dulapuri și lăzi înalte, toate cu uși din sticlă, ce găzduiau o colecție aparent nesfârșită și incredibil de eclectică de păsări migratoare împăiate, insecte din regiunea amazoniană, minerale rare, sticle cu substanțe chimice.

În cele din urmă se opriră într-o cameră plină de fluturi. Pendergast lăsă lumina lanternei să alunece peste șirurile de vitrine. Apoi vorbi încet, în întuneric:

– Constance?

Nu-i răspunse decât tăcerea.

– Constance? repetă el, cu glas ceva mai puternic.

Se auzi un foșnet ușor, de olandă, apoi apăru, ca din pământ, o femeie de vreo douăzeci de ani. Purta o rochie demodată, lungă și albă, cu un guler de dantelă încrețit în jurul gâtului. Pielea ei delicată era foarte palidă în lumina lanternei.

– Aloysius, spuse ea, îmbrățișându-l. Slavă Domnului.

Pentru o clipă, Pendergast se mulțumi s-o strângă la piept. Apoi se desprinse cu blândețe, se întoarse un minut cu spatele și răsuci un mic mâner de alamă fixat de un perete. Camera se umplu de o lumină slabă.

– Aloysius, ce s-a-ntâmplat?

În ochii ei – ciudat de înțelepți pentru o față atât de tânără – se aduna tot mai multă îngrijorare.

– O să afli peste o clipă. Pendergast îi puse o mână liniștitoare pe umăr. Povestește-mi despre mesaj.

– A sosit în seara asta, târziu.

– Modul de livrare?

– A fost împins printr-o crăpătură de sub ușa din față.

– Ai luat toate precauțiile necesare?

Constance dădu din cap. Apoi își strecură degetele într-o mânecă și scoase o carte mică de vizită, de culoarea fildeșului, sigilată cu grijă într-un plic transparent.

Pendergast o luă și o răsuci. Pe față era imprimat numele lui Diogenes Pendergast, caligrafiat cu măiestrie. Sub el fusese scris cu cerneală trandafirie: „Cinciul de Spade e Smithback".

Se holbă la cartea de vizită preț de o clipă nesfârșită. Apoi și-o puse în buzunarul paltonului.

– Ce înseamnă? îl întrebă Constance.

– Nu știu dacă să-ți spun mai multe. Nervii tăi au fost deja foarte solicitați.

Ea schiță un zâmbet firav.

– Trebuie să spun că, atunci când ai intrat în bibliotecă, am fost sigură că vedeam... pe cineva *întors din morți*.

– Cunoști planurile fratelui meu, știi cum are de gând să mă distrugă.

– Da.

Constance păli mai tare și, pentru o clipă, păru să se clatine ușor. Pendergast îi puse mâna pe umăr.

Ea își recăpătă controlul cu un efort.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Continuă, te rog!

– A-nceput deja. În ultimele câteva zile, au fost uciși trei dintre prietenii mei cei mai buni. Își duse mâna la buzunar. Biletul ăsta mă anunță că ținta următoare e William Smithback.

– William Smithback?

– E reporter la *New York Times*.

Pendergast ezită iarăși.

– Și? întrebă Constance. Te mai deranjează și altceva – ți se citește pe față.

– Da. Primii trei îmi erau, cu toții, foarte apropiați. Ceea ce nu se poate spune despre Bill Smithback. Îl cunosc de câțiva ani. A fost implicat în trei dintre cazurile mele, e un ziarist foarte capabil. Și, în ciuda impresiei de impulsivitate și carierism pe care o creează, e un om bun. Însă mă îngrijorează faptul că îmi e mai degrabă o simplă cunoștință decât un prieten. Diogenes aruncă un năvod mai mare decât mă așteptam. Nu sunt în pericol doar prietenii mei apropiați. Așa că situația e mult mai dificilă decât am crezut.

– Cum te-aș putea ajuta? întrebă ea, cu voce joasă.

– Având grijă să te afli într-o siguranță deplină.

– Crezi că...?

– Că ești una dintre țintele posibile? Da. Și mai e ceva. A treia persoană ucisă a fost Michael Decker, unul dintre vechii mei colaboratori din FBI. I-am găsit cadavrul ieri, în casa lui din Washington. A fost omorât cu o baionetă veche. Modul în care s-a săvârșit crima e o aluzie la unul dintre strămoșii mei îndepărtați, care a murit în mod similar în 1812, ca ofițer în armata lui Napoleon, în timpul campaniei din Rusia.

Ea se cutremură.

– Ceea ce mă îngrijorează e arma în sine. Constance, baioneta provine dintr-una din colecțiile *din casa asta*.

Ea încremeni pentru o clipă, realizând implicațiile spuselor lui.

– De la ce pușcă, Chassepot sau Lebel? întrebă, cu voce pierită, aproape mecanic.

– De la Chassepot. Avea inițialele *P.S.P.* gravate pe mâner. De neconfundat.

Constance nu-i răspunse. Spaima adusese în ochii ei vioi, inteligenți, o privire mai intensă, mai profundă.

– Diogenes a găsit un mod de a intra în casă. Ăsta e fără nici o îndoială mesajul pe care mi l-a transmis folosind baioneta.

– Înțeleg.

– Încă eşti mai în siguranţă în casa asta decât oriunde altundeva şi, pe moment, Diogenes nu te are în vedere. Proctor, aici de faţă, a descoperit şi a blocat locul pe unde a pătruns fratele meu şi, după cum ştii, vila a fost fortificată în diverse moduri, ca să fie ferită de intruşi. Proctor o să fie vigilent şi el e mult mai grozav decât pare. Cu toate astea, trebuie să fii permanent în gardă. Casa e foarte veche şi foarte mare. Are foarte multe secrete. Tu i le cunoşti mai bine decât oricine altcineva. Ascultă-ţi instinctele. Dacă îţi spun că se petrece ceva neobişnuit, dispari într-una dintre ascunzătorile pe care nu le ştie nimeni în afară de tine. Fii gata s-o faci în orice clipă. Şi, până când vom scăpa de ameninţarea asta, vreau să dormi în locul ăla secret, unde te ascundeai la început de mine şi de Wren.

Auzind propunerea, Constance făcu ochii mari şi în ei apăru un licăr sălbatic. Se agăţă de Pendergast.

– *Nu!* strigă ea, cu ardoare. Nu, nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo!

Agentul FBI o luă imediat în braţe.

– Ştii că-mi aduce aminte de vremurile alea! Spaţiile întunecate, lucrurile cumplite... Nu vreau să mi le amintesc din nou!

– Constance, ascultă-mă. Acolo o să fii în siguranţă. Şi eu nu pot să fac ceea ce trebuie făcut dacă nu te ştiu într-un loc sigur.

Ea nu răspunse şi Pendergast o apropie de el, strângând-o mai tare.

– Îmi promiţi?

Ea îşi sprijini fruntea de pieptul lui.

– Aloysius, spuse, cu vocea frângându-i-se. Cu numai câteva luni în urmă stăteam în biblioteca de la etaj. Îmi citeai din ziare. Îţi aminteşti?

Pendergast încuviinţă din cap.

– Începusem *să-nţeleg*. Mă simţeam ca un înotător care iese la suprafaţă, după ce-a stat sub apă atât de mult. Vreau să fie din nou aşa. Nu vreau să mă duc... să mă duc iarăşi *jos*. Înţelegi, nu-i aşa, Aloysius?

El îi mângâie cu blândeţe părul castaniu.

– Da, înţeleg. Şi totul o să fie aşa cum îţi doreşti, Constance. O să-ţi fie mai bine, îţi promit. Dar trebuie să treci mai întâi prin asta. Vrei s-o faci ca să m-ajuţi?

Ea dădu din cap.

Pendergast își lăsă încet brațele în jos. Îi prinse fruntea în palme și, trăgând-o mai aproape, o sărută cu delicatețe.

– Trebuie să plec.

Îi întoarse spatele, se repezi în întunericul care părea să-l aștepte și dispăru.

21

Era opt fără un sfert când Smithback ieşi din blocul lui, aruncă o privire pe West End Avenue şi întinse braţul, făcând semn unui taxi. O maşină galbenă, uzată, care aştepta cu motorul la ralanti în capătul opus al cvartalului, se apropie supusă şi ziaristul se urcă oftând a regret.

– Intersecţia 44th cu 7th, spuse.

Şoferul – un bărbat subţire, cu pielea măslinie, părul castaniu şi ten urât – murmură câteva cuvinte într-o limbă necunoscută şi se desprinse de bordură cu cauciucurile scrâşnind.

Smithback se lăsă pe spătarul banchetei, privind oraşul care defila pe lângă el. Ar fi avut dreptul să se afle încă în pat, cu braţele în jurul proaspetei sale soţii, de-a dreptul minunate când dormea. Dar imaginea lui Harriman, instalat în biroul redactorului lor şef, cu zâmbetul nesuferit de infatuat pe faţă, îl îmboldise să se trezească devreme, în străduania de a afla mai multe despre subiectul la care lucra.

„Vă veţi împărtăşi informaţiile şi indiciile", spusese Davies. Pe naiba. Smithback ştia că Harriman n-avea de gând să-i împărtăşească nici măcar un rahat, aşa cum nici el unul n-avea de gând s-o facă. Avea să treacă pe la serviciu, să se asigure că peste noapte nu se întâmplase nimic neplăcut, şi să se pună imediat în mişcare. Articolul predat în noaptea aceea fusese slab, trebuia să scoată ceva mai bun. *Trebuia,* chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să-şi cumpere un apartament în afurisitul ăla de bloc în care locuise Duchamp. Ei, asta chiar era o idee:

să sune un agent imobiliar și s-o facă pe cumpărătorul care prospectează piața...

Șoferul intră pe 72th virând brusc.

– Ei, atenție, spuse Smithback. Aici, în spate, îmi îngrijesc o rană de război.

Cel puțin de data asta șoferul ridicase paravanul de plexiglas care separa partea din față a mașinii de cea din spate. Taxiul duhnea a usturoi, a ceapă și a chimion și Smithback deschise geamul din dreptul său. Ca de obicei, blestemăția nu se lăsă în jos decât pe o treime din spațiul ocupat. Moralul ziaristului, deja scăzut, se apropie și mai mult de pământ.

Probabil făcuse bine că-și părăsise apartamentul în urmă cu nouăzeci de minute. Nora era în toane proaste de mai multe zile, abia apucând să doarmă și muncind la muzeu până după miezul nopții. Asta, plus schimbul glacial de cuvinte dintre ea și Margo Green, la Oasele, cu două seri în urmă, îl apăsa cu greutate. Margo era o veche prietenă și îl durea că ele două nu se înțelegeau. „Seamănă prea mult, se gândi. Perseverente și inteligente."

În fața lui se întindeau West Side Highway și fluviul Hudson. În loc s-o ia spre sud, intrând pe autostradă și îndreptându-se către Midtown, șoferul urcă în viteză rampa de acces spre benzile orientate către nord.

– Ce naiba? făcu Smithback. Hei, ai greșit drumul!

Drept răspuns, șoferul călcă accelerația mai tare, vira printre mașinile care claxonau și se încadră pe banda din extremitatea stângă.

„Rahat, tipul stă mai rău decât am crezut cu engleza." Bătu cu pumnul în paravanul gros de plexiglas zgâriat.

– Ai greșit drumul! OK? *Gre-șit dru-mul.* Am spus 44th Steet. Ieși pe 95th și întoarce!

Taximetristul nu-i răspunse. Continuă în schimb să accelereze, trecând de pe o bandă pe alta ca să depășească alte mașini. Ieșirea către 95th Steet apăru și dispăru într-o străfulgerare.

Lui Smithback i se uscă gura. „Isuse, sunt răpit sau cam așa ceva!" Întinse mâna spre încuietoarea ușii, dar, ca la majoritatea taxiurilor,

partea proeminentă a mânerului fusese îndepărtată, iar mânerul în sine era pe poziția închis, cu mult afundat sub nivelul ramei geamului.

Își reluă bătăile frenetice în paravanul de plexiglas.

– Oprește! strigă, în timp ce mașina vira în scrâșnetul strident al cauciucurilor. Lasă-mă să cobor!

Când nu primi nici un răspuns, își duse mâna la buzunar și-și scoase celularul dintr-o smucitură, pregătindu-se să formeze 911.

– Lasă obiectul ăla deoparte, domnule Smithback, se auzi vocea omului de la volan. Te asigur că ești pe mâini bune.

Ziaristul încremeni cu degetele pe taste. Cunoștea vocea: o cunoștea foarte bine. Dar era sigur că nu-i aparținea tipului cu înfățișare de mediteraneean de pe locul din față.

– Pendergast? făcu el, nevenindu-i să creadă.

Bărbatul încuviință din cap. Se uita în oglinda retrovizoare, studiind mașinile din urma lor.

Teama îi dispăru – foarte, foarte încet – înlocuită de surprindere. „Pendergast, reflectă el. Oh, Doamne! De ce am senzația asta de slăbiciune de fiecare dată când dau nas în nas cu el?"

– Prin urmare zvonurile nu erau adevărate, spuse.

– Cele despre moartea mea? Cu siguranță.

Smithback presupuse că mergeau cu cel puțin o sută șaizeci de kilometri pe oră. Mașinile treceau ca fulgerul pe lângă ei, ca tot atâtea pete difuze de culoare.

– N-ai vrea să-mi explici ce se petrece? Sau de ce te-ai deghizat? Arăți ca un evadat dintr-o închisoare turcească – dacă nu te superi c-o spun, se grăbi să adauge.

Pendergast aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare.

– Te duc într-un loc sigur.

Nu pricepu sensul cuvintelor din prima clipă.

– Unde mă duci?

– Ești un om însemnat. Un criminal periculos e pe urmele tale. Natura amenințării mă obligă să iau măsuri neobișnuite.

Smithback deschise gura să protesteze, apoi se opri. Panica, neîncrederea și uimirea se amestecară în mintea lui în cantități egale. Trecură de ieșirea în 125th Street cât ai clipi.

Ziaristul își regăsi glasul.

– Un criminal pe urmele mele? De ce?

– Cu cât știi mai multe, cu atât te vei afla într-un pericol mai mare.

– De unde știi că sunt în pericol? N-am călcat pe nimeni pe nervi – oricum, nu în ultima vreme.

În stânga, silueta uzinei North River trecu pe lângă ei în zbor. Privind neliniștit în dreapta, Smithback avu impresia că întrezărea casa de la numărul 891 al Riverside Drive – veche, bântuită de umbre – înălțându-se deasupra frunzișului din Riverside Park.

Mașina rula acum atât de repede, încât roțile păreau aproape să n-atingă asfaltul. Smithback se uită în jur, căutând o centură de siguranță, dar taxiul ducea lipsă de așa ceva. Automobilele pe lângă care treceau ca fulgerul păreau să stea pe loc. „Ce soi de motor are chestia asta?“ Înghiți în sec.

– Nu merg nicăieri înainte de-a afla ce se petrece. Acum sunt un bărbat căsătorit.

– Nora n-o să-și facă probleme. O să i se spună că ai primit o misiune de la *Times* și că o vreme n-o să ai acces la nici un mijloc de comunicare. O să am eu însumi grijă de asta.

– Da, și *Times?* Mă ocup de ceva important, în plină desfășurare.

– Vor afla de la un medic că ai contactat subit o boală gravă.

– Oh, nu. Nici gând. La *Times* se aplică legea junglei. Nu contrează dacă ești bolnav sau pe moarte. O să pierd subiectul ăsta.

– Vor mai fi și altele.

– Nu de același calibru. Uite ce e, domnule Pendergast, răspunsul meu... *rahat!*

Smithback își căută un punct de sprijin în timp ce taxiul ocoli în goană un grup de mașini, făcând slalom pe trei benzi, virând în ultimul moment ca să evite partea din spate a unui trailer masiv și reintrând pe banda de viteză maximă. Smithback își încleștă mâinile de banchetă, amuțit de groază.

Pendergast aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Uitându-se în jur, Smithback văzu în spatele lor – dincolo de alte patru sau cinci automobile – un Mercedes negru care intra și ieșea din șirul de mașini, străduindu-se să țină pasul cu ei.

Ziaristul se reîntoarse cu fața înainte, invadat de un val de panică. Zări pe acostament o mașină a NYPD care oprise pe dreapta o camionetă și polițistul scria o amendă. Când trecură în goană pe lângă ea, îl văzu pe polițist răsucindu-se uluit și repezindu-se către mașina lui de patrulare.

– *Încetinește*, pentru numele lui Dumnezeu, spuse, cu voce sugrumată, dar, chiar dacă îl auzi cumva, Pendergast nu-i răspunse.

Smithback se uită din nou peste umăr. În ciuda vitezei îngrozitoare, Mercedesul nu rămânea în urmă. Dacă se schimba ceva, atunci părea să câștige teren. Avea geamuri fumurii, așa că șoferul nu putea fi văzut.

În fața lui, indicatoarele rutiere semnalizau intrările pe Interstate 95 și pe George Washington Bridge.

– Ține-te bine, domnule Smithback, spuse Pendergast, acoperind zgomotul motorului și șuierul vântului.

Ziaristul se prinse de mânerul ușii și își apăsă picioarele pe covorașele de cauciuc de pe podea. Era atât de înspăimântat încât abia dacă reușea să gândească.

Traficul începu să se aglomereze pe măsură ce se apropiau de pasajul de ieșire cu două benzi, un șir de mașini îndreptându-se spre pod și spre New Jersey, iar un altul spre est, către Bronx. Pendergast încetini, supraveghind pe rând automobilele din față și Mercedesul din oglinda retrovizoare. Apoi, prinzând ocazia, traversă toate cele patru benzi ale șoselei, către acostamentul din dreapta. Urmă o erupție de scrâșnete de frâne și un torent de claxoane furioase, al căror sunet deveni tot mai grav, datorită efectului Doppler, când Pendergast apăsă din nou pe accelerație și se năpusti pe acostamentul îngust, făcând să zboare în urmă gunoaie și capace de roți.

– Drăcia *dracului!* urlă Smithback.

În fața lor, acostamentul se îngusta, cu bordura zonei de separație dintre cele două sensuri apropiindu-se în unghi din dreapta. Dar, în loc să încetinească, Pendergast își continuă implacabil drumul. Roțile din partea pasagerului se urcară pe bordură și vehiculul se năpusti înainte înclinându-se cu stângăcie și legănându-se nebunește într-o parte și într-alta, cu cauciucurile scrâșnind, periculos de aproape de zidul de piatră al pasajului de ieșire.

Din spate se auzi urletul estompat al unei sirene.

Pendergast frână brusc, apoi vira într-un derapaj controlat pe toate cele patru roți, strecurându-se într-un gol al traficului ce convergea în Trans-Manhattan Expressway. Trecu de pe o bandă pe alta o dată – cu o asemenea viteză încât Smithback fu azvârlit într-o parte pe banchetă – de două, de trei ori, repezindu-se încoace și încolo, și toate astea în timp ce accelera. Mașina țâșni, trecând pe sub blocurile masive de apartamente ca un glonț prin țeava unei arme.

La patru sute de metri în fața lor, o mare de lumini roșii pâlpâia în întuneric pe măsură ce vehiculele se îngrămădeau în inevitabilul ambuteiaj de pe Cross Bond Expressway. Un șir de conuri portocalii ce anunțau intenția de a repara autostrada bloca banda din dreapta, care – evident! – era pustie. Pendergast vira și pătrunse pe banda goală, împrăștiind conurile în dreapta și-n stânga.

Smithback aruncă o privire înapoi. Mercedesul negru era în continuare acolo, cu nu mai mult de șase mașini în urma lor, ținând pasul în ciuda tuturor manevrelor pe care le putea face Pendergast. La o distanță mult mai mare se aflau două mașini de poliție, cu girofarurile pâlpâind și cu sirenele urlând.

Ziaristul fu azvârlit pe neașteptate în lateral. Pendergast virase brusc, intrând pe rampa de ieșire către Harlem River Drive. În loc să încetinească, păstra o viteză de aproape o sută șaizeci de kilometri pe oră. Mașina alunecă într-o parte cu un scârțâit strident de cauciuc strivit și flancul îi intră în contact cu zidul de piatră care înconjura rampa. Se auzi scrâșnetul oțelului spintecat și în urma lor zbură o ploaie de scântei.

– *Nemernicule! O să ne ucizi...!*

Smithback amuți când Pendergast frână din nou, violent. Avântându-se pe verticală, mașina trecu peste balustrada despărțitoare, ajungând pe spirala pasajului de acces din partea opusă și îndreptându-se către un mic pod care traversa râul Harlem. Partea din spate a vehiculului oscilă nebunește înainte de a recăpăta Pendergast controlul. Pe urmă agentul FBI acceleră iarăși, în timp ce treceau podul și intrau într-o încâlceală de străzi înguste, îndreptându-se spre South Bronx.

Cu inima în gât, Smithback se uită din nou peste umăr. Părea incredibil, dar Mercedesul se afla din nou acolo, de data asta la o distanță ceva mai mare, însă recâștigând teren. Geamul șoferului mașinii urmăritoare se deschise chiar sub ochii lui și un nor de fum se înălță pe neașteptate, urmat de pocnetul unui foc de armă.

Oglinda laterală din partea pasagerului dispăru cu un pocnet sec, transformându-se într-un jet de sticlă și plastic în urma impactului cu un glonț de calibru mare.

– Rahat! zbieră Smithback.

– Lasă-te jos, îi spuse Pendergast, dar el era deja pe podea, cu mâinile deasupra capului.

Din poziția aceea, coșmarul era cu atât mai cumplit. Nu putea decât să-și imagineze haosul urmăririi, schimbările bruște de direcție, scrâșnetul cauciucurilor, vuietul motorului, urletele claxoanelor, frânturile de înjurături, în engleză și spaniolă. Și, mai presus de toate, sirenele din ce în ce mai puternice ale mașinilor de poliție. Fiecare frână bruscă îl azvârlea peste suportul banchetei din față; și era aruncat înapoi, în spate, ori de câte ori accelera Pendergast.

După câteva minute nesfârșite, agentul FBI i se adresă din nou:

– E necesar să te ridici, domnule Smithback. Fă-o cu prudență.

Smithback se reașeză pe banchetă, cu mâinile încleștate de ea. Mașina gonea pe un bulevard larg dintr-o mahala populată de hispanici săraci din Bronx, năpustindu-se de pe o bandă pe alta. Se uită instinctiv peste umăr. Mercedesul se zărea în depărtare, încă ținând ritmul cu ei, zvâcnind în dreapta și-n stânga printre furgonetele lente ale furnizorilor de mărfuri și printre automobile leneșe. Cu mult mai în urmă se înșirau cel puțin o jumătate de duzină de mașini de poliție.

– O să oprim peste o clipă, spuse Pendergast. E esențial să cobori din mașină imediat după mine, cât de repede poți.

– Să cobor după tine...?

Smithback era atât de înspăimântat încât mintea încetase să-i mai funcționeze.

– Te rog, fă cum îți spun. Stai exact în spatele meu. Exact în spatele meu. E clar?

– Da, bâigui Smithback.

Drumul se termina cu un gard lung, din sârmă ghimpată și țevi de metal, întrerupt doar de o poartă masivă, aflată exact în fața lor. Gardul împrejmuia cel puțin două hectare și jumătate de automobile, mașini de teren și camionete, incredibil de înghesuite și întinzându-se dintr-un capăt în celălalt, o mare de vehicule, de toate mărcile și modelele și din toate epocile. Erau atât de îndesate unele într-altele, încât printre ele n-ar fi putut trece nici măcar un scuter. Deasupra porții era o firmă ruginită pe care scria: „Secția Vehicule cu motor – Depozitul de bunuri confiscate Mott Haven".

Cu o mișcare bruscă, Pendergast scoase din buzunar o telecomandă de dimensiuni reduse și tastă un cod. Poarta începu să se deschidă lent. Fiindcă agentul FBI nu reduse viteza, Smithback se agăță din nou de mânerul ușii și strânse din dinți.

Taxiul trecu prin deschiderea porții, care nu-i depășea lățimea cu mai mult de doi centimetri, și, cutremurându-se în scârțâit de frâne, se răsuci în lateral și se opri în fața zidului de mașini. Pendergast nu se osteni să oprească motorul, sări jos și se îndepărtă, cerându-i lui Smithback să-l urmeze cu o fluturare pripită a mâinii. Reporterul se rostogoli de pe bancheta din spate și se repezi pe urmele agentului FBI, care alerga deja prin labirintul de mașini. O luară drept spre partea din spate a depozitului, ocolind în fugă vehiculele parcate. Smithback abia reușea să țină pasul cu agentul care părea să zboare în fața lui.

Până la gardul din partea opusă a depozitului de mașini confiscate aveau de alergat aproape opt sute de metri. Pendergast se opri într-un târziu pe ultimul rând de mașini, aflate la câteva zeci de marginea din spate a terenului, unde se întindea același gard din țevi masive de oțel.

Scoase o cheie din buzunar și descuie portiera unei camionete Chevrolet uzate din acel ultim șir, apoi îi făcu semn lui Smithback să urce în spate. El sări la volan, răsuci cheia și mașina prinse viață huruind.

– Ține-te bine, spuse.

Apoi cuplă cutia de viteze și se repezi înainte, accelerând drept către gardul din țevi.

– Stai, spuse Smithback. N-o să reușești niciodată să spargi gardul ăla. O să fim... oh, *rahat!*

Se răsuci, ferindu-și fața cu mâinile de inevitabilul impact catastrofal.

Urmă un zăngănit puternic; o scurtă zdruncinătură; dar camioneta continuă să înainteze, accelerând. Smithback își înălță capul și își coborî brațele, cu inima bătând nebunește, apoi se uită în urmă. Văzu că o bucată din gard fusese aruncată într-o parte, lăsând în locul ei o gaură dreptunghiulară perfectă.

– Țevile de metal erau deja tăiate și fixate la loc prin sudură în câteva puncte, îi explică Pendergast, conducând acum mult mai încet și virând de câteva ori printr-un labirint de străzi în timp ce își scotea peruca și-și ștergea machiajul de scenă de pe față cu o batistă de mătase.

Mercedesul negru și mașinile de poliție dispăruseră.

– Dă-mi o mână de ajutor.

Smithback se cățără peste spătarul banchetei și trecu pe locul din față, de unde îl ajută pe Pendergast să-și dezbrace puloverul ieftin din poliester maro, lăsând la vedere cămașa elegantă și cravata.

– Dacă ești amabil, dă-mi și haina de-acolo.

Smithback luă o haină de costum, frumos împăturită, dintr-un compartiment din spatele banchetei. Pendergast o îmbrăcă repede.

– Ai plănuit toată chestia asta, nu-i așa? întrebă Smithback.

Agentul FBI intră pe East 138th Street.

– E unul dintre cazurile în care pregătirile făcute dinainte reprezintă diferența dintre viață și moarte.

Smithback îi înțelese dintr-odată planul.

– Tipul care ne urmărea – l-ai atras într-un loc unde n-o mai putea face. N-are cum să ocolească depozitul ăla de mașini confiscate.

– Ba da, există o posibilitate, trebuie să parcurgă aproape cinci kilometri pe străzi laterale aglomerate.

Pendergast viră spre nord, îndreptându-se spre Sheridan Expressway.

– Și cine naiba a fost? Tipul despre care ziceai că-ncearcă să mă ucidă?

– După cum ți-am spus, e cu atât mai bine cu cât știi mai puțin. Deși trebuie să recunosc că urmărirea în mare viteză și folosirea armelor de foc au fost de o grosolănie care nu-l caracterizează. Poate și-a dat seama că rata ocazia și a acționat din disperare. Pendergast se uită la ziarist cu o expresie sugestivă a feței: Ei, domnule Smithback? Te-ai convins?

El dădu încet din cap.

– Dar de ce eu? Ce-am făcut?

– Din nefericire, asta e tocmai întrebarea la care nu-ți pot răspunde.

Inima lui Smithback începea abia acum să-și încetinească bătăile și se simțea stors de vlagă, moale ca o cârpă. Mai trecuse prin situații dificile alături de Pendergast. Undeva, în adâncul ființei lui, știa că agentul n-ar fi făcut așa ceva dacă n-ar fi fost neapărat necesar. Cariera lui la *Times* i se păru dintr-odată mult mai lipsită de importanță.

– Dă-mi celularul tău și portofelul, te rog.

Smithback făcu ce i se ceruse.

Pendergast le îndesă în tòrpedo și îi întinse un portofel scump, din piele.

– Ce-i ăsta?

– Noua ta identitate.

Smithback îl deschise. Nu conținea bani, ci doar un card de asigurări și un permis de conducere eliberat în New York.

– Edward Murdhouse Jones?

– Corect.

– Da, dar Jones? Haide, ce clișeu!

– Tocmai de aia n-o să-ți fie greu să-l reții... Edward.

Smithback își îndesă portofelul în buzunarul din spate.

– Cât o să dureze toată povestea asta?

– Nu prea mult, așa sper.

– Cum adică nu prea mult? O zi sau două?

Nici un răspuns.

– Oricum, unde mă duci?

– La River Oaks.

– La River Oaks? Balamucul milionarilor?

– Eşti fiul cu probleme al unui bancher de investiţii de pe Wall Street şi ai nevoie de odihnă, de relaxare, de un strop de terapie fără pretenţii şi de izolare faţă de lumea zbuciumată.

– Stai o clipă, nu mă internez într-un spital de nebuni...

– O să descoperi că River Oaks e un loc extrem de luxos. O să ai parte de o cameră separată, de specialităţi culinare şi de împrejurimi elegante. Locul e frumos – păcat că acum e îngropat sub doi centimetri de zăpadă. Au piscină, bibliotecă, sală de jocuri, tot confortul imaginabil. E un fost conac al familiei Vanderbilt, din Ţinutul Ulster. Directorul e un tip foarte simpatic. Te asigur c-o să fie foarte îndatoritor. Şi, cel mai important, locul e pe de-a-ntregul sigur în privinţa criminalului care intenţionează să-ţi ia viaţa. Îmi pare sincer rău că nu-ţi pot spune mai multe.

Smithback oftă.

– Directorul o să ştie care e situaţia mea, da?

– A primit toate informaţiile de care ar putea avea nevoie. O să fii bine tratat. De fapt, ţi se garantează un tratament special.

– Fără medicamente administrate cu sila? Fără cămaşă de forţă? Fără terapie de şoc?

Pendergast îi adresă un zâmbet slab.

– Nimic din toate astea, crede-mă. O să fii bine servit în toate privinţele. O oră de consiliere psihologică pe zi, atâta tot. Directorul e pe deplin informat, deţine toate documentele necesare. Am cumpărat nişte haine care cred că ţi se vor potrivi.

Smithback păstră o clipă tăcerea.

– Specialităţi culinare, aşa ai spus?

– În orice măsură ţi le doreşti.

Smithback se aplecă în faţă.

– Dar Nora? O să-şi facă griji pentru mine.

– Așa cum am mai spus, o să i se dea de înțeles că *Times* te-a trimis într-o misiune specială. Ținând cont cât de mult muncește pentru pregătirea vernisajului, nici măcar n-o să aibă timp să se gândească la tine.

– Dacă sunt vânat, ea o să fie în pericol. Trebuie să fiu acolo, s-o protejez.

– Îți pot spune că în prezent Nora nu e în absolut nici un pericol. Însă o să fie, dacă rămâi alături de ea. Pentru că tu ești ținta. Trebuie să te-ascunzi și pentru binele ei, nu numai pentru binele tău. Ea e cu atât mai în siguranță cu cât e mai departe de tine.

Smithback gemu.

– O să fie un dezastru pentru cariera mea.

– Cariera ta o să aibă mai mult de suferit de pe urma morții tale premature.

Smithback simțea portofelul umflându-i buzunarul din spate. „Edward Murdhouse Jones."

– Îmi pare rău, dar toată povestea asta nu-mi place deloc.

– Indiferent dacă-ți place sau nu, îți salvez viața.

Ziaristul nu răspunse.

– E clar, domnule Smithback?

– Da, răspunse el, cu o senzație oribilă de slăbiciune.

22

Nora Kelly se străduia să ignore gălăgia din sala de expoziţie şi să se concentreze asupra lăzii cu nisip din faţa ei. Într-o parte a acesteia aranjase obiectele care trebuiau expuse: un schelet din plastic, alături de o serie de bunuri descoperite în morminte – obiecte nepreţuite, din aur şi jad, ceramică policromă, sculpturi din oase şi scoici. În cealaltă parte a lăzii imense plasase o fotografie a unui mormânt adevărat, făcută la numai câteva minute după uimitoarea descoperire a acestuia. Data din secolul al nouălea şi îi aparţinea unei prinţese maiaşe, pe nume Chac Xel, iar Nora avea misiunea de a-l recrea – până în cele mai mici detalii – pentru expoziţia „Imagini Sacre".

În timp ce-şi contempla munca, auzi deasupra umărului ei respiraţia greoaie a unui paznic extrem de supărat, întors pe dos fiindcă fusese luat de la postul lui obişnuit, de supraveghetor al apatiei din sala Păsări Pelagice, şi aruncat în stupul de activităţi maniacale din centrul expoziţiei „Imagini Sacre". Îl auzi schimbându-şi greutatea trupului imens de pe un picior pe altul şi oftând teatral, ca şi cum ar fi vrut s-o grăbească.

Dar Nora nu-şi permitea să se lase grăbită. Lucra la unul dintre cele mai importante exponate. Artefactele care trebuiau aranjate erau de o extraordinară delicateţe şi cereau să fie tratate cu cea mai mare grijă. Încercă din nou să ignore zarva constructorilor, zgomotul maşinilor de găurit şi scrâşnetul fierăstraielor, strigătele venind din toate părţile, intrările şi ieşirile frenetice ale custozilor, designerilor şi asistenţilor. Şi, ca să pună capac la toate, datorită lucrărilor la sistemul de pază al

muzeului, îmbunătățit pentru a nu se ştie câta oară în vederea vernisajului, trebuiau să lase din când în când totul baltă şi să părăsească expoziția, ca să permită instalarea senzorilor şi testarea softului. Era un adevărat balamuc.

Îşi reconcentră atenția asupra cutiei cu nisip din fața ei. Începu să aranjeze oasele, aşternându-le în nisip în pozițiile lor inițiale, aşa cum arătau în fotografie. Prințesa nu fusese îngropată întinsă pe spate, în stilul occidental; trupul ei fusese mai degrabă împachetat ca o mumie, cu genunchii aduşi lângă cap şi cu brațele îndoite în față, totul fiind apoi înfăşurat în pături frumoase, de lână. Pachetul putrezise şi scheletul căzuse, sfărâmându-se, aşa că oasele se împrăştiaseră pe podeaua mormântului într-un model aiuristic, pe care Nora îl reproduse cu mare atenție.

Trecu apoi la aşezarea obiectelor găsite în mormânt. Spre deosebire de oase, acestea erau autentice – şi realmente neprețuite. Îşi puse o pereche de mănuşi din bumbac şi ridică obiectul cel mai voluminos, un pieptar din chihlimbar aplatizat, înfățişând un jaguar înconjurat de hieroglife. Rămase cu el în brațe, vrăjită pe moment de lumina orbitoare reflectată de curburile lui aurite. Îl aşeză cu grijă peste pieptul scheletului. Urmă colierul de aur, pe care-l plasă în jurul vertebrei cervicale. Puse o jumătate de duzină de inele de aur pe degetele osoase. O tiară din aur masiv, încrustată cu pietre de jad şi turcoaze îşi găsi locul deasupra țestei. Aşeză cu băgare de seamă, în semicerc, vasele pline cu ofrande constând în jad lustruit, turcoaze şi bucăți luçioase de obsidian. Urmă cuțitul de ceremonie, tot din obsidian, lung de aproape treizeci de centimetri şi cu o mulțime de zimți, încă destul de ascuțit ca să te-alegi cu o tăietură urâtă dacă nu-l manevrai aşa cum trebuia.

Se opri. Ultimul obiect era masca de jad, valorând milioane, sculptată dintr-un singur bloc de jadeit verde, fără nici un defect, cu ochi din rubine şi cuarț alb şi dinți din turcoaze.

– Doamnă, spuse paznicul, întrerupându-i reveria, am dreptul la o pauză peste cincisprezece minute.

– Ştiu, răspunse ea, sec.

Când era pe punctul de a întinde mâna după mască, auzi la o oarecare depărtare vocea lui Menzies, nu foarte puternică, dar reușind cumva să se ridice deasupra vacarmului.

– Splendid lucrat! spuse el. Minunat!

Nora își ridică privirea și-i zări silueta încununată de o claie de păr croindu-și drum prin sală, pășind cu delicatețe pe podeaua plină de cabluri electrice, rumeguș, bucăți de ambalaje de plastic și alte resturi rămase în urma construcției. Obișnuita geantă de pescar, din pânză, pe care-o folosea în loc de servietă îi atârna de umăr. Înainta strângând mâini, dând aprobator din cap, împărțind încurajări, și știa numele tuturor, de la tâmplari până la custozi. Toată lumea primea un semn din cap, un zâmbet, o vorbă de încurajare. Ce diferență față de Ashton, custodele coordonator al expoziției, care avea impresia că se înjosea discutând cu cineva fără diplomă de doctor.

După ședință, Nora fusese furioasă fiindcă Menzies trecuse de partea lui Margo Green. Dar era imposibil să te superi pe un om ca el: credea atât de evident în tot ceea ce făcea și Nora îl văzuse venind în sprijinul departamentului în multe alte cazuri, importante sau mărunte. Nu, nu puteai să ții supărarea împotriva unui om ca Hugo Menzies.

Însă cu Margo Green era o altă poveste.

Menzies se apropie.

– Salut, Frank, îi spuse paznicului, punându-i mâna pe umăr. Mă bucur să te-ntâlnesc aici.

– Și eu mă bucur, domnule, răspunse paznicul, îndreptându-și spatele și ștergându-și orice urmă de încruntare de pe chip.

– Ah, zise Menzies, întorcându-se spre Nora. Masca de jad în stil clasic târziu e unul dintre obiectele mele preferate, din întregul muzeu. Știi cum o făceau atât de subțire? O lustruiau manual, cu fire de iarbă. Dar presupun că știai deja.

– Adevărul e că știam.

El râse.

– Bineînțeles. Ce-o fi fost în capul meu? Excelentă treabă, Nora. O să fie principala atracție a expoziției. Pot să mă uit când îi pui masca?

– Bineînțeles.

Se întinse și o luă cu degetele ei îmbrăcate în mănuși albe, nu fără un tremur ușor. O așeză cu atenție în nisip, deasupra țestei scheletului, acolo unde fusese găsită, potrivind-o și asigurându-se că avea o poziție sigură.

– O idee mai la stânga, Nora.

Ea o deplasă ușor.

– Perfect. Mă bucur c-am ajuns aici la timp ca să văd asta.

Zâmbi, îi făcu cu ochiul și își continuă drumul prin toată harababura aceea, lăsând în urma lui oameni încă și mai plini de zel, dacă așa ceva era posibil. Nora nu putea să nu-i admire abilitatea cu care își trata semenii.

Vitrina era gata, dar ea voia s-o mai verifice o dată. Trecu în revistă lista obiectelor, bifându-le pe fotografie. Avea o singură șansă să facă totul așa cum trebuia: vitrina odată sigilată, acoperită cu geamul incasabil antiglonț, n-avea să mai fie deschisă decât peste patru luni, după închiderea expoziției.

În timp ce făcea ultima verificare, gândul îi zbură dintr-un anumit motiv la Bill. Luase avionul către Atlantic City, ca să se ocupe de o poveste despre un cazinou și avea să se întoarcă abia... Își dădu seama că nu știa când avea să se întoarcă. Tot ce-i spusese fusese atât de vag. Și se întâmplase atât de brusc. Asta însemna să fii măritată cu un reporter? Și cum rămăsese cu crima de care se ocupa? Și el nu lucra la departamentul de știri locale? Presupuse că o poveste despre un cazinou din New Jersey s-ar fi putut încadra în categoria știrilor locale, dar... Vocea lui sunase atât de straniu la telefon, era cu sufletul la gură, încordat.

Oftă, clătinând din cap. Probabil că era mai bine așa, ținând cont că ea abia reușea să-l vadă cu toată nebunia creată de vernisaj. Toate lucrările își depășiseră termenul, ca de obicei, iar Ashton era pe picior de război. Îi auzea vocea ridicată de nemulțumire în timp ce se plângea de ceva în colțul opus al sălii.

Paznicul oftă din nou ostentativ în spatele ei, spulberându-i gândurile.

– Încă un minut, îi spuse, peste umăr. Imediat ce sigilăm asta.

Se uită la ceas. Deja trei și jumătate. Și muncea de la șase dimineața. Avea să continue cel puțin până la miezul nopții și fiecare minut irosit îi scurta timpul de somn de la sfârșitul zilei.

– Vitrina poate fi sigilată, anunță, întorcându-se către șeful de echipă aflat în apropiere, în așteptarea acelui moment.

Sub conducerea acestuia, un grup de muncitori începu numaidecât să poziționeze deasupra mormântului o placă de sticlă extrem de grea, cu acompaniament de mormăieli și înjurături.

– Nora?

Se răsuci. Era Margo Green. În cel mai nepotrivit moment, ca de obicei.

– Bună, Margo, spuse ea.

– Ooo. Un exponat superb.

Nora zări cu coada ochiului fața încruntată a paznicului, cârdul de muncitori care închideau mormântul.

– Mulțumesc. Aici lucrăm efectiv sub amenințarea armei, după cum poți să vezi.

– Pot. Margo ezită. Nu vreau să-ți răpesc mai mult timp decât e necesar.

„Atunci n-o face", se gândi Nora, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul prefăcut. Mai avea de aranjat și de sigilat încă patru vitrine. Nu se putea împiedica să-i privească pe oamenii care se străduiau să potrivească geamul. Dacă-l scăpau cumva...

Margo se apropie cu încă un pas și își coborî vocea.

– Vreau să-ți cer scuze pentru comentariul sarcastic din timpul ședinței.

Nora își îndreptă spatele. Era ceva neașteptat.

– A fost nedrept. Argumentele tale au fost justificate și prezentate cu profesionalism. Eu am fost cea care n-a dat dovadă de așa ceva. A fost din cauză că...

Margo șovăi.

– Din ce cauză?

– Erai atât de al naibii de... *competentă*. Și expuneai totul atât de clar. M-am simțit intimidată.

Nora nu știa ce ar fi trebuit să răspundă. Se uită cu atenție la Margo, care se înroșise din cauza efortului de a-și cere scuze.

– Nici tu nu ești un adversar ușor de învins, spuse într-un târziu.

– Știu. Suntem încăpățânate amândouă. Dar încăpățânarea e bună – mai ales când ești femeie.

Nora nu putu să-și rețină zâmbetul, de data asta sincer.

– Să n-o numim încăpățânare. Să-i spunem curaj de a-ți susține convingerile.

Fu rândul lui Margo să zâmbească.

– Așa sună mai bine. Deși mulți i-ar spune, pur și simplu, aroganță răutăcioasă.

– Ei, făcu Nora, și asta prinde bine.

Margo râse.

– Oricum, Nora, am vrut să-ți spun că-mi pare rău.

– Îți apreciez scuzele, serios. Mulțumesc, Margo.

Dând pe moment uitării vitrina din cauza surprizei, Nora rămase neclintită, cu ochii la silueta zveltă a lui Margo, care își croia drum înapoi, prin haosul cu greu ținut sub control al expoziției.

23

Căpitanul Laura Hayward stătea pe un scaun de plastic din laboratorul de studiere a indiciilor de la etajul nouăsprezece al clădirii din Police Plaza numărul unu, făcând cu bună știință efortul de a nu se uita la ceas. Archibald Quince, omul de știință care conducea centrul de analiză a fibrelor, vorbea întruna: se plimba încoace și încolo prin fața mesei pline de dovezi, cu mâinile încleștate pentru un minut la spatele halatului său scurt, de culoare albă, ca să gesticuleze în minutul următor. Ținea un discurs cu divagații și repetiții, zgomotos și înversunat, și totul convergea către o concluzie ușor de desprins: nu obținuse nici o dovadă concludentă.

Quince se opri la mijlocul unui pas, apoi se întoarse spre ea, cu silueta lui înaltă și ciolănoasă numai unghiuri și coturi.

– Dă-mi voie să fac un rezumat.

„Slavă Domnului", se gândi Hayward. Măcar se întrezărea o luminiță la capătul tunelului.

– Numai câteva dintre fibrele recuperate sunt de proveniență străină. Unele se agățaseră de frânghiile folosite pentru a lega victima, iar altele au fost găsite pe canapeaua pe care a fost plasată aceasta perimortem. E logic să presupunem că între criminal și locul crimei a avut loc un schimb de fibre textile. Corect?

– Corect.

– Deoarece toate aceste fibre sunt identice – ca lungime, compoziție, metodă de răsucire, și așa mai departe – putem și să presupunem

că provin dintr-un transfer mai degrabă primar decât secundar; cu alte cuvinte, sunt mai degrabă fibre *din* hainele ucigașului decât fibre care erau din întâmplare *pe* hainele lui.

Hayward dădu din cap, silindu-se să-i acorde atenție. Pe durata întregii zile, în timp ce se dusese în toate locurile unde o trimise munca ei, avusese cea mai stranie senzație posibilă: i se păruse că plutea în afara propriului trup, desprinsă de el. Nu știa dacă de vină era oboseala sau șocul plecării bruște, neașteptate, a lui D'Agosta. Își dorea să se înfurie din cauza asta, dar, cumva, mânia nu voia să-și facă apariția – nu simțea decât amărăciune. Se întrebă unde era el și ce făcea în momentul acela. Și, mai imperios, se întrebă cum fusese posibil ca, în mintea lui, ceva atât de frumos să aibă o evoluție atât de nefavorabilă.

– Căpitane?

Hayward își dădu seama că o întrebare rămăsese suspendată în aer, așteptându-și răspunsul. Se grăbi să-și ridice privirea.

– Îmi cer scuze, ce spuneați?

– Am întrebat dacă ați vrea să vedeți un eșantion.

Ea se ridică de pe scaun.

– Desigur.

– E o fibră extrem de fină, de proveniență animală, care nu seamănă cu nimic din ce-am mai văzut vreodată. Am identificat-o drept un tip extrem de rar de cașmir, amestecat cu un procent foarte mic de lână merinos. Foarte, foarte scump. După cum o să vedeți, ambele fire au fost vopsite înainte de a fi răsucite împreună. Dar priviți cu ochii dumneavoastră.

Quince se retrase cu un pas, arătând către un microscop stereoscopic plasat lângă masa de laborator.

Hayward se apropie și se uită prin ocular. Pe un fundal luminos se zăreau o jumătate de duzină de fire negre, netede, lucioase, cu un aspect extrem de uniform.

„Foarte, foarte scump." Cu toate că psihologul încă nu-i adusese profilul criminalului, existau câteva lucruri evidente în privința acestuia. Era un bărbat – sau poate era femeie – foarte sofisticat, extrem de inteligent și cu acces la sume foarte mari de bani.

– Și vopseaua e derutantă, când vine vorba s-o identificăm. Se bazează pe un pigment natural, de proveniență vegetală, nu pe componente sintetice, dar n-am reușit să ne dăm seama care este colorantul. Nu se găsește în nici una dintre bazele de date în care am căutat. Cel mai apropiat e un soi foarte rar de fruct de pădure de pe pantele muntoase din Tibet, folosit de triburile locale și de șerpași.

Hayward se retrase de lângă microscop. În timp ce asculta, simți un vag fior de recunoaștere. Avea instincte excelente și, în mod obișnuit, acea mică furnicătură însemna că două piese ale jocului de puzzle se îmbinaseră. Dar pe moment nu reușea să-și dea seama care erau piesele respective. Probabil că era mult mai obosită decât credea. Ar fi trebuit să plece acasă, să cineze devreme și să-ncerce să doarmă.

– În ciuda finețiilor lor, fibrele sunt foarte strâns țesute, spuse Quince. Știți ce înseamnă asta?

– Un veșmânt extrem de moale și de confortabil?

– Da. Dar esența e alta. Un astfel de obiect de îmbrăcăminte nu se destramă cu ușurință. De obicei nu lasă scame. De aici numărul mic al fibrelor găsite.

– Și, poate, dovada unei lupte.

– La asta mă gândeam și eu. Quince se încruntă. În mod normal, faptul că o țesătură e neobișnuită e important pentru un examinator al fibrelor. Ajută la identificarea suspectului. Dar în cazul nostru țesătura e atât de ieșită din comun încât lucrurile stau exact invers. În nici una dintre bazele de date cu fibre nu există ceva care să se potrivească exact. Și mai apare o ciudățenie: vechimea acestor fibre.

– De când sunt?

– Conform testelor noastre, materialul a fost țesut cu cel puțin douăzeci de ani în urmă. Însă nu există nici o dovadă că obiectul de îmbrăcăminte în sine ar fi vechi. Fibrele nu sunt uzate. Nu s-au decolorat, nu s-au deteriorat, așa cum se întâmplă după o folosită îndelungată și după mai multe curățări chimice. Țesătura pare să fi fost luată ieri de pe raftul unui magazin.

Quence tăcu în sfârșit. Își întinse brațele, cu palmele în sus, ca într-o implorare.

– Și? întrebă Hayward.

– Asta e tot. Așa cum am spus, toate cercetările noastre au rămas fără rezultat. Am întrebat la filaturi, la fabrici de confecții, peste tot. În străinătate *și* în țară. E la fel ca în cazul frânghiei. Din câte ne putem da noi seama, țesătura asta putea la fel de bine să fi fost făcută pe lună.

„Din câte vă puteți da seama?"

– Îmi pare rău, dar pur și simplu nu e satisfăcător. Oboseală și iritarea puneau în tonul ei ceva neașteptat de tăios. Doctore Quince, în cazul ăsta n-avem decât o mână de probe, iar fibrele sunt cele mai importante dintre ele. Chiar dumneavoastră ați spus că țesătura e o raritate. Dacă ați făcut deja verificări la filaturi și la fabrici, ar trebui să treceți la croitori particulari.

Mustrarea îl făcu pe Quince să se retragă cu un pas. Ochii lui mari și umezi, ca de cățel, o priviră clipind, plini de suferință.

– Dar, căpitane Hayward, ținând cont câți croitori există în toată lumea, ar fi ca și cum am căuta acul în...

– Dacă țesătura e atât de excepțională cum spuneți, atunci nu trebuie să luați legătura decât cu cei mai la modă și mai de lux. Și numai din trei orașe: New York, Londra și Hong Kong.

Hayward realiză că respira greu și că-și ridicase vocea. „Liniștește-te", își spuse.

În tăcerea stânjenitoare din laborator, auzi pe cineva dregându-și cu tact glasul. Se uită peste umăr și îl văzu pe căpitanul Singleton în cadrul ușii.

– Glen, spuse ea, întrebându-se de când era acolo.

– Laura. Singleton o salută cu o înclinare a capului. Putem sta puțin de vorbă?

– Bineînțeles. Hayward se întoarse din nou spre Quence. Prezentați-mi mâine o continuare a raportului, vă rog.

Apoi îl urmă pe Singleton pe coridor.

– Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă, când se opriră în mijlocul agitației de pe hol. E aproape ora ședinței de informare cu Rocker.

Singleton aşteptă o clipă înainte de a-i răspunde. Purta un costum elegant, cu dungi albe, şi, cu toate că era seara, târziu, cămaşa lui albă arăta ca şi cum abia ar fi îmbrăcat-o.

– Am primit un telefon de la agentul special Carlton, de la biroul FBI din New York, spuse el, făcându-i semn să se retragă cu un pas în lateral, în afara traficului. Face o anchetă, ca urmare a unei cereri primite de la Quantico.

– Ce cerere?

– Numele Michael Decker îţi spune ceva?

Hayward se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

– Era un tip din vârful ierarhiei FBI-ului, locuia într-un cartier elegant din D.C. A fost ucis ieri. Cu o baionetă înfiptă în gură. O afacere urâtă şi, după cum îţi imaginezi, FBI-ul se ocupă de caz cu toate forţele. Iau legătura cu toţi colegii lui Decker, încercând să afle dacă în trecutul lui au existat cumva băieţi răi care ar fi avut motive de răzbunare. Singleton ridică din umeri. Se pare că unul dintre colegii lui, un prieten apropiat, a fost un tip pe nume Pendergast.

Hayward îl săgetă brusc cu privirea.

– *Agentul* Pendergast?

– Exact. Ai lucrat cu el la cazul Cuthforth, nu?

– A fost implicat în câteva dintre cazurile mele anterioare.

Singleton dădu din cap.

– Deoarece agentul Pendergast a dispărut şi se presupune că e mort, Carlton m-a rugat să discut cu partenerii lui din NYPD. Să aflu dacă a vorbit vreodată despre Decker, despre duşmanii pe care s-ar putea să-i fi avut. Mi-am închipuit că e posibil să ştii ceva.

Hayward căzu o clipă pe gânduri.

– Nu, Pendergast nu mi-a vorbit niciodată despre Decker. Ezită. Ai putea să discuţi cu locotenentul D'Agosta, care a colaborat cu el la cel puţin trei cazuri în ultimii şapte ani.

– Adevărat?

Hayward încuviinţă din cap, sperând că-şi păstra expresia neutră, profesionistă.

Singleton scutură din cap.

– Problema e că nu reușesc să dau de D'Agosta. N-a mai trimis nici un raport de la prânz și nici unul dintre colegii lui care se ocupă de același caz nu l-a văzut. Și, dintr-un motiv sau altul, nu pot lua legătura cu el nici prin radio. Se-ntâmplă cumva să știi unde e?

Singleton vorbea cu o voce de o neutralitate studiată, uitându-se la oamenii care treceau pe lângă ei.

În clipa aceea, Hayward înțelese că știa despre ea și D'Agosta. Se simți cuprinsă de o jenă neașteptată, mistuitoare. „Nu e un mare secret, așa cum am crezut noi." Se întrebă cât de curând avea să afle Singleton că D'Agosta se mutase.

Își linse buzele.

– Îmi pare rău. N-am idee unde ar putea fi locotenentul D'Agosta.

El ezită.

– Ție Pendergast nu ți-a vorbit niciodată despre Decker?

– Niciodată. Era genul de om care-și păzește bine secretele, care nu vorbește despre nimeni, și cu atât mai puțin despre el însuși. Îmi pare rău că nu-ți pot fi de prea mare ajutor.

– Cum spuneam, am întrebat fără să-mi pun prea mari speranțe. Să lăsăm FBI-ul să se ocupe de oamenii lui.

Cel puțin de data asta se uita direct la ea.

– Pot să te invit la o cafea? Mai avem câteva minute până la ședință.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să telefonez între timp în două locuri.

Singleton dădu din cap, îi strânse mâna și plecă.

Hayward îi privi silueta tot mai îndepărtată, căzând pe gânduri. Apoi se întoarse încet în direcția opusă, pregătindu-se să se întoarcă în biroul ei. Și, în clipa aceea, orice altceva încetă să mai existe: murmurul conversațiilor, oamenii care treceau pe lângă ea, până și noua suferință care-i îndurera inima.

Tocmai făcuse legătura.

24

William Smithback măsura cu pasul camera somptuoasă de la etajul doi al conacului River Oaks. Pendergast avusese dreptate, trebuia s-o recunoască: locul era superb. Camera era luxos mobilată, deşi într-un stil care se demodase odată cu epoca victoriană: tapet de culoare închisă, din catifea gofrată, pat supradimensionat, cu baldachin, mobilier masiv, din mahon. Pe toţi cei patru pereţi erau tablouri în rame aurite: o natură moartă cu fructe într-o cupă; apus de soare pe ocean; un peisaj pastoral, cu vaci şi căpiţe de fân. Şi erau picturi originale, în ulei, nu reproduceri. Pe pereţi şi pe podea nu exista nici o zgârietură, şi Smithback remarcase absenţa oricăror obiecte ascuţite, iar el însuşi fusese înjosit luându-i-se cureaua şi cravata la intrare. Ieşea în evidenţă şi absenţa telefoanelor.

Se apropie tacticos şi gânditor de fereastra largă şi se uită afară. Ningea, şi fulgii mari loveau în geam. Afară, în lumina muribundă a zilei, se vedea o pajişte întinsă, presărată cu statui pline de ţurţuri şi acoperită de un strat gros de zăpadă, aceeaşi zăpadă care transforma gardurile vii şi grădinile din jur în bulgări şi movile. Grădinile erau înconjurate de un zid înalt de piatră, dincolo de care se aflau pădurea şi un drum ce şerpuia coborând muntele către cel mai apropiat oraş, situat la aproape zece kilometri distanţă. La ferestre nu erau gratii, dar panourile mici şi groase de sticlă cu plumb păreau foarte greu de spart.

Ca să se afle-n treabă, încercă să deschidă fereastra. Deşi nu exista nici o încuietoare vizibilă, aceasta refuză să se clintească. Smithback împinse ceva mai tare. Nimic. Se îndepărtă ridicând din umeri.

River Oaks era o clădire imensă, întortocheată, cocoțată pe unul dintre piscurile mai joase ale munților Catskill: refugiul de la țară al comodorului Cornelius Vanderbilt din zilele de dinainte de Newport, acum transformat în spital de boli mintale pentru ultraprivilegiați. Infirmierii și asistentele purtau, în locul obișnuitului costum alb, uniforme discrete, de culoare neagră, și erau gata să se ocupe de tot ce aveau nevoie „oaspeții". În afară de munca ușoară, în schimburi, și de ora zilnică de terapie, Smithback nu avea nici un program. Iar mâncarea era fantastică: la bucătărie, ziaristul aflase că maestrul bucătar studiase la Cordon Bleu.

Cu toate acestea, el unul se simțea mizerabil. În cele câteva ore de când se afla acolo, încercase să se convingă că trebuia să fie calm, că totul era spre binele lui, că se putea lăfăi în lux. I se oferea un stil de viață care, în alte circumstanțe, ar fi fost aproape bine-venit. Își propusese să privească lucrurile ca pe un spectacol de dramă, unul care s-ar fi putut transforma într-o bună zi în roman. Existența cuiva care voia să-l omoare i se părea neverosimilă.

Însă această discuție stimulatoare cu sine însuși începea deja să pară răsuflată. În momentul când își dăduse acordul, fusese năucit de urmărirea în mare viteză, de modul neașteptat în care i se schimbase viața. Însă acum avea timp să reflecteze. Timp din belșug. Iar întrebările – și speculațiile sumbre – soseau într-o succesiune neîntreruptă.

Își spuse că măcar nu trebuia să-și facă griji pentru Nora. O sunase folosind telefonul lui Pendergast, în timpul călătoriei cu New York Thruway, și inventase o poveste despre trimiterea lui la Atlantic City, într-o misiune sub acoperire în beneficiul ziarului *Times*, ceea ce îi impunea, pentru o vreme, să renunțe la orice fel de mijloace de comunicare. Pendergast îl asigurase că Nora se afla în siguranță și el nu știuse niciodată că agentul FBI s-ar fi putut înșela. Se simțea vinovat fiindcă o mințise, dar, la urma urmelor, o făcuse pentru binele ei și putea să-i explice totul mai târziu.

Slujba lui era aceea care îi revenea cel mai des în minte. Aveau să creadă că era bolnav, firește, nu se îndoia că Pendergast putea să-i convingă. Dar, între timp, Harriman avea mână liberă. Smithback știa

că, în momentul când urma să reapară, după „convalescență", avea să fie norocos dacă primea cazul lui Bălăngănilă.

Iar cel mai rău era că nici măcar n-avea habar cât urma să mai rămână acolo.

Se răsuci și își reluă mersul prin încăpere, pe jumătate înnebunit de grijă.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Ce e? întrebă el, iritat.

O asistentă bătrână își strecură capul sfrijit înăuntru, cu părul negru strâns într-un coc sobru.

– Cina e servită, domnule Jones.

– Cobor imediat, mulțumesc.

Edward Jones, fiul cu probleme al unui bancher de investiții de pe Wall Street, având nevoie de odihnă, de relaxare, de un strop de terapie fără pretenții și de izolare față de lumea zbuciumată. I se părea într-adevăr foarte straniu să joace rolul unui asemenea personaj, să trăiască într-un loc unde toată lumea îl credea altcineva. Și, mai ales, un altcineva nu tocmai întreg la minte. Numai cunoștința lui Pendergast, directorul de la River Oaks – un oarecare domn Tisander – știa adevărul. Și Smithback nu-l zărise decât în treacăt, în timp ce Pendergast se ocupa de formalitățile de internare; încă nu avuseseră ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

După ce ieși din încăpere și închise ușa în urma lui – se părea că nici una dintre ușile oaspeților nu avea încuietoare – Smithback o porni pe culoarul lung. Pașii lui nu făceau nici un zgomot pe covorul gros, trandafiriu. Coridorul era lambrisat cu lemn de mahon negru, lustruit, cu model și cu bordură sculptată. Pe pereți atârnau alte tablouri în ulei. Singurul sunet era șuierul estompat al vântului. Conacul imens părea cufundat într-o liniște supranaturală.

În fața lui, coridorul dădea pe un palier larg, care încadra o scară grandioasă. De dincolo de colț se auzeau voci joase. Cu obișnuita curiozitate instinctivă a reporterului, Smithback încetini pasul.

– ... nu știu cât mai suport să lucrez în aici, la balamuc, spunea vocea morocănoasă a unui bărbat.

– Ah, nu te mai plânge, răspunse o a doua voce, mai subțire. Munca e ușoară, plata e bună. Mâncarea e excelentă. Nebunii sunt amabili și liniștiți. Ce naiba nu-ți convine?

Erau doi infirmieri. Nereușind să se abțină, Smithback se opri brusc, trăgând cu urechea.

– Sunt blocat aici, în mijlocul pustietății. În vârf de munte în toiul iernii, fără nimic în jur, în afară de kilometri întregi de pădure. Asta-ți face mintea varză.

– Poate-ar trebuie să te-ntorci ca oaspete.

Al doilea infirmier izbucni într-un râs zgomotos.

– Vorbesc serios, veni răspunsul, pe un ton ofensat. O știi pe domnișoara Havisham?

– Nelly țăcănita? Ce-i cu ea?

– Știi că pretinde întotdeauna că vede pe cineva unde nu e nimeni?

– La capătul ăsta de lume *fiecare* vede pe cineva unde nu e nimeni.

– Ei, m-a făcut și pe mine să am vedenii. Azi, la începutul după-amiezii. Mă-ntorceam la etajul patru când s-a-ntâmplat s-arunc o privire pe fereastra de pe scări. Afară era cineva, pot să jur. Afară, în zăpadă.

– Da, cum să nu.

– Îți spun că am *văzut* cu ochii mei. O formă întunecată, mișcându-se repede printre copaci. Dar, când m-am uitat din nou, dispăruse.

– Mda. Cât J.D.[1] ai băut înainte?

– Nici un strop. E așa cum îți spun, locul ăsta...

Smithback, care se apropiase încet-încet de capătul coridorului, se dezechilibră și ajunse pe palier împleticindu-se. Cei doi bărbați – infirmieri în uniforme negre, sobre – se traseră brusc într-o parte, schimbându-și expresiile fețelor în măști lipsite de orice emoție.

– Vă putem ajuta, domnule... domnule Jones? întrebă unul din ei.

– Nu, mulțumesc. Sunt în drum spre sufragerie.

Și continuă să coboare pe scara largă cu toată demnitatea de care era capabil.

[1] Whisky Jack Daniel's (n.tr.)

Sufrageria era un spațiu imens de la primul etaj, care-i reaminti lui Smithback de un club al bărbaților de pe Park Avenue. Înăuntru se aflau cel puțin treizeci de mese, dar încăperea era atât de mare, încât ar mai fi putut găzdui, în mod confortabil, alte câteva zeci. Toate erau acoperite cu fețe de masă apretate, din olandă, și erau pline de tacâmuri scânteietoare – și extrem de boante – din argint. De tavanul albastru Wedgwood atârnau candelabre strălucitoare. În ciuda sălii elegante, părea o barbarie să cinezi la ora cinci după-amiază. Oaspeții erau deja așezați la unele dintre mese, mâncând metodic și vorbind cu voci scăzute sau holbându-se supărați în gol. Alții își târșâiau încet picioarele către locurile lor.

„O, Doamne, se gândi Smithback. Cina morților vii." Se uită în jur.

– Domnul Jones?

Un infirmier se apropie de el, tot atât de servil ca un *maître d'hotel,* cu același zâmbet afectat de superioritate în spatele măștii slugarnice.

– Unde vreți să stați?

– O să-ncerc masa aia, spuse el, arătând una ocupată de un singur bărbat tânăr, care își ungea cu unt o chiflă.

Era îmbrăcat ireproșabil – costum scump, cămașă albă ca zăpada, pantofi sclipitori – și părea cel mai normal din toată șleahta. Îl salută pe Smithback cu o înclinare a capului când îl văzu așezându-se.

– Roger Throckmorton, spuse, ridicându-se. Încântat de cunoștință.

– Edward Jones, răspunse Smithback, mulțumit de primirea cordială.

Acceptă meniul oferit de chelner și, în ciuda voinței sale, se lăsă repede absorbit de lista lungă a preparatelor. În cele din urmă alese nu doar unul, ci două feluri de mâncare – cambulă à la Mornay și miel de lapte la grătar – alături de o salată de voinicică și de ouă de ploier în aspic. Își marcă opțiunile pe cardul plasat lângă tacâmurile sale, i-l întinse chelnerului odată cu meniul și se întoarse din nou spre domnul Thruckmorton. Era cam de aceeași vârstă cu el, izbitor de frumos, cu părul blond despărțit cu grijă în două de o cărare și răspândind un miros discret de aftershave scump. Avea ceva care-i amintea de Harriman; același aer de bani gata și de privilegii moștenite generații de-a rândul.

Bryce Harriman...

Smithback își alungă imaginea din minte cu un efort considerabil. Prinse privirea bărbatului din partea opusă a mesei.

– Ei, zise el, ce te-aduce aici?

Abia după ce rosti întrebarea își dădu seama cât de nepotrivită era.

Însă celălalt nu păru să i-o ia în nume de rău.

– Probabil același lucru care te-a adus pe tine. Sunt nebun. După care chicoti, ca să dea de înțeles că glumea. Serios vorbind, am intrat într-o mică belea și tata m-a trimis în locul ăsta pentru o scurtă perioadă de, eh, odihnă. Nimic serios.

– De când ești aici?

– De vreo două luni. Dar tu de ce-ai venit?

– În același scop. Pentru odihnă.

Smithback se gândi să schimbe vorba. „Oricum, despre ce discută nebunii între ei?" Își aduse aminte că indivizii țicniți din cale-afară erau ținuți într-o secție izolată, aflată într-o altă aripă a clădirii. Oaspeții de acolo, din zona principală a vilei, aveau pur și simplu „probleme".

Throckmorton își puse chifla pe o farfurie și își tamponă afectat buzele cu un șervet.

– Abia ai sosit azi, nu-i așa?

– Exact.

Chelnerul le adûse băuturile – ceai pentru Throckmorton și un suc de roșii pentru Smithback, care era supărat fiindcă nu-și putea primi obișnuitul scotch. Privirile i se furișară din nou în jurul încăperii. Toată lumea se mișca atât de lent, vorbea atât de încet; scena semăna a banchet redat cu încetinitorul. „Isuse, nu cred că pot suporta prea mult chestia asta." Se strădui să-și reamintească tot ce-i spusese Pendergast – că era ținta unu criminal periculos, că se afla acolo nu numai pentru siguranța lui, ci și pentru a Norei – însă, după o singură zi, totul i se părea prea greu de îndurat. De ce l-ar fi urmărit pe el un criminal periculos? N-avea nici un sens. Din câte își dădea seama, Merecedesul ar fi putut fi pe urmele lui Pendergast și glonțul ar fi putut fi menit tot agentului FBI, nu lui. În plus, Smithback știa să se descurce. Se mai aflase în situații dificile – unele cu adevărat foarte dure...

Își impuse din nou să-și îndrepte gândurile către comeseanul său.

– Şi ce părere ai despre locul ăsta? întrebă, oarecum nesigur.

– O hardughie veche, care de fapt nu-i rea deloc.

În ochi i se deslușea un licăr amuzat, care-l făcu pe Smithback să creadă că era posibil să-şi fi găsit un aliat.

– Nu te-ai săturat de asta? De faptul că nu ieşi de-aici?

– Toamna e mult mai frumos, bineînţeles. Împrejurimile sunt spectaculoase. Zăpada îţi creează o oarecare senzaţie de sechestrare, recunosc, dar, oricum, unde-ai putea să „ieşi"?

Smithback îi rumegă o clipă cuvintele.

– Aşadar, tu ce faci, Edward? întrebă Throckmorton. Cum îţi câştigi existenţa?

Smithback se întoarse cu gândul la scurtul instructaj făcut de Pendergast.

– Tata are o bancă de investiţii. Pe Wall Street. Lucrez la firma lui.

– Şi familia mea e tot pe Wall Street.

În mintea lui Smithback se aprinse un beculeţ.

– Nu eşti *acel* Throckmorton, nu-i aşa?

Bărbatul de dincolo de masă zâmbi.

– Mă tem că sunt. Sau, cel puţin, sunt unul dintre ei. Familia noastră e relativ numeroasă.

Chelnerul se reîntoarse cu felurile principale de mâncare – păstrăv de râu pentru Throckmorton şi două farfurii gemene, cu cambulă şi miel, pentru Smithback. Throckmorton se uită la porţiile cu vârf din faţa ziaristului.

– Nu-mi place când văd un om fără pic de poftă de mâncare, spuse el.

Smithback râse. Tipul ăsta nu era nebun deloc.

– Nu ratez niciodată o masă gratuită.

Îşi luă cuţitul şi furculiţa şi le înfipse în cambulă. Începu să se simtă ceva mai bine. Mâncarea era excelentă. Iar acest Roger Throckmorton părea un tip destul de agreabil. Dacă avea cu cine sta de vorbă, River Oaks ar fi putut fi un loc suportabil, pentru încă o zi sau două. Bineînţeles că trebuia să fie atent, să nu-şi spulbere cumva acoperirea.

– Ce faceţi aici toată ziua? mormăi el, cu gura plină de peşte.

– Poftim?

Smithback înghiți.

– Cum vă petreceți timpul?

Throckmorton chicoti.

– Eu țin un jurnal și scriu poezii. Încerc să fiu la curent cu mersul bursei, într-un mod oarecum sporadic. Când e vreme bună, îmi place să mă plimb prin curte.

Smithback dădu din cap și-și înfipse furculița în altă bucată de pește.

– Și seara?

– Păi, au mese de biliard în salonul de la parter, iar în bibliotecă poți să joci bridge și whist. Mai e și șahul – e amuzant când găsești un partener. Dar în cea mai mare parte a timpului pur și simplu citesc. În ultima vreme am citit o grămadă de poezie. De exemplu, azi-noapte am început *Povestirile din Canterbury*.

Smithback dădu aprobator din cap.

– Mie-mi place cel mai mult „Povestirea Morarului".

– Cred că eu prefer prologul. E plin de atât de multă speranță de reînnoire, de renaștere.

Throckmorton se lăsă pe spătarul scaunului și recită primele versuri.

– „La vremea când Prier cu dulci șuroaie/ Până-n rărunchi pământul îl înmoaie..."[1]

Smithback se strădui să-și amintească prologul și reuși să scoată la lumină câteva versuri.

– Sau ce zici de asta: „Și s-a făcut ca-n vremea cea din an,/ Cum poposeam în Soutwark la un han,/ La Tabard..."

– „Pescuind, cu-arida câmpie în urmă."[2]

Smithback, care își concentrase atenția asupra mielului, avu nevoie de câteva clipe ca să sesizeze schimbarea.

– Stai o clipă, ăsta nu e Chaucer, e...

– „Te stinge dar, tu, candelă de-o clipă!"[3]

---

[1] Traducere de Dan Duțescu, Editura pentru Literatură Universală, București, 1964 (n.tr.)

[2] T.S. Eliot, *Țărâmul Pustiu* (n.tr.)

[3] William Shakespeare, *Macbeth*, traducere de Ion Vinea: http://www.scritube.com/ (n.tr.)

Throckmorton își îndreptă spatele, devenind țeapăn, aproape ca în poziție de drepți.

Smithback se opri cu furculița pe jumătate înfiptă într-o bucată de miel, cu zâmbetul înghețându-i pe față.

– Poftim?

– Ai auzit ceva adineauri?

Throckmorton se oprise din mâncat, părând să asculte ceva, cu capul lăsat pe-o parte.

– Ah... nu.

Throckmorton își înclină din nou capul.

– Da, o să mă ocup imediat de asta.

– De ce-o să te ocupi?

Throckmorton îl fixă cu o privire enervată.

– Nu vorbeam cu tine.

– Oh. Scuză-mă.

Throckmorton se ridică de la masă, în tamponă buzele cu afectare și își împături cu grijă șervetul.

– Sper c-o să mă ierți, Edward, dar am o întâlnire de afaceri.

– Sigur, spuse Smithback, cu același zâmbet înghețat pe buze.

– Da. Throckmorton se aplecă în față și adăugă, într-o șoaptă conspirativă: Și e o răspundere cumplită, nu mă deranjează să ți-o spun. Dar când ne cheamă EL, cine suntem noi ca să refuzăm?

– El?

– Domnul Dumnezeul nostru. Throckmorton își îndreptă spatele și strânse mâna lui Smithback. A fost o plăcere. Sper că ne vom reîntâlni în curând.

Și părăsi încăperea în pas lejer.

25

D'Agosta străbătu încet cavernosul spațiu deschis al Brigăzii Omucideri, simțindu-se stângaci. Deși avea gradul de locotenent în NYPD și îi era mai mult sau mai puțin permis să hoinărească ori de câte ori dorea pe holurile clădirii din Police Plaza nr. 1, se simțea totuși ca un spion pe teritoriul inamicului.

„Trebuie să aflu mai multe, spusese Pendergast. Până și cel mai mărunt și mai neînsemnat detaliu ar putea fi, de fapt, de o importanță crucială." Înțelesul cuvintelor lui era clar ca lumina zilei: avea nevoie de dosarul lui Charles Duchamp. Și era la fel de clar că se aștepta să-i fie adus de D'Agosta.

Numai că nu fusese atât de ușor precum își închipuise inițial locotenentul. Se întorsese la serviciu abia de două zile și fusese nevoit să petreacă mai mult timp decât s-ar fi așteptat ca să se pună la punct cu cazul Bălăngănilă. Țicnitul părea să devină tot mai neobrăzat cu fiecare infracțiune: în cele două zile în care lipsise D'Agosta, jefuise deja încă trei bancomate. Și acum, cu uciderea lui Duchamp, erau mai puțini oameni disponibili pentru supraveghere. Coordonarea echipelor de câte doi polițiști și discuțiile cu directorii filialelor băncilor afectate îi consumaseră o grămadă de timp. Adevărul era că i se repartizaseră mai multe sarcini decât ar fi trebuit și era departe de a fi interogat toți martorii potențiali. Dar își aducea în permanență aminte de tonul imperios din vocea lui Pendergast. Și tonul acela imperios

purta un mesaj: „Trebuie să ne mișcăm repede, Vincent. Înainte de a mai ucide și pe altcineva".

Însă, deși irosise ore prețioase studiind cu atenție înregistrările online legate de cazul Duchamp, în bazele de date de larg acces erau puține lucruri pe care nu le știa deja – sau la care n-ar fi putut ajunge și Pendergast, folosindu-și propriul laptop. Nu exista nici o altă soluție: trebuia să facă rost de dosarul cazului.

Ducea în mâna stângă un mic teanc de hârtii: înregistrările convorbirilor din ziua precedentă cu posibili martori oculari ai jafurilor lui Bălăngănilă, în chip de camuflaj, ca să nu umble cu mâna goală. Își privi din mers ceasul. Șase fără zece minute. Încăperea imensă continua să zumzăie de activitate – polițiști discutând în grupuri, vorbind la telefon sau, cel mai adesea, tastând la computere. La secțiile de poliție găseai pe cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în toate zilele săptămânii, și, în oricare dintre ele dădeai – la orice oră din zi și din noapte – peste câte un polițist așezat la biroul lui, întocmind rapoarte. Era o ocupație care părea să le acapareze cea mai mare parte a vieții și nicăieri nu era nevoie de mai multe hârtii decât la Brigada Omucideri.

Dar activitatea nu-l deranja pe D'Agosta. O considera de fapt bine-venită. Dacă juca vreun rol, atunci îl ajuta să treacă neobservat. Important era faptul că Laura Hayward n-avea să fie în biroul ei. Era joi, și comisarul Rocker trebuia să țină una dintre ședințele lui de informare. Iar ea avea să participe cu siguranță, datorită cazului Duchamp.

Aruncă o privire oarecum vinovată înspre capătul opus al încăperii. Biroul ei se afla acolo, cu ușa larg deschisă, cu masa de lucru acoperită de hârtii. Imaginea acesteia din urmă îi trimise un soi de șoc electric în șale. Nu cu prea multe luni în urmă, fusese folosită într-un scop fără nimic comun cu hârtiile. Oftă. Dar firește că biroul ei se aflase atunci cu un etaj mai sus. Și între timp ce întâmplaseră o mulțime de lucruri – mai ales lucruri rele.

Își retrase privirea, apoi se uită în jur. În dreapta se aflau mai multe birouri neocupate, cu câte un nume trecut pe plăcuța atașată în partea din față și cu câte un computer într-un colț. Înaintea lui și de-a lungul

peretelui din stânga se înșirau cel puțin o duzină de cartoteci orizontale, cu sertare din podea până în tavan. Acolo se găseau dosarele cazurilor de omucidere încă active.

Vestea bună era că asasinarea lui Duchamp se număra printre ele. Toate dosarele cazurilor închise erau păstrate într-un depozit, ceea ce implica înregistrarea la intrare și la ieșire, plus o întreagă oaste de probleme colaterale de securitate. Vestea proastă era că, fiind vorba de un caz activ, trebuia să studieze dosarul chiar acolo, sub ochii întregii Brigăzi Omucideri.

Se uită din nou în jur, simțindu-se ridicol de expus. „Amice, aici ezitarea o să-ți vină de hac", își spuse. Se apropie de cartoteci impunându-și să meargă încât mai încet, cu un aer cât mai nepăsător cu putință. Spre deosebire de alte departamente, care își aranjau dosarele după numărul cazului, la Omucideri documentele legate de cazurile active erau clasificate după numele de familie al victimei. Își încetini și mai mult pașii, cu ochii la etichetele exterioare: DA-DE, DE-DO, DO-ER.

„Ăsta e." D'Agosta se opri în dreptul cartotecii care îl interesa și trase sertarul. Dădu cu ochii de câteva zeci de dosare verzi. „Doamne sfinte, la câte cazuri active se lucrează aici?"

Venise momentul să se miște repede. Se întoarse cu spatele la șirul de birouri și începu să deplaseze dosarele de la stânga la dreapta, împingând cu degetul arătător în etichetele pe care erau scrise numele: Donatelli, Donato, Donazzi... ei, la Omucideri era cumva săptămâna Mafiei? Dowson, Dubliawitz...

Duggins.

Oh, rahat.

Se opri cu degetul pe dosarul lui Randall Duggins. Singurul lucru pe care nu se gândise să-l ia în considerare fusese posibilitatea ca dosarul lui Duchamp să nu se afle în cartotecă.

Oare o fi fost la Laura? Și l-o fi lăsat pe birou înainte de a pleca la ședința cu Rocker? Sau era la vreunul dintre detectivii din subordinea ei?

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, dăduse greș. Trebuia să se-ntoarcă altă dată – în timpul altui schimb, ca să nu trezească suspiciuni, fiind văzut de două ori de același grup. Dar oare când ar fi putut să vină ca

să fie sigur că Laura nu se afla acolo? Era dependentă de muncă; ar fi putut s-o găsească la birou aproape la orice oră. Mai ales acum, când nu mai avea nici un motiv să stea acasă.

Își simți umerii gârbovindu-se. Scăpă un oftat, apoi își retrase mâna, pregătindu-se să închidă sertarul. Și atunci aruncă o privire pe dosarul din spatele lui Randall Duggins. Pe etichetă scria *Charles Duchamp*.

„Ei, asta schimbă lucrurile. Cineva grăbit l-o fi așezat aici din greșeală."

D'Agosta scoase dosarul și începu să-l răsfoiască. Era mult mai greu decât se așteptase. Laura se plânsese de numărul scăzut al probelor. Dar acolo se aflau cel puțin o duzină de documente voluminoase: analiza și comparația amprentelor, rapoarte de anchetă, rapoarte de interogatoriu, rezumatele interogatoriilor, rapoarte despre colectarea probelor, rapoarte toxicologice și de laborator. „Lasă-te-n seama lui Hayward dacă vrei să transformi un caz de rahat într-unul bine documentat."

Sperase că avea să treacă în revistă totul, aruncând o singură privire sumară, să pună dosarul la loc, să-l găsească pe Pendergast și să-i prezinte un raport verbal. Dar acolo erau mult prea multe ca să-i reușească asta. N-avea de ales: trebuia să fotocopieze totul, și încă repede.

Mișcându-se din nou cu tot firescul de care era în stare, închise sertarul, aruncând priviri în dreapta și-n stânga. În mijlocul încăperii se afla un fotocopiator imens, dar era înconjurat de birouri și un polițist începu să-l utilizeze chiar în clipa aceea. Nici măcar nu se putea gândi să părăsească etajul, luând cu sine dosarul, ca să-l copieze în altă parte: era prea riscant. Însă departamentele mari, ca Omuciderile, erau dotate de obicei cu mai multe copiatoare. Trebuia să mai fie unul prin apropiere. Dar unde naiba?

Acolo. Pe peretele opus, în apropierea biroului lui Hayward, între un afișier și un automat cu apă rece.

D'Agosta se grăbi să se apropie. Funcționa și nu era nevoie de o parolă de acces ca să-l poți folosi: norocul lui, atât cât era, se menținea pe poziții. Însă trebuia să se grăbească: era aproape șase și ședința lui Rocker n-avea să se lungească mai mult de-atât.

Lăsă dosarul pe marginea copiatorului, punând deasupra lui hârtiile despre Bălăngănilă. Pentru cazul că ar fi fost întrerupt, se decise să-nceapă cu ceea ce era mai important – raportul ofițerului care răspundea de caz – și să continue cu restul. Îl scoase din dosar și se apucă de copiat.

Minutele se târau cu încetineală. Poate fiindcă avea un teanc înalt de hârtii sau fiindcă aparatul era departe de birourile echipei de la Omucideri, nimeni altcineva nu veni să-l folosească. Copie rezultatele de laborator, raportul toxicologic și pe cele referitoare la amprente și la interogatorii, lucrând cât de repede putea și îndesând toate hârtiile copiate sub documentația despre Bălăngănilă.

Se uită din nou la ceas. Trecuse de șase și un sfert, era aproape șase și douăzeci. Trebuia să plece dracului de acolo. Laura putea să se-ntoarcă din clipă-n clipă...

În clipa aceea, în capătul opus al sălii își făcu apariția un locotenent de la Omucideri – pe care D'Agosta îl recunoscu drept unul dintre colaboratorii în care avea ea cea mai mare încredere. Asta era: indiciul că sosise momentul plecării. Termină ultimul raport de interogatoriu, rearanjă documentele, stivui fotocopiile într-un teanc ordonat și duse dosarul la loc, în cartotecă. Nu copiase totul, doar hârtiile cele mai importante. Aveau să fie de foarte mare folos, alături de probele obținute de Pendergast de la New Orleans. Închise sertarul și o porni spre ieșire, având din nou grijă să-și păstreze aerul nepăsător.

Drumul părea să dureze la nesfârșit, iar el se aștepta s-o vadă pe Laura ivindu-se în orice clipă în cadrul ușii din fața lui. Însă în final ajunse în siguranța relativă oferită de coridorul central. Acum nu mai trebuia decât să se urce în liftul aflat chiar în fața lui.

Culoarul era aproape pustiu și în fața liftului nu aștepta nimeni. Făcu încă un pas și apăsă pe butonul de coborâre. Peste câteva secunde, un ascensor în mișcare descendentă se opri cu un clinchet și D'Agosta se îndreptă spre el chiar în momentul deschiderii ușilor.

În lift nu se afla nimeni, cu excepția unei singure persoane: Glen Singleton.

D'Agosta rămase o clipă nemişcat, înlemnit de uimire. Decise că avea un coşmar, în viaţa reală pur şi simplu nu se-ntâmplau astfel de lucruri.

Singleton îi aruncă o privire rece, egală.

– Ţii liftul blocat, Vincent, spuse el.

D'Agosta se grăbi să intre. Căpitanul apăsă butonul şi uşile se închiseră cu un foşnet.

Singleton vorbi abia după ce ascensorul îşi reluă coborârea.

– Tocmai veneam de la şedinţa de informare a lui Rocker, spuse el.

D'Agosta se înjură în gând. Ar fi trebuit să ştie că Singleton participa la şedinţă; n-avea capul destul de limpede.

Căpitanul se uită din nou la el. Nu mai spuse nimic; nu era necesar. „Tu ce făceai aici?" întreba evident privirea lui.

D'Agosta chibzuia cu repeziciune. Îşi petrecuse ultimele două zile străduindu-se din răsputeri să-l evite pe Singleton, ca să evite tocmai întrebarea aceea. Indiferent ce-avea să spună trebuia să sune credibil.

– Am auzit că e posibil ca unul dintre detectivii de la Omucideri să fi fost accidental martor, post factum, la cel mai recent jaf al lui Bălăngănilă. M-am gândit să trec un minut pe aici, să verific.

Şi îşi ridică teancul de hârtii despre caz, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze spusele.

Singleton dădu încet din cap. Suna credibil, dar explicaţia era suficient de amorfă ca să-i lase loc de mişcare.

– Cum se numeşte detectivul? întrebă Singleton, cu vocea lui blajină.

D'Agosta îşi controlă expresia feţei, având grijă să nu-şi trădeze nici surpriza, nici nesiguranţa. Se gândi la şirurile de birouri libere pe lângă care trecuse şi încercă să-şi amintească numele de pe plăcuţe.

– Conte, răspunse el. Michael Conte.

Singleton dădu iarăşi din cap.

– Nu era aici, continuă D'Agosta. Data viitoare o să mă mulţumesc să dau telefon.

În liftul care cobora se lăsă pentru o clipă tăcerea.

– Ai auzit vreodată de un agent FBI pe nume Decker? întrebă Singleton.

D'Agosta avu din nou de furcă, străduindu-se să nu-și trădeze surprinderea.

– Decker? Nu cred. De ce?

– Tipul a fost ucis alaltăieri, în casa lui din D.C. Se pare c-a fost prieten bun cu agentul special Pendergast, cu care știu că ai colaborat, înainte de dispariția lui. Pendergast a vorbit vreodată despre Decker – de exemplu despre dușmanii lui?

D'Agosta se prefăcu că se gândește.

– Nu, nu cred c-a spus vreodată ceva.

Încă un scurt moment de tăcere.

– Mă bucur să te văd la lucru, continuă Singleton. Fiindcă în aceste ultime două zile am primit niște rapoarte despre probleme neglijate. Misiuni pe jumătate îndeplinite sau neîndeplinite. Sarcini transferate altora, fără să fi fost necesar.

Totul era adevărat, dar D'Agosta răspunse lăsând să i se simtă în glas o indignare cât mai convingătoare.

– Încerc să ajung la zi cât de repede pot. Sunt foarte multe de făcut.

– Am mai auzit și că, în loc să ai în vedere perspectivele de abordare ale cazului Bălăngănilă, pui o mulțime de întrebări despre asasinarea lui Duchamp.

– Duchamp? repetă D'Agosta. E un caz neobișnuit, domnule căpitan. Cred că sunt tot atât de curios ca oricine altcineva.

Singleton dădu încă o dată din cap, mult mai încet. Avea un stil unic de a-și lăsa expresia feței să-i exprime gândurile, iar în clipa aceea părea să spună: „Adică mult mai curios decât oricine altcineva". Dar schimbă din nou subiectul.

– E ceva în neregulă cu stația ta radio, locotenente?

La naiba. În după-amiaza aceea o lăsase cu bună știință închisă, tocmai ca să evite un asemenea interogatoriu încrucișat. Ar fi trebuit să-și dea seama că avea să trezească și mai multe suspiciuni.

– Adevărul e că azi pare să se comporte ciudat, răspunse, bătându-se cu palma peste buzunarul hainei.

– Mai bine du-o la verificat. Sau cere una nouă.

– Imediat.

– S-a întâmplat ceva, domnule locotenent?

Întrebarea venise la atât de scurt timp după cea dinaintea ei încât, pentru o clipă, D'Agosta se simți de-a dreptul uluit.

– Domnule?

– Mă gândeam la mama dumitale. E totul în ordine?

– Oh. Oh, da. Previziunile sunt mai bune decât am sperat. Vă mulțumesc pentru întrebare.

– Și în privința reîntoarcerii la lucru e totul OK?

– Cu desăvârșire, domnule căpitan.

Liftul încetini, dar Singleton continuă să-l fixeze pe D'Agosta cu privirea.

– Asta-i bine, spuse. Mă bucur s-aud asta. Fiindcă adevărul, Vincent, este că prefer mai degrabă să știu că n-am pe cineva aici decât să-l știu prezent numai pe jumătate. Înțelegi ce vreau să spun?

D'Agosta încuviință cu o înclinare a capului.

– Da, înțeleg.

Singleton schiță un zâmbet în timp ce se deschideau ușile. Apoi întinse o mână.

– După dumneata, domnule locotenent.

26

Margo ezită în faţa uşii biroului lui Menzies, respiră adânc, apoi bătu. Îi deschise chiar el, în persoană; renunţase cu ani la urmă la privilegiul de a avea o secretară, plângându-se că îi distrăgea atenţia. Zâmbi, dădu din cap şi se retrase cu un pas într-o parte, făcându-i semn să intre.

Margo cunoştea biroul foarte bine. În timpul primei perioade în care lucrase la muzeu, ca aspirantă, încăperea îi aparţinuse predecesorului lui Menzies, doctorul Frock. Pe vremea aceea, fusese plină cu mobilă în stil victorian, fosile şi curiozităţi. Actualul ei ocupant o făcuse să pară mai spaţioasă, să aibă un aspect mai plăcut, fosilele fixate pe plăci prăfuite fuseseră înlocuite cu gravuri alese cu gust, iar mobilierul greu şi masiv cedase locul unor fotolii confortabile de piele. Într-un colţ stătea un computer iMac cu monitor plat. Ultimele raze ale apusului pătrundeau printr-una dintre ferestrele orientate spre vest, conturând un paralelogram roşu pe peretele din spatele biroului din lemn de mahon al lui Menzies.

Acesta o conduse pe Margo la un fotoliu, apoi se aşeză pe scaunul de la birou. Îşi împleti degetele şi se aplecă în faţă.

– Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, Margo.

– Nici o problemă.

– După cum văd, lucrezi până târziu.

– În seara asta trebuie să trimit revista *Museology* la tipar.

– Bineînțeles. Își descleștă mâinile și se lăsă pe spate, în bătaia soarelui, cu părul lui alb rebel înconjurat dintr-odată de un halo auriu. După cum cred că ai ghicit, te-am chemat aici fiindcă am primit răspunsul consiliului de administrație în privința măștilor tano.

Margo se așeză mai bine în fotoliu, străduindu-se să pară sigură de sine și hotărâtă.

El oftă prelung.

– N-are rost s-o iau pe ocolite. Am pierdut. Consiliul a votat în favoarea păstrării măștilor.

Margo se crispă.

– Nu pot să vă spun cu câtă părere de rău aflu asta.

– Și mie-mi pare rău. Dumnezeu știe că mi-am dat toată silința. Collopy n-a fost lipsit de înțelegere, dar n-am reușit să trec de consiliu. E alcătuit mai ales din avocați și din bancheri care știu despre antropologie exact cât știu eu despre hotărârile judecătorești și despre previziuni valutare. Din nefericire, lumea e astfel făcută încât ei își permit să ne spună nouă ce să facem, nu viceversa. Sincer să fiu, rezultatul nu mă surprinde câtuși de puțin.

Margo văzu că Menzies, de obicei atât de calm, se enervase. Ea însăși sperase că, în ciuda tuturor indiciilor care sugerau contrariul, consiliul de administrație avea să ia decizia corectă. Ei i se părea atât de evidentă. Dar, pe de altă parte, dacă nici măcar toți colegii ei de departament nu-i împărtășeau părerea, cum s-ar fi putut aștepta la înțelegere din partea unui grup de avocați de pe Wall Street?

Menzies se aplecă peste birou, privind-o cu atenție.

– Asta te plasează pe o poziție chiar mai dificilă decât cea dinainte.

– Îmi dau seama.

– Se vor face o mulțime de presiuni asupra ta ca să nu-ți publici editorialul. Îți vor spune că decizia a fost luată, că faptul e consumat – de ce să agiți spiritele?

– O să-l public oricum.

– Asta mă și așteptam să spui, Margo. Vreau să știi că te susțin întru totul. Dar trebuie să fii realistă și să te-aștepți la o serie de urmări nedorite.

– Sunt pregătită. *Museology* a fost o voce independentă în domeniul muzeistic vreme de peste o sută de ani și n-am de gând să mă las influențată – nu la primul meu număr.

Menzies zâmbi.

– Îți admir caracterul. Dar a mai apărut o complicație despre care trebuie să-ți vorbesc.

– Și anume?

– Indienii tano intenționează să organizeze o caravană de protest care va traversa țara, pentru a ajunge la muzeu în noaptea vernisajului. Și asta nu doar ca să atragă atenția asupra cererii lor, dar și ca să „recheme", în văzul tuturor, „sufletele pierdute ale măștilor", sau cam așa ceva. Au de gând să săvârșească un ritual religios și să danseze toată noaptea pe Museum Drive, chiar lângă muzeu. Consiliul de administrație a primit o înștiințare azi, ceva mai devreme.

Margo se încruntă.

– Presa o să întâmpine vestea cu entuziasm.

– Într-adevăr.

– Conducerea muzeului o să fie pusă într-o situație neplăcută.

– Fără nici o îndoială.

– La vernisajul o să fie un haos în toată puterea cuvântului.

– N-am nici un dubiu.

– Doamne, ce încurcătură.

– Exact asta simt și eu.

Urmă o pauză îndelungată. În cele din urmă, Menzies rupse tăcerea.

– Fă ceea ce ai de făcut. Libertatea academică are o importanță crucială în vremurile astea precare. Pot să-ți dau un sfat?

– Vă rog.

– Nu discuta cu presa – *deloc*. Când își vor face apariția reporterii, recomandă-le politicos să-ți citească editorialul și dă-le de înțeles că n-ai nimic altceva de adăugat în legătură cu acest subiect. Muzeul n-o să te poată concedia din cauza editorialului, dar fii cât se poate de sigură că se va căuta un alt motiv. Nu ieși în evidență, pune-ți lacăt la gură și nu le oferi nici o ocazie.

Margo se ridică.

– Doctore Menzies, n-am cuvinte să vă mulțumesc.

Bărbatul își netezi coama de păr rebel și se ridică la rândul său, luând mâna lui Margo.

– Ești o femeie curajoasă, îi spuse, cu un zâmbet admirativ.

27

Se auzi o bătaie ușoară în geamul ușii biroului.

Laura Hayward, care privea concentrată ecranul computerului, își îndreptă surprinsă spatele. Preț de o clipă își închipui că ar fi putut fi D'Agosta, cu servieta în mână, oferindu-se s-o ducă acasă. Dar nu era decât femeia de serviciu guatemaleză, înarmată cu un mop și cu o găleată, zâmbind și dând din cap.

– E OK dacă fac curat? întrebă.

– Bineînțeles.

Hayward își îndepărtă de birou scaunul cu role, pentru ca femeia să poată ajunge la coșul cu hârtii. Se uită la ceas. Era aproape două și jumătate dimineața. Gata cu intențiile ei de a se culca devreme. Dar descoperise dintr-odată că avea foarte multe de făcut – orice, numai să evite întoarcerea într-un apartament pustiu.

Așteptă să plece femeia, apoi își apropie din nou scaunul de computer, derulând încă o dată informațiile din baza de date federală. Dar nu mai făcea decât o verificare superficială: obținuse deja ceea ce îi trebuia.

După alte câteva minute, se întoarse în fața biroului ei. Dezordonat în zilele lui bune, acum era plin de foi scoase la imprimantă, de dosare lucioase, de fotografii SOC, de CD-uri, faxuri și de fișe de cartotecă – rezultatele căutărilor ei recente legate de cazurile de omucidere nerezolvate care îndeplineau anumite criterii. Hârtiile aveau forma vagă a unui morman. În colțul cel mai îndepărtat al biroului se afla un teanc mult mai ordonat și mai mic, alcătuit din numai trei dosare. Pe fiecare

dintre acestea era scris câte un nume: *Duchamp. Decker. Hamilton.* Cu toţii cunoştinţe ale lui Pendergast. Şi morţi cu toţii.

Duchamp şi Decker: unul prieten cu Pendergast, celălalt coleg. Uciderea lor la câteva zile distanţă unul de altul oare chiar era o coincidenţă?

Pendergast dispăruse în Italia – în condiţii bizare, aproape incredibile, după cum povestise D'Agosta. Nu existau martori care să-i ateste moartea, nu exista cadavrul, nu exista nici o dovadă. Şapte săptămâni mai târziu, trei dintre cunoştinţele sale fuseseră ucise cu brutalitate, una după alta. Aruncă o privire spre morman. Din câte ştia ea, ar mai fi putut exista şi alte victime, ale căror legături cu Pendergast nu fuseseră încă descoperite. Trei era deja un număr suficient de îngrijorător.

Ce naiba se petrecea?

Rămase o clipă aşezată, bătând nervoasă darabana pe teancul de trei dosare. Pe urmă îl extrase pe cel etichetat Hamilton, îl deschise, întinse mâna după telefon şi formă un număr de telefon din alt oraş.

Telefonul sună de şapte, de opt, de nouă ori. În cele din urmă, cineva preluă apelul. Şi urmă o tăcere atât de îndelungată încât Hayward crezu că se întrerupsese legătura. După care se auzi o respiraţie grea şi îi răspunse o voce neclară, toropită de somn.

– Dacă nu e nimeni pe moarte ai încurcat-o.

– Domnul locotenent Casson? Sunt căpitanul Hayward din NYPD.

– Poţi să fii şi căpitanul Kangaroo. Ştii cât e ceasul acum la New Orleans?

– Cu o oră mai mult decât în New York, domnule. Îmi cer scuze pentru că telefonez la o asemenea oră, dar e important. Trebuie să vă pun câteva întrebări despre unul dintre cazurile dumneavoastră.

– Fir-ar să fie, şi asta nu putea aştepta până dimineaţă?

– E vorba despre asasinarea lui Hamilton. Torrace Hamilton, profesorul.

Se auzi un oftat prelung, exasperat.

– Ce-i cu ea?

– Aveţi suspecţi?

– Nu.

– Indicii?

– Nu.

– Probe?

– Extrem de puține.

– În ce constau, de fapt?

– Avem otrava care l-a ucis.

Hayward își îndreptă spatele.

– Vorbiți-mi despre ea.

– E cât se poate de periculoasă – o neurotoxină similară cu veninul secretat de un anumit păianjen. Numai că asta e sintetică și extrem de concentrată. O otravă creată în laborator. Pe chimiștii noștri i-au trecut fiorii.

Hayward își fixă receptorul sub bărbie și începu să tasteze.

– Și efectele?

– Produce hemoragie intracraniană, șoc encefalic, demență subită, psihoză, criză severă de epilepsie și moartea. N-o să vă vină să credeți ce educație medicală mi-a făcut cazul ăsta. S-a întâmplat în fața unei săli pline cu studenți, la Universitatea de Stat din Louisiana.

– Ce spectacol trebuie să fi fost.

– Exact.

– Cum ați izolat otrava?

– N-a fost necesar. Ucigașul îndatoritor ne-a lăsat o mostră. Pe biroul lui Hamilton.

Hayward se opri din tastat.

– Cum?

– Se pare c-a intrat, cu tupeu, în biroul folosit temporar de Hamilton și a lăsat-o pe masa de lucru. Asta în timp ce bătrânul ținea ultima prelegere din viața lui. Cu o jumătate de oră înainte i-o pusese în cafea, ceea ce înseamnă c-a stat o vreme în clădire. A plecat de-acolo în văzul tuturor, ca și cum ar fi transmis un soi de mesaj. Sau poate n-a fost decât un mod de a-și bate joc de poliție.

– Suspecți?

– Nici unul. Nimeni n-a văzut pe cineva intrând sau ieșind din biroul lui Hamilton în dimineața aia.

– Informația e publică? Vorbesc despre otravă.

– Da, adică s-a anunțat c-a fost otravă. Dar nu și de ce natură.

– Și alte probe? Amprente latente, urme de pași, orice altceva?

– Știți cum e, echipa SOC adună de la fața locului tot soiul de rahaturi care trebuie analizate, însă nu s-a găsit nimic relevant. Cu o singură posibilă excepție: un fir de păr uman căzut recent, cu tot cu rădăcină, suficient ca să se poată identifica ADN-ul. Nu se potrivește nici cu al lui Hamilton, nici cu al secretarei, nici cu al altor persoane care intrau frecvent în biroul lui. Culoarea e destul de neobișnuită – secretara a spus că nu-și amintește de nici un vizitator recent cu părul de culoarea aia.

– Ce culoare?

– Blond-deschis. Un blond extrem de deschis.

Hayward își simți inima începând brusc să bată cu putere.

– Alo? Mai sunteți acolo?

– Sunt aici, spuse Hayward. Îmi puteți trimite prin fax lista probelor și caracteristicile ADN-ului?

– Cu siguranță.

– Sun la biroul dumneavoastră, cu asta o să-mi încep ziua, dați-mi numărul de fax.

– Nici o problemă.

– Ar mai fi ceva. Presupun că vă interesați și de trecutul lui Hamilton, de cunoștințele lui, de lucruri de genul ăsta.

– Firește.

– Ați dat peste numele Pendergast?

– Nu pot spune că da. E un indiciu?

– Luați-l drept orice vreți.

– Bune, atunci. Dar faceți-mi, vă rog, o favoare. Data viitoare sunați-mă în timpul zilei. Sunt mult mai fermecător când sunt treaz.

– Ați fost suficient de fermecător, domnule locotenent.

– Sunt din sud – presupun că e genetic.

Hayward așeză receptorul în furcă. Se holbă la el vreme îndelungată, poate chiar vreo zece minute, stând neclintită. Apoi, cu o mișcare înceată, deliberată, puse la loc dosarul Hamilton, îl luă pe al lui Decker, ridică din nou receptorul și începu să formeze un număr.

28

Asistenta – înaltă, suplă, zbârcită, îmbrăcată în negru, cu pantofi și ciorapi albi, o adevărată creatură desprinsă din Familia Adams, își strecură capul înăuntru, rămânând dincolo de o ușă de mahon.

– Domnul director vă poate primi acum, domnule Jones.

Smithback, care făcuse anticameră pe un hol lung de la etajul întâi, sări în sus atât de repede, încât husa scaunului zbură pe podea.

– Mulțumesc, se grăbi să spună, aranjând-o la loc.

– Pe aici.

Îl pofti să intre și îl conduse de-a lungul unui alt coridor slab luminat, bogat ornamentat și părând să nu se mai sfârșească, aidoma tuturor celorlalte culoare ale clădirii.

Fusese surprinzător de dificil să-și programeze o audiență la director. Se părea că „oaspeții" cereau adesea să-l vadă pe domnul Tisander, de obicei ca să-l anunțe că pereții li se adresau pe șoptite, în franțuzește, sau ca să ceară încetarea comenzilor asurzitoare pe care le auzeau în cap. Faptul că nu voise să dezvăluie din ce motiv voia să-i vorbească directorului îngreunase și mai mult lucrurile. Însă el insistase. Ultima cină, luată împreună cu Throckmorton, fusese frustrantă, ca și plimbarea pe care o făcuse apoi prin conac – aruncând priviri piezișe la statuile de ceară cu ochii goi și pași târșiți și la fosilele ursuze care populau biblioteca și diverse saloane. Grija pe care i-o purta Pendergast era de apreciat, dar el pur și simplu nu se mai simțea în stare să facă față unei alte zile – și unei alte nopți – în mausoleul ăla care-ți dădea fiori.

Smithback se gândise la toate. Intenționa să-și ia o cameră de hotel în New Jersey, să vină la lucru cu trenul PATH[1], să stea departe de Nora până când avea să dispară amenințarea. Era în stare să-și poarte singur de grijă. Voia să-i explice totul directorului. Nu-l puteau ține acolo împotriva voinței lui.

Urmă silueta măruntă a asistentei pe coridorul nesfârșit, trecând pe lângă șiruri de uși închise, identificate prin câte un număr poleit cu aur. La un moment dat, în spate i se strecurară doi infirmieri solizi, potrivindu-și pasul după al lui. Coridorul se termină, în sfârșit, în fața unei uși deosebit de mari, pe care se lăfăia un singur cuvânt: „Director". Infirmiera bătu, apoi se retrase în lateral, făcându-i semn lui Smithback să intre.

El îi mulțumi și trecu pragul. De partea cealaltă se înșiruiau câteva camere elegante, cu lambriuri din lemn de culoare întunecată, luminate de aplice. În șemineul de marmură, bogat ornamentat, pâlpâia focul. Peretele din spate al încăperii principale era dominat de un bovindou care oferea priveliștea peisajului de iarnă de dincolo de geam. Nu existau nici rafturi cu cărți, nici altceva care să sugereze că te aflai în biroul unui director de spital, dar Smithback văzu, prin deschiderea uneia dintre cele două uși laterale ale ansamblului, ceva care arăta a bibliotecă, evident cu specific medical.

În centrul camerei se afla un birou imens, cu tăblia acoperită cu sticlă și picioare masive, în formă de gheare de vultur. La birou stătea doctorul Tisander, scriind preocupat cu un stilou. Își ridică privirea cu un gest scurt, adresându-i lui Smithback un zâmbet cald.

– Mă bucur să te văd, Edward. Ia loc.

Ziaristul se așeză. Preț de un minut, în încăpere nu se auzi nimic altceva în afară de trosnetul focului și de scârțâitul stiloului. Pe urmă Tisander îl puse pe acesta din urmă la loc, în setul de pe birou, tamponă hârtia cu o sugativă și o împinse într-o parte. Se lăsă pe spătarul fotoliului masiv, tapițat cu piele, și zâmbi cu un aer confidențial, acordându-i lui Smithback întreaga sa atenție.

[1] Port Authority Trans-Hudson, tren ultrarapid care leagă New Yorkul de New Jersey (n.tr.)

– Ei, am terminat. Spune-mi la ce te gândești, Edward. Cum te-ai acomodat cu viața la River Oaks?

Avea voce gravă, melodioasă, iar trecerea anilor îi estompase liniile plăcute ale feței. Părul sfida gravitația înălțându-se deasupra frunții boltite într-o coamă leonină, amintind de cea a lui Einstein.

Smithback observă că, în spatele lui, cei doi infirmieri se sprijineau de perete.

– Pot să-ți ofer ceva răcoritor? Sifon? Apă minerală dietetică?

– Nimic, mulțumesc. Smithback arătă cu un gest către infirmieri. Trebuie să stea neapărat aici?

Tisander îi adresă un surâs înțelegător.

– Din păcate, e una dintre regulile casei. Funcția mea de director la River Oaks nu mă situează mai presus de ele.

– Bine, dacă aveți certitudinea că sunt de încredere și că vor păstra tăcerea.

– Am încredere în ei, o încredere absolută.

Dădu încurajator din cap, făcându-i semn lui Smithback să vorbească.

Ziaristul se aplecă spre el.

– Presupun că știți totul despre mine, că știți de ce mă aflu aici.

– Firește.

Un zâmbet plin de căldură și de înțelegere lumină chipul serios al doctorului.

– Am fost de acord să vin aici pentru protecție, ca să fiu în siguranță. Dar, domnule doctor Tisander, trebuie să vă spun că m-am răzgândit. N-am idee cât de multe știți despre ucigașul care se presupune c-ar fi pe urmele mele, dar am ajuns la concluzia că-mi pot purta singur de grijă. Nu e necesar să mai stau aici.

– Înțeleg.

– Trebuie să mă-ntorc în New York, la postul meu de la *Times*.

– Dar de ce?

Smithback se simțea încurajat de receptivitatea doctorului Tisander.

– Mă ocupam de un subiect foarte important și, dacă nu mă întorc, o să-l pierd, va fi preluat de un alt reporter. Nu mi-o pot permite. E vorba de cariera mea. Miza e foarte mare.

– Povesteşte-mi despre subiectul la care lucrai.

– E despre asasinarea lui Duchamp – ai auzit de ea?

– Povesteşte-mi.

– Un criminal a spânzurat un artist de o fereastră a unui imobil foarte înalt, apoi l-a lăsat să cadă prin acoperişul de sticlă al unui restaurant. E unul dintre acele subiecte senzaţionale cu care nu te-ntâlneşti în fiecare zi.

– De ce spui asta?

– E vorba de modul bizar de a ucide, de victimă, care era o persoană cunoscută, de faptul că ucigaşul pare să fi scăpat de toate mijloacele de detecţie – e un super-subiect. *Nu-l pot* lăsa să-mi scape.

– Nu poţi fi mai explicit?

– Amănuntele n-au nici o importanţă. Trebuie să plec de-aici.

– Amănuntele au întotdeauna importanţă.

Senzaţia că era încurajat începu să-l părăsească pe Smithback.

– Nu e vorba doar despre serviciu. Mai e şi Nora, soţia mea. Crede că sunt în Atlantic City, sub acoperire, ocupându-mă de un alt subiect, dar sunt sigur că e îngrijorată. Dacă aş pleca aş putea s-o sun, i-aş spune că sunt bine sănătos. Nu suntem căsătoriţi decât de câteva luni. Nu mă-ndoiesc că mă-nţelegeţi.

– Cu siguranţă.

Directorul îl asculta cu simpatie şi cu atenţie.

Simţindu-se din nou încurajat, Smithback continuă:

– Nu-mi fac griji din cauza acestui presupus criminal care mă urmăreşte. Îmi pot purta singur de grijă. Nu e necesar să mă mai ascund aici, pretinzând că sunt ţicnit.

Doctorul Tisander dădu iarăşi din cap.

– Aşa că, oricum, asta este. Deşi am fost adus cu cele mai bune intenţii, fapt este că nu mai pot rămâne nici un minut în plus. Se ridică. Sunteţi atât de amabil încât să-mi chemaţi un taxi? Sunt sigur că agentul Pendergast va acoperi costurile. Sau eu voi fi încântat să vă trimit un cec imediat ce voi ajunge la New York. El mi-a luat portofelul şi cărţile de credit pe drum, când am venit încoace.

Rămase în picioare.

În încăpere se lăsă pentru o clipă tăcerea. Pe urmă directorul se aplecă ușor înainte, își sprijini brațele pe birou și își împleti degetele.

– Ei, Edward, începu, cu vocea lui calmă, amabilă, după cum știi...

– Și să punem capăt poveștii ăsteia, cu Edward, îl întrerupse ziaristul, cu iritare. Numele meu e Smithback. William Smithback Jr.

– Te rog, îngăduie-mi să continui. O pauză, un alt zâmbet încurajator. Mă tem că nu pot fi de acord cu cererea ta.

– Nu e o cerere: e o necesitate. Vă anunț că plec. Nu mă puteți ține aici împotriva voinței mele.

Tisander își drese răbdător glasul.

– Ai fost lăsat în grija noastră. Familia ta a semnat acte în acest sens. Ai fost adus aici pentru a fi ținut o vreme sub observație și tratament. Suntem aici ca să te ajutăm și pentru asta avem nevoie de timp.

Smithback se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Scuzați-mă, domnule doctor Tisander, dar nu credeți c-ar fi cazul să renunțăm la acoperire?

– Și care e acoperirea asta, Edward?

– *Nu sunt Edward!* Isuse, știu că vi s-a spus adevărul și nu mai e necesar să ne prefacem. Trebuie să mă întorc la munca mea, la soția mea, la viața mea. Vă spun că nu-mi fac griji din pricina criminalului. Plec de-aici. Acum.

Doctorul Tisander își păstra zâmbetul amabil, răbdător.

– Edward, te afli la noi pentru că ești bolnav. Toată această discuție despre slujba la *New York Times*, despre acoperire, despre criminalul aflat pe urmele tale – în privința asta trebuie să te-ajutăm.

– Poftim? bolborosi din nou Smithback.

– Așa cum spuneam, știm foarte multe despre tine. Am un dosar gros de șaizeci de centimetri. N-o să reușești să te simți mai bine decât privind adevărul în față și abandonând aceste amăgiri, aceste fantezii, această lume a viselor în care trăiești. N-ai avut niciodată o slujbă, nici la *New York Times*, nici altundeva. Nu ești căsătorit. Nu te urmărește nici un criminal.

Smithback se reașeză încet pe scaun, încleștându-și mâinile de brațele lui ca să se susțină. Îl străbătu un fior cumplit. Cuvintele pe care i

le spusese Pendergast pe drumul dinspre New York City îi reveniră în minte, scoțându-și în evidență noul sens amenințător: „Directorul știe totul despre tine. E pe deplin informat, deține toate documentele necesare". Smithback își dădu seama că, în ciuda presupunerilor pe care le făcuse – în ciuda celor sugerate de Pendergast – directorul nu era la curent cu înșelătoria. „Documentele necesare" erau, probabil, actele pentru internare. Înțelese dintr-odată care era adevărata amploare a planului lui Pendergast. Nu putea să plece nici măcar dacă și-o dorea. Și tot ce spunea – toate protestele lui, toate dezmințirile, toată discuția despre criminal – îi confirma directorului ceea ce aflase citindu-i dosarul: că suferea de o tulburare psihică. Înghiți în sec și se strădui să se exprime cât mai rezonabil cu putință:

– Domnule doctor Tisander, dați-mi voie să vă explic. Bărbatul care m-a adus, agentul special Pendergast? Mi-a creat o identitate falsă și m-a condus aici ca să mă apere de-un criminal. Toate hârtiile pe care le-ați primit sunt false. E vorba de un vicleșug. Dacă nu mă credeți, sunați la *New York Times*. Rugați-i să vă trimită pe fax o fotografie de-a mea, o descriere. O să vedeți că sunt William Smithback. Edward Jones nu există.

Tăcu, realizând cât de nebunește suna probabil totul. Doctorul Tisander continua să-l asculte cu zâmbetul pe buze, acordându-i toată atenția – dar Smithback recunoscu acum nuanțele expresiei sale. Era compasiune, amestecată probabil cu acea vagă destindere cu care îi privesc pe nebuni oamenii raționali. Pesemne că și el afișase aceeași expresie la cina din seara precedentă, când îl ascultase pe Throckmorton vorbind despre o întâlnire de afaceri cu Dumnezeu.

– Uitați, reîncepu el. Sunt sigur că ați auzit de mine, că mi-ați citit cărțile. Am scris trei bestselleruri: *Relicva*, *Relicvariul* și *Nor de Furtună*. Dacă le aveți în bibliotecă o să vă puteți convinge. Toate trei au fotografia mea pe coperta din spate.

– Deci acum ești și autor de bestselleruri? Doctorul Tisander își permise un zâmbet ceva mai larg. Nu ținem bestselleruri în bibliotecă. Stimulează cele mai josnice porniri ale cititorilor și – mai rău decât atât – au tendința să-i supraexcite pe oaspeții noștri.

Smithback înghiți în sec, apoi încercă să vorbească de parcă ar fi fost însuși glasul echilibrului mintal și al rațiunii.

– Domnule doctor Tisander, înțeleg că totul vă sună probabil nebunește. Dacă-mi permiteți să dau un singur telefon – numai unul – folosind aparatul de pe biroul dumneavoastră, o să vă demonstrez contrariul. O să vorbesc cu soția mea sau cu redactorul-șef de la *Times*. Oricare dintre ei o să vă confirme imediat că sunt Bill Smithback. Un singur telefon – e tot ce vă cer.

– Mulțumesc, Edward, spuse Tisander, ridicându-se în picioare. Îmi dau seama că vei avea multe de discutat cu terapeutul tău la următoarea ședință. Acum trebuie să mă-ntorc la lucru.

– Luate-ar naiba, *dă un telefon!* explodă Smithback, sărind în picioare și întinzându-se către receptor.

Tisander făcu un salt înapoi cu o rapiditate uimitoare și ziaristul își simți brațele prinse din spate de cei doi infirmieri.

Se zbătu.

– Nu sunt nebun! Cretinule, nu ești în stare să-ți dai seama că sunt la fel de zdravăn la cap ca tine? Dă dracului telefonul ăla!

– O să te simți mai bine după ce-o să te-ntorci în camera ta, Edward, spuse directorul, așezându-se din nou pe scaunul său și regăsindu-și calmul. O să stăm de vorbă în curând. Te rog, nu te descuraja; perioada de tranziție la o nouă situație e adesea dificilă. Vreau să știi că suntem aici ca să te-ajutăm.

– Nu! țipă Smithback. E ridicol! E o *bătaie de joc!* Nu-mi puteți face una ca asta...

În timp ce protesta urlând, fu escortat cu blândețe – dar ferm – afară din birou.

29

În vreme ce Margo pregătea cina în bucătărie, Nora își permise să se uite câteva clipe în jur, trecându-i în revistă apartamentul neașteptat de mare și de elegant. Lângă un perete stătea o pianină, cu partiturile melodiilor unor spectacole de pe Broadway pe pupitru; alături de ea erau agățate o serie de gravuri din secolul al nouăsprezecelea, reprezentând animale bizare. Un grup de rafturi fixate pe un perete era ticsit de cărți, iar un al doilea grup conținea un ansamblu de obiecte interesante: monede romane, o sticlă egipteană de parfum, vârfuri de săgeți, o urcior indian, o bucată de lemn plutit noduros, un crab fosilizat, scoici, două cranii de păsări, câteva minereuri și o pepită de aur – o vitrină de curiozități în miniatură. Pe peretele opus atârna un covor cu modele în zigzag, pe care Nora îl recunoscu ca fiind opera de o calitate excepțională a indienilor navajo.

Asta, se gândi Nora, spunea ceva despre Margo – că era o persoană mult mai interesantă decât părea la prima vedere. Și avea mult mai mulți bani decât se așteptase ea. Apartamentul nu era ieftin și se afla nici mai mult nici mai puțin decât în clădirea unei corporații, rezervată pentru acționari.

Din bucătărie răsună vocea lui Margo.

– Îmi ce scuze că te-am lăsat singură, Nora. Nu mai durează decât un minut.

– Pot să te-ajut?

– Nu e cazul, stai liniștită. Vin roșu sau alb?

– Beau ce bei și tu.

– Atunci alb. Avem pește.

Nora savura deja mirosul delicat venit din bucătărie, de somon fiert într-un sos de roșii bine condimentat. Margo își făcu apariția o clipă mai târziu, aducând un platou cu o bucată minunată de pește, garnisită cu mărar și cu felii de lămâie. O lăsă pe masă, se întoarse în bucătărie și reveni cu o sticlă de vin rece. Umplu paharul Norei și pe al ei, apoi se așeză.

– E o cină pe cinste, spuse Nora, impresionată nu numai de mâncare, ci și de efortul pe care-l depusese probabil Margo.

– M-am gândit că acum, cu Bill plecat în misiune și cu expoziția care se apropie, ai poate nevoie de-o pauză.

– Așa e, dar nu m-așteptam la ceva atât de încântător.

– Îmi place să gătesc, dar mi se ivește rareori ocazia – așa cum s-ar părea că n-am niciodată timp să fac cunoștință cu vreun bărbat. Se așeză zâmbind într-o parte și își îndepărtându de pe față părul castaniu, tuns scurt, cu un gest pripit. Ei, cum merge cu expoziția?

– De o săptămână încoace, asta e prima oară când reușesc să plec de-acolo înainte de miezul nopții.

– Aoleu.

– Am ajuns pe ultima sută de metri. Nu-mi dau seama cum vor reuși să fie gata la timp, dar toată lumea care-a mai trecut prin asta jură că întotdeauna se termină cu bine.

– Știu cum e. În seara asta trebuie oricum să mă-ntorc la muzeu.

– Serios?

Margo dădu din cap.

– Ca să trimit următorul număr din *Museology* la tipar.

– Doamne, Margo. Atunci n-ar fi trebuit să pierzi timpul pregătindu-mi mie cina.

– Glumești? Trebuia să ies din bârlogul ăla vechi și plin de praf, fie și numai pentru câteva ore. Crede-mă, asta e o delicatesă și pentru mine.

Tăie o bucată de somon și o servi pe Nora, apoi își puse și ei, adăugând câteva frunze de sparanghel perfect pregătite și orez sălbatic.

Nora o privi aranjând mâncarea, întrebându-se cum de se putuse înşela atât de mult în privinţa ei. Era adevărat că Margo acţionase relativ în forţă la primele lor întâlniri, fusese dificilă şi defensivă, dar în afara muzeului părea cu totul altă persoană, cu o minte deschisă care o surprinse pe Nora. Margo se străduia din greu să-şi compenseze comentariul răutăcios de la şedinţa personalului, mergând mai departe de scuzele pe care i le prezentase deja Norei şi oferindu-i o cină pregătită în casă.

– Apropo, voiam să ştii că nu renunţ la editorial. O fi fiind o cauză pierdută, dar simt că e vorba de ceva pe care trebuie pur şi simplu să-l fac.

Nora se simţi cuprinsă de admiraţie. Chiar şi cu sprijinul lui Menzies, mişcarea era plină de cutezanţă. Şi ea se împotrivise conducerii muzeului şi ştia că nu era nicidecum uşor – din ierarhia superioară făceau parte câteva persoane foarte răzbunătoare.

– Dai dovadă de un curaj extraordinar.

– Ei, nu ştiu ce să zic despre curaj. Mai degrabă o prostie în stare pură. Am spus c-o s-o fac, iar acum am impresia că *trebuie* s-o fac, deşi consiliul de administraţie a votat deja împotriva mea.

– În plus, e şi primul tău număr.

– Primul şi, probabil, ultimul.

– Mai devreme am vorbit serios. Deşi sunt de acord cu tine, te susţin în privinţa dreptului de a publica. Poţi conta pe mine. Cred că toată lumea din departament o s-o facă, poate cu excepţia lui Ashton.

Margo zâmbi.

– Ştiu. Şi apreciez într-adevăr asta, Nora.

Nora sorbi din vin. Aruncă o privire la etichetă: un Vermentino, şi încă unul foarte bun. Bill, un snob inveterat în privinţa vinurilor, o învăţase multe în ultimii aproape doi ani.

– E greu să fii femeie în muzeu, spuse ea. Deşi lucrurile s-au îmbunătăţit într-o mare măsură, încă nu vezi prea multe femei printre şefii de departamente. Iar dacă te uiţi în consiliul de administraţie, ei bine, e alcătuit, în esenţă, din avocaţi cu ambiţii sociale şi din bancheri de investiţii, două treimi dintre ei fiind bărbaţi, foarte puţin interesaţi de ştiinţă sau de educaţia publică.

– E descurajant că într-un muzeu de frunte nu e loc pentru mai bine.

– Asta e lumea în care trăim.

Nora luă o înghițitură de somon. Era bun, aproape cel mai bun pe care-l gustase vreodată.

– Ei, Nora, spune-mi cum v-ați cunoscut tu și Bill? Eu îl știu de la muzeu, de pe vremea când eram încă studentă. Nu părea genul dornic să se-nsoare. Țineam la el, în ciuda a orice – deși nu i-aș fi spus-o niciodată. Era o figură.

– *Țineai* la el? Când l-am cunoscut, eu una m-am gândit că era cel mai mare nemernic pe care-l întâlnisem în toată viața mea. Amintirea o făcu să zâmbească. Stătea într-o limuzină, dând autografe, în oribilul oraș Page din Arizona.

Margo râse.

– Pot să-mi imaginez. E ciudat, are tendința să facă o primă impresie foarte nefavorabilă, până când îți dai seama că are o inimă de aur... și curaj pe măsura unui leu.

Nora dădu încet din cap, surprinsă de o asemenea putere de pătrundere.

– Însă mie mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama, ca să văd dincolo de atitudinea lui de „reporter întreprinzător". Suntem foarte diferiți, eu și Bill, dar cred că asta e de folos într-o căsnicie. N-aș fi suportat să fiu măritată cu cineva ca mine – sunt mult prea autoritară.

– Și eu la fel, spuse Margo. Ce făceai în Page, Arizona?

– E o-ntreagă poveste. Conduceam o expediție arheologică în ținutul canioanelor din Utah, iar Page era locul nostru de întâlnire.

– Sună fascinant.

– Și chiar așa a fost. Prea fascinant, după cum s-a dovedit. Pe urmă m-am angajat la Muzeul Lloyd.

– Nu mai spune! Deci erai acolo când l-au închis?

– L-au închis, mai mult sau mai puțin, chiar dinainte de a-l deschide. Se pare că Palmer Lloyd s-a purtat ca un iresponsabil. Dar în momentul acela am plecat, am lăsat totul în urmă și rezultatul a fost c-am rămas din nou fără slujbă. Așa că m-am angajat aici.

– Ei, pierderea suferită de Muzeul Lloyd a fost un câștig pentru noi.

– Vorbești despre sala diamantelor, glumi Nora. Când planul de deschidere a Muzeului Lloyd a dat greș, Muzeul de Istorie Naturală din New York s-a repezit și – cu ajutorul unei donații mai mult decât generoase, din partea unui patron bogat – a achiziționat colecția de diamante a Muzeului Lloyd, cunoscută în întreaga lume.

Margo râse.

– Nu fi prostuță. Vorbeam despre tine.

Nora sorbi din nou din vin.

– Dar tu, Margo? Care-i trecutul tău?

– Am lucrat aici, ca doctorandă specializată în etnoendofarmacologie. Asta pe vremea crimelor din muzeu – cele despre care-a scris Bill în prima lui carte. Ai citit-o?

– Glumești? Una dintre condițiile care trebuiau îndeplinite ca să te-ntâlnești cu Bill era să-i citești cărțile. De fapt, nu insista în privința asta, dar aluziile se țineau lanț.

Margo râse.

– Din câte-am citit, spuse Nora, ai avut niște aventuri nemaipomenite.

– Mda. Cine-a spus că știința e plictisitoare?

– Ce te-a adus înapoi, la muzeu?

– După ce mi-am luat doctoratul, am plecat să lucrez pentru colosul farmaceutic GeneDyne. Am făcut-o realmente de dragul mamei; își dorea cu disperare să mă implic în afacerile familiei, iar eu am refuzat cu desăvârșire. Dacă lucram pentru GeneDyne, câștigând o grămadă de bani ca angajată a unei corporații, era ca și cum i-aș fi aruncat un os. Biata mama. Îi plăcea să spună că nu poate înțelege de ce vreau să-mi petrec viața studiind oameni cu oase trecute prin nas. Oricum, banii erau extraordinari, dar pur și simplu nu-mi plăcea lumea corporatistă. Presupun că nu sunt făcută pentru munca în echipă – sau ca să-i pup pe alți-n fund. Pe urmă, într-o bună zi, mi-a telefonat Hugo Menzies. Știa că fusesem angajată la muzeu și dăduse peste una dintre lucrările mele de cercetare pentru GeneDyne, despre medicina tradițională Khoisan[1]. Se întreba dacă mă gândisem vreodată să mă-ntorc la muzeu.

[1] Nume sub care se regăsesc două grupări etnice din Africa de Sud (n.tr.)

Tocmai se eliberase postul de la *Museology* și voia să-l solicit. Am făcut-o, și iată-mă aici. Arătă spre farfuria Norei: Încă o porție?

– Nu m-ar deranja.

Margo îi puse o altă bucată de somon în farfurie, apoi își mai puse și ei una mică.

– Presupun că n-ai auzit despre marșul indienilor tano prin țară, spuse, cu ochii la mâncare.

Nora își ridică brusc privirea.

– Nu. Nimic.

– Muzeul încearcă să ascundă știrea, cu speranța că totuși nu se va adeveri. Dar cred că, fiind unul dintre custozii care se ocupă de expoziție, tu ar trebui să știi. Indienii vor organiza un soi de caravană de protest, din New Mexico până la New York, cerând restituirea măștilor. Intenționează să se oprească în noaptea vernisajului în fața muzeului, să danseze, să cânte și să-mpartă fluturași.

– Oh, nu, gemu Nora.

– Am reușit să vorbesc cu șeful grupului, un bătrân care se bucură de o mare autoritate religioasă. Un tip foarte de treabă, dar și extrem de ferm pe poziție în privința intențiilor și a motivelor tribului. Ei cred că în fiecare mască sălășluiește un spirit și vor să le împace pe toate – să le dea de știre că nu le-au uitat.

– Dar în noaptea vernisajului? O să fie un dezastru.

– Ei sunt sinceri, spuse cu blândețe Margo.

Nora îi aruncă o privire, cu o replică ironică deja de buze. Apoi se calmă.

– Presupun că ai dreptate.

– Chiar am încercat să-i conving să n-o facă. Oricum, îți spun asta numai fiindcă mi-am închipuit că e posibil să apreciezi informațiile primite în avans.

– Mulțumesc. Nora căzu o clipă pe gânduri. Ashton o să fie al naibii de supărat.

– Cum poți suporta să lucrezi cu omul ăsta? Ce idiot!

Nora izbucni în râs, uimită de sinceritatea lui Margo. Și bineînțeles că era adevărat.

– Ar fi trebuit să-l vezi zilele astea, alergând prin expoziție, țipând la toată lumea și fluturându-și mâinile, cu pielea fleșcăită de pe brațe fâlfâindu-i în toate părțile.

– Oprește-te! Nu vreau să mi-l imaginez.

– Iar când apare Menzies, cu un cuvânt rostit cu voce scăzută aici și cu o înclinare aprobatoare a capului dincolo, reușește să rezolve în cinci minute mai multe decât Ashton într-o întreagă dimineață.

– Ei, asta-i o lecție de management. Arătă spre paharul Norei. Încă unul?

– Te rog.

Margo umplu ambele pahare, apoi îl ridică pe al ei.

– Păcat că abordarea blândă la care apelează Menzies nu lucrează încă în folosul nostru, al femeilor. Așa că iată-ne pe noi două aici, Nora, dând șuturi în mormanul ăla de fosile.

Nora râse.

– Beau pentru asta.

Și ciocniră.

30

Smithback crăpă uşa camerei sale în plină noapte, la ora două fix. Se uită prin deschiderea îngustă ţinându-şi răsuflarea. Coridorul de la etajul doi era pustiu şi întunecos. Deschise uşa ceva mai mult şi se aventură să privească şi în direcţia opusă.

Aceeaşi pustietate.

Închise uşa la loc şi se sprijini de ea. Inima îi bătea cu putere şi îşi spuse că motivul era îndelungata aşteptare a acelei clipe. Stătuse în pat ore de-a rândul, prefăcându-se adormit, dar adăugând între timp tuşele finale ale planului său. Ceva mai devreme, în cursul serii, auzise din când în când zgomote estompate de paşi pe culoar; în jurul orei unsprezece apăruse o infirmieră care aruncase o privire către el şi – văzând că era nemişcat în pat – îl lăsase să doarmă. După miezul nopţii, dincolo de uşă nu se mai auzise nimic.

Smithback înşfăcă din nou mânerul. Era momentul să-şi pună planul în aplicare.

După izbucnirea din biroul directorului, fusese invitat în seara aceea la cină, ca de obicei. I se arătase un scaun şi i se oferise meniul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat – se părea că dezlănţuirile delirante erau ceva obişnuit la River Oaks. După cină, îşi petrecuse ora de activitate obligatorie punând alimentele perisabile la loc, în frigiderele imense din bucătăria conacului, un complex întortocheat de la parter.

În timp ce era de serviciu, reuşise să fure o cheie de la uşa către subsol.

Deşi nu lucrase până atunci decât de două ori, Smithback înţelese deja destul de bine cum mergeau lucrurile. Livrările se preluau pe rampa din spatele conacului, fiind apoi aduse în bucătărie prin subsol. La River Oaks, securitatea era un soi de glumă: jumătate din personalul bucătăriei, începând cu maestrul bucătar şi terminând cu spălătorii de vase, părea să aibă câte o cheie de la subsol şi, pe toată durata orelor de lucru, uşa era mereu descuiată, deschisă şi reîncuiată. Când maestrul bucătar se dusese jos, să aducă ceva, Smithback profitase de ocazie şi – când nu se uita nimeni – îşi strecurase în buzunar cheia lăsată în broască. Bucătarul se reîntorsese gâfâind sub greutatea unui grătar vertical, iar de cheie nu-şi mai amintise nimeni.

Fusese atât de uşor.

Smithback se încordă, pregătindu-se să deschidă din nou uşa. Purta trei cămăşi, un pulover şi două perechi de pantaloni, aşa că asuda din belşug. Era o precauţie necesară: dacă totul mergea conform planului, avea de făcut un drum lung prin frig.

În timp ce era de serviciu la bucătărie, aflase că primul dintre camioanele care făceau aprovizionarea sosea la rampă la cinci şi jumătate dimineaţa. Dacă putea să găsească drumul prin subsol, să aştepte sosirea maşinii şi să se strecoare apoi în compartimentul din spate al acesteia chiar înainte de plecare, nimeni n-ar fi ştiut nimic. S-ar fi scurs cel puţin două ore înainte de a i se descoperi absenţa – şi până atunci el s-ar fi aflat în drum spre New York, unde nu l-ar mai fi putut ajunge braţul doctorului Tisander şi al legiunii lui de infirmieri înfiorători, în uniforme negre.

Crăpă din nou uşa. Tăcere de mormânt. O deschise lung, se furişă pe coridor şi o închise fără zgomot.

Aruncă o privire peste umăr, apoi începu să înainteze cu prudenţă către scări, mergând pe lângă pereţi. Erau puţine şanse să fie observat: lumina candelabrelor fusese redusă şi nu mai aruncau decât pete vagi, chihlimbarii. Portretele şi peisajele de pe pereţi erau dreptunghiuri întunecate, de nedesluşit. Covorul moale era un râu de un maroniu atât de închis, încât părea negru.

Avu nevoie de cinci minute ca s-ajungă pe palier. Acolo lumina era ceva mai puternică și el ezită, încercând să-și dea seama dacă nu cumva se afla cineva pe trepte. Făcu un pas, apoi încă unul, ascultând cu mare atenție.

Nimic.

Începu să coboare încet, cu mâna pe balustradă, gata să se repeadă înapoi, sus, la primul semn prevestitor al unei întâlniri. Odată ajuns pe palierul de la etajul întâi, se retrase într-un colț întunecos, ghemuindu-se în spatele unui bufet. Rămase acolo, încercând să se orienteze. Palierul se lărgea, despărțindu-se în patru coridoare: unul către sala de mese, altul către bibliotecă și către salonul din vest, iar celelalte două către spațiile destinate tratamentului și către birourile administrative. Etajul părea tot atât de tăcut și de pustiu ca și celălalt, și Smithback, încurajat, începu să înainteze furișându-se.

De pe coridorul din zona administrativă veni zgomotul unei uși trântite.

Ziaristul se grăbi să se întoarcă în ascunzătoarea lui, se ghemui și ascultă.

Auzi o cheie răsucindu-se în broască. Apoi nimic, poate timp de un minut. Oare se încuiase cineva *într-un* birou? Sau în afara lui?

Așteptă încă un minut. Tot nimic.

Tocmai când se pregătea să se ridice iarăși, din întunecimea culoarului apăru cineva: un infirmier, mergând încet, cu mâinile încleștate la spate. Înainta tacticos, uitându-se în dreapta și-n stânga, ca și cum ar fi verificat dacă toate ușile erau bine închise.

Smithback se retrase în bezna din spatele bufetului, fără să se miște, aproape fără să respire, în timp ce infirmierul trecea prin partea opusă a palierului și dispărea pe culoarul care ducea spre bibliotecă.

Rămase în așteptare, neclintit, timp de alte cinci minute. Apoi se îndreptă fără zgomot spre scara ce cobora la parter.

Acolo părea să fie încă și mai întuneric. După ce se asigură că nu se vedea nimeni, se năpusti pe coridorul larg în capătul căruia se afla bucătăria.

Avu nevoie de treizeci de secunde ca s-ajungă în fața ușii duble, masive. După ce aruncă o ultimă privire peste umăr, se împinse în ea, pregătindu-se să intre cu spatele.

Ușa nu se clinti.

Se întoarse cu fața spre ea, împinse mai tare.

Era încuiată.

Rahat. Nu anticipase una ca asta: ușa nu era încuiată niciodată în timpul zilei.

Căută în buzunar cheia de la subsol, cu speranța absurdă că ar fi putut descuia și bucătăria. Zadarnic.

Se uită din nou peste umăr, copleșit de dezamăgire și de o disperare tot mai puternice. Fusese un plan atât de bun. Și ajunsese atât de aproape de reușită. Să dea greș în felul ăsta...

Pe urmă se opri. Poate – *poate* – mai avea totuși o șansă.

Se întoarse cu prudență pe palier. Se uită în sus, încordându-se ca să audă orice sunet, dar întunericul catifelat rămase tăcut. Se strecură fără zgomot până la etajul întâi, traversă în goană palierul și intră în sala de mese.

În neclintirea sa, spațiul larg, fantomatic, părea aproape sepulcral. Prin ferestrele înalte coborau pieziș câteva mănunchiuri de raze palide de lună, scăldând totul într-o lumină înfricoșătoare, aproape fosforescentă. Smithback trecu în grabă printre mese – deja pregătite pentru micul dejun – ajungând în partea din spate a încăperii. Acolo, paralel cu peretele, se întindea un paravan despărțitor decorativ, care ascundea mesele de serviciu și locul unde așteptau chelnerii. Smithback se ghemui dincolo de paravan și – acum într-un întuneric mai dens – se apropie cu grijă de destinația sa: micul ascensor folosit pentru transportul mâncării, acoperit de un panou metalic de un metru și un sfert pe un metru, fixat de peretele din spate.

Având grijă să nu facă nici un zgomot, apucă strâns panoul și trase de el, deschizându-l încet. De partea cealaltă se afla un puț gol. O frânghie groasă, trecută peste un scripete fixat de plafonul înclinat, dispărea în adâncul său întunecos.

Smithback nu-și putu reține un zâmbet.

În timp ce lucra la bucătărie, văzuse cuve cenușii, cu argintărie și cu vase murdare, coborând din sala de mese cu ascensorul acela. Acum, cu puțin noroc, avea să transporte o cu totul altă încărcătură.

În spatele panoului de acces se aflau o serie de butoane, folosite ca să comande urcarea și coborârea ascensorului. Le privi atent în lumina slabă, apoi întinse mâna, gata să-l apese pe cel pentru urcare. Avea să aducă sus liftul aflat în bucătărie, să se cocoațe în el și să coboare...

Apoi încremeni. În tăcerea nopții, ascensorul avea să facă o grămadă de zgomot. Și, dacă exista cea mai mică posibilitate ca în bucătărie să se mai afle cineva, ultimul lucru pe care-l dorea era să-și trădeze prezența.

Se aplecă, înșfăcă frânghia groasă, o smuci, de probă, de două sau trei ori, apoi – cu un mormăit – începu s-o tragă în sus cu toată puterea.

Îi luă o veșnicie ca să ridice ascensorul din bucătărie. În momentul când reuși, gâfâia și pufăia, iar cele trei cămăși ale lui erau leoarcă de sudoare. Se opri o clipă să se odihnească și se uită în jur. Era în continuare singur.

Își reîntoarse atenția asupra liftului, în care se cățără, înghesuindu-și membrele lungi în spațiul îngust. Și închise panoul de acces în urma lui.

Întuneric deplin.

Stând în lift cu genunchii la urechi, își dădu seama că nu era nicidecum simplu să-l coboare. Pe urmă descoperi că, punându-și mâinile în peretele din față al jgheabului în care se afla și împingând în sus, îi putea imprima liftului o mișcare descendentă, deplasându-l centimetru cu centimetru. Era istovitor și muncea orbește, dar peste câteva minute simți că mătura cu palmele rama de oțel a unui alt panou de acces. Ajunsese la parter – în bucătărie.

Deși se afla într-un spațiu înăbușitor, claustrofobic, se opri o clipă, ascultând. Fiindcă nu auzi nimic, deschise panoul.

Bucătăria era pustie. Singura lumină venea dinspre indicatorul ieșirii în caz de pericol, care scălda încăperea imensă într-o strălucire de un stacojiu decolorat.

Smithback coborî din lift, își dezmorți picioarele și se uită în jur. Acolo, pe peretele opus, se afla ușa către subsol.

Se crispă, excitat. „Aproape c-am ajuns." Acum nu-l mai putea opri nimic. Poate că la River Oaks or fi reuşit să încarcereze ţicniţi bicisnici ca Roger Throckmorton, dar nu puteau reţine un om ca William Smithback.

Bucătăria era un amestec bizar de vechi şi nou. Soba înnegrită de funingine, atât de mare încât puteai intra în ea, era flancată de mixere din inox în care ar fi încăput o întreagă familie. De tavan atârnau funii lungi de usturoi, ardei iute şi ierburi aromate: maestrul bucătar era din Bretonia. Pe tăbliile din granit ale meselor străluceau şiruri de ustensile pentru gătit. În rastele încuiate, din oţel şi sticlă armată, se aflau zeci de cuţite nemţeşti pentru tranşat.

Dar el nu avea ochi decât pentru un singur lucru: uşa grea de lemn din peretele cel mai îndepărtat. Se îndreptă în grabă spre ea şi o descuie. Un şir de trepte din piatră se pierdea într-un puţ de întuneric.

Păşi pe prima dintre ele cu mare atenţie, ca să nu alunece cumva pe piatra umedă şi rece. Închise şi încuie uşa în urma lui, obturând lumina roşie estompată a indicatorului ieşirii şi afundând scara într-un întuneric deplin. Coborî cu foarte mare grijă, numărând treptele.

Când ajunse la douăzeci şi patru se afla pe podeaua subsolului.

Se opri să se uite în jur. Dar nu era nimic de văzut: dacă se schimbase ceva, atunci bezna din jur devenise mai compactă. Aerul mirosea a mucegai şi a igrasie. Îi trecu pentru prima oară prin cap că ar fi trebuit să fure o lanternă, să facă nişte cercetări discrete în privinţa planului subsolului şi a traseului către rampa de descărcare. Poate-ar fi fost cazul să-şi amâne tentativa de evadare cu o zi sau două, să se-ntoarcă în camera lui, să-ncerce într-o altă noapte...

Îşi alungă gândurile. Era prea târziu ca să se mai întoarcă: n-ar fi reuşit niciodată să ridice liftul înapoi, în sala de mese. În plus, era în joc slujba lui. Şi voia, *trebuia*, să stea de vorbă cu Nora. Până la prima livrare a dimineţii avea la dispoziţie trei ore: un timp mai mult decât suficient ca să găsească drumul spre ieşire.

Respiră o dată adânc, liniştindu-se, şi încă o dată, înăbuşindu-şi până şi cel mai slab murmur al spaimei. Apoi începu să înainteze încet, cu braţele întinse în faţă, târşindu-şi mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

După vreo doisprezece pași, atinse un zid de cărămidă, perpendicular pe direcția din care venise. Se întoarse spre dreapta și se puse în mișcare, de data asta mai repede, măturând zidul cu o mână.

Îți dădu seama că, pe lângă zgomotul pașilor săi, se mai auzea ceva: lipăitul șobolanilor, într-o tonalitate joasă, și chițăitul lor.

Piciorul lui intră brusc în contract cu un obiect de pe podea, scund, greu și de neclintit. Se poticni, aplecându-se înainte, și reuși să evite în ultimul moment o cădere. Se redresă, își frecă fluierul piciorului înjurând și pipăi ceea ce-i stătea în cale. Drumul era blocat de un soi de bazin pentru lături, fixat de cărămizi. Îl ocoli cu grijă și își continuă înaintarea. Chițăitul șobolanilor se stinse, ca și cum rozătoarele ar fi fugit la apropierea lui.

Zidul din stânga se termină brusc, lăsându-l din nou pierdut în beznă.

Era o nebunie. Trebuia să chibzuiască mai bine.

Vizualiză în gând planul conacului. Dacă ținea cont de câte ori se răsucise și cotise de când plecase de la baza scărilor, avea impresia că spatele clădirii se afla în stânga lui.

În clipa când se întoarse, o văzu: o licărire cât un vârf de ac, în depărtare. Era cea mai vagă pată de lumină cu putință, o simplă subțiere a întunericului, dar el se îndreptă într-acolo cu setea de teren solid a omului care se înăcă. Părea să se retragă din fața lui pe măsură ce înainta, ca un miraj. Nivelul podelei coborî, apoi urcă din nou. Când ajunse în cele din urmă mai aproape văzu că lumina se afla la înălțimea ochilor: venea dinspre un set de panouri de afișaj, mici și verzi, fixate de un soi de termostat automat. Aruncau o lumină palidă într-o încăpere stranie: boltită, săpată în calcar lustruit, adăpostea o jumătate de duzină de cazane cu abur din alamă lucioasă și din cupru. Datau cel puțin de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea și fuseseră adaptate, adăugându-li-se sisteme de comandă cu termostat, cuplate prin mănunchiuri de cabluri colorate. Boilerele imense șuierau și huruiau încetișor, aproape ca și cum ar fi sforăit în ritmul casei adormite pe care o încălzeau.

Zgomotul lor fu acoperit de șobolanii care reîncepură să alerge și să chițăie.

Şi apoi, cât se putea de clar, se auzi tropăitul unui bocanc pe piatră.

Smithback se răsuci în loc.

– Cine-i acolo? se trezi întrebând, cu glasul reverberându-i de bolţi şi printre boilere.

Nici un răspuns.

– Cine-i acolo? repetă el, ceva mai tare.

Şi, în timp ce se retrăgea încet cu un pas, primi drept unic răspuns bubuiturile înfundate ale propriei inimi.

31

Margo termină corectura finală a ultimei pagini a articolului din *Museology* și împinse foile într-o parte. „Probabil că sunt singurul editor din țară care încă mai lucrează cu copii pe hârtie", își spuse. Se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat și se uită la ceas: fix două noaptea. Căscă, se întinse în scaunul vechi de stejar, care protestă scârțâind, și se ridică.

Birourile redacției erau amplasate într-un ansamblu de încăperi sufocante de la mansardă, înghesuite sub streașina aripii vestice. În timpul zilei, razele soarelui pătrundeau printr-o lucarnă murdară, dar aceasta nu era acum decât un dreptunghi de întuneric, iar singura lumină din încăpere izvora dintr-o veioză plăpândă, în stil victorian, care părea să crească din biroul vechi ca o ciupercă de fier.

Margo strecură foile corectate într-un plic și scrise un bilet pentru directorul de producție al revistei. Intenționa să le lase la tipografia muzeului, în drum spre ieșire. Revista urma să fie tipărită a doua zi, la prima de oră a dimineții, iar exemplarele de probă aveau să le fie înmânate, la ora prânzului, președintelui muzeului, secretarului științific, lui Menzies și celorlalți conducători de departamente.

Se cutremură fără să vrea, trecând printr-un moment de îndoială. Chiar era de datoria ei să lanseze o asemenea cruciadă? Îi plăcea să lucreze din nou la muzeu – putea să se vadă lucrând acolo, fericită, tot restul zilelor ei. De ce să strice totul?

Clătină din cap. Era deja prea târziu şi, pe lângă asta, era vorba de ceva care trebuia făcut. Având spatele asigurat de Menzies, se îndoia că va fi concediată.

Coborî treptele de metal şi intră pe coridorul imens de la etajul cinci, întins pe lungimea a patru cvartale, despre care se spunea că este cel mai lung coridor orizontal din întregul New York. Îl străbătu cu tocurile păcănind pe podeaua de marmură. În cele din urmă, se opri în faţa liftului şi apăsă pe buton. Ascensorul se puse în mişcare stârnind un huruit în măruntaiele clădirii. Uşile se deschiseră după un minut.

Margo intră şi apăsă butonul etajului doi, admirând în acest timp liftul cândva elegant, cu grilajul şi cu monturile din alamă din secolul al nouăsprezecelea şi cu lambriurile din arţar-ochi-de-păun, pe care scurgerea timpului şi uzura le umpluseră de zgârieturi. Cabina coborî scârţâind şi gemând, apoi se opri cu o hurducătură şi uşile de deschiseră din nou huruind. Margo trecu printr-o succesiune de săli vechi, familiare – Africa, Păsări Asiatice, Scoici, Pavilionul Trilobiţilor. Luminile din vitrine fuseseră stinse, aşa că la vederea lor, cu obiectele din interior cufundate în umbră, te treceau fiorii.

Rămase locului în semiîntuneric. Pentru o clipă, amintirile unei nopţi cumplite, de care o despărţeau şapte ani, ameninţară să se reîntoarcă. Le alungă şi mări pasul, până ce ajunse la uşa nemarcată a tipografiei. Strecură corecturile prin fantă, se răsuci pe călcâie şi făcu cale-ntoarsă, stârnind ecouri pe culoarele pustii.

În capul scărilor de la etajul doi se opri. Când stătuseră de vorbă, bătrânul indian tano îi spusese că, dacă trebuiau expuse, atunci era necesar ca măştile să fie plasate cu feţele în direcţiile corecte. Fiecare dintre ele era întruparea spiritului unui punct cardinal: în consecinţă, orientarea în direcţia respectivă avea o importanţă crucială. Orice alt aranjament ameninţa să transforme lumea într-un haos – sau cel puţin aşa credeau indienii tano. Mult mai probabil era să ameninţe cu declanşarea unei alte controverse şi asta îşi dorea Margo să evite, pentru că o neliniştea cel mai mult. Îi trimisese informaţia lui Ashton, dar custodele era extenuat şi iritat şi ea se îndoia într-o foarte mare măsură că o transpusese în practică.

În loc să coboare scările către intrarea de siguranță a angajaților, Margo o luă la stânga, îndreptându-se către expoziția „Imagini Sacre". Intrarea acesteia fusese concepută sub forma portalului unui mormânt hindus antic, în stilul khmer, cu buiandrugii din piatră sculptată înfățișând zei și demoni încleștați într-o luptă titanică. Personajele erau surprinse într-o mișcare frenetică: apsare[1] în zbor, reprezentări ale lui Shiva dansând, zei cu câte treizeci și două de brațe, alături de demoni scuipând foc și de cobre cu cap de om. Arăta destul de tulburător pentru ca s-o facă să se oprească, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să pună punct nopții petrecute în muzeu și să-și îndeplinească misiunea în dimineața următoare. Dar a doua zi în sală avea să domnească din nou haosul și Ashton avea să se afle acolo, punându-i bețe-n roate și – ca urmare a editorialului – poate chiar interzicându-i accesul.

Clătină din cap cu tristețe. Nu putea să se dea pur și simplu bătută în fața demonilor trecutului. Dacă pleca în momentul acela, spaimele ei aveau câștig de cauză.

Înaintă cu un pas și-și introduse cardul magnetic în cititorul de lângă ușă; urmă pocnetul ușor al oțelului bine uns din mecanismul de decuplare și lumina de siguranță căpătă culoarea verde. Împinse ușa și intră, închizând-o apoi cu grijă în urma ei și asigurându-se că LED-ul redevenise roșu.

Sala era tăcută și pustie, luminată discret de lămpi exterioare, vitrinele fiind întunecate. Ora două era prea târzie, chiar și pentru cel mai zelos custode. Aerul mirosea a cherestea proaspătă, a rumeguș și a clei. Marea majoritate a exponatelor se aflau la locurile lor, doar câteva nu fuseseră montate. Ici și colo se zărea câte un cărucior de transport încărcat cu obiecte încă neamplasate. Pe podea erau împrăștiate rumeguș, cherestea, bucăți de plexiglas și cabluri electrice. Margo se uită în jur, întrebându-se dacă inaugurarea expoziției peste trei zile era cu adevărat posibilă. Ridică din umeri, mulțumită fiindcă vernisajul era problema lui Ashton, nu a ei.

[1] Nimfe celeste din mitologia vedică (n.tr.)

În timp ce traversa prima încăpere, deveni din ce în ce mai curioasă, în ciuda sentimentului ei de neliniște. Ultima dată, când o căutase pe Nora, nu se ostenise să dea prea multă atenție obiectelor din jur. Chiar și așa, nefinisată, expoziția promitea să fie excepțional de dramatică. Încăperea reproducea camera mortuară a lui Nefertari, regina Egiptului antic, aflată în Valea Reginelor din Luxor. În loc să descrie mormântul nejefuit, proiectanții îl reconstruiseră așa cum arătase, probabil, imediat *după* jaf. Imensul sarcofag de granit fusese spart în mai multe bucăți și toate sicriele din interior fuseseră furate. Mumia zăcea într-o parte, cu o gaură căscată în piept, acolo unde o tăiaseră hoții ca să fure scarabeul din aur și lapis lazuli așezat lângă inimă, ca o promisiune a vieții eterne. Se opri să studieze mumia, protejată cu grijă de capacul de sticlă: era autentică. Conform etichetei, era mumia reginei însăși și fusese împrumutată din Egipt, de la Muzeul din Cairo.

Citi mai departe, uitându-și pe moment misiunea. Eticheta relata că mormântul fusese jefuit la scurt timp după înmormântare, chiar de către preoții însărcinați să-l păzească. Hoții se temuseră de puterea reginei moarte și încercaseră să i-o anihileze distrugând toate obiectele din mormânt, pentru a le lipsi de forța lor sacră. Ca urmare, ceea ce nu fusese furat era făcut bucăți și zăcea în dezordine pe podea.

Margo se ghemui, trecând pe sub o arcadă scundă de piatră, cu suprafețele întunecate pline de chipuri cioplite, și se pomeni dintr-odată sub pământ, în catacombele de sub Roma ale primilor creștini. Se afla într-un pasaj îngust, tăiat în piatră. Loculii și arcosoliumurile radiau către exterior în mai multe direcții și toate nișele din pereții erau ticsite de oase. O parte dintre aceste locașuri erau împodobite cu inscripții în latină, cioplite grosolan, alături de cruci dăltuite în piatră și de alte simboluri creștine sacre. Totul era de un naturalism tulburător, mergând până la reproducerea fidelă a șobolanilor care alergau printre schelete.

Ashton căutase senzaționalul, dar Margo trebuia să admită că rezultatul era eficient. Avea să atragă cu siguranță un număr mare de vizitatori.

Se grăbi să treacă într-un spațiu cu totul diferit, care descria ceremonia japoneză a ceaiului. Era o grădină bine îngrijită, cu plantele și cu aleile pietruite meticulos amplasate. Dincolo de ea se afla *sukira*,

camera ceaiului. După senzația de claustrofobie din catacombe, era o ușurare să pătrunzi în spațiul acela deschis și curat. Camera de ceai era întruchiparea purității și a calmului, cu lemnul ei lustruit, cu paravanele de hârtie, cu inserțiile de sidef, cu tatamiurile, cu accesoriile simple ale ceremoniei: ceainicul de fier, polonicul de bambus, șervetul de in. Chiar și așa, pustietatea locului, umbrele adânci și spațiile întunecoase începură s-o înfioare.

Era timpul să-și încheie misiunea și să plece.

Străbătu în grabă camera de ceai și pătrunse în adâncul expoziției pe un traseu șerpuitor, trecând pe lângă o suită eterogenă de exponate, printre care se numărau un wigwam funerar indian întunecat, o colibă plină cu picturi din nisip ale indienilor navajo și un ritual șamanic violent al populației chukchi din Siberia, în timpul căruia șamanul era efectiv înlănțuit de pământ, pentru ca demonii să nu-i poată fura sufletul.

Ajunse în sfârșit la cele patru măști ale Societății Kiva. Se aflau într-o vitrină de sticlă din centrul încăperii, montate pe vergele subțiri, fiecare cu fața într-o altă direcție. Pe pereții circulari fuseseră pictate reproduceri magnifice ale peisajelor din New Mexico, și fiecare mască era orientată către unul dintre cei patru munți sacri care înconjurau ținutul indienilor tano.

Margo le privi cuprinsă din nou de venerație și totodată de teamă față de forța lor. Erau uimitor de evocatoare, crunte, sălbatice și, în același timp, redând foarte bine chipurile omenești. Deși vechimea lor se apropia de opt sute de ani, aspectul abstract crea impresia că aparțineau epocii moderne. Erau cu adevărat niște capodopere.

Aruncă o privire asupra notițelor ei, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat plan al expoziției de pe perete, ca să se orienteze. Pe urmă ocoli vitrina din centru, verificând fiecare mască – și constată cu surprindere că erau realmente orientate în direcțiile corecte. În ciuda zbieretelor sale, Ashton înțelese totul foarte bine. De fapt, se văzu silită să recunoască, fără tragere de inimă, că realizase o expoziție remarcabilă.

Își îndesă notițele la loc în geantă. Liniștea și semiîntunericul începeau să-și facă efectul asupra ei. Se hotărî să vizite restul expoziției altă dată, în plină lumină a zilei, când sălile aveau să mișune de oameni.

Tocmai se întorsese cu spatele, pregătindu-se să se-ntoarcă pe același traseu, când auzi un păcănit sonor în încăperea alăturată, ca și cum ar fi căzut o scândură.

Tresări și bătăile propriei inimi începură brusc să-i răsune în urechi. Următorul minut se scurse fără să se mai audă vreun alt sunet.

Cu inima bătându-i din nou normal, Margo se apropie de arcadă și aruncă o privire în semiobscuritatea de dincolo de ea. Văzu reproducerea interiorului unei peșteri bântuite din Arizona, numită Casa Mâinilor, pictată de indienii anasazi cu o mie de ani în urmă. Dar încăperea era pustie, iar numeroase bucăți de cherestea care mai zăceau încă pe dușumea sugerau că o scândură sprijinită de ceva tocmai se prăbușise.

Respiră adânc. Liniștea apăsătoare și atmosfera fantomatică din expoziție reușiseră în cele din urmă s-o tulbure. Atât și nimic mai mult. „Nu te gândi la ceea ce s-a întâmplat înainte. Muzeul s-a schimbat între timp, s-a schimbat cu desăvârșire." Se afla, probabil, în cel mai sigur loc din întreg New Yorkul. După dezastrul petrecut cu șapte ani în urmă, sistemul de pază fusese modernizat de șase ori. Ultima versiune – încă în curs de finalizare – era cea mai bună cu putință. Nimeni nu putea intra în sală fără un card magnetic de acces, iar cititorul acestora înregistra atât identitatea fiecărei persoane, cât și ora intrării.

Făcu din nou stânga-mprejur, pregătindu-se să părăsească expoziția, în timp ce fredona în gând, ca măsură de protecție împotriva liniștii. Dar, chiar înainte de a traversa încăperea, se opri din nou la auzul unei scânduri trosnind – de data asta în compartimentul din fața ei.

– Alo? strigă, cu vocea nefiresc de sonoră în sala tăcută. E cineva acolo?

Nici un răspuns.

Decise că trebuia să fie paznicul care-și făcea rondul, împiedicându-se de scândurile răzlețe. Pe vremuri, paznicii care descoperiseră rezervoarele cu alcool etilic din Departamentul de Entomologie erau uneori găsiți beți în timpul nopții. „Presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată."

O porni din nou către ieșire, trecând grăbită printre exponatele întunecate, cu tocurile lovind dalele podelei cu un țac-țac liniștitor.

Cu un pocnet neașteptat, expoziția se cufundă în întuneric.

O clipă mai târziu se aprinseră luminile de avarie, șiruri de tuburi fluorescente fixate pe tavan, pâcânind și zumzăind în timp ce prindeau viață pe rând.

Margo încercă din nou să-și liniștească bătăile sălbatice ale inimii. Era o prostie. Nu i se întâmpla pentru prima oară să se afle în muzeu în momentul unei pene de curent, erau destul de dese în clădirea aceea veche. Nu avea nici un motiv de îngrijorare, absolut nici unul.

Abia dacă apucase să facă încă un pas când auzi din nou un zgomot, de data asta din încăperea pe care abia o părăsise. Păruse aproape deliberat – ca și cum cineva ar fi încercat intenționat s-o sperie.

– Cine-i acolo? întrebă ea răsucindu-se în loc, dintr-odată furioasă.

Dar sala din spatele ei – o criptă vopsită în stacojiu, împodobită cu accesoriile barbare ale unei liturghii negre – era pustie.

– Dacă e un soi de glumă, n-o apreciez.

Rămase în așteptare, încordată ca un arc, dar nu mai auzi nici un sunet.

Se întrebă dacă putea fi o simplă coincidență: o altă scândură căzând de una singură, expoziția regăsindu-și echilibrul după o zi de muncă febrilă. Își duse mâna în geantă, căutând pe pipăite un obiect pe care l-ar fi putut folosi ca armă. Nu avea nimic. În anii din urmă, după trauma produsă de crimele din muzeu și de urmările lor, se obișnuise să țină în geantă un pistol. Dar renunțase după ce plecase de la muzeu și se angajase la GeneDyne. Se certă fiindcă lăsase garda jos.

Apoi zări un cutter pe o masă de lucru din capătul opus al încăperii. Alergă spre el, îl înșfăcă și-și reluă drumul spre ieșire, întinzându-l cu agresivitate în fața ei.

Un alt trâncănit, mai puternic decât celelalte, zgomotul unui obiect aruncat.

Acum era sigură că în expoziție se mai afla cineva; cineva care se străduia s-o sperie. Era oare posibil să fie o persoană care dezaproba editorialul ei și care încerca s-o intimideze? Intenționa să afle de la serviciul de pază cine mai intrase în sală și să facă imediat un raport.

Începu să alerge. Trecuse prin camera de ceai japoneză și tocmai ajunsese în mormântul egiptean jefuit când se auzi limpede un alt pocnet. De data asta se stinseră luminile de avarie și sala fără ferestre se cufundă într-o beznă desăvârșită.

Se opri, aproape paralizată de o spaimă neașteptată și de un sentiment înfiorător de déjà-vu, în timp ce-și aducea aminte de un alt moment, dintr-o expoziție similară, organizată în același muzeu cu ani în urmă.

– Cine-i acolo? strigă.

– Nu sunt decât eu, răspunse o voce.

32

Smithback încremeni, cu toate simțurile în alertă. Se uită în stânga și în dreapta, încordându-și privirea în întunericul cenușiu. Dar nu se auzea nici un sunet, nici o siluetă nu se năpustea spre el, decupându-se din întuneric.

„Probabil nu e decât imaginația mea", își spuse. Locul ăla care-ți dădea fiori putea să bage-n sperieți pe oricine.

Indiferent cât de mult ar fi detestat să părăsească lumina palidă din camera boilerului, știa că era nevoit să plece. Trebuia să găsească rampa de încărcare și – tot atât de important – o ascunzătoare bună în apropierea ei. Dacă ultimele zece minute îi puteau oferi vreun indiciu, însemna că toate astea urmau să-i ia ceva timp.

Așteptă cinci minute bune, ascultând, asigurându-se că drumul era liber. Pe urmă se strecură înapoi, în încăperea imensă, făcu stânga-mprejur și se îndreptă către ceea ce credea că este spatele conacului. Lumina palidă dispăru și el își încetini din nou pasul, întinzându-și brațele în față și târându-și cu prudență tălpile, ca nu să se aleagă cumva cu o nouă lovitură în fluierul piciorului.

Se opri. Auzise un alt zgomot? Mai era cineva acolo, jos, împreună cu el?

Rămase locului, în așteptare, cu inima încă bătându-i stânjenitor în piept. Dar nu mai auzi nimic altceva decât chițăitul firav al șoarecilor și își continuă înaintarea înceată pe durata unui alt minut.

Palmele lui întâlniră pe neașteptate un alt perete: piatră aspră, alunecoasă din cauza umezelii. Urmărindu-l către dreapta, dădu de un altul, perpendicular pe el, și constată, pe pipăite, că în acesta din urmă era fixată o ușă de oțel. Își lăsă degetele să-i exploreze canaturile până când îi descoperiră mânerul. Îl înșfăcă și îl răsuci.

Dar nu reuși să-l clintească.

Respiră adânc și smuci cu toată puterea. Zadarnic: obiectul rămase nemișcat.

Înjură și o porni din nou de-a lungul peretelui, de data asta în direcția opusă. Zidul se termină după vreo douăzeci de pași și reîncepu să bâjbâie prin spațiul deschis, cu mâinile întinse. Trecu dincolo de un colț și se opri, cu inima în gât.

Înaintea lui, ceva strălucitor spulberă pe neașteptate bezna, conturând un cot al culoarului. Cineva tocmai aprinsese luminile, drept în fața lui. Sau fuseseră aprinse tot timpul?

Smithback încremeni, nehotărât. Era sigur că trebuia să se-ndrepte în direcția aceea, iar lumina era bine-venită. Dar oare acolo îl aștepta cineva?

Înaintă tiptil, menținându-se cât mai aproape de perete, și aruncă o privire după colț.

Coridorul din fața lui era luminat de un șir de becuri agățate de tavan. Erau puține, la mare distanță unul de altul și aruncau o lumină firavă, dar măcar putea să vadă pe unde mergea. Iar coridorul era pustiu, fapt care îl încântă cel mai mult. Nu aprinsese nimeni becurile, hotărî el – fuseseră așa tot timpul. Numai că nu le observase de la bun început. Sau poate fuseseră prea departe pentru ca lumina să răzbată până la el.

Înaintă încet pe culoarul cu pereți de piatră. Pe ambele laturi erau uși vechi, deschise, ca tot atâtea hăuri de beznă aproape impenetrabilă. Se opri să se uite în câteva. O pivniță de vinuri, cu șiruri de sticle și cu butoiașe grele, din stejar, acoperite cu pânze dense de păianjeni. Un depozit vechi, cu cartoteci vechi, de lemn, pline ochi cu acte îngălbenite. O sală de biliard, cu postavul de pe tăblie rupt și răsucit. Exact

ceea ce te-ai fi așteptat să găsești într-un conac de țară transformat în azil pentru țicniți bogați.

Își continuă drumul, recăpătându-și încrederea. Planul era bun. Subsolul nu putea să se-ntindă la nesfârșit. Trebuia să ajungă mai aproape de rampa de descărcare. Trebuia să...

Și atunci reveni senzația sâcâitoare că era urmărit, că acolo mai era cineva, care se străduia să-și mascheze zgomotul pașilor, lăsând să fie acoperit de al pașilor lui.

Se opri brusc. Nu putea fi sigur, dar avu impresia că auzise sunetul unei alte opriri, că în întunericul din spatele lui încremenise cineva cu piciorul în aer. Se răsuci. Pe coridorul din spatele lui sau cel puțin în zona luminată a acestuia, nu se zărea nici țipenie de om.

Își trecu limba peste buze.

– Pendergast? încercă el să spună, dar avea gâtlejul încleiat și uscat și limba nu voia să i se pună în mișcare.

Și, în adâncul ființei lui, știa că, dacă se afla cineva acolo, atunci nu era Pendergast; oh, Doamne, nu, nu era Pendergast...

Își reluă mersul, simțindu-și bătăile furioase ale inimii. Bălțile de lumină palidă încetară brusc să-i mai pară un noroc neprevăzut. Erau trădătoare, îl scoteau în evidență... Și căpătă brusc certitudinea cumplită că becurile fuseseră aprinse de cineva, tocmai din dorința de a-l vedea mai bine.

„Un criminal e pe urmele tale. Un ucigaș extrem de periculos, de o abilitate aproape supranaturală..."

Se opuse instinctului care-l îndemna s-o rupă la fugă. Panica nu era răspunsul potrivit. Trebuia să se gândească bine, luând în considerare totul. Trebuia să găsească un colț întunecos, un loc unde să se-ascundă. Dar mai întâi trebuia să fie sigur. Absolut sigur.

Trecu în grabă pe sub un alt bec, ajungând în intervalul întunecat de dincolo de el. Își încetini pașii, încercând să obțină o sincronizare perfectă. Apoi se încordă și se întoarse brusc.

În spatele lui, o siluetă neguroasă – mascată, bizar de înfofolită – se retrase din lumină în obscuritatea subsolului.

La vederea ei, așteptată dar cumplit de îngrozitoare, nervii încordați ai ziaristului cedară. Se întoarse și o luă la fugă ca un iepure speriat, parcurgând culoarul în goană, fără să se sinchisească de obstacolele care ar fi putut sta în calea salvării sale.

Sunetul tot mai apropiat al unor bocanci grei îl îndemnă să alerge mai repede.

Străbătu coridorul cu plămânii în flăcări, trecând dincolo de ultimul bec atârnat de tavan și reîntorcându-se în bezna nesfârșită, absolută, protectoare...

Și apoi ceva rece și de neclintit se repezi spre el, oprindu-l brusc. O durere sălbatică îi sfâșie capul și pieptul, iar în țeastă îi explodă o lumină albă; și, în timp ce își pierdea cunoștința, prăbușindu-se la pământ, ultima lui senzație fu strângerea ca de oțel a unei gheare ce i se încleștа de umăr.

33

– Cine?

Margo aproape ţipă, îndreptând cutterul în direcţia vocii şi mişcându-l în toate părţile.

– Cine-i acolo?

– Eu.

– Care „eu", şi ce naiba vrei?

– Sunt în căutarea unui bărbat onest... sau a unei femei, după caz.

Vocea era măruntă, de o acurateţe aproape efeminată.

– Nu te apropia de mine, strigă ea, agitând cutterul în întuneric.

Încercă să-şi liniştească bătăile inimii şi să se concentreze. Nu era vorba de un glumeţ: simţea, din instinct, că avea de-a face cu un tip periculos. Luminile de avarie aveau să se reaprindă în curând; trebuiau să se aprindă – funcţionau automat. Dar, pe măsură ce se scurgeau secundele, se simţea cuprinsă de o groază tot mai puternică. Oare individul întrerupsese lumina? Nu părea posibil. Ce se petrecea?

Străduindu-se să-şi păstreze controlul, începu să înainteze încet, cât mai silenţios cu putinţă, lăsându-şi tălpile să alunece pe podea şi păşind cu grijă peste obiectele pe care le întâlnea astfel, în timp ce împungea cu cutterul în diverse direcţii. Avea o vagă idee asupra locului unde se afla ieşirea şi, pe moment, bărbatul părea să păstreze tăcerea – poate tot atât de derutat de întuneric ca şi ea. Ajunse la peretele din faţă şi merse de-a lungul lui, pipăindu-l. Mâinile ei întâlniră apoi oţelul rece

al uşii. Inundată de un val de uşurare, bâjbâi în căutarea mânerului, găsi cititorul de carduri, îl scoase pe al ei din geantă şi îl strecură în locaş.

Nimic.

Senzaţia de uşurare îi dispăru la fel de repede cum apăruse, înlocuită de pulsaţiile violente ale unei spaime nedeslušite. *Bineînţeles*: încuietoarea magnetică nu funcţiona în lipsa curentului electric, care era întrerupt. Se strădui să deschidă uşa, zăngănind de mâner şi aruncându-se în ea cu toată greutatea, dar nu reuşi s-o clintească.

– Când se întrerupe curentul, spuse vocea subţire, sistemul de siguranţă încuie totul. N-ai cum să ieşi.

– Apropie-te de mine şi te tai! ţipă ea, răsucindu-se, lipindu-se cu spatele de uşă şi fluturându-şi cutterul în beznă.

– Nu cred că-ţi doreşti asta. Vederea sângelui mă face să leşin... să leşin de plăcere.

Cu o luciditate pe care i-o dădea spaima, Margo realiză că nu trebuia să-i mai răspundă. Era necesar să intre în ofensivă. Se strădui din răsputeri să-şi ţină respiraţia şi frica sub control. Trebuia să apeleze la ceva imprevizibil, să-l ia prin surprindere, să inverseze rolurile. Înaintă cu un pas, fără zgomot.

– Tu cum reacţionezi la vederea sângelui, Margo? se auzi o şoaptă blândă.

Ea avansă treptat în direcţia vocii.

– Sângele e o substanţă atât de stranie, nu crezi? Are o culoare perfectă, superbă, poartă în el o viaţă atât de fecundă, e ticsit de globule roşii şi albe, de anticorpi şi de hormoni. E un lichid viu. Continuă să trăiască până şi după ce se revarsă pe podeaua murdară a unui muzeu – cel puţin pentru o vreme.

Ea făcu încă un pas către voce. Acum era foarte aproape. Îşi adună curajul. Apoi se avântă cu disperare înainte, dintr-un singur salt, descriind cu cutterul un arc amplu; îl simţi întâlnind ceva şi sfâşiindu-l. Când sărea înapoi, auzi zgomotul unui pas împleticit şi un sunet înăbuşit, de surpriză.

Aşteptă, încordându-se în întuneric, cu speranţa că deschisese o arteră.

– Bravo, Margo, spuse vocea șoptită. Sunt impresionat. Ei, mi-ai distrus paltonul.

Ea începu să se rotească iarăși în jurul locului de unde venea glasul, cu intenția de a ataca a doua oară. Dacă reușea să-l rănească, să-i dea de lucru, putea câștiga destul timp ca să fugă înapoi, în expoziție, să pună o duzină de încăperi între ea și glasul malefic, fără trup, și el n-ar mai fi găsit-o niciodată în întuneric. Iar ea ar fi putut să aștepte până când își făceau paznicii următorul rond.

Auzi un chicotit gros, șuierător. Și individul părea să se rotească în jurul ei.

– Margo, Margo, Margo. Doar n-ai crezut cu adevărat c-o să mă poți tăia.

Ea fandă din nou, dar nu reuși decât să mătură aerul cu brațul.

– Bun, bun, făcu vocea, cu un alt chicotit sec.

Și chicotelile continuară, plutind în întuneric și rotindu-se încet.

– Pleacă sau te omor, spuse ea, surprinsă de calmul propriei voci.

– Ce curaj!

Margo își aruncă brusc geanta către glasul lui, o auzi lovindu-l și se repezi în urma ei, făcând o tăietură rapidă, care întâmpină o rezistență suficientă ca să indice că-și atinsese ținta.

– Hopa, un alt truc reușit. Ești mult mai periculoasă decât aș fi crezut. Și de data asta *chiar* m-ai tăiat.

Ea se întoarse s-o ia la fugă și mai degrabă simți decât auzi o mișcare bruscă; se aruncă într-o parte, dar bărbatul o înșfăcă de încheietura mâinii și – cu o răsucire cumplită, care îi frânse oasele – făcu cutterul să zboare cât colo. Margo țipă, zbătându-se în ciuda durerii groaznice care o săgeta, urcând în susul brațului. Bărbatul răsuci din nou și ea urlă, lovindu-l zdravăn cu piciorul și trăgându-i un pumn cu mâna liberă, dar el o trase mai aproape cu o mișcare bruscă, șocantă, și durerea din încheietura ruptă o aduse în pragul leșinului. Mâna lui îi strângea brațul ca o cătușă de fier, și se simți scăldată în respirația lui mirosind vag a pământ umed.

– M-ai tăiat, îl auzi șoptind.

O eliberă îmbrâncind-o cu putere și se retrase cu un pas. Ea căzu în genunchi, gata să-și piardă cunoștința din cauza șocului și a durerii, ținându-și încheietura strivită cât mai aproape de corp și străduindu-se să gândească, să-și dea seama în ce loc din întuneric căzuse cutterul.

– Cu toate că sunt un om crud, se auzi vocea, n-o să te las să suferi.

Urmă o altă mișcare rapidă, de parcă pe deasupra ei ar fi trecut în goană un liliac imens. Apoi simți arsura unei lovituri năucitoare în spate și se prăbuși cu fața în jos. În timp ce zăcea astfel, realiză, cu o stranie neîncredere, că el îi implântase în spate un cuțit; și că primise o lovitură mortală. Și totuși, își înfipse degetele în podea, încercând să se ridice, și puterea nealterată a propriei voinței o sălță în genunchi. Dar era zadarnic. Ceva cald i se prelingea în josul brațului, scurgându-se pe dale, și un alt soi de întuneric se năpusti asupra ei din toate părțile. Ultimul lucru pe care îl auzi, venind de la mare distanță, ca într-un vis, fu un chicotit sarcastic.

34

Laura Hayward străbătu în grabă Sala Mare, cu lumina dimineții pătrunzând în dungi paralele prin ferestrele înalte, cu rame de bronz. Trecea hotărâtă peste benzile de lumină, cu pași mari, de parcă mersul, ca act fizic în sine, ar fi pregătit-o cumva pentru ceea ce avea să urmeze. O însoțea Jack Manetti, șeful pazei muzeului, aproape alergând ca să țină pasul. Erau urmați de un grup tăcut, dar rapid, alcătuit din detectivi de la Brigada Omucideri a NYPD și din angajați ai Muzeului.

– Domnule Manetti, presupun că expoziția are un sistem de pază. Corect?

– Unul de ultimă oră. Tocmai finalizăm modernizarea generală.

– Modernizare? Sistemul de alarmă din expoziție nu era în funcțiune?

– Ba da. Avem dispozitive în fiecare zonă. Partea stranie e că nu s-a declanșat nici o alarmă.

– Atunci cum a intrat făptașul?

– În momentul de față n-avem idee. Am întocmit o listă cu toate persoanele care aveau acces în spațiul expoziției.

– Vreau să discut cu toate.

– Iată lista.

Manetti scoase din buzunarul hainei o foaie tipărită la imprimantă.

– Bună treabă.

Hayward o luă, îi aruncă o privire și i-o înmână unuia dintre detectivii din spatele ei.

– Vorbiți-mi despre sistem.

– Se bazează pe chei magnetice. Ține evidența tuturor persoanelor care intră și care ies după orele de program. Am și lista lor.

Îi întinse o altă hârtie.

Dădură colțul în Sala Viața oceanică. Hayward trecu pe lângă marea balenă albastră ce atârna amenințătoare de tavan fără să-i arunce nici măcar o privire.

– S-a raportat dispariția vreunei cartele de acces?

– Nu.

– Pot fi copiate?

– Mi s-a spus că e imposibil.

– Poate o fi împrumutat cineva una?

– E posibil, deși în momentul de față se știe unde se află toate, cu excepția celei care i-a aparținut victimei. O să fac cercetări în privința asta.

– Vom face și noi. Bineînțeles că făptașul ar putea fi un angajat al muzeului cu acces prioritar.

– Mă îndoiesc.

Hayward mormăi. Și ea se îndoia, dar niciodată nu puteai fi sigur – văzuse mai mulți țicniți autentici decât ar fi fost normal cutreierând prin clădirea aia veche. Ceruse să-i fie atribuit cazul imediat ce auzise despre el, deși era încă ocupată cu ancheta asasinării lui Duchamp. Avea o teorie – sau nu, mai degrabă o premoniție – care spunea că între cele două crime exista o legătură. Și, dacă nu se înșela, urma să repurteze un succes. Unul mare.

Trecură prin Sala Indienilor de pe Coasta Nord-vestică și se opriră în fața unui portal supradimensionat, care răspundea în expoziția „Imagini Sacre". Ușa era deschisă, dar blocată cu bandă de interzicere a accesului, de dincolo de care ajungeau la urechile lui Hayward murmurele echipei SOC, în acțiune la locul faptei.

– Tu, tu și tu – îi împunse pe rând cu degetul pe cei trei detectivi – veniți cu mine. Ceilalți rămân aici și țin curioșii la distanță. Domnule Manetti? Veniți și dumneavoastră.

– Și când sosește doctorul Collopy?

– Ăsta e un loc al faptei. Nu poate intra. Îmi pare rău.

Manetti nici măcar nu încercă să obiecteze. Avea fața albă ca varul și era cât se poate de evident că n-avusese timp pentru cafeaua de dimineață.

Ea se aplecă, trecu pe sub banda întinsă de poliție, dădu din cap către sergentul de pază și semnă în foaia de pe clipboardul lui. După care intră în foaierul expoziției, mergând acum mai încet, cu mult mai multă prudență. Echipa SOC și tehnicienii criminaliști lămuriseră deja problema intrărilor și a ieșirilor, dar era întotdeauna bine să privești totul cu un ochi atent.

Grupul restrâns înaintă șerpuind prin prima încăpere, pe lângă exponatele aproape finalizate, păși peste o bucată stranie de lemn și pătrunse în cea de-a doua sală: locul propriu-zis al faptei. Un contur trasat cu cretă delimita locul unde căzuse victima. Era mult sânge. Fotograful SOC surprinsese deja tot ce era necesar pentru descrierea cazului și aștepta orice solicitări speciale din partea lui Hayward, în calitate de ofițer investigator. Doi membri ai echipei erau încă în patru labe, înarmați cu pensete.

Hayward trecu în revistă scena aproape cu furie, lăsându-și privirea să se plimbe asupra bălții de sânge din centru, a stropilor împroșcați, a urmelor însângerate de pași, a tuturor petelor. Făcu un semn către Hank Barris, conducătorul echipei SOC. Acesta se ridică în picioare, lăsă penseta deoparte și se apropie.

– Ce harababură nenorocită, spuse ea.

– Paramedicii s-au ocupat o vreme de victimă.

– Arma crimei?

– Un cuțit. A ajuns la spital, cu victima. Știți, nu poate fi scos...

– Știu, se răsti Hayward.

– Ați văzut cum arăta inițial locul?

– Nu. Când am ajuns, medicii de la Ambulanță îl răvășiseră deja.

– Identitatea victimei?

– Eu unul n-o știu, cel puțin deocamdată. Aș putea suna la spital.

– Există martori care au văzut cum arăta inițial totul?

Barris dădu din cap.

– Unul singur. Un tehnician pe nume Ebderby. Larry Enderby.

Hayward se întoarse.

– Aduceți-l înăuntru.

– Aici?

– Așa am spus.

Se lăsă liniștea în timp ce Hayward se uita în jur, cu trupul complet neclintit, ochii ei negri fiind singurul lucru în mișcare. Studie cu atenție petele de sânge, făcând estimări aproximative în privința traiectoriilor, vitezei și punctului de plecare al stropilor. În mintea ei începu să se contureze încet un tablou general al crimei.

– Căpitane? Domnul Enderby așteaptă.

Ea se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat surprinzător de tânăr și de plin de coșuri, cu părul negru, al cărui trup slăbănog nu părea să cântărească mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Un tricou, o șapcă purtând sigla echipei Mets[1], pusă cu cozorocul la spate și o pereche de blugi mizerabili completau tabloul.

La început crezu că ghetele lui cu carâmb înalt fuseseră vopsite în roșu, dar asta numai până ce le văzu de aproape.

Un polițist îl invită să înainteze.

– Dumneavoastră ați găsit victima?

– Da, doamnă... adică... doamnă polițist.

Tânărul era deja năucit.

– Îmi puteți spune „căpitane", zise ea, cu blândețe. Cu ce vă ocupați în muzeu, domnule Enderby?

– Sunt tehnician de sistem, gradul unu.

– Ce făceați aici, în sală, la ora trei noaptea?

Vocea lui era deja pițigăiată și tremurătoare, gata să se frângă. „Morții sunt de obicei descoperiți de cei mai timizi dintre vii." Hayward își aduse aminte de gluma profesorului de psihologie judiciară de la Universitatea din New York. Înghiți în sec și se strădui să i se adreseze tânărului cu un glas cât mai plin de înțelegere. Nu dorea să-i provoace o cădere nervoasă.

– Verificam instalarea noului sistem de alarmă.

[1] Echipă profesionistă de baseball din NewYork (n.tr.)

– Înțeleg. Era activat, funcționa în sala asta?

– În cea mai mare parte. Rulam niște programe de actualizare și a apărut o defecțiune. Șeful meu...

– Cum se numește?

– Walt Smith.

– Continuați.

– Șeful meu m-a trimis jos, să văd dacă nu se-ntrerupsese cumva curentul electric.

– Și era întrerupt?

– Da. Era. Cineva tăiase un cablu de alimentare.

Hayward aruncă o privire spre Barris.

– Știm asta, căpitane. S-ar părea că făptașul a tăiat cablul ca să se stingă luminile de avarie, ceea ce i-a permis să atragă mai ușor victima într-o ambuscadă.

– Ce e cu acest nou sistem de pază? întrebă ea, întorcându-se din nou spre Enderby.

– Păi, e stratificat și redundant. Există senzori de mișcare, fluxuri video live, rețea de raze laser în infraroșu, senzori de vibrație și senzori de presiune atmosferică.

– Sună impresionant.

– Chiar așa și este. În ultimele șase luni, muzeul și-a modernizat pe rând sistemul de pază din toate sălile, a adoptat cea mai recentă versiune disponibilă.

– Ce presupune asta?

Enderby respiră adânc.

– Interfață de contact cu firma de pază, reconfigurarea programelor de monitorizare, rularea unui test, lucruri de genul ăsta. Respectăm un orar strict, în baza unui ceas atomic, conectat prin satelit. Și totul se întâmplă noaptea, când e închis muzeul.

– Înțeleg. Deci ați coborât aici ca să vedeți dac-a intervenit o pană de curent și ați găsit cadavrul.

– Exact.

– Domnule Enderby, ați putea să-mi descrieți poziția exactă în care zăcea victima, în raport cu ceea ce vedeți acum aici?

– Păi... trupul... trupul era căzut exact așa cum arată conturul, cu un braț în afară, după cum se vede. Avea un cuțit cu mânerul de fildeș înfipt în șale, până la plăsele.

– L-ați atins sau ați încercat să-l scoateți?

– Nu.

Hayward dădu din cap.

– Palma dreaptă a victimei era deschisă sau închisă?

– Ah, am impresia că era deschisă.

Enderby înghiți în sec, dureros.

– Aveți răbdare cu mine, domnule Enderby. Victima a fost deplasată înainte de sosirea fotografului, așa că nu ne putem baza decât pe amintirile dumneavoastră.

El își șterse fruntea cu dosul mâinii.

– Laba piciorului stâng: îndreptată spre interior sau spre exterior?

– Spre exterior.

– Și a piciorului drept?

– Spre interior.

– Sunteți sigur?

– Nu cred c-o să uit vreodată. Corpul părea ușor răsucit.

– Cum adică?

– Zăcea cu fața în jos, dar avea picioarele aproape încrucișate.

Se părea că, vorbind, Enderby începea să-și vină în fire. Se dovedea un martor util.

– Și sângele de pe ghetele dumneavoastră? Cum s-au murdărit?

El și le privi făcând ochii mari.

– Oh. M-am... m-am repezit, încercând să dau primul ajutor.

Tânărul crescu în ochii lui Hayward.

– Descrieți mișcările dumneavoastră.

– Să vedem... Stăteam acolo când am văzut victima. M-am oprit, apoi m-am apropiat în fugă. Am îngenuncheat și i-am căutat pulsul, și bănuiesc că atunci am... călcat în sânge. Am avut sânge și pe mâini, dar m-am spălat.

Hayward dădu din cap, completând reconstituirea pe care și-o imaginase cu faptele abia aflate.

– Avea puls?

– Nu cred. Eram foarte agitat, mi-a fost greu să-mi dau seama. De fapt, nici nu știu prea bine cum se ia pulsul. Mai întâi am sunat paza...

– De pe un telefon fix?

– Da, e unul după colț. Pe urmă am încercat să-i fac respirație gură la gură, iar în mai puțin de un minut a sosit un paznic.

– Numele lui?

– Roscoe Wall.

Hayward îi făcu semn unuia dintre detectivi să noteze.

– Pe urmă au apărut paramedicii. Pur și simplu m-au dat la o parte.

Hayward dădu din cap.

– Domnule Enderby, vă rog să vă retrageți câteva minute în compania detectivului Hardcastle, fiindcă s-ar putea să mai am câteva întrebări.

Ea se duse în prima încăpere a expoziției, se uită în jur și se întoarse încet înapoi. Deși fusese răscolit, stratul subțire de rumeguș de pe dușumea păstra urmele unei lupte. Se aplecă să examineze micile jeturi de sânge. O analiză mentală a stropilor o ajută să înțeleagă ce se petrecuse. Victima fusese încolțită în prima sală. Poate că ucigașul o urmărise încă din capătul opus al expoziției – i se spusese că în spate exista o ușă, însă aceasta fusese găsită închisă și încuiată. După toate aparențele, cei doi se ocoliseră o vreme unul pe altul. Pe urmă criminalul înșfăcase victima și o răsucise într-o parte; o lovise cu cuțitul în timp ce făcea o mișcare rapidă în lateral...

Închise ochii o clipă, vizualizând coregrafia ucigașului.

Pe urmă îi deschise, concentrându-și privirea asupra unei pete minuscule din lateral, pe care o observase încă de când trecuse prima oară prin încăpere. Se apropie și rămase locului, privind în jos cu atenție: era o picătură de sânge de mărimea unei monede de zece cenți și părea să fi căzut vertical, dintr-o sursă neclintită și de la o înălțime de un metru și jumătate.

O arătă cu degetul.

– Frank, vreau ca picătura asta să fie prelevată în întregime, cu scândura din dușumea cu tot. După ce va fi fotografiată mai întâi la

fața locului. Vreau analiza ADN-ului și să fie gata *ieri*. Să fie căutat în toate bazele de date.

– Bineînțeles, căpitane.

Ea se uită din nou în jur, cu privirea alunecându-i pe o tangentă la conturul trasat cu cretă, trecând prin pata de sânge izolată și oprindu-se pe peretele din partea opusă. Acolo văzu o tăietură largă în plinta nouă, din lemn, a podelei. Ochii i se îngustară brusc.

– Și, Frank?

Bărbatul își ridică ochii spre ea.

– Cred că s-ar putea să găsești arma victimei în spatele vitrinei de acolo.

El se ridică, se apropie, aruncă o privire.

– Să fiu al naibii.

– Ce e? întrebă Hayward.

– Un cutter.

– Sânge?

– Nu, din câte văd eu.

– Ia-l și fă-i toate analizele posibile. Și compară-le cu ale petei de sânge pe care-ai extras-o. O să găsești ceva, pariez pe asta până la ultimul dolar.

În timp ce stătea acolo, cumva nedorind să-și ia ochii de la locul faptei, îi veni o altă idee.

– Aduceți-l pe Enderby înapoi.

O clipă mai târziu, detectivul Hardcastle se întoarse, cu Enderby pe urmele lui.

– Spuneați că i-ați făcut victimei respirație gură la gură?

– Da, căpitane.

– Atunci presupun că l-ați recunoscut pe bărbatul respectiv.

– E o femeie. Da, am recunoscut-o.

– Cum se numea?

– Margo Green.

Hayward înțepeni, de parcă ar fi luat poziția de drepți.

– Margo Green?

– Da. Am înțeles c-a mai lucrat aici, ca doctorandă. Oricum, se întorsese ca redactor-șef la...

Vocea i se pierdu în zgomotul de fond. Hayward nu-l mai asculta. Gândul i se dusese cu șase ani înapoi, la crimele de la metrou și la faimoasa răzmeriță din Central Park, de pe vremea când ea însăși era un simplu sergent în poliția rutieră, și la acea Margo Green pe care o cunoscuse atunci – tânără, energică, extrem de curajoasă, riscându-și viața și ajutându-i să rezolve cazul.

În ce lume de rahat trăiau.

35

Smithback stătea, posomorât, în același scaun pe care se așezase cu o zi înainte, având o senzație neplăcută de déjà-vu. În șemineul ornamentat din marmură părea să pâlpâie același foc, împrăștiind în aer o aromă firavă de lemn de mesteacăn ars, pereții erau împodobiți cu aceleași gravuri cu subiecte din lumea sportului și prin ferestrele boltite se zărea același peisaj acoperit de zăpadă.

Încă și mai rău, în spatele biroului imens stătea același director, cu același zâmbet plin de compasiune și de bunăvoință pe fața bine rasă. Tratamentul pe care i-l oferea ziaristului era o privire încărcat de reproșuri. Capul lui Smithback continua să zvâcnească dureros după ce se izbise de un zid de beton în vreme ce alerga prin beznă, și el se simțea profund umilit fiindcă intrase în panică la auzul pașilor unui simplu infirmier. Dar se simțea și ca un dobitoc veritabil fiindcă-și imaginase că putea înfrânge sistemul de pază printr-o acțiune atât de stângace. Nu reușise decât să confirme convingerea directorului, care îl credea țicnit.

– Ei, ei, Edward, spuse doctorul Tisander. Azi-noapte ai întreprins o adevărată escapadă. Îmi cer scuze dacă ai tras o spaimă din cauza infirmierului Montanrey. Sper că ai fost mulțumit de îngrijirile care ți s-au acordat la cabinetul nostru medical.

Smithback îi ignoră întrebarea condescendentă.

– Vreau să știu un singur lucru, de ce s-a furișat așa în apropierea mea? Puteam să-mi găsesc moartea.

– Izbindu-te de un zid? E *greu* de crezut. Un alt zâmbet binevoitor. Deși ai avut noroc că nu te-ai ales cu o comoție.

Smithback nu-i răspunse. Pansamentul de la tâmplă îl incomoda, tensionându-se la fiecare mișcare a maxilarului.

– *Sunt* surprins de comportamentul tău, Edward. Credeam că-ți explicasem deja: simplu fapt că sistemul nostru de pază nu e la vedere nu înseamnă că nu există. Ăsta e însuși scopul instituției noastre. Aici paza nu iese în evidență, pentru ca oaspeții noștri să nu se simtă stânjeniți.

Cuvântul „oaspeți" îl irita pe Smithback. Erau internați, atât și nimic mai mult.

– Ți-am monitorizat deplasarea nocturnă cu ajutorul razelor infraroșii pe care le-ai întrerupt și al senzorilor de mișcare pe lângă care ai trecut. Infirmierul Montaney a fost trimis să te urmărească, fără să te inoportuneze, abia după ce-ai ajuns la subsol. Presupun că ți-ai imaginat c-ai putea fugi cu unul dintre camioanele care fac aprovizionarea; de obicei, toți încep cu o asemenea încercare.

Smithback simți nevoia să sară la bunul doctor și să-l strângă de gât. „Toți? Eu nu sunt nebun, idiotule!" Dar se abținu. Acum înțelegea în ce cerc vicios intrase: cu cât susținea mai mult că nu era țicnit, cu atât se enerva mai tare, convingându-l pe director într-o tot mai mare măsură de contrariul afirmațiilor sale.

– Nu vreau decât să aflu cât e necesar să mai stau aici, spuse el.

– Asta rămâne de văzut. Trebuie să spun că această tentativă de evadare nu mă face să cred c-o să ne părăsești prea curând. Demonstrează că opui rezistență, că nu vrei să te lași ajutat. Iar noi nu te putem ajuta dacă nu cooperezi, domnule Jones. Și nu te putem elibera înainte de a te ajuta. Așa cum îmi place să spun, tu însuți ai rolul cel mai important în cadrul propriului tratament.

Smithback își strânse pumnii, făcând un efort suprem ca să nu răspundă.

– Trebuie să-ți trag atenția, Edward, că o altă tentativă de evadare va avea drept consecințe anumite schimbări, care s-ar putea să nu-ți fie pe plac, în ceea ce privește aranjamentele tale domestice. Sfatul meu e

să-ți accepți situația și să colaborezi cu noi. Am sesizat, încă de la început, o rezistență pasiv-agresivă neobișnuit de mare din partea ta.

„Fiindcă mintea mea e la fel de sănătoasă ca a ta." Smithback înghiți în sec, apoi încercă să-și mobilizeze toate forțele ca să schițeze un zâmbet supus. Dacă voia să fugă trebuia s-o facă într-un mod mult mai inteligent, măcar atâta lucru era clar.

– Da, domnule doctor Tisander. Înțeleg.

– Bun, bun! Acum facem progrese.

Trebuia să existe o cale de ieșire. De vreme ce însuși contele de Monte Cristo reușise să evadeze din Castelul d'If, și William Smithback putea să scape din conacul River Oaks.

– Domnule doctor Tisander, ce trebuie să fac ca să pot pleca de-aici?

– Să cooperezi. Să ne lași să te-ajutăm. Du-te la toate ședințele de terapie, concentrează-ți toate energiile ca să te simți mai bine, ia-ți singur angajamentul că vei coopera cu personalul și cu infirmierii. Nu poți pleca de aici decât intrând în posesia unui document de externare purtând semnătura mea.

– Numai așa?

– Exact. Eu iau decizia finală, bazându-mă, firește, pe un expert medical și, dacă e necesar, pe un consilier juridic.

Smithback se uită la el.

– Juridic?

– Psihiatria are doi stăpâni: medicina și legea.

– Nu înțeleg.

Era evident că Tisander ajunsese la subiectul său preferat. Vocea lui căpătă un ton pontifical.

– Da, Edward, trebuie să ținem cont atât de aspectele legale, cât și de cele medicale. Să luăm ca exemplu cazul tău. Familia ta, care te iubește și-și face griji pentru binele tău, ni te-a încredințat nouă. E vorba atât de o procedură medicală, cât și de una juridică. Când te hotărăști să privezi pe cineva de libertate faci un pas serios și procedura corespunzătoare trebuie respectată cu o scrupulozitate desăvârșită.

– Scuzați-mă... ați spus *familia* mea?

– Întocmai. Cine altcineva ar fi putut să ni te încredințeze, Edward?

– Îmi cunoașteți familia?

– L-am întâlnit pe tatăl tău, domnul Jack Jones. Un bărbat cu adevărat extraordinar. Nu vrem decât să facem ceea ce e spre binele tău, Edward.

– Cum arată?

Chipul lui Tisander fu traversat de o expresie plină de uimire și Smithback se blestemă fiindcă pusese o întrebare atât de evident nebunească.

– Voiam să-ntreb când l-ați văzut.

– Când te-a adus aici. A semnat toate hârtiile necesare.

„Pendergast, își spuse Smithback. Lua-l-ar naiba."

Tisander se ridică și îi întinse mâna.

– Ei, Edward, mai e și altceva?

Smithback profită de ocazie. În minte îi încolțise o idee.

– Da, un singur lucru.

Tisander înălță din sprâncene, cu același zâmbet condescendent.

– Aici există o bibliotecă, nu-i așa?

– Firește. E dincolo de sala de biliard.

– Vă mulțumesc.

În timp ce ieșea, Smithback îl întrezări pe Tisander instalându-se la biroul său enorm, cu picioarele în formă de gheare, și netezindu-și cravata, fără să-și fi șters de pe față zâmbetul de satisfacție.

36

Lumina apoasă a iernii pălea deasupra fluviului când ajunse D'Agosta în fața ușii vechi de pe Hudson Street. Se opri o clipă și respiră de câteva ori adânc, străduindu-se să-și păstreze stăpânirea de sine. Respectase întocmai indicațiile complicate din scrisoarea lui Pendergast. Agentul se mutase iarăși – părea hotărât să se mențină cu un pas înaintea lui Diogenes – și D'Agosta se întrebă, cu o curiozitate sumbră, ce deghizare își mai alesese.

În final, după ce se calmă și aruncă o ultimă privire în jur, asigurându-se că nu-l urmărea nimeni, ciocăni în ușă de șapte ori și așteptă. O clipă mai târziu, îi deschise un bărbat care, după aspect, părea o epavă, ajunsă în ultimul stadiu al dependenței de droguri. D'Agosta știa că era Pendergast, dar se simțea uluit – încă o dată – de eficiența deghizării.

Agentul îl pofti să intre fără să scoată nici un cuvânt, încuie în urma lui ușa cu un lacăt și în conduse în josul unei scări umede, până într-o cameră urât mirositoare din subsol, pe care o umpleau un boiler imens și țevile sistemului de încălzire. O cutie de carton de mari dimensiuni, cu un morman de pături murdare, o ladă mare de plastic pentru cutii de lapte, în care se găseau o lumânare și câteva vase și un teanc ordonat de conserve completau tabloul.

Pendergast îndepărtă cu un șut o zdreanță de pe podea, scoțând la vedere un iMac G5 cu conexiune wireless la internet, realizată prin intermediul unui Bluetooth. Alături se afla un teanc de hârtii ce păreau să fi fost foarte des răsfoite: dosarul fotocopiat furat de D'Agosta de la

sediul central al poliției, alături de alte rapoarte extrase, presupuse el, din dosarul întocmit de poliție în cazul otrăvirii lui Hamilton. Era evident că Pendergast studia totul cu mare atenție.

– Eu... D' Agosta nu prea știa cum să înceapă. Furia puse din nou stăpânire pe el. Nemernicul. Câinele. Doamne, s-o ucidă pe Margo...

Amuți. Cuvintele nu reușeau să-i exprime furia și tulburarea. Nu-i venea să creadă. Nu știuse că Margo se reîntorsese la New York și cu atât mai puțin că lucra la muzeu, dar o cunoscuse bine cu câțiva ani în urmă. Se ocupaseră împreună de crimele din muzeu și de la metrou. Fusese o femeie curajoasă, descurcăreață, inteligentă. Nu merita să moară astfel: hăituită și ucisă în sala întunecată a unei expoziții.

Pendergast lovea tastele laptopului în tăcere. Dar avea fața scăldată în sudoare și D' Agosta își dădea seama că nu juca teatru. Avea și el aceleași sentimente.

– Diogenes a mințit când a spus că următoarea victimă va fi Smithback, zise D' Agosta.

Pendergast întinse mâna fără să-și ridice privirea, scoase din cutie o pungă de plastic în care se aflau o carte de tarot și un bilet și i-o dădu lui D' Agosta.

El privi cartea. Înfățișa un turn înalt, din cărămizi portocalii, lovit de un mănunchi de fulgere. Era în flăcări și de pe crenelurile lui cădeau siluete minuscule către iarba aflată departe, jos. D' Agosta își concentră apoi atenția asupra biletului.

Ave, frater!

Când ți-am spus eu ție vreodată adevărul? Era de presupus că, după toți acești ani, știi că sunt un mincinos abil. În timp ce erai ocupat să-l ascunzi pe fanfaronul de Smithback – și în cazul ăsta trebuie să-ți laud inteligența, fiindcă nu l-am găsit încă – am fost liber să pun la cale uciderea lui Margo Green. Care, apropo, s-a luptat cu mult curaj.

N-am fost extrem de ingenios?

Îți spun un secret, frate: azi sunt dispus să fac confesiuni. Așa că voi dezvălui numele următoarei mele victime: locotenentul Vincent D' Agosta.

Ce zici, e amuzant? Oare spun adevărul? Oare mint din nou?
Ce enigmă delicioasă pentru tine, iubitul meu frate.
Nu-ți spun *adieu*, ci *au revoir*.
Diogenes

D' Agosta îi înapoie biletul lui Pendergast. Avea o senzație stranie în vintre. Nu era teamă – nu, nicidecum teamă – ci un val proaspăt de ură. Tremura de ură.

– Adu-l pe nemernic încoace, zise el.

– Stai jos, Vincent. Avem foarte puțin timp la dispoziție.

Era primul lucru pe care-l spunea Pendergast și D' Agosta fu redus la tăcere de seriozitatea profundă din vocea lui. Se așeză încet pe o ladă.

– Ce e cu cartea de tarot? întrebă.

– E Turnul, din varianta *El Gran Tarot Esotérico*. Se zice că prevestește distrugerea, momentul unor schimbări neașteptate.

– Nu mai spune.

– Mi-am petrecut toată ziua întocmind lista posibilelor victime și făcând aranjamente pentru protecția lor. Am fost nevoit să solicit realmente toate favorurile care mi se datorează, ceea ce va avea drept efect colateral nefericit spulberarea acoperirii mele. Toți cei cu care am tratat mi-au promis că nu vor dezvălui nimic nimănui, dar până la urmă se va afla că trăiesc, nu mai e decât o chestiune de timp. Vincent, aruncă o privire pe lista asta.

D' Agosta se aplecă și se uită la documentul de pe ecran. Conținea o mulțime de nume pe care le recunoscu, alături de altele, care nu-i spuneau nimic.

– Mai știi și alte persoane pe care crezi c-ar fi cazul să le trec aici?

Locotenentul se holbă la listă.

– Hayward.

Gândul la ea îi trimise un junghi în stomac.

– Hayward e singura persoană pe care sunt singur că nu și-o va alege Diogenes drept țintă. Din motive pe care încă nu ți le pot explica.

– Dar...

D'Agosta ezită. Pendergast ținea extrem de mult la intimitatea lui și se întrebă cum avea să reacționeze auzind un *anumit* nume.

– Viola Maskelene?

– M-am gândit foarte mult la ea, răspunse Pendergast, cu voce scăzută. Se uită în jos, la mâinile lui albe. E încă pe insula Capraia, care reprezintă o fortăreață ideală pentru ea, din multe puncte de vedere. E aproape imposibil să ajungi acolo, e necesară o călătorie de mai multe zile. Nu există decât un singur port, de dimensiuni reduse, și un străin – indiferent cum s-ar deghiza – ar fi remarcat cât ai clipi. Diogenes e aici, în New York. Nu poate ajunge repede la ea și nu va acționa niciodată printr-un intermediar. Și, în ultimul rând – vocea îi scăzu – Diogenes nu are de unde să știe că sunt... interesat de ea. Singurul om din lume care știe asta ești tu. Pentru Diogenes, ea e pur și simplu o persoană căreia i-am pus la un moment dat niște întrebări despre o vioară. Pe de altă parte, dacă întreprind ceva ca s-o protejez, îi voi atrage atenția lui Diogenes.

– Îmi dau seama.

– Prin urmare, în cazul ei, am decis să las lucrurile așa cum sunt.

Își descleștă mâinile.

– Am luat măsuri pentru protecția altora, indiferent dacă le place sau nu. Și cu asta ajungem la cea mai dificilă întrebare. Ce facem cu tine, Vincent?

– N-am de gând să m-ascund. Așa cum spuneam, adu-l încoace. Eu o să fiu momeala. Mai bine mor, decât să fug ca un câine de asasinul lui Margo.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Îți asumi un risc enorm – știi asta.

– Cu siguranță. Sunt pregătit.

– Te cred. Atacul asupra lui Margo a avut drept model uciderea uneia dintre mătușile mele, o fată bătrână înjunghiată în spate cu cuțit pentru hârtie cu mâner de sidef. Încă mai e posibil să existe, la fața locului, indicii care să ne conducă la Diogenes – în privința asta o să am nevoie de ajutorul tău. Când o să afle poliția că sunt încă în viață o să apară o problemă serioasă.

– Cum adică?

Pendergast clătină din cap.

– O să-nțelegi la momentul potrivit. Bineînțeles că depinde numai de tine să decizi cât timp vrei să-mi rămâi alături. La un moment dat, am intenția să iau legea în mâinile mele. Nu l-aș încredința niciodată pe Diogenes sistemului de justiție criminală.

D'Agosta dădu scurt din cap.

– Merg cu tine până la capăt.

– Abia de-acum începe partea cea mai rea. Pentru mine, dar mai ales pentru tine.

– Ticălosul a ucis-o pe Margo. Asta pune punct oricărei discuții.

Pendergast îi puse mâna pe umăr.

– Ești un om bun, Vincent. Unul dintre cei mai buni.

D'Agosta nu răspunse. Căuta sensul cuvintelor enigmatice rostite de Pendergast.

– Am făcut aranjamente pentru ca toate persoanele care ar putea fi ținte pentru Diogenes să se-ascundă. Asta e prima etapă. Și ne aduce în etapa a doua: oprirea ucigașului. Planul meu inițial a dat greș cu desăvârșire. Știi cum se spune: „Când pierzi, nu pierde și lecția". Din lecția asta am învățat că nu-mi pot înfrânge fratele de unul singur. Am presupus că eu îl cunosc cel mai bine, că pot prezice care va fi următoarea lui mișcare, că având destule dovezi îl pot opri eu însumi. S-a dovedit că m-am înșelat – am făcut o greșeală catastrofală. Am nevoie de ajutor.

– Mă ai pe mine.

– Da, și-ți sunt recunoscător. Dar ajutorul la care mă refeream e de alt gen. *Profesional.*

– Cum adică?

– Eu sunt prea apropiat de Diogenes. Nu sunt obiectiv, nu sunt calm – mai ales acum. Am învățat, într-un mod foarte dur, că nu-mi înțeleg fratele, că nu l-am înțeles niciodată. Am nevoie de un expert în analiză comportamentală, care să creeze un profil psihologic al fratelui meu. O să fie o sarcină extraordinar de dificilă, fiindcă e un individ unic din punct de vedere psihologic.

– Cunosc o mulțime de specialiști în materie de analiză comportamentală excelenți.

– N-o poate face pur și simplu oricine. Am nevoie de un specialist cu adevărat excepțional. Se întoarse și începu să scrie un bilet. Du-te la casa de pe Riverside Drive și dă-i asta omului meu, Proctor, care i-o va da lui Constance. Dacă există o astfel de persoană, ea o s-o găsească.

D'Agosta luă hârtia, o împături și și-o puse în buzunar.

– Aproape că nu mai avem timp: până pe 28 ianuarie n-au mai rămas decât două zile.

– Acum ai idee care-i semnificația acestei date?

– N-am. În afară de faptul că va reprezenta punctul culminant al acțiunilor criminale ale fratelui meu.

– De unde știi că n-a mințit și în privința datei?

Pendergast tăcu o clipă.

– Nu știu. Dar instinctul îmi spune că e adevărat. Și, pe moment, instinctul e tot ce mi-a mai rămas.

37

În adâncurile bibliotecii Promoția 1945 din Academia Phillips Exeter, Whit DeWinter III se aplecă deasupra manualului său de calcul diferențial, în greutate de șapte kilograme. Se holba la o formulă alcătuită în totalitate din litere grecești, încercând s-o înregistreze în mintea lui tulbure. Examenul de la jumătatea trimestrului începea peste mai puțin de o oră și el nu reușise să memoreze nici măcar jumătate din formulele de care avea nevoie. Își dorea al naibii de mult să le fi învățat cu o noapte înainte, în loc să fi stat până târziu, fumând marijuana cu prietena lui, Jennifer. În momentul respectiv, ideea i se păruse bună... Stupid, de-a dreptul stupid. Dacă nu lua testul, B-ul care reprezenta media lui la matematică avea să se transforme în C și el avea să meargă la Universitatea din Massachusetts în loc s-ajungă la Yale, atât și nimic mai mult. N-avea să fie niciodată student la medicină, n-avea să-și găsească niciodată o slujbă decentă, avea s-o sfârșească trăind o viață mizerabilă într-o căsuță din Medford, cu o vacă de nevastă și cu o droaie de copiii puși pe urlat...

Respiră adânc și se afundă din nou în studiul tomului, numai pentru ca să i se spulbere concentrarea la auzul vocii care se ridica dintr-un cubicul alăturat. Whit își îndreptă spatele. Recunoscu glasul: era al fetei sarcastice din clasa lui de literatură engleză, ciudata aia cu păr retro, violet... Corrie. Corrie Swanson.

– Care-i problema ta? Nu vezi că eu învăț aici?

Vocea reverberă, sonoră, de-a lungul zidurilor lucioase ale curții interioare din Biblioteca Academiei.

Whit se încordă, dar nu reuși să deslușească răspunsul murmurat cu voce calmă.

– Australia? Ești *țicnit?* veni replica, pe un ton ridicat. Sunt în mijlocul examenelor de la jumătatea trimestrului! Ce-i în capul tău, ești un soi de pervers?

Dinspre studenții care învățau alături se auzi de două ori câte un „ssst". Whit trase cu ochiul pe deasupra peretelui despărțitor, încântat de diversiune. Zări un bărbat într-un costum de culoare închisă, aplecat peste un cubicul aflat la câteva zeci de metri distanță.

– *El* ți-a spus asta? Da, exact, ia să vedem o legitimație.

Un alt răspuns murmurat.

– Bine, hei, te cred, și sunt cu totul pentru o vacanță pe plajă. Dar chiar în momentul ăsta? Cred că *glumești.*

Alte replici. Alte *ssst*-uri.

– Bine, bine. Tot ce pot spune e că, dac-o să pic la biologie, o să fie vina lui Pendergast.

Auzi scârțâitul unui scaun și o văzu pe Corrie Swanson ridicându-se din cubicul și urmându-l pe bărbatul în costum. Tipul părea de la Serviciile Secrete, cu haina încheiată la toți nasturii, maxilar pătrățos, ochelari negri. Se întrebă în ce soi de belea intrase Corrie.

O privi trecând pe lângă el, cu fundulețul ei cochet unduind ademenitor sub rochia neagră, subțire, de care atârnau bucăți zornăitoare de metal, cu părul violet căzându-i în josul spatelui într-o cascadă abundentă și devenind treptat aproape negru la vârfuri. La naiba, era atrăgătoare, atâta timp cât nu încercai s-o duci acasă, la tata. Bătrânul l-ar fi ucis dac-ar fi aflat că se-ntâlnea cu o asemenea fată.

Whit își îndreptă ochii obosiți către formula de calcul a razei de curbură pentru o funcție cu două variabile, dar continua să i se pară scrisă în grecește. Literalmente. Blestemăția avea atât de multe litere unduite și răsucite încât, din câte știa el, ar fi putut să fie primul vers din *Iliada.*

Gemu din nou. Viaţa lui era pe punctul să se încheie. Şi totul numai din cauza lui Jennifer şi a narghilelei ei magice...

Peste casa din şindrilă de la intersecţia Church Street cu Sycamore Terrace din River Pointe, o suburbie liniştită a Clevelandului, căzuse o ninsoare uşoară. Străzile albite erau largi şi tăcute, iar felinarele aruncau bălţi de lumină galbenă de-a curmezişul peisajului nocturn. Fluieratul îndepărtat al unui tren adăuga o notă de melancolie cartierului liniştit.

În spatele jaluzelelor lăsate ale ferestrei din frontonul de la etajul întâi se mişcă o umbră – o siluetă într-un scaun cu rotile – abia conturându-se pe fundalul luminii de un albastru catifelat care izvora din adâncurile casei. Se foia încoace şi încolo, într-o mişcare silenţioasă, preocupată de îndeplinirea unei îndatoriri necunoscute. În interiorul camerei se înălţau, din podea până-n tavan, rafturi din metal, ticsite cu echipamente electronice: monitoare, procesoare, imprimante, terabaiţi de hard disk-uri, unităţi pentru capturarea imaginilor de pe ecranele computerelor de la distanţă, scanere de interceptare a convorbirilor de pe telefoanele celulare, routere wireless, dispozitive NAS şi sniffere pentru Internet. Aerul mirosea a aparatură electronică încinsă şi a mentol.

Silueta din scaunul cu rotile se îndrepta când într-o parte, când într-alta, folosindu-se de o singură mână îmbătrânită ca să tasteze, să apese un buton sau altul, să rotească pe rând cadranele şi s-apese pe keypad-uri. Unităţile erau deconectate pe rând de la sursele de curent electric, erau închise. Luminile se stingeau una câte una, conexiunile LAN şi broadband se întrerupeau, ecranele se înnegreau, hard disk-urile îşi încetau rotirea, LED-urile clipeau, stingându-se şi ele. Bărbatul cunoscut în comunitatea subterană a hackerilor sub unicul nume de Mime se închidea în faţa lumii.

Ultima lumină care se stinse – un ecran LCD mare, plat – cufundă încăperea în întuneric.

Când termină, Mime se odihni, trăgându-şi răsuflarea în întunericul cu care nu era obişnuit. Se rupsese cu totul de lumea exterioară.

Știa că, odată ce ieșise astfel din circuit, nu i se mai putea da de urmă. Însă informațiile care-i parveniseră prin intermediul bărbatului cunoscut drept Pendergast, unul dintre singurii doi oameni din lume în care avea implicit încredere, îl împiedicau se simtă în largul lui.

Mime nu se mai deconectase de mulți ani de la imensele fluxuri de informații revărsate, ca un ocean invizibil, asupra casei sale. Avea o senzație de frig, de singurătate.

Rămase nemișcat, meditând. Peste un minut, avea să pună în funcțiune un cu totul alt set de sistem de control și în încăpere aveau să se aprindă alte lumini: ale unei baterii de monitoare ale camerelor video și ale indicatoarelor luminoase incluse în sistemul de pază instalat în afara și în interiorul casei. Era o măsură de protecție pusă la punct cu mai mulți ani în urmă, dar la care nu avusese niciodată nevoie să apeleze. Până atunci.

Mime respiră adânc în întuneric și – pentru prima oară în viața lui – i se făcu frică.

Proctor încuie cu grijă ușa conacului cu ferestrele bătute în scânduri de la numărul 891 de pe Riverside Drive, se uită în jur, apoi se strecură în automobilul Hummer care îl aștepta. Casa era închisă ermetic, orice breșă potențială și orice punct de intrare fiind blocate cu mare grijă. Constance se afla tot înăuntru, ascunzându-se în spațiile secrete care o adăpostiseră în trecut și care nu-i erau cunoscute nici lui – și nici măcar lui Pendergast. Avea provizii, un telefon celular pentru urgențe, medicamente: tot ce îi era necesar.

Proctor se desprinse de bordură accelerând, vira manevrând cu grijă imensul vehicul blindat cu delicatețe și se îndreptă spre sud, pe Riverside Drive. Contrar obiceiului, se uită în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu era cumva urmărit. Nu remarcă nici un indiciu care să-i sugereze asta, dar – după cum știa foarte bine – lipsa indiciilor că ar fi urmărit nu era un indiciu al lipsei urmăritorilor.

Odată ajuns la intersecția dintre 95th și Riverside, încetini când trecu prin dreptul unui coș de gunoi plin până la refuz; aruncă în el, din mers, o pungă cu cartofi prăjiți franțuzești plini de grăsime de la

McDonald's, congelați, acoperiți aproape în întregime cu un strat de ketchup solidificat. Pe urmă acceleră, urcând panta către West Side Highway, de unde o luă spre nord, respectând limita de viteză și uitându-se des în oglinda retrovizoare. Își continuă drumul pe Riverdale și pe Yonkers, către Saw Mill River Parkway, apoi intră pe Taconic, apoi pe I-49, și apoi pe I-87 și pe Northway. Avea să conducă toată noaptea și o mare parte a dimineții următoare până la o anumită cabană de dimensiuni modeste de pe malul unui anumit lac mic, aflat la treizeci și ceva de kilometri nord de St. Armand l'Eglise, Quebec.

Aruncă o privire în dreapta lui, către pușca AR-15 de pe scaunul de alături, încărcată la capacitatea maximă cu cartușe NATO de 5,6 milimetri. Aproape că spera să fie urmărit. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-i dea tipului o lecție pe care să n-o uite până la sfârșitul zilelor sale – care n-avea să fie în nici un caz prea departe, nicidecum prea departe.

Când se crăpa de zi și deasupra fluviului Hudson se ivea lumina murdară a zorilor, iar un vânt de gheață biciuia bucăți de ziare pe străzile pustii, un vagabond singuratic care-și târșea picioarele pe Riverside Drive se opri în fața unui coș de gunoi plin până la refuz și începu să-l scotocească. Scoase cu un mormăit de satisfacție o pungă cu cartofi prăjiți franțuzești de la McDonald's, pe jumătate înghețați. În timp ce și-i îndesa lacom în gură, mâna lui stângă sustrase cu dexteritate o bucățică de hârtie ascunsă în fundul pungii, o hârtiuță pe care se înșirau câteva rânduri frumos caligrafiate, cu un scris de modă veche:

> În lume există un singur om care corespunde cerințelor tale speciale:
> Eli Grinn de la Effective Engineering Solution[1]
> Little West Street, Greewich Village, New York

[1] Soluții Inginerești Eficiente

38

O lună strălucitoare, imensă și de un alb intens, poleia cu o sclipire ca de aur întinderea vastă a mării, aflată departe, jos. Uitându-se pe fereastra ei, Viola Maskelene vedea o dâră lungă și albă, ca un creion culcat pe apa strălucitoare, având în vârf un pachebot imens, care, privit de la zece mii de metri înălțime, părea un vaporaș de jucărie. Era *Queen Mary*, se gândi ea, mergând de la Southhampton către New York.

Îl privi îndelung, simțindu-se pătrunsă de vraja lui, imaginându-și miile de oameni aflați acolo, jos, pe nava aceea uriașă din mijlocul oceanului, mâncând, bând, dansând, făcând dragoste – o lume întreagă pe un vas atât de mic încât avea impresia că l-ar fi putut ține în palmă. Îl urmări până când dispăru dincolo de orizontul îndepărtat. Era ciudat că, deși călătorise cu avionul de cel puțin o mie de ori, zborul continua să fie pentru ea o experiență atât de interesantă. Aruncă o privire către bărbatul din partea cealaltă a culoarului dintre scaune, care moțăia deasupra unui exemplar din *Financial Times*, fără să se fi uitat nici măcar o singură dată pe fereastră. Era ceva care depășea puterea ei de înțelegere.

Se lăsă pe spătarul scaunului, întrebându-se cu ce și-ar fi putut umple timpul în continuare. Începuse călătoria din Italia, schimbase avionul la Londra, așa că își citise deja cartea și răsfoise revista de duzină primită în avion. Cabina de la clasa întâi era aproape goală și, fiind aproape două noaptea, ora Londrei, puținii pasageri care o împărțeau adormiseră. Stewardesa era numai la dispoziția ei. Îi prinse privirea.

– Vă pot fi de folos, lady Maskelene?

Ea clipi auzindu-şi titlul nobiliar. De ce părea să i-l ştie toată lumea?

– Şampanie. Şi, dacă nu vă deranjează, vă rog, nu-mi mai spuneţi lady Maskelene. Mă face să mă simt ca o cotoroanţă. Spuneţi-mi în schimb Viola.

– Îmi cer scuze. Vă aduc imediat şampania.

– Mulţumesc foarte mult.

În timp ce aştepta, Viola îşi scotoci geanta şi scoase scrisoarea pe care o primise la adresa ei din Italia, de pe insula Capraia, cu trei zile înainte. Se cunoştea deja că fusese despăturită şi împăturită de prea multe ori, dar ea o mai citi, totuşi, încă o dată.

Iubita mea Viola,

Această scrisoare te va şoca, fără îndoială, fapt pentru care îmi cer scuze. Mă aflu în aceeaşi poziţie ca Mark Twain, când s-a văzut nevoit să-i anunţe pe ziarişti că ştirile despre moartea lui erau cu mult exagerate. Sunt bine sănătos, dar am fost nevoit să mă ascund fiindcă mă ocup de un caz extraordinar de delicat. Acest lucru, suprapus peste anumite evenimente recente din Toscana, despre care ai auzit cu siguranţă, le-a creat prietenilor şi colegilor mei nefericita impresie că aş fi murit. Pentru o vreme, mi-a fost de folos să nu le-o corectez. Dar sunt viu, Viola, cu toate că am avut parte de o experienţă care m-a adus atât de aproape de moarte cât poate ajunge o fiinţă omenească.

Iar experienţa aceea cumplită e motivul pentru care îţi scriu acum. În acele ore groaznice în care m-am aflat în preajma morţii mi-am dat seama cât de scurtă e viaţa, cât de fragilă, şi am înţeles că nimeni nu trebuie să piardă rarele ocazii în care poate fi fericit. Când s-a ivit în calea noastră această şansă, pe insula Capraia, cu puţin timp înainte de experienţa despre care vorbesc, am fost luat prin surprindere – ceea ce, dacă mă ierţi că spun asta, ţi s-a întâmplat şi ţie. Între noi s-a petrecut ceva. Mi-ai făcut o impresie de neşters şi nutresc speranţa că eu ţi-am făcut o impresie similară. De aceea aş vrea să te invit să stai cu mine la New York timp de zece zile, ca să ne putem cunoaşte mai bine unul pe altul. Şi să

vedem, ca urmare, dacă impresia aceea este la fel de nepieritoare și de favorabilă precum o cred eu, cu tărie.

Cuvintele o făcură pe Viola să zâmbească; exprimarea de modă veche, oarecum stângace, părea să i se potrivească atât de bine lui Pendergast, încât aproape că-i auzea vocea. Dar scrisoarea era cu adevărat extraordinară, deosebită de oricare alta pe care o mai primise vreodată. Fusese abordată de mulți bărbați, în multe moduri, dar niciodată astfel. „Între noi s-a petrecut ceva." Era adevărat. Chiar și așa, cele mai multe femei ar fi fost surprinse, sau chiar șocate, dacă ar fi primit o asemenea invitație. Chiar și numai după o singură întâlnire, Aloysius ajunsese cumva să o cunoască destul de bine ca să-și dea seama că asta nu i-ar fi displăcut. Dimpotrivă...

Se concentră din nou asupra scrisorii.

Dacă accepți această invitație indiscutabil nonconformistă, te rog aranjează lucrurile astfel încât să poți sosi pe data de 27 ianuarie, cu zborul 822 al companiei British Airways, de la Gatwich la Kennedy. Nu spune nimănui că vii. O să-ți explic când o să ne vedem, acum e suficient să menționez că, dacă se află despre vizita ta, s-ar putea chiar să-mi fie pusă viața în pericol.

Când vei sosi pe aeroportul Kennedy, scumpul meu frate, Diogenes, te va aștepta la preluarea bagajelor.

Diogenes. Se surprinse zâmbind, aducându-și aminte cum îi povestise Aloysius, pe Capraia, despre numele bizare din familia lui. Nu glumise – cine altcineva și-ar fi botezat vreodată copilul Diogenes?

O să-l recunoști imediat, fiindcă semănăm foarte bine – cu excepția faptului că el poartă o barbă frumos tunsă. Cea mai ciudată parte a înfățișării lui e faptul că, datorită unui accident din copilărie, are ochii de două culori diferite: unul căprui și celălalt de un albastru lăptos. Nu va purta nici o pancartă și firește că el nu știe cum arăți, așa că va trebui să-l descoperi. Nu te-aș încredința nimănui altcuiva în afară de fratele meu, care e de o discreție desăvârșită.

Diogenes te va conduce la casa mea de țară din Long Island, un orășel din Gardiners Bay, unde te voi aștepta. Asta ne va permite să petrecem mai multe zile unul în compania altuia. Casa e bine utilată, dar rustică, și oferă o vedere splendidă a insulei Shelter, din fața golfului. Bineînțeles că vei avea propriul apartament și vom adopta un comportament decent – firește, în afara cazului în care circumstanțele ne vor impune contrariul.

Fraza îi smulse Violei un chicotit sonor. Era un tip de modă veche și totuși iată-l făcându-i o propunere care nu era nici măcar subtilă – dar i-o făcea cu bun-gust și cu cel mai sec simț al umorului.

Cazul de care mă ocup se va încheia la trei zile după sosirea ta. Atunci vom ieși la suprafață și-mi voi face din nou apariția în lumea celor vii cu tine (sper) la brațul meu. Înainte de reîntoarcerea ta la Capraia ne vom bucura de o săptămână minunată în lumea teatrului, a muzicii, a artei și explorând gastronomic New Yorkul.

Viola, te implor încă o dată, nu vorbi cu nimeni despre asta. Te rog, răspunde-mi printr-un mesaj de modă veche, o telegramă la adresa:

A. Pendleton
15 Glover' s Box Road
The Springs, NY 10511

și semnează „Anna Livia Plurabelle"

Dacă-mi vei accepta invitația, mă vei face foarte fericit. Știu că nu sunt foarte iscusit când e vorba de fraze sentimentale, cu înfloriturі – ăsta e stilul meu și păstrez alte demonstrații de afecțiune pentru momentele când vom fi împreună.

Cu toată sinceritatea,
Aloysius

Viola nu reuși nici acum să-și rețină un zâmbet. Aproape că-l putea auzi pe Pendergast, cu mina lui elegantă, dar mai degrabă severă, rostind fiecare frază. Anna Livia Plurabelle[1], într-adevăr; îi plăcea să constate că Pendergast nu era mai presus de inserarea unei aluzii literare, și încă a uneia atât de ezoterice, de rafinate. Era atât de fermecător; Viola se simțea palpitând vag la gândul revederii. Iar umbra firavă a pericolului sugerat de scrisoare făcea pur și simplu aventura mai picantă. Nu putu să nu reflecteze din nou la ciudățenia faptului că îl cunoștea atât de bine, deși nu petrecuseră decât o singură după-amiază împreună. Până atunci nu crezuse niciodată în prostiile acelea despre sufletele pereche, despre dragostea la prima vedere, despre jumătatea hărăzită din ceruri. Dar cumva...

Împături scrisoarea și scoase o altă foaie de hârtie. Era o telegramă, în care scria, simplu:

> Sunt încântat că vii! Fratele meu mi-a confirmat c-o să te-aștepte. Știu că mă pot baza pe discreția ta. Cu drag, A.X.L.P.

Puse cu mare grijă ambele mesaje înapoi, în geantă, și sorbi din șampanie, cu gândurile întorcându-i-se la întâlnirea de pe Capraia. Își aduse aminte cum, în timp ce săpa via, văzuse un bărbat în costum negru, care venea spre ea pășind cu delicatețe printre bulgării de pământ, însoțit de un polițist american în civil. Priveliștea era atât de bizară încât aproape că izbucnise în râs. O strigaseră, luând-o drept o țărancă angajată la podgorie. Apoi ajunseseră mai aproape și ea văzuse pentru prima oară frumusețea stranie a chipului lui Pendergast. Sentimentul ciudat, apărut pe neașteptate, nu semănase cu nimic din tot ce i se mai întâmplase vreodată. Și reușise să citească pe fața lui că trăia aceeași experiență, deși se străduia s-o ascundă. Fusese o vizită scurtă – stătuseră de vorbă o oră, la un pahar de vin alb, pe terasa ei cu vedere spre mare – dar mintea ei se reîntorsese iarăși și iarăși la după-amiaza aceea, ca și cum s-ar fi întâmplat un eveniment spectaculos.

[1] Personaj din *Veghea lui Finnegan*, de James Joyce (n.tr.)

Şi urmase a doua vizită – D'Agosta singur, palid şi supărat, şi vestea înspăimântătoare despre moartea lui Pendergast. Abia în momentul acela îngrozitor înţelesese cât de mult îşi dorise să-l revadă pe agentul FBI – şi cu câtă siguranţă simţise, într-un anume fel, că avea să joace un rol important în tot restul vieţii ei.

Avusese o zi cumplită. Şi cât de încântată se simţise după ce primise scrisoarea lui.

Zâmbi la gândul că avea să-l revadă. Îi plăceau aventurile amoroase. Nu se ferise niciodată să accepte o provocare. Firea ei impulsivă o vârâse uneori în buclucuri, dar îi oferise, în acelaşi timp, o existenţă fascinantă, plină de culoare, pe care n-ar fi schimbat-o cu nimic altceva. Invitaţia misterioasă părea desprinsă din romanele de dragoste pe care obişnuia să le devoreze în primii ani ai adolescenţei. Un weekend într-o casă de ţară ascunsă în Long Island, alături de un bărbat care o fascina ca nimeni altul, urmată de o săptămână în vârtejul ameţitor din New York. Cum ar fi putut refuza? Era sigură că n-avea să fie nevoită să se culce cu el – era tipul gentlemanului desăvârşit – deşi simplul gând era urmat de un fior electrizant, care-o făcea să roşească...

Îşi termină şampania, excelentă, ca întotdeauna la clasa întâi, unde prefera să călătorească. Uneori se simţea vinovată pentru asta – părea o atitudine elitistă – dar, în cazul unui zbor transatlantic, era mult mai confortabil. Se obişnuise cu lipsa confortului în numeroşii ani pe care şi-i petrecuse făcând săpături în mormintele egiptene, dar nu fusese niciodată de părere că ar fi avut vreun rost să se priveze de confort numai de dragul de a o face.

Se uită la ceas. Urma să aterizeze pe aeroportul Kennedy peste exact patru ore.

Avea să fie cu siguranţă interesant să-l întâlnească pe fratele lui Pendergast – pe acest Diogenes. Puteai spune foarte multe despre un om după ce îi cunoşteai fratele.

39

D'Agosta urmări silueta jalnică a lui Pendergast în timp ce agentul își târșâia picioarele, dând colțul de pe Ninth Avenue, ca să intre pe Little West 12th Street. Era nouă seara și dinspre fluviul Hudson sufla un vânt aspru. Vechiul cartier al măcelăriilor - turtit ca un sandvici și transformat într-un culoar îngust între Chelsea de sud și partea de nord a Greenwich Village - se schimbase în timpul absenței lui D'Agosta. Printre sediile distribuitorilor de carne angro și măcelăriile care-o vindeau consumatorilor răsăriseră restaurante la modă, buticuri și firme bazate pe tehnologii recente. Părea un loc al naibii de potrivit pentru practicarea meseriei de psiholog criminalist.

La jumătatea cvartalului, Pendergast se opri în fața unui depozit imens, cu unsprezece etaje, care cunoscuse și zile mai bune. Scurgerea vremii opacizase sticla ferestrelor cu armătură din oțel și etajele de jos erau acoperite cu o crustă de funingine. Nu exista nici un fel de indiciu, nici un nume, nimic care să anunțe existența sediului unei companii, cu excepția firmei uzate, pictate direct pe cărămida veche a zidului, pe care scria: *Price & Price Pork Packing Inc*[1]. Sub ea se aflau o intrare supradimensionată, destinată camioanelor de marfă, acum închisă și blocată și, alături, o ușă mai mică, prevăzută cu o sonerie fără nici o plăcuță identificatoare. Pendergast își ridică degetul spre ea și apăsă.

---

[1] Price & Price - Ambalare Carne de Porc

– Da? răspunse imediat o voce din difuzorul alăturat.

Pendergast murmură ceva, apoi se auzi zgomotul mecanismului electronic de descuiere a uşii. Aceasta se deschise, dezvăluind un spaţiu mic şi alb, gol cu excepţia unei camere minuscule de luat vederi, montate în partea de sus a peretelui din fund. Uşa se închise în spatele lor cu un pocnet anemic. Rămaseră acolo, cu faţa spre cameră, timp de treizeci de secunde. Pe urmă, o uşă aproape invizibilă, plasată în acelaşi perete, glisă într-o parte. Pendergast şi D'Agosta străbătură un coridor alb, apoi intrară într-o încăpere slab luminată – o încăpere uimitoare.

Podelele etajelor inferioare ale depozitului fuseseră înlăturate, lăsând în urmă o carcasă care includea şase niveluri. În faţa lor, suprafaţa întinsă a nivelului principal era un labirint de vitrine şi console, aparate voluminoase de cercetare ştiinţifică, computere, machete alambicate şi diorame, toate în semiîntuneric. Atenţia lui D'Agosta fu atrasă de o masă imensă pe care se afla ceea ce părea să fie o machetă a fundului mării de undeva, din jurul Antarcticei, secţionată pentru a evidenţia straturile geologice de dedesubt, alături de ceva care crea impresia unui soi de vulcan bizar. Mai erau şi alte machete complicate, inclusiv aceea a unei nave maritime, ticsite cu mini-submarine robotizate cu aspect misterios, cu echipamente ştiinţifice şi cu armament.

Din întuneric se desprinse o voce:

– Bine aţi venit.

D'Agosta se întoarse spre partea umbrită a încăperii şi văzu o siluetă într-un scaun cu rotile, apropiindu-se printre două şiruri de mese lungi: un bărbat cu părul castaniu tuns scurt şi cu buze subţiri deasupra maxilarului pătrăţos. Purta un costum modest, dar bine croit, şi îşi dirija scaunul manevrând un mic joystick cu degete ascunse într-o mănuşă neagră. Locotenentul îşi dădu seama că avea probabil un ochi de sticlă, pentru că nu emitea nici una dintre licăririle feroce ale perechii sale. O cicatrice purpurie îi cobora pe obrazul drept, de la linia părului până la maxilar, creând iluzia unei răni primite într-un duel.

– Sunt Eli Glinn, spuse, cu voce gravă, blândă şi neutră. Dumneavoastră trebuie să fiţi locotenentul D'Agosta şi agentul special Pendergast.

Își opri scaunul cu rotile și le întinse mâna. Bine ați venit la Effective Engineering Solutions.

Îl urmară printre mese și pe lângă o seră de dimensiuni reduse, cu lămpi fluorescente pâlpâind fantomatic, și se urcară într-un lift care-i lăsă pe o pasarelă amplasată la înălțimea etajului trei. În timp ce o străbătea mergând în urma scaunului cu rotile, D'Agosta se simți cuprins de îndoială. Effective Engineering Solutions? Domnul – nu doctorul – Eli Glinn? Se întrebă dacă nu cumva în ciuda mult lăudatului ei talent de cercetătoare, Constance Greene nu făcuse cumva o greșeală. Tipul nu semăna cu nici unul dintre psihologii specializată în analiză comportamentală pe care-i văzuse vreodată – și avusese de-a face cu destul de mulți.

Glinn aruncă o privire peste umăr, studiind uniforma lui D'Agosta cu ochiul său teafăr.

– Vă puteți închide stația radio și telefonul celular, domnule locotenent. În clădirea asta blocăm toate semnalele wireless și toate frecvențele radio.

Îi conduse într-o mică sală de ședințe cu mobilier din lemn lustruit, închise ușa și le făcu semn să se așeze. El se îndreptă spre o masă izolată din capătul opus al încăperii, unde golul dintre scaunele Herman Miller de culoarea cărbunelui îi era evident rezervat. Pe masă, chiar în fața lui, se afla un plic subțire; în rest, suprafața imaculată era goală. Se lăsă pe spătarul scaunului și îi fixă pe cei doi cu o privire pătrunzătoare.

– Cererea dumneavoastră e neobișnuită, spuse el.

– Am o problemă neobișnuită, răspunse Pendergast.

Glinn îl măsură din ochi, de sus până jos.

– Deghizarea dumneavoastră e foarte reușită, domnule Pendergast.

– Într-adevăr.

Glinn își îndoi degetele.

– Spuneți-mi care e natura problemei dumneavoastră.

Pendergast aruncă o privire în jur.

– Spuneți-mi care e natura companiei dumneavoastră. Întreb pentru că toate acestea – arătă cu un gest prin încăpere – nu seamănă cu biroul unui specialist în analiză comportamentală.

Trăsăturile bărbatului se destinseră încet într-un zâmbet lipsit de veselie, deformându-i și împurpurându-i cicatricea.

– Întrebarea e justificată. Effective Engineering Solution se ocupă de rezolvarea unor probleme inginerești unice și analizează eșecurile.

– Ce gen de probleme inginerești?

– Modul de neutralizare a unui reactor nuclear subteran dintr-un anumit stat din Orientul Mijlociu care nu respectă convențiile internaționale și îl folosește pentru producerea armelor de distrugere în masă. Analiza dispariției subite și misterioase a unui satelit secret, în valoare de un miliard de dolari.

Zvâcni dintr-un deget, un gest mărunt de o surprinzătoare forță, pentru că până atunci stătuse complet nemișcat.

– Sper că mă-nțelegeți dacă nu intru în detalii. Vedeți, domnule Pendergast, „analiza eșecurilor" este o altă față a monedei inginerești; e arta înțelegerii modului în care se fac greșelile, putând astfel să le previi înainte de a se petrece. Sau să înțelegi, după eșec, ce anume l-a provocat. Din păcate, al doilea caz e mai frecvent decât primul.

– Eu totuși nu pricep, spuse D'Agosta. Ce legătură are analiza eșecurilor cu profilul psihologic al unui criminal?

– Ajung și la asta, domnule locotenent. Analiza eșecurilor începe cu întocmirea unui profil psihologic. EES și-a dat cu multă vreme în urmă seama că adevărata cheie a înțelegerii eșecurilor este înțelegerea exactă a modului în care greșesc ființele umane. Ceea ce e totuna cu a înțelege în ce mod iau oamenii deciziile. Aveam nevoie de *putere predictivă* – de o metodă de prezicere a modului în care va acționa o anumită persoană într-o anumită situație. Așa că am creat un sistem puternic, brevetat, de realizare a profilurilor psihologice. Rulează, în mod curent, pe un supercomputer alimentat din rețea, un terminal conectat la un IMB eServer. Facem profiluri psihologice mai bune decât oricine altcineva din întreaga lume. Și n-o spun ca să-mi fac publicitate. E un simplu fapt.

Pendergast își înclină fruntea.

– Extrem de interesant. Cum se face că n-am auzit niciodată de dumneavoastră?

– De obicei nu dorim să ne facem cunoscuți – adică nu în afara unui mic cerc de clienți.

– Înainte de a începe, vreau să primesc asigurări în ceea ce privește discreția.

– Domnule Pendergast, EES garantează două lucruri. Primul e discreția deplină. Iar al doilea e succesul. Acum spuneți-mi vă rog care e problema dumneavoastră.

– Ținta este un bărbat pe nume Diogenes Pendergast – fratele meu. A dispărut cu mai bine de două decenii în urmă, după ce a reușit să-și însceneze propria moarte. Parcă ar fi fost șters de pe fața pământului – cel puțin oficial. E de negăsit în toate bazele de date guvernamentale, singura excepție fiind certificatul său de deces, despre care știu că e fals. Nu există nici un fel de înregistrări despre el, ca adult. Nici o adresă, nici o fotografie, absolut nimic. Scoase din haină un dosar gros, lucios, și îl puse pe masă. Toate informațiile pe care le dețin se află aici.

– De unde știți că e încă în viață?

– Am avut o întâlnire bizară vara trecută. Scrie în raport. Pe lângă asta, s-a transformat într-un criminal în serie.

Glinn dădu încet din cap.

– Diogenes a-nceput să mă urască de la o vârstă fragedă și a făcut din distrugerea mea țelul vieții lui. Pe data de 19 ianuarie a acestui an, și-a pus în sfârșit planul în acțiune. A început să-mi ucidă prietenii și asociații, unul câte unul, ironizându-mă fiindcă nu sunt în stare să-i salvez. Până acum a ucis patru. În cazul ultimilor doi, și-a bătut joc de mine trimițându-mi mai întâi bilete cu numele victimei – prima dată cu numele adevăratei victime, iar a doua oară cu numele altei persoane, păcălindu-mă și făcându-mă să protejez pe altcineva. Pe scurt, încercarea mea de a-l opri a fost un eșec total. Acum pretinde că următoarea lui țintă este locotenentul D'Agosta, aici de față. Dosarul conține și prezentarea succintă a crimelor.

D'Agosta remarcă în ochiul lui Glinn licărul unui nou interes.

– Cât de inteligent e acest Diogenes?

– În copilărie, valoarea I.Q.-ului său a fost 210. Și, apropo, asta după ce s-a-mbolnăvit de scarlatină, o boală care l-a schimbat pentru totdeauna.

Glinn ridică dintr-o sprânceană.

– Avem de-a face cu o leziune organică a creierului?

– Nu cred. Diogenes era ciudat și înainte de boală. Dar boala a părut să-i focalizeze și să-i aducă în prim-plan ciudățeniile.

– Și de aceea aveți nevoie de mine. Vă trebuie o analiză completă, psihologică, criminală și comportamentală a acestui om. Și, firește, pentru că-i sunteți frate, pentru că sunteți prea apropiat de el – nu i-o puteți face singur.

– Exact. Diogenes a avut la dispoziție ani de zile ca să plănuiască totul. E tot timpul cu trei pași înaintea mea. Nu lasă nici un indiciu la locul faptei – cel puțin nu fără intenție. Singura modalitate de a-l opri e să-i anticipez următoarea mișcare. Trebuie să subliniez că e vorba de o urgență. Diogenes a anunțat că-și va desăvârși crima mâine, pe 28 ianuarie. A numit această zi punctul culminant al planului său. Nu ne putem da seama cât de multe vieți sunt în pericol.

Glinn deschise dosarul cu mâna teafără și începu să-l răsfoiască, parcurgând paginile în grabă.

– Nu pot face un profil în douăzeci și patru de ore.

– *Trebuie.*

– E imposibil. Presupunând că-mi întrerup toate celelalte lucrări și mă ocup numai de asta, nu-l pot finaliza în mai puțin de șaptezeci și două de ore, începând de acum. Ați venit prea târziu la mine, domnule Pendergast. Sau cel puțin prea târziu în raport cu data anunțată de fratele dumneavoastră. Dar poate nu prea târziu pentru a acționa în mod eficient după aceea.

Se uită la Pendergast înclinându-și capul într-un mod bizar.

Agentul rămase o clipă nemișcat.

– Atunci așa să fie, spuse, cu voce scăzută.

– Să nu pierdem și mai mult timp. Glinn puse o mână pe dosarul din fața lui și îl împinse de-a curmezișul mesei. Iată contractul nostru standard. Onorariul meu e de un milion de dolari.

D'Agosta se ridică de pe scaun.

– Un milion? Sunteți nebun?

Pendergast îl calmă cu o fluturare a mâinii.

– Accept.

Luă dosarul, îl deschise și citi contractul cu rapiditate.

– Pe verso o să găsiți declarația noastră de limitare a responsabilității și clauzele de garanție. Oferim garanția absolută și necondiționată a succesului.

– Menționați pentru a doua oară această garanție neobișnuită. Cum definiți succesul, domnule Glinn?

Pe chipul celui întrebat apăru un alt zâmbet fantomatic.

– Desigur, nu putem garanta că-l veți înțelege pe Diogenes. Nici că-l veți putea împiedica să ucidă. Asta depinde de dumneavoastră. Iată ce garantăm. Unu: vom face un profil criminalistic al lui Diogenes Pendergast care va elucida cu exactitate motivul.

– Motivul i-l știu deja.

Glinn îl ignoră.

– Doi: profilul nostru criminalistic va avea putere *predictivă*. În cadrul unei game limitate de acțiuni, o să vă spună ce anume urmează să întreprindă. Oferim servicii de urmărire ulterioară – dacă veți avea anumite întrebări despre viitoarele acțiuni ale țintei, le vom rula prin sistemul nostru și vă vom oferi răspunsuri demne de încredere.

– Mă întreb dacă acest lucru e posibil în cazul oricărei persoane și, cu atât mai mult, în cazul cuiva precum Diogenes.

– Nu vreau să facem schimb de întrebări filozofice, domnule Pendergast. Ființele omenești sunt dezgustător de previzibile, ceea ce este la fel de adevărat și în cazul psihopaților, și în al bunicuțelor. Vom face ceea ce susținem.

– N-ați greșit niciodată?

– Absolut niciodată. Avem o singură misiune care rămâne, ca să zic așa, deschisă.

– Cea legată de dispozitivul termonuclear?

Dacă întrebarea îl surprinse, atunci Glinn nu se trădă.

– Despre ce vorbiți?

– Despre dispozitivul pe care-l proiectați la parter. Am văzut pe o tablă de scris mai multe ecuații legate de curba energiei de legătură. Și pe o masă din apropiere era desenul de execuție a unei piese dintr-un

exploziv extrem de puternic, care nu poate servi decât la comprimarea miezului.

– Va trebui să stau de vorbă cu inginerul nostru şef despre neglijenţa lui în privinţa celorlalte proiecte ale noastre.

– Am văzut şi că vă ocupaţi de obţinerea unui virus mozaic al plantelor, prin inginerie genetică.

– Le oferim tuturor clienţilor noştri aceeaşi garanţie de confidenţialitate pe care v-o oferim dumneavoastră. Ne întoarcem la Diogenes? Şi, în particular, la problema motivului său.

– Nu încă, zise Pendergast. Nu privesc lucrurile cu frivolitate. La dumneavoastră, totul – modul în care vorbiţi, mişcările, însăşi ardoarea de care daţi dovadă, domnule Glinn – vorbeşte despre existenţa unei obsesii copleşitoare. Am observat şi că, judecând după cicatricea de pe obraz, rănile dumneavoastră sunt recente. Dacă pun în balanţă asta şi ceea ce am văzut la parter, încep să mă-ngrijorez.

Glinn înălţă din sprâncene.

– Să vă-ngrijoraţi?

– Sunt îngrijorat fiindcă mă tem că un om ca dumneavoastră, care se luptă să rezolve o problemă cu mult mai importantă decât a mea, nu va reuşi să-mi dedice mie întreaga sa atenţie.

Glinn rămase nemişcat, fără să răspundă. Pendergast îl privea peste masă, la fel de neclintit.

Se scurse un minut, apoi două, fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt. Privindu-i şi aşteptând, D'Agosta se alarma din ce în ce mai mult. Era ca şi cum cei doi s-ar fi duelat, purtând o luptă cu numeroase răsturnări de situaţie, fără să scoată nici un sunet şi fără să schiţeze nici un gest.

Glinn începu brusc să vorbească, fără nici un preambul, cu aceeaşi voce calmă, lipsită de emoţie.

– Domnule Pendergast, dac-o să vă hotărâţi vreodată să plecaţi de la FBI, cred c-o să vă pot găsi un loc aici. Oricum, nu am nici o obsesie – doresc, pur şi simplu, ca garanţia succesului să fie o realitate. Vedeţi dumneavoastră, nu le oferim această garanţie numai clienţilor noştri, ne-o oferim şi nouă înşine. Am intenţia să finalizez şi celălalt proiect

cu succes, deși clientul nostru inițial nu se mai află într-o stare care să-i permită să-l aprecieze. Sunt implicate dislocații seismice importante într-o anumită zonă din sudul Atlanticului, pentru care este nevoie de un, eh, reglaj nuclear. Și asta reprezintă mai mult decât trebuie să știți. Este adevărat c-o să mă ocup în primul rând de mica dumneavoastră problemă, pentru că mă aflu într-o jenă financiară. Îmi voi devota oricum întreaga energie pentru a duce la bun sfârșit proiectul dumneavoastră, fiindcă un eșec ar însemna să vă înapoiez banii și să sufăr o umilință. Și, așa cum spuneam, EES nu greșește niciodată. E suficient de clar?

Pendergast dădu din cap.

– Și acum să ne întoarcem la motivul fratelui dumneavoastră – la sursa urii lui. Între el și dumneavoastră s-a întâmplat ceva, și trebuie să știu despre ce e vorba.

– Totul este descris în dosar. M-a urât dintotdeauna. Iar paharul s-a umplut când i-am ars jurnalele.

– Povestiți-mi ce s-a-ntâmplat.

– Eu aveam paisprezece ani, el avea doisprezece. Nu ne înțeleseserăm bine niciodată. El era întotdeauna crud și ciudat – cu atât mai mult după scarlatină.

– Când s-a-mbolnăvit?

– La șapte ani.

– Există vreo fișă medicală?

– Nici una. A fost tratat în particular, de medicul de familie.

– Continuați.

– Într-o bună zi am dat peste jurnalele lui, pline cu cele mai abjecte lucruri puse vreodată pe hârtie – orori care depășesc imaginația unei minți raționale. Le ținea de ani de zile. Le-am ars – și ăsta a fost catalizatorul. Câțiva ani mai târziu, casa noastră a fost incendiată și părinții ne-au murit în flăcări. Eu eram la școală, dar Diogenes a văzut totul, le-a auzit strigătele de ajutor. A fost dat peste cap...

În colțurile gurii lui Glinn jucă un zâmbet rece.

– Nu cred.

– Nu *credeți?*

– Nu mă-ndoiesc că vă invidia și că distrugerea jurnalelor l-a înfuriat. Dar asta s-a întâmplat mult prea târziu ca să dea naștere unei uri atât de profunde, patologice, obsesive. Și nici o simplă contaminare cu virusul scarlatinei nu te umple de ură din senin. Nu, domnule Pendergast, ura lui își are rădăcinile în ceva care s-a petrecut între el și dumneavoastră la o vârstă mult mai fragedă. Asta e informația care se lipsește. Și sunteți singura persoană care ne-o poate oferi.

– Toate lucrurile relevante întâmplate între noi doi sunt menționate în dosar, inclusiv întâlnirea noastră recentă, din Italia. Vă asigur că nu există nici măcar un singur incident, nici o dovadă incontestabilă care să explice ura lui.

Glinn ridică dosarul, îl răsfoi. Trecură trei minute, apoi cinci. Pe urmă lăsă dosarul jos.

– Aveți dreptate. Aici nu există nici o dovadă solidă.

– Exact cum v-am spus.

– E foarte posibil s-o fi reprimat.

– Nu reprim nimic. Am o memorie extraordinară, amintirile mi se întorc în timp până în zilele de dinaintea primei mele aniversări.

– Atunci ascundeți ceva în mod deliberat.

Pendergast deveni foarte rigid. D'Agosta se uită surprins la cei doi bărbați. Nu mai întâlnise pe nimeni care să-l provoace astfel pe Pendergast.

În timp ce el îl privea pe agentul FBI, Glinn devenise încă și mai lipsit de expresie, dacă așa ceva era cu putință.

– Nu pot merge mai departe fără informația asta. Îmi trebuie, și îmi trebuie acum. Se uită la ceas. O să-i chem pe câțiva dintre asociații mei de încredere. Vor fi aici într-o oră. Domnule Pendergast, dincolo de ușa din spate e o cămăruță cu un pat; vă rog să vă faceți comod și să așteptați următoarele instrucțiuni. Domnule locotenent, prezența dumneavoastră aici nu mai e necesară.

D'Agosta se uită la Pendergast. Pentru prima oară de când îl cunoștea, fața agentului avea o expresie care aducea a teamă.

– Nu plec nicăieri, se grăbi locotenentul să spună, iritat de aroganța lui Glinn.

Pendergast zâmbi subțire și clătină din cap.

– E-n ordine, Vincent – oricât de mult aș detesta ideea de a-mi răscoli trecutul căutând ceva care probabil nu există, îmi dau seama că e necesar s-o fac. Ne întâlnim în locul pe care l-am stabilit deja.

– Ești sigur?

Agentul FBI încuviință din cap.

– Și nu uita nici o clipă: ești sigura persoană despre care a spus Diogenes că urmează pe lista lui. Iar de 28 ianuarie ne despart mai puțin de trei ore. Vincent: fii *mai mult* decât prudent.

40

Laura Hayward măsura mica încăpere cu pasul, ca o leoaică în cuşcă, uitându-se des la ceasul urât din spatele biroului ei. Avea impresia că urma să explodeze dacă nu-şi folosea altcumva energia nervoasă. Şi, cum nu-şi putea părăsi biroul, se plimba de colo-colo.

Îşi petrecuse aproape toată seara sistematizând probele referitoare la asasinarea lui Duchamp şi a lui Green şi comparându-le simultan cu toate cele pe care le obţinuse de la departamentele de poliţie din New Orleans şi D.C., făcând uz de linguşiri, rugăminţi şi ameninţări. Dăduse la o parte toate însemnările despre celelalte cazuri de pe panoul din plută de pe perete, pe care-l împărţise în patru părţi, câte una pentru fiecare crimă din luna ianuarie: profesorul Torrance Hamilton pe 19; Charles Duchamp pe 22; agentul special Michael Decker pe 23 şi doctorul Margo Green pe 26. Avea micrografii ale fibrelor textile şi ale firelor de păr; fotografii ale nodurilor şi ale urmelor de paşi, extracte din rapoartele medicilor legişti, analizele stropilor de sânge, fotografii ale locurilor faptelor şi ale armelor, rapoarte despre amprente, diagrame are intrărilor şi ieşirilor din locurile respective, în cazurile în care exista aşa ceva, alături de alte probe suplimentare, relevante sau nu. Toate erau interconectate prin şnururi roşii, galbene, verzi şi albastre. Iar numărul conexiunilor era surprinzător de mare: deşi fiecare caz avea un cu totul alt mod de operare, Hayward nu se îndoia că toate asasinatele fuseseră comise de aceeaşi persoană.

Nu avea absolut nici o îndoială.

În mijlocul biroului ei se afla un raport subțire, abia sosit din partea șefului Departamentului de psihologie criminalistică. Reprezenta confirmarea faptului că omuciderile erau compatibile din punct de vedere psihologic și că ar fi putut fi comise de același făptaș. Mai mult decât atât, conținea și profilul acestuia. Care era cel puțin uluitor.

În D.C. și în New Orleans încă nu se știa asta; nu o știa nici FBI-ul, nu o aflaseră nici măcar Singleton sau Rocker: dar aveau de-a face cu un criminal în serie. Unul meticulos, inteligent, metodic, cu sânge rece și cu desăvârșire nebun.

Se răsuci mărșăluind prin încăpere. Imediat ce avea să-i arate lui Rocker că găsise o legătură între cazuri, rahatul avea să zboare în toate părțile. FBI-ul, deja implicat din cauza asasinării lui Decker, avea să dea năvală. Presa urma să fie zguduită de o avalanșă de articole – titlurile celor despre criminali erau întotdeauna scrise cu litere îngroșate. Însă acum aveau parte de unul cu desăvârșire inedit. Aproape că vedea titlul din *Post*, cu caractere de 72. Urma să fie implicat primarul, poate chiar și guvernatorul. O întreagă harababură. Una dată naibii.

Dar nu-l putea suna pe Rocker înainte de a primi ultima probă, ultima piesă a jocului de puzzle. Dovada irefutabilă. Iar ea putea s-o încurce urât. Dezastrul politic putea fi cumplit. Era necesar să aibă totul pregătit, până la ultimul detaliu – numai așa se putea salva.

Auzi o bătaie timidă în ușă și încremeni cu un picior în aer.

– Intră, spuse.

Un bărbat cu un plic lucios în mână își strecură capul înăuntru.

– Pe unde-ai umblat? Trebuia să primesc raportul ăsta acum două ore!

– Îmi pare rău, se bâlbâi bărbatul, intrând cu pași prudenți. Așa cum am explicat și la telefon, a trebuit să verific coincidențele de trei ori, pentru că...

– N-are importanță. Dă-mi raportul și-atât, te rog.

El i-l întinse de la distanță, aproape ca și cum s-ar fi temut să nu fie mușcat.

– Ați găsit vreo coincidență a ADN-urilor? întrebă ea, luând plicul.

– Da. O coincidență frumoasă, între două probe, sângele de pe cutter și cel din pata de pe podea. Provine de la aceeași persoană, care nu e victima. Dar aici a apărut o problemă: n-am găsit ADN-ul în nici una dintre bazele de date cu infractori sau cu delicvenți minori ale FBI-ului, așa că am făcut cum ne-ai cerut și am căutat în toate bazele de date cu ADN-uri. Și am găsit o coincidență, dar într-o bază federală, apoi am avut dificultăți majore din cauza confidențialității informațiilor și... ei bine...

Bărbatul ezită.

– Continuă, spuse Hayward, cu toată blândețea de care era capabilă.

– Am rulat programul de trei ori ca să fiu absolut sigur în privința acestei coincidențe. Povestea e explozivă, căpitane. Nu ne putem permite nici o greșeală.

– Și?

Hayward abia mai putea să respire.

– N-o să-ți vină să crezi. ADN-ul s-a potrivit cu al unuia dintre cei mai importanți agenți ai Biroului.

Hayward răsuflă.

– Ba cred. Cred, Dumnezeu să ne aibă în pază.

41

Eli Glinn aştepta în micul său birou personal de la etajul trei al sediului companiei Effective Engineering Solutions. Era o încăpere sobră, nu adăpostea decât o masă, câteva computere, un mic raft pentru cărţi şi un ceas. Pereţii erau cenuşii la culoare şi nu exista nici un obiect care să personalizeze biroul, cu excepţia fotografiei unei blonde maiestuoase, în uniformă de căpitan de navă, făcând cu mâna de pe ceea ce părea a fi puntea unui petrolier. În partea de jos era scris un vers dintr-o poezie de W.H. Auden[1].

Lămpile din birou fuseseră stinse şi singura lumină era dată de un monitor imens, cu ècran plat, care oferea un flux de imagini digitale de mare rezoluţie, dintr-un birou de la parterul clădirii. În fluxul video nu apăreau decât două persoane: subiectul, Pendergast, alături de specialistul în psihologie al firmei, Rolf Krasner, care îl pregătea pentru test.

Glinn studia cu interes silueta subţire a agentului FBI. Fusese demoralizat de perspicacitatea din spatele comentariilor de natură psihologică făcute de acesta la adresa persoanei sale, precum şi de extraordinara abilitate de a selecta şi interpreta câteva amănunte din diverse zone ale încăperii – şi, într-un mod bizar, se simţise profund impresionat.

În timp ce continua să urmărească activitatea vizibilă pe monitor, cu sonorul închis, se întoarse din nou către dosarul adus de Pendergast. Deşi lipsit de importanţă într-o perspectivă mai amplă a lucrurilor,

[1] Wystan Hugh Auden (1907–1973), poet englez (n.tr.)

cazul agentului FBI avea punctele sale de interes. De exemplu, între cei doi fraţi extraordinari exista o relaţie aproape mitică, de tipul Cain şi Abel. Pentru că Pendergast era extraordinar – Glinn nu mai întâlnise niciodată pe cineva căruia să-i poată respecta inteligenţa, considerând-o egală cu a sa. Se simţise întotdeauna într-un fel înstrăinat de marea masă a fiinţelor umane – şi iată că exista totuşi un om cu care putea spune, apelând la limbajul revoltător al contemporaneităţii, că se *identifica*. Era încă şi mai intrigat de faptul că fratele agentului FBI părea să fie încă şi mai inteligent şi, cu toate acestea, răuvoitor. Era atât de mistuit de ură încât îşi dedicase toată viaţa obiectului acesteia, fără să se deosebească prea mult de un om aflat sub vraja unei iubiri obsedante. Indiferent ce s-ar fi aflat la baza acelui sentiment de ură era, probabil, un unicat în istoria experienţei umane.

Glinn se uită din nou la monitor. Vorbăria se încheiase şi Rolf Krasner trecuse la treabă. Psihologul firmei EES îşi combina aerul dezarmant de prietenesc cu un profesionalism fără cusur. Îţi venea greu să crezi că bărbatul jovial, cu faţa rotundă, modest, vorbind cu accent vietnamez, ar fi putut reprezenta o ameninţare. La prima vedere părea într-adevăr să aibă cea mai puţin ameninţătoare personalitate cu putinţă – până când trecea la acţiune. Glinn ştia cât de eficientă putea fi strategia Jekyll şi Hyde în cazul unui subiect care nu bănuia nimic.

Pe de altă parte, Krasner nu mai lucrase niciodată cu un asemenea subiect.

Glinn se aplecă şi deschise sonorul.

– Domnule Pendergast, spunea Krasner cu voioşie, vă pot oferi ceva înainte de a începe? Apă? O băutură răcoritoare? Un martini dublu?

Chicoti.

– Nimic, mulţumesc.

Pendergast părea să nu se simtă în largul lui, exact aşa cum era de dorit. EES pusese la punct trei metode diferite de interogare, fiecare destinat unui anumit tip de personalitate, plus o patra, experimentală, indicată numai în cazul celor mai dificili, rebeli – şi inteligenţi – subiecţi. După ce citiseră în întregime dosarul lui Pendergast şi discutaseră situaţia, căzuseră întru totul de acord asupra metodei pe care urmau s-o

folosească. Pendergast urma să fie a șasea persoană supusă celui de-al patrulea tip de interogatoriu. Care nu dăduse greș niciodată.

– Folosim câteva tehnici de psihanaliză sănătoase, de modă veche, spuse Krasner. Și una dintre ele constă în a vă invita să vă întindeți pe o canapea, astfel încât să nu vă puteți vedea interlocutorul. Vreți vă rog să vă faceți comod?

Silueta se întinse pe canapeaua acoperită cu o cuvertură bogată de brocart și își împreună mâinile albe pe piept. Cu excepția hainelor zdrențuite, semăna alarmant de mult cu un cadavru în timpul priveghiului. „Ce creatură fascinantă e omul ăsta", își spuse Glinn, trăgându-și scaunul mai aproape de monitor.

– Domnule Pendergast, recunoașteți cumva cabinetul în care ne aflăm? întrebă Krasner, foindu-se de colo-colo, pregătindu-se.

– Da. Berggase, numărul 19.

– Exact. Creat după modelul cabinetului lui Freud din Viena. Am reușit chiar să obținem câteva dintre sculpturile lui africane. Și covorul persan din centru i-a aparținut. Freud spunea despre cabinetul său că este *gemütlich,* un termen aproape intraductibil. Cuvântul nemțesc înseamnă agreabil, confortabil, tihnit, prietenos – și asta e atmosfera pe care ne-am străduit s-o creăm. Vorbiți limba germană, domnule Pendergast?

– Nu se numără printre limbile pe care le cunosc, spre marele meu regret. Mi-ar fi plăcut să citesc în original *Faust* de Goethe.

– O lucrare superbă, plină de vigoare și totuși poetică.

Krasner se așeză pe un taburet de lemn, în afara razei vizuale a lui Pendergast.

– Folosiți metode de psihanaliză bazate pe asocierile libere? întrebă sec acesta din urmă.

– Oh, nu! Am creat propria noastră tehnică. E realmente foarte directă – fără trucuri, fără interpretarea viselor. Singura parte freudiană e decorul cabinetului.

Chicoti iarăși.

Glinn se surprinse zâmbind. A patra metodă de interogare folosea trucuri – toate metodele o făceau – dar bineînțeles că subiectul nu trebuia să le remarce. Această a patra modalitate părea de o simplitate

deplină... la suprafață. Oamenii foarte inteligenți puteau fi păcăliți, dar numai cu cea mai atenție, cu cea mai mare subtilitate.

– O să vă ajut prin cele mai simple tehnici de vizualizare, ceea ce implică de asemenea o serie de întrebări. E ușor și nu e nevoie de hipnoză. Nu e decât un mod de a induce o stare de calm și de a focaliza mintea, receptivă față de întrebări. Ești de acord, Aloysius? Pot să-ți spun pe numele mic?

– Da, și îți stau la dispoziție, doctore Krasner. Mă tem doar că nu voi fi în stare să vă dau informațiile pe care le doriți, pentru că nu cred că există.

– Nu-ți face griji din cauza asta. Pur și simplu relaxează-te, urmează instrucțiunile mele și dă răspunsuri cât mai exacte cu putință.

„Să se relaxeze." Glinn știa că era aproape ultimul lucru de care urma să fie capabil Pendergast după ce Krasner avea să treacă la acțiune.

– Minunat. Acum o să sting luminile. Și-o să te rog și să-nchizi ochii.

– Cum dorești.

Lămpile pălirăpână la o strălucire firavă, difuză.

– Acum vom lăsa să se scurgă trei minute de tăcere, zise Krasner.

Minutele se târâră.

– Să-ncepem.

Vocea lui Krasner căpătase tonalitatea catifelată a unei șoapte. Continuă după o altă tăcere îndelungată.

– Inspiră încet. Ține-ți răsuflarea. Acum expiră, încă și mai încet. Inspiră, reține, expiră. Relaxează-te. Excelent. Acum vreau să-ți imaginezi că te afli în locul tău preferat, din întreaga lume. Locul în care te simți cel mai acasă, locul cel mai confortabil. Acordă-ți un minut ca ajungi acolo. Acum întoarce-te, studiază împrejurimile. Miroase aerul. Absoarbe miresmele, sunetele. Și acum spune-mi ce vezi.

O clipă de tăcere. Glinn se aplecă mai tare spre monitor.

– Sunt pe o pajiște imensă, la marginea unei păduri de fagi foarte bătrâni. În capătul celălalt al pajiștii e un chioșc. La vest se văd grădini, și o moară, pe un pârâu. Pajiștea se-ntinde către o vilă din piatră, umbrită de ulmi.

– Ce loc este acesta?

– Ravenscry. Proprietatea străbunicii mele Cornelia.

– În ce an ești, și în ce anotimp?

– În 1972, la idele lui august.

– Câți ani ai?

– Doisprezece.

– Trage din nou aerul în nări. Ce mirosuri simți?

– De iarbă proaspăt cosită, dar și parfumul vag al bujorilor din grădină.

– Ce auzi?

– Un caprimulg. Foșnetul frunzelor de fag. Susurul îndepărtat al apei.

– Bine. Foarte bine. Acum vreau să te înalți. Înalță-te deasupra pământului, lasă-te să plutești... Uită-te în jos în timp ce urci. Vezi pajiștea și casa, de sus?

– Da.

– Acum înalță-te și mai mult. La treizeci de metri. La șaizeci. Uită-te din nou în jos. Ce vezi?

– Casa imensă, întinsă, șopronul pentru trăsuri, grădinile, pajiștile, moara, crescătoria de păstrăvi, serele, pădurea de fagi și aleea care șerpuiește către porțile de piatră. Zidul înconjurător.

– Și dincolo de ele?

– Drumul spre Haddam.

– Acum fă să fie noapte.

– E noapte.

– Fă să fie zi.

– E zi.

– Îți dai seama că deții controlul, că totul se petrece în mintea ta, că nimic nu e real?

– Da.

– Trebuie să ții minte asta în permanență, pe durata întregii proceduri. Deții controlul și nimic din ceea ce se petrece nu e real. Totul e în mintea ta.

– Înțeleg.

– Pune-i pe membrii familiei tale jos, pe pajiște. Cine sunt? Te rog să le spui numele.

– Tata, Linnaeus. Mama, Isabella. Strămătușa Cornelia. Cyril, grădinarul, lucrând într-o parte...

Urmă o pauză îndelungată.

– Mai e și altcineva?

– Fratele meu, Diogenes.

– Câți ani are?

– Zece.

– Ce fac ei?

– Stau acolo, exact cum îi pun eu.

Vocea suna sec, zeflemitor. Glinn își dădea foarte bine seama că Pendergast păstra o detașare ironică și că avea să-ncerce să și-o mențină cât mai mult cu putință.

– Pune-i să desfășoare un soi de activitate tipică, îl îndemnă Krasner, cu voce blândă. Ce fac acum?

– Își termină ceaiul, pe-o pătură întinsă pe pajiște.

– Acum vreau să cobori. Încet. Să li te alături.

– Sunt acolo.

– Ce faceți, cu exactitate?

– Ceaiul s-a terminat și mătușa Cornelia ne întinde o farfurie cu fursecuri glazurate. Le-a adus de la New Orleans.

– Sunt bune?

– Firește. Strămătușa Cornelia are standarde extrem de înalte.

Vocea lui Pendergast mustea de ironie și Glinn se întrebă cine-o fi fost strămătușa Cornelia. Își cobori privirea către opisul atașat la dosarul lui Pendergast, pe care-l răsfoi apoi, până ce găsi răspunsul. Simți un fior rece pe șira spinării. Închise dosarul – în momentul acela îi distrăgea atenția.

– Ce fel de ceai ați băut? întreabă Krasner.

– Strămătușa Cornelia nu bea decât T.G. Tips, care îi era trimis din Anglia.

– Acum uită-te în jurul păturii. Uită-te la toată lumea. Plimbă-ți privirea de jur împrejur, până când ți se opresc ochii pe Diogenes.

O tăcere îndelungată.

– Cum arată el?

– E înalt pentru vârsta lui, palid, cu părul foarte scurt, cu ochii de culori diferite. E foarte slab și are buzele mult prea roșii.

– Ochii ăia, privește-l în ochi. El se uită la tine?

– Nu. Și-a întors capul într-o parte. Nu-i place să se holbeze cineva la el.

– Continuă să-l privești. Privește-l insistent.

O tăcere și mai lungă.

– Mi-am întors ochii.

– Nu. Nu uita, tu controlezi tot ce se-ntâmplă. Continuă să-l fixezi cu privirea.

– Nu vreau să-l privesc.

– Vorbește-i fratelui tău. Spune-i să se ridice, spune-i că vrei să discuți cu el între patru ochi.

O altă tăcere, și mai lungă.

– S-a făcut.

– Spune-i să vină cu tine în chioșc.

– Refuză.

– N-are cum să refuze. Tu îl manevrezi.

Glinn desluși, chiar și pe monitor, sclipirea minusculă a unei broboane de sudoare apărute pe fruntea lui Pendergast. „Acum începe", își spuse.

– Spune-i lui Diogenes că în chioșc îl așteaptă un bărbat care vrea să vă pună amândurora niște întrebări. Un oarecare doctor Krasner. Spune-i asta.

– Da. O să vină să-l vadă pe doctor. Asta-i trezește curiozitatea.

– Scuzați-vă și veniți în chioșc. Unde vă aștept eu.

– Bine.

O scurtă tăcere.

– Sunteți acolo?

– Da.

– Bun. Acum ce vezi?

– Suntem înăuntru. Fratele meu stă aici, în picioare, tu ești aici, eu sunt aici.

– Bun. O să rămânem în picioare. Acum eu o să vă pun ţie şi fratelui tău nişte întrebări. O să-mi transmiţi răspunsurile lui, fiindcă el nu-mi poate vorbi direct.

– Dacă insişti, spuse Pendergast, cu tenta ironică reapărută în glas.

– Tu controlezi lucrurile, Aloysius. Diogenes nu poate ocoli răspunsurile, fiindcă de fapt răspunzi tu în locul lui. Eşti gata?

– Da.

– Spune-i lui Diogenes să se uite la tine. Să se *holbeze* la tine.

– Nu vrea.

– Fă-l să se uite. Foloseşte-ţi puterea minţii ca să-i impui asta.

O clipă de tăcere.

– Bine.

– Diogenes, acum îţi vorbesc ţie. Care e cea mai veche amintire a ta despre fratele tău mai mare, Aloysius?

– Spune că-şi aduce aminte cum făceam un desen.

– Ce reprezintă desenul?

– E o mâzgăleală.

– Câţi ani ai, Diogenes?

– Şase luni.

– Întreabă-l ce părere are despre tine.

– E de părere că sunt al doilea Jackson Pollock[1].

„Din nou tonul ironic", medită Glinn. Era un client care opunea o foarte mare rezistenţă.

– În mod normal, aşa ceva nu poate trece prin mintea unui bebeluş de şase luni.

– Diogenes răspunde ca un copil de zece ani, doctore Krasner.

– Perfect. Spune-i lui Diogenes să se uite în continuare la tine. Ce vede?

– Nimic.

– Cum adică nimic? Nu spune nimic?

– Spune cuvântul *nimic*.

– Ce înţelegi prin acest *nimic*?

[1] Pictor abstract (1907–1956), care-şi împroşca pânzele cu culoare (n.tr.)

– Răspunsul lui e: „Nu văd nimic care nu e acolo și văd nimicul care este“:

– Poftim?

– E un citat din Wallace Stevens[1], răspunse sec Pendergast. Diogenes avea o slăbiciune pentru Stevens, chiar și la zece ani.

– Diogenes, dacă spui *nimic,* înseamnă că ai senzația că fratele tău, Aloysius, e o non-entitate?

– Râde și subliniază că tu ai zis asta, nu el.

– De ce?

– Râde mai tare.

– Cât o stai la Ravenscry?

– Spune că până când se întoarce la școală.

– Despre ce școală e vorba?

– St. Ignațiu Loyola, de pe Lafaiette Street, New Orleans.

– Cum îți place la școală, Diogenes?

– Spune că-i place la fel de mult cum ți-ar plăcea să fii închis într-o cameră împreună cu douăzeci și cinci de debili mintali și cu un isteric de vârstă mijlocie.

– Care e materia ta preferată?

– Spune că-i place biologia experimentală... pe terenul de joacă.

– Acum, Aloysius, vreau să-i pui lui Diogenes trei întrebări la care trebuie să răspundă. Trebuie să-l faci să răspundă. Nu uita, tu deții controlul. Ești gata?

– Da.

– Care e mâncarea ta preferată, Diogenes?

– Pelinul și fierea.

– Vreau un răspuns direct.

– E singurul lucru pe care n-o să-l obții niciodată de la Diogenes, doctore Krasner.

– Aloysius, nu uita că *tu* ești cel care dă de fapt răspunsurile.

---

[1] Poet american modernist (1879–1956); versul e din poezia „*The Snowman*“ – „*Omul de Zăpadă*“ (n.tr.)

– Şi asta cu multă stăpânire de sine, zise Pendergast. Fac tot ce pot ca să-mi anihilez lipsa de încredere.

Glinn se lăsă pe spătarul scaunului său cu rotile. Nu se putea spune că obţineau vreun rezultat. Clienţii se împotriveau, uneori cu fiecare fibră a fiinţei lor, dar nici unul nu o făcea într-o asemenea măsură. Ironia era o metodă extremă – şi nu mai văzuse pe nimeni folosind-o cu atâta abilitate. Cu toate astea, simţi un fior de auto-recunoaştere: Pendergast era un om extrem de conştient de propria persoană, incapabil să se desprindă de sine însuşi, să-şi scoată sau să-şi lase în jos, fie şi numai pentru o clipă, masca pe care o crease ca să stea între el şi restul lumii.

Glinn putea înţelege un astfel de om.

– Bun. Aloysius, eşti tot în chioşc, împreună cu Diogenes. Imaginează-ţi că ţii în mână un pistol încărcat.

– Perfect.

Glinn îşi îndreptă spatele, uşor surprins. Krasner trecea deja la ceea ce numeau etapa a doua – şi încă foarte brusc. Îşi dăduse evident şi el seama că era nevoie de o nouă abordare pentru a continua şedinţa.

– Ce tip de pistol este?

– E din colecţia mea, un Signature Grade din 1911, de calibrul .45, automat, de la Hilton Yam.

– Dă-i-l lui.

– Să-i dau unui copil de zece ani un pistol e cel mai nechibzuit lucru cu putinţă, nu crezi?

Din nou tonul ironic, amuzat.

– Dă-i-l totuşi.

– S-a făcut.

– Spune-i să-l îndrepte spre tine şi s-apese pe trăgaci.

– S-a făcut.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Râde zgomotos. N-a apăsat pe trăgaci.

– De ce nu?

– Spune că e prea curând.

– N-are de gând să te ucidă?

– Ba da, firește. Dar vrea...

Vocea i se frânse.

Krasner insistă.

– Ce vrea?

– Vrea să se joace o vreme cu mine.

– În ce constă jocul?

– Spune că vrea să-mi smulgă aripile și să vadă ce se-ntâmplă. Sunt cea mai importantă insectă din viața lui.

– De ce?

– Nu știu.

– Întreabă-l.

– Râde.

– Înșfacă-l și cere-i să-ți răspundă.

– Aș prefera să nu-l ating.

– *Înșfacă-l.* Fă apel la forța fizică. Obligă-l să răspundă.

– Râde în continuare.

– Lovește-l.

– Nu fi ridicol.

– *Lovește-l.*

– N-am de gând să continui șarada asta.

– I-ai arma.

– A lăsat-o să cadă, dar...

– Ridic-o.

– Bine.

– Trage în el. Ucide-l.

– E cu desăvârșire absurd...

– Ucide-l. Fă-o. Ai mai ucis până acum; știi cum s-o faci. *Poți* și *trebuie* s-o faci.

O tăcere îndelungată.

– Ai făcut-o?

– Doctore Krasner, e un exercițiu stupid.

– Dar ți-ai imaginat *totuși*. Nu-i așa? *Ți-ai imaginat că l-ai ucis.*

– Nu mi-am imaginat așa ceva.

– Ba da. L-ai ucis. Ţi-ai imaginat asta. Şi acum îţi imaginezi cadavrul lui, căzut la pământ. Îl vezi pentru că nu te poţi *abţine* să-l priveşti.

– Asta e...

Vocea lui Pendergast se stinse.

– Îl vezi, nu te poţi *împiedica* să-l vezi. Îl vezi fiindcă îţi spun să-l vezi... Dar stai – încă n-a murit... Se mişcă, e încă în viaţă... Vrea să spună ceva. Cu ultimele puteri, îţi face semn să te-apropii, îţi şopteşte ceva. Ce ţi-a spus?

O tăcere îndelungată. După care Pendergast răspunse, sec:

– *Qualis artifex pereo.*

Glinn strânse din pleoape. Recunoscuse citatul, dar îşi dădea seama că asta nu i se întâmplase şi lui Krasner. Ceea ce ar fi trebuit să fie un punct culminant pentru Pendergast se transformase într-un joc intelectual.

– Ce înseamnă?

– E în latină.

– Repet: Ce înseamnă?

– „O, ce artist moare odată cu mine!"

– De ce-a spus asta?

– Sunt ultimele cuvinte ale lui Nero. Cred c-a vrut să facă o glumă.

– Ţi-ai ucis fratele, Aloysius, şi acum te uiţi la cadavrul lui.

Un oftat plin de iritare.

– Ai făcut-o pentru a doua oară.

– A doua oară?

– L-ai mai ucis o dată, cu ani în urmă.

– Poftim?

– Da, ai făcut-o. Ai ucis orice urmă de bunătate mai rămăsese în el; l-ai transformat într-un înveliş gol, pe care l-ai umplut cu răutate şi cu ură. I-ai făcut ceva care i-a ucis însuşi sufletul!

Glinn descoperi că-şi ţinea respiraţia fără să vrea. Tonul blând, liniştitor, dispăruse de mult: doctorul Krasner intrase în etapa a treia, din nou neobişnuit de repede.

– N-am făcut una ca asta. Diogenes s-a născut astfel, pustiit şi crud.

– Nu. *Tu ai ucis bunătatea din el!* E unicul răspuns posibil. Nu-ţi dai seama, Aloysius? Ura pe care ţi-o poartă Diogenes e de o imensitate

mitologică. E imposibil să fi răsărit din nimic: energiile nu pot fi nici create, nici distruse. Nu ai dat naștere acestei uri, ai făcut ceva care l-a lăsat fără inimă. În toți anii care s-au scurs, ai reprimat fapta asta cumplită. Iar acum l-ai ucis iarăși, la propriu și la figurat. Aloysius, trebuie să privești în față faptul că ți-ai creat tu însuți propria soartă. Ești vinovat. *Tu ai făcut-o.*

O altă tăcere prelungită. Pendergast stătea întins pe canapea, neclintit, cu tenul cenușiu ca de ceară.

– Acum Diogenes se ridică. Se uită din nou la tine. Vreau să-l întrebi ceva.

– Ce anume?

– Întreabă-l ce i-ai făcut ca să te urască atât de mult.

– L-am întrebat.

– Și răspunsul lui?

– Alt hohot de râs. A spus: „Te urăsc pentru că tu ești tu".

– Întreabă-l încă o dată.

– Spune că e un motiv suficient, că ura lui n-are nici o legătură cu vreo faptă de-a mea, că există pur și simplu, așa cum există soarele, luna și stelele.

– Nu, nu, *nu*. Ce anume ai făcut, Aloysius? Vocea lui Krasner era din nou blândă, dar extrem de imperioasă. Scapă de povară. Trebuie să fie cumplit s-o porți pe umeri. Despovărează-te.

Pendergast se ridică încet de pe canapea, rotindu-și picioarele peste marginea ei. Rămase o clipă nemișcat. Apoi și trecu mâna peste frunte, se uită la ceas.

– E miezul nopții. Suntem în 28 ianuarie și nu mai am timp. Nu-mi mai pot bate capul cu acest exercițiu

Se ridică și se întoarse spre Krasner.

– Doctore, eforturile dumitale pline de curaj sunt demne de laudă. Crede-mă, în trecutul meu nu există nimic care să justifice ura lui Diogenes. În urma studiului minților criminale, întreprins de-a lungul carierei mele, am ajuns să înțeleg un fapt foarte simplu: unii oameni s-au născut monștri. Le poți descoperi motivele și poți face reconstituirea crimelor lor – dar nu poți explica niciodată răul din ființa lor.

Krasner îl privi cu o expresie de o imensă tristețe.

– Aici te-nșeli, prietene. Nimeni nu se naște rău.

Pendergast îi întinse mâna.

– Atunci părerile noastre diferă.

Pe urmă ochii i se îndreptară direct către camera ascunsă, surprinzându-l pe Glinn. Cum putea ști unde se afla?

– Domnule Glinn? Vă mulțumesc și dumneavoastră pentru efortul depus. În dosar ar trebui să fie materiale suficiente ca să duceți la bun sfârșit acest caz, eu nu vă mai pot ajuta. Azi se va întâmpla ceva cumplit și trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-mpiedic asta.

Apoi se întoarse cu spatele și părăsi grăbit încăperea.

42

Vila de pe Riverside Drive numărul 891 era amplasată deasupra celui mai complex strat geologic din întregul Manhattan. Acolo, sub străzile pline de gunoaie, roca de bază a şistului Hartland lăsa să iasă în evidenţă o altă formaţiune, Manhattanul cambrian. Gnaisul din formaţiunea Manhattan era extraordinar de fisurat şi de contorsionat, fiind ciuruit de numeroase zone cu rezistenţă scăzută, de crăpături şi de tuneluri naturale. Cu mai multe secole în urmă, o astfel de zonă mai puţin dură fusese lărgită, creându-se pasajul care unea subsolul casei cu malul năpădit de buruieni al fluviului Hudson. Însă mai existau şi alte tuneluri, mai vechi şi cu atât mai secrete, care sfredeleau terenul de sub vilă, coborând către adâncimi întunecate, necunoscute.

Neştiute de nimeni, cu excepţia unei singure persoane.

Constance Greene mergea încet prin unul dintre ele, coborând în beznă cu uşurinţa dobândită în urma unei practici îndelungate. Ţinea o lampă în mâna ei subţire, dar nu o aprinsese: cunoştea acele spaţii tainice din adâncuri atât de bine, încât lumina nu era necesară. Pasajul se îngusta frecvent suficient de mult încât să poată atinge simultan ambii pereţi cu braţele întinse. Şi, cu toate că era natural, tunelul din stâncă avea plafonul înalt şi extrem de uniform, iar podeaua era suficient de netedă ca să creeze aproape impresia unor trepte modelate de mâna omului.

Dar Constance era singura care mai străbătuse vreodată acelaşi traseu.

Cu doar câteva zile înainte, sperase că n-avea să se mai întoarcă niciodată acolo. Locul îi aducea aminte de vremurile vechi – de vremurile grele – când văzuse lucruri la care nici o ființă omenească n-ar fi trebuit să fie vreodată martoră. Când venise *el*, aducând cu sine violența și crima, și îi luase singura ființă umană pe care o cunoscuse în toată viața ei, un bărbat care îi fusese ca un tată. *Ucigașul* întorsese pe dos lumea ordonată cu care ajunsese ea să se obișnuiască. Atunci fugise să se ascundă acolo, în adâncurile reci ale pământului. Se părea că, datorită șocului, își pierduse pentru o vreme și rațiunea.

Dar mintea ei fusese antrenată cu prea multă grijă, de-a lungul prea multor ani, pentru a se rătăci pe de-a-ntregul. Încet, încet, se întorsese. Începuse să capete din nou interes pentru lumea celor vii; reîncepuse să se strecoare sus, în vechea ei casă, în lumea ei, în vila de pe Riverside Drive numărul 891. Atunci începuse să-l pândească pe bărbatul pe nume Wren și – în final – se arătase acelui bătrân cumsecade.

Care, în schimb, o dusese la Pendergast.

Pendergast. El o reintrodusese în lume, o ajutase să treacă dintr-un trecut întunecat într-un prezent strălucitor.

Dar transformarea nu se încheiase. Iar ea era mult prea conștientă de linia încă firavă care o despărțea de dezechilibru. Și acum se întâmplase *asta*...

Mergând, Constance își mușcă buza, reținându-și un suspin.

„Dar o să fie bine, se strădui ea să-și spună. O să fie bine." Aloysius i-o promisese. Și se părea că el putea să facă orice: chiar și să învie din morți.

Și ea îi promisese lui ceva, și avea de gând să-și țină cuvântul: avea să-și petreacă nopțile acolo, unde nici măcar Diogenes Pendergast nu i-ar fi putut da de urmă. Avea să-și respecte promisiunea, în ciuda groazei pe care i-o stârnea locul, în ciuda amintirilor care o apăsau.

În față, tunelul se îngusta, despărțindu-se apoi în două. Ramura din dreapta continua să coboare în întuneric, sfredelind solul ca un tirbușon. Cea din stânga își păstra direcția orizontală. Constance o alese și îi urmă coturile și meandrele pe o lungime de vreo sută de metri. Pe urmă se opri și aprinse în sfârșit lampa.

Lumina galbenă dezvălui contururile pasajului, care se lărgea brusc, sfârșindu-se într-o încăpere mică, plăcută, cam de trei metri pe doi. Podeaua era acoperită cu un covor persan scump, luat dintr-o magazie aflată la subsolul casei de deasupra. Muchiile pietrei golașe erau îndulcite de reproducerile unor tablouri renascentiste: *Madona cu gâtul lung*, de Parmigianino[1], *Furtuna* lui Giorgione[2], și altele, încă vreo șase. Patul de campanie fusese instalat în spate, într-o firidă, iar în lateral se afla o măsuță. O parte dintre operele lui Thackerey, Thollope și George Eliot erau stivuite cu grijă, alături de *Republica* lui Platon și de *Confesiunile* Sfântului Augustin.

Acolo, sub casă, era mult mai cald. Mirosul de piatră și de pământ al aerului nu era neplăcut. Iar căldura relativă și micile încercări de viață domestică îi ofereau o brumă de confort.

Puse lampa pe masă, se așeză în fața ei și aruncă o privire în lateral. Stânca avea o crăpătură, la mai puțin de un metru deasupra podelei. De-acolo extrase un caiet legat în piele; ultimul volum al jurnalului pe care-l ținuse pe vremuri, când fusese pupila strămoșului lui Pendergast.

Îl deschise și îi întoarse paginile încet, cu grijă, până când ajunse la ultima însemnare. Data era din luna iulie a anului trecut.

O citi o dată, apoi încă o dată, ștergându-și în acest timp o lacrimă stingheră. Apoi, cu un oftat silențios, puse jurnalul la loc, alături de semenii lui.

Înăuntru erau alte patruzeci și două de volume, identice ca formă și dimensiuni. Cele aflate mai în față părea aproape noi, pe când, pe măsură ce înaintai în adâncul firidei, celelalte erau tot mai ponosite și mai uzate de trecerea vremii.

Constance rămase acolo, privindu-le gânditoare, cu mâna sprijinită pe marginea adânciturii care le adăpostea. Mișcarea îi trăsese în sus materialul mânecii, dezvăluind șirul lung al cicatricelor vechi de pe antebrațul

[1] Girolamo Francesco Maria Mazzola (1504–1540), cunoscut sub numele de Parmigianino (de la Parma) (n.tr.)

[2] Giorgio Barbarelli da Castelfranco (1477–1510), cunoscut sub numele de Giorgione (n.tr.)

ei: douăzeci sau treizeci de semne identice, aliniate cu precizie, perfect paralele unele cu altele.

Se întoarse cu spatele, oftând încă o dată. Apoi stinse lumina și – rostind o scurtă rugăciune în bezna ce veghea asupra ei – se furișă către pat, se întinse cu fața la perete și rămase așa, cu ochii deschiși, pregătindu-se cât de bine putea pentru coșmarurile care aveau să-și facă inevitabil apariția.

43

În zona destinată curselor internaţionale de la aeroportul Kennedy, Viola Maskelene îşi luă bagajul, găsi un hamal care i-l încărcă pe un cărucior şi se îndreptă în urma acestuia către vamă. Era trecut de miezul nopţii, aşa că nu avu mult de aşteptat: funcţionarul plictisit îi adresă la întâmplare câteva întrebări, îi ştampilă paşaportul de cetăţean al Marii Britanii şi o conduse spre ieşire.

În zona sosirilor aştepta un grup mic de oameni. Se opri, trecându-i în revistă, până când zări într-o margine un bărbat înalt, într-un costum gri din flanel. Asemănarea cu fratele lui era atât de stranie, încât îl recunoscu instantaneu, recunoscu fruntea netedă şi înaltă, nasul acvilin, ţinuta aristocratică. La simpla vedere a cuiva care semăna atât de bine cu Pendergast, inima începu să-i bată mai repede. Dar existau şi deosebiri. Bărbatul care o aştepta era mai înalt, nu la fel de zvelt şi, poate, cu o constituţie ceva mai masivă; iar faţa era mai ascuţită, pometii obrajilor erau mai proeminenţi, ca şi arcadele ochilor, şi ansamblul tuturor acestora crea o senzaţie ciudată de asimetrie a feţei. Părul era castaniu-roşcat şi avea o barbă deasă, frumos tunsă. Dar ochii reprezentau cea mai izbitoare deosebire: unul era de un căprui-verzui intens, pe când celălalt era verde-albăstrui. Se întrebă dacă acesta din urmă, de culoare palidă, era orb – părea lipsit de viaţă.

Surâse şi îi adresă o scurtă fluturare de mână.

Şi trăsăturile lui se destinseră într-un zâmbet şi se apropie cu paşi molateci, cu braţele întinse. Îi luă mâna într-ale lui, reci şi catifelate.

– Lady Maskelenè?

– Spune-mi Viola.

– Viola. Încântat.

Glasul lui avea mult din inflexiunile tipice sudului, ale fratelui său, însă, deşi vorbea la fel de languros precum mergea, cuvintele erau articulate cu o foarte mare acurateţe, ca şi cum le-ar fi retezat la urmă dintr-o muşcătură. Combinaţia era neobişnuită, aproape bizară.

– E o plăcere să te cunosc, Diogenes.

– Fratele meu a fost foarte misterios în ceea ce te priveşte, dar ştiu că e nerăbdător să te vadă. Ăsta e bagajul tău?

Pocni din degete şi un hamal se grăbi să se apropie.

– Ai grijă ca bagajele doamnei să fie duse în Lincolnul negru parcat afară, îi spuse Diogenes. Portbagajul e descuiat.

În mână îi apăru ca prin farmec o bancnotă de douăzeci de dolari, dar hamalul era atât de captivat de Viola, încât abia dacă o văzu.

Diogenes se întoarse din nou spre ea.

– Cum a fost călătoria?

– Îngrozitoare.

– Îmi pare rău că n-am putut propune o altă cursă, la o oră mai convenabilă. Fratele meu trece printr-o perioadă agitată, după cum ştii, şi aranjamentele pentru întâlnire au fost oarecum intimidante.

– N-are importanţă. Tot ce contează e că sunt aici.

– Într-adevăr. Mergem?

Îi oferi braţul şi ea îl acceptă. Era surprinzător de puternic, cu muşchii tari ca nişte cabluri de oţel, contrar impresiei pe care o făcea mersul lui lipsit de vlagă.

– Ar fi fost imposibil să nu-mi dau seama că eşti fratele lui Aloysius, spuse ea în timp ce se îndepărtau de zona de recuperare a bagajelor.

– Iau asta drept compliment.

Ieşiră pe uşile rotitoare într-o rafală de aer rece. Pe trotuarele din afara aleii acoperite strălucea un strat firav de zăpadă proaspătă.

– Brr! exclamă Viola, trăgându-se înapoi. Când am plecat de pe Capraia, erau douăzeci de grade, o adevărată plăcere. Aici e un frig crunt.

– Douăzeci de grade Celsius[1], firește, spuse Diogenes, făcând cu ochiul. Cât de mult te invidiez fiindcă-ți poți permite să locuiești acolo tot anul. Mașina mea.

Îi deschise portiera, apoi ocoli automobilul, așteptă până ce închise hamalul portbagajul și se strecură pe locul de alături.

– De fapt, nu stau acolo tot timpul. Iarna sunt de obicei în Egipt, lucrez la săpăturile în Valea Nobililor. Dar anul ăsta, cu situația explozivă din Orientul Mijlociu, am avut probleme cu autorizația.

Diogenes se desprinse de bordură accelerând ușor și intră în trafic, îndreptându-se spre ieșirea din aeroport.

– Ești egiptolog, spuse el. Ce fascinant. Și eu am petrecut o vreme în Egipt, ca membru al expediției von Hertgaard.

– Expediția din Somalia, în căutarea minelor de diamante ale reginei Hatshepsut? Când Hertgaard a fost găsit decapitat?

– Da, exact.

– Ce captivant! Mi-ar plăcea să aflu ce s-a-ntâmplat.

– Da, „captivant" e, cu siguranță, un mod de a descrie cele petrecute.

– E adevărat că Hertgaard a descoperit minele chiar înainte de a fi ucis?

Diogenes râse încetișor.

– Mă îndoiesc, cu toată sinceritatea. Știi cum se lansează zvonurile astea. Eu găsesc că regina Hatshepsut – singura femeie faraon – e cu mult mai interesantă decât minele, dar sunt sigur că știi totul despre ea.

– O femeie fascinantă.

– A pretins că avea dreptul la tron spunând că mama ei se culcase cu zeul Amon și că ea era fructul dragostei lor. Cum e inscripția aia celebră? „Amon a găsit-o pe regină dormind în camera ei. Ea s-a trezit când mi-resmele plăcute izvorâte din trupul lui i-au anunțat prezența. El s-a arătat în toată splendoarea divinității sale și, când s-a apropiat, regina, văzându-i puterea și frumusețea, a plâns de încântare și i s-a dăruit."

Viola era intrigată. Diogenes părea tot atât de erudit ca și fratele său.

[1] Spre deosebire de 20 de grade Fahrenheit, care echivalează cu –6,6 grade Celsius (n.tr.)

– Povestește-mi, Viola. Cu ce te ocupi în Valea Nobililor?

– Am făcut săpături în mormintele mai multor scribi regali.

– În căutare de comori – aur sau, și mai bine, pietre prețioase?

– Nimic de genul ăsta. Totul a fost furat în Antichitate. Căutăm inscripții.

– Egiptologia, ce profesie minunată. Se pare că fratele meu apreciază femeile interesante.

– Ca să-ți spun adevărul, îl cunosc foarte puțin pe fratele tău.

– Asta se va schimba săptămâna viitoare, n-am aproape nici o îndoială.

– Aștept cu nerăbdare. Ea râse, cu o ușoară jenă. De fapt, îmi vine greu să cred că sunt aici. Întreaga călătorie e un asemenea... capriciu. Totul e atât de misterios. Ador misterele.

– Ca și Aloysius. Se pare că sunteți făcuți unul pentru altul.

Viola se simți roșind. Se grăbi să schimbe subiectul.

– Știi ceva despre cazul de care se ocupă el acum?

– E unul dintre cele mai dificile din toată cariera lui. Din fericire e aproape încheiat. De fapt, astăzi se așteaptă deznodământul – și apoi o să fie liber. E vorba de un criminal în serie, un individ cu adevărat nebun, care, din diverse motive obscure, a căpătat o ură cumplită împotriva lui Aloysius. Ucide oameni și își bate joc de fratele meu fiindcă nu e în stare să-l prindă.

– *Groaznic.*

– Da. Fratele meu a fost silit atât de brusc să se-ascundă ca să-și poată conduce ancheta, încât toată lumea a avut impresia c-a fost ucis.

– Eu l-am crezut mort. Doar atât mi-a spus locotenentul D'Agosta.

– Numai eu am știut adevărul. L-am ajutat după calvarul prin care a trecut în Toscana, l-am îngrijit ca să-și recapete sănătatea. I-am salvat viața, dacă-mi este îngăduit să mă laud puțin.

– Sunt încântată că are un asemenea frate.

– Aloysius are puțini prieteni adevărați. E de modă veche, respinge oarecum oamenii, e oarecum distant. Am încercat să-i fiu atât prieten, cât și frate. Sunt atât de bucuros că te-a găsit. Mi-am făcut atâtea griji pentru el după acel accident îngrozitor al soției lui, din Tanzania.

Soție? Tanzania? Viola descoperi dintr-odată că era cât se poate de dornică să afle ce se întâmplase. Dar se stăpâni: Aloysius avea să-i povestească totul la momentul potrivit, iar ea avusese întotdeauna o aversiune tipic englezească față de trasul cu ochiul în viața altora.

– De fapt, încă nu m-a găsit cu adevărat. Știi, deocamdată nu suntem decât doi oameni care abia s-au împrietenit.

Diogenes o privi cu ochii lui bizari, de culori diferite, și zâmbi.

– Cred că fratele meu e deja îndrăgostit de tine.

De data asta ea roși puternic, simțind un amestec bizar de excitare, jenă și ridicol. „Prostii, își spuse. Cum s-ar fi putut îndrăgosti de mine după o singură întâlnire?"

– Și am motive să cred că și tu te-ai îndrăgostit de el.

Viola reuși să râdă cu nepăsare, dar simți un fior straniu în tot trupul. Mașina gonea prin noaptea înghețată.

– Toate astea sunt *de-a dreptul* premature, reuși să spună într-un târziu.

– Eu și Aloysius semănăm în multe privințe, însă eu sunt mai direct. Iartă-mă dacă te-am făcut să te simți stânjenită.

– Lasă, nu-i nimic.

Long Island Expressway se întindea în fața lor, un drum de zăpadă prin întuneric. Era aproape unu noaptea și pe autostradă treceau puține mașini. Fulgii de zăpadă cădeau purtați de vânt, biciuindu-le parbrizul în timp ce goneau printre ei.

– Aloysius a fost întotdeauna cel indirect. N-am reușit niciodată să-mi dau seama la ce se gândește, nici măcar în copilărie.

– Presupun că e oarecum enigmatic.

– Cât se poate de enigmatic. I se întâmplă foarte rar să dezvăluie adevăratul motiv pentru care face anumite lucruri. De exemplu, eu am crezut întotdeauna că și-a dedicat viața serviciului public ca să compenseze faptele oilor negre din neamul Pendergast.

– Serios?

Viola simțea din nou imboldul curiozității.

El râse ușor.

– Da. S-o luăm, bunăoară, pe strămătușa Cornelia. Trăiește nu departe de aici, la Sanatoriul Mount Mercy pentru Psihopați Criminali.

Surprinderea luă locul curiozității.

– Psihopați criminali?

– Exact. Presupun că fiecare familie are niște oi negre, nu?

Viola se gândi la străbunicul ei.

– Da, e adevărat.

– Unele familii într-o mai mare măsură decât altele.

Ea dădu din cap, își ridică privirea, văzu că Diogenes se uita la ea și se grăbi să-și lase ochii în jos.

– Sunt de părere că genealogia familiei devine astfel mai interesantă, mai picantă. E mai bine să ai un străbunic criminal decât un străbunic prăvăliaș.

– Cred că e un punct de vedere unic.

Diogenes se dovedea a fi ceva mai ciudat decât părea la prima vedere, dar era cu siguranță amuzant.

– Printre strămoșii tăi există vreun criminal interesant? întrebă el. Dacă nu sunt indiscret.

– Nicidecum. De fapt, nici un criminal, dar am un strămoș care-a fost un violonist celebru, unul dintre virtuozii secolului al nouăsprezecelea. Și-a pierdut mințile și a ajuns să moară de frig în coliba unui cioban din munții Dolomiți.

– Exact ce spuneam! Eram sigur că trebuie să ai niște strămoși interesanți. Nu e nici un contabil insipid și nici un vânzător ambulant printre ei, nu?

– Nici unul de care să știu.

– De fapt, unul dintre strămoșii noștri *chiar* a fost vânzător ambulant – adevărul e că și-a adus o contribuție importantă la averea familiei Pendergast.

– Serios?

– Întocmai. A născocit un așa-zis medicament care se numea Mixtura lui Hezekiah, elixir și întăritor glandular. Și-a început afacerile vânzându-l din căruță.

Viola râse.

– Ce nume caraghios pentru un medicament.

– Amuzant. Numai că era o combinație letală de cocaină, acetanilidă și mai mulți alcaloizi vegetali destul de toxici. Prin urmare, au existat nenumărate cazuri de dependență și mii de decese, inclusiv al soției sale.

Râsul Violei se stinse în gât. Simți un fior de neliniște.

– Înțeleg.

– Bineînțeles că în vremurile alea nu știa nimeni cât de periculoase sunt drogurile de genul cocainei. Stră-străbunicul Hezekiah nu poate fi învinuit pentru asta.

– Nu, sigur că nu.

Tăcură. Continua să ningă ușor, fulgii coborau plutind din cerul întunecat, scânteiau o clipă în lumina farurilor – și dispăreau.

– Crezi că există o genă a crimei? întrebă Diogenes.

– Nu, răspunse Viola. Astea-s prostii.

– Uneori îmi pun întrebarea. În familia noastră s-au săvârșit atât de multe. De exemplu, unchiul Antoine, unul dintre criminalii în masă cu adevărat remarcabili din secolul al nouăsprezecelea. A ucis și a mutilat aproape o sută de muncitori tineri din atelier, fete și băieți.

– Îngrozitor, murmură Viola.

Sentimentul ei de neliniște deveni mai puternic.

Diogenes râse ușor.

– Englezii își deportau criminalii în colonii – în Georgia și apoi în Australia. Își imaginau că purifică rasa anglo-saxonă, scăpând-o de sămânța ucigașilor, dar, cu cât deportau mai mulți, cu atât mai mult creștea rata criminalității.

– Crima e evident legată într-o mai mare măsură de condițiile economice decât de moștenirea genetică, spuse Viola.

– Crezi? E adevărat: nu mi-aș dori să mă fi numărat printre săracii din Anglia secolului al nouăsprezecelea. În viziunea mea, adevărații criminali de atunci erau nobilii. Mai puțin de unu la sută din populație deținea peste nouăzeci și cinci la sută din pământ. Și, mulțumită legii îngrădirii terenurilor[1], lorzii englezi au putut să-i alunge pe țăranii

[1] Lege care îi obliga pe cei care lucrau pământul să-l îngrădească pe cheltuiala lor. (n.tr.)

care luau pământ în arendă, iar aceştia s-au îndreptat către oraşe, unde fie au murit de foame, fie au ajuns infractori.

– E adevărat, şopti Viola.

Diogenes părea să fi uitat că ea era urmaşa acelor nobili.

– Dar aici, în America, lucrurile stăteau altfel. Cum explici faptul că, în unele familii, impulsurile criminale se transmit ca ochii albaştri sau ca părul blond? Familia Pendergast pare să fi dat naştere câte unui criminal în fiecare generaţie. După Antoine, să vedem... A fost Comstock Pendergast, hipnotizator celebru, magician, mentorul lui Harry Houdini. Şi-a ucis asociatul şi pe sărmanii membrii ai familiei acestuia, după care s-a sinucis. Şi-a tăiat gâtul de două ori. Pe urmă...

– Poftim?

Viola îşi dădu seama că-şi încleştase inconştient mâna de mânerul portierei.

– Oh, da. De două ori. Înţelegi, prima dată n-a tăiat destul de adânc. Presupun că n-a savurat ideea de a sângera încet, până la moarte. Eu unul nu m-aş supăra dacă aş avea parte de o moarte lentă, prin exsangvinizare – am auzit că e ca şi cum ai adormi. Aş avea o grămadă de timp ca s-admir sângele, culoarea lui splendidă. Îţi place culoarea sângelui, Viola?

– Poftim?

Ea se simţi inundată de panică.

– Sângele. Are culoarea unui rubin minunat. Sau viceversa. Eu personal cred că e cea mai fascinantă culoare. Unii ar putea considera că sunt excentric, dar asta e părerea mea.

Viola încercă să-şi ţină sub control teama şi nesiguranţa. Între timp se îndepărtaseră de oraş şi bezna nopţii se lăsase asupra lor, în zonele întunecoase prin care treceau nu se zăreau decât vreo câteva lumini, abia vizibile de pe autostradă.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Într-un loc numit Springs. Într-o cabană încântătoare de pe ţărm. E la o distanţă de vreo două ore.

– Şi Aloysius e acolo?

– Bineînţeles. Nerăbdător să te vadă.

Acum își dădea seama că întreaga călătorie fusese o greșeală imensă. O altă decizie prostească, luată în grabă. Se lăsase captivată de romantismul îmbătător al propunerii, de ușurarea pe care o simțise aflând că Pendergast era în viață. Însă adevărul era că îl cunoștea mult prea puțin. Iar acest frate al lui...

Ideea de a petrece alte două ore în mașină, alături de el, i se păru dintr-odată de neconceput.

– Viola, se auzi vocea blândă, îmi cer scuze. Te simți bine?

– Da. Perfect.

– Pari îngrijorată.

Ea răsuflă adânc.

– Ca să-ți spun adevărul, Diogenes, aș prefera să rămân în New York în noaptea asta. Sunt mult mai obosită decât mi-am dat seama. O să mă-ntâlnesc cu Aloysius când vine în oraș.

– Oh, nu! O să fie *zdrobit*.

– Nu e nimic de făcut. Vrei te rog să-ntorci mașina? Îmi pare teribil de rău fiindcă m-am răzgândit pe neașteptate, dar așa va fi cel mai bine. Ai fost foarte amabil. Te rog, du-mă înapoi, la New York.

– Dacă asta vrei. Trebuie să mă înscriu pe următoarea ieșire de pe autostradă, ca să pot schimba direcția.

Ea simți un val de ușurare.

– Mulțumesc. Îmi pare sincer foarte rău fiindcă-ți dau atâta bătaie de cap.

Ieșirea apăru curând: Hempstead. Mașina încetini, ieși. Se apropie de semnul stop din vârful rampei, unde se opri. Nu se vedea nici o mașină. Viola se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâna încă strângând inconștient mânerul portierei, și așteptă ca Diogenes să întoarcă.

Dar el n-o făcu. Și ea simți apoi, dintr-odată, un miros foarte bizar, de chimicale.

Se răsuci brusc.

– Ce e...?

O mână cu o bucată de pânză strânsă grămadă i se apăsă peste gură, în timp ce un braț îi cuprinse gâtul cu viteza fulgerului și o smuci cu brutalitate, trântind-o pe scaun. Era imobilizată, cu cârpa împuțită

apăsată nemilos peste nas și peste buze. Se zbătu, încercând să respire, dar era ca și cum în față tocmai i s-ar fi deschis o ușă de întuneric: împotriva voinței ei, se aplecă într-acolo, căzând și tot căzând în beznă, până când lumea din jur dispăru cu desăvârșire.

44

Scena hibernală era cea mai sumbră cu putinţă: cu o noapte înainte, în cimitir se aşternuse un strat subţire de zăpadă, iar printre copacii desfrunziţi sufla acum un vânt aspru, făcând crengile să pârâie şi trântind calupuri de zăpadă pe solul îngheţat. Mormântul părea o rană neagră a pământului, înconjurată de iarba artificială, de un verde strălucitor, aşternută pe zăpadă, iar un al doilea covor din acelaşi tip de iarbă fusese întins peste un morman de ţărână. Sicriul se odihnea lângă groapa hidoasă, prins cu chingi de maşinăria care urma să-l coboare în groapă. În jur erau buchete imense de flori proaspete, agitându-se în bătaia vântului şi adăugând o tentă de fecunditate ireală decorului îngheţat.

Nora nu reuşea să-şi desprindă privirea de coşciug. Indiferent în ce altă parte s-ar fi uitat, ochii păreau să-i fie întotdeauna atraşi înapoi, către el. Era foarte bine lustruit, cu mânerele şi rama din alamă. Nu putea accepta ideea că prietena ei, noua ei prietenă, zăcea înăuntru. Moartă. Era cumplit să te gândeşti că, numai cu câteva zile înainte, îşi savurase cina împreună cu Margo în apartamentul acesteia, trăncănind despre muzeu.

În aceeaşi noapte în care fusese ucisă.

Şi apoi, cu o zi în urmă, primise un telefon de la Pendergast, foarte tulburător, foarte insistent...

Se cutremură fără să vrea, şi respiră de câteva ori adânc. Deşi purta mănuşi, îi îngheţaseră degetele, iar nasul părea să-i fi amorţit cu desăvârşire. Îi era atât de frig, încât se gândea că i-ar fi putut îngheţa şi lacrimile pe obraji.

Îmbrăcat într-un palton lung și negru, pastorul citea Ritul Unu de îngropăciune a morților din Cartea de rugăciuni comune, cu vocea răsunându-i în aerul glaciar. Se adunase foarte multă lume – uluitor de multă, dacă te gândeai la vremea rea. Angajații muzeului veniseră în număr enorm de mare. Era clar că Margo le făcuse o impresie foarte puternică, deși fusese în acea funcție pentru foarte puțină vreme; însă mai lucrase acolo, când era doctorandă, cu câțiva ani în urmă. În față stătea directorul muzeului, Collopy, alături de soția sa uluitor de frumoasă, chiar mai tânără decât Nora. Majoritatea personalului din Departamentul de antropologie își făcuse apariția, cu excepția celor care supravegheau munca disperată din ultimele momente de pregătire ale expoziției „Imagini Sacre"; vernisajul era în seara aceea. Ea însăși ar fi trebuit să rămână acolo, dar nu și-ar fi putut ierta niciodată absența de la înmormântarea lui Margo. Era de față și Prine, înfofolit ca un eschimos și tamponându-și nasul de un roșu strălucitor cu o batistă de bumbac; directorul de securitate, Manetti, părând sincer copleșit, considerând probabil moartea lui Margo un eșec personal. Privirea Norei cutreieră prin mulțime. În față stătea o femeie care plângea pe tăcute, susținută de câte o persoană din ambele părți: mama lui Margo, fără nici o îndoială. Avea părul castaniu-deschis, ca și Margo, aceleași trăsături, aceeași siluetă zveltă. Părea să fie singura rudă ei rudă – îi spusese Norei, la cină, că era singură la părinți.

O rafală puternică de vânt străbătu cu zgomot cimitirul, acoperind pe moment vocea pastorului. Care se auzi apoi din nou:

– În mâinile tale, Doamne, o încredințăm pe roaba ta Margo, iubita noastră soră, în mâinile unui Creator milostiv și ale celui mai îndurător Mântuitor, rugându-te fierbinte să fie plăcută vederii tale...

Nora se aplecă, apărându-se de înverșunarea vântului îi timp ce asculta cuvintele triste, mângâietoare. Își dorea din toată inima să-l fi avut pe Bill acolo, alături de ea. Telefonul bizar primit de la Pendergast – și fusese chiar el, nu se îndoia de asta – o lăsase tremurând. Viața lui Bill în pericol, el într-o ascunzătoare? Și acum propria ei viață în primejdie? Părea incredibil, înspăimântător, de parcă un nor negru s-ar fi abătut asupra lumii ei. Însă avea dovada în fața ochilor. Margo murise.

Un vâjâit o scoase din reverie. Mașinăria cobora sicriul în groapă cu angrenajele scrâșnind și cu motorul huruind. Vocea pastorului se înălța ușor, pe măsură ce coșciugul ajungea tot mai jos. Citi ultimele cuvinte ale slujbei făcând semnul crucii cu mâna ridicată. Sicriul se opri cu o bufnitură estompată și el o invită pe mama lui Margo să arunce un bulgăre de pământ. Ea se supuse, urmată de ceilalți, și bulgării înghețați loviră coșciugul cu un zgomot supărător de găunos.

Nora își simți inima gata să se frângă. Prietenia ei cu Margo, care avusese parte de un început atât de nefavorabil, tocmai începuse să înflorească. Moartea ei era o tragedie în adevăratul sens al cuvântului – fusese atât de curajoasă, atât de plină de convingere.

Ceremonia se încheie și mulțimea începu să se îndrepte către aleea îngustă a cimitirului pe care erau parcate mașinile, cu răsuflările înghețate plutind în aer. Nora se uită la ceas: era ora zece. Trebuia să ajungă imediat la muzeu, să se ocupe de ultimele pregătiri pentru vernisaj.

Când se întoarse să plece, văzu un bărbat îmbrăcat în negru apropiindu-se pieziș; peste câteva clipe mergea alături de ea, în același ritm. Era tras la față de supărare și ea se întrebă dacă, la urma urmelor, Margo nu mai avusese cumva și alte rude apropiate.

– Nora? se auzi vocea lui joasă.

Ea tresări. Și se opri.

– Mergi în continuare, te rog.

Se puse din nou în mișcare, din ce în ce mai alarmată.

– Cine ești?

– Agentul Pendergast. De ce-ai ieșit în aer liber după avertizarea mea?

– Trebuie să-mi trăiesc viața.

– Nu ți-o poți trăi dacă ți-o pierzi.

Nora oftă.

– Vreau să știu ce s-a-ntâmplat cu Bill.

– Bill e în siguranță, așa cum ți-am explicat. Pentru tine-mi fac griji. Ești una dintre țintele principale.

– Ce fel de țintă?

– Asta nu-ți pot spune. Dar pot să-ți spun că trebuie să-ți iei măsuri de protecție. Ar trebui să-ți fie frică.

– Domnule agent Pendergast, *mi-e* frică. Telefonul tău m-a speriat de moarte. Dar nu te poți aștepta să las totul baltă. Așa cum ți-am spus, am de pregătit un vernisaj pentru diseară.

Un oftat scurt, exasperat.

– Îi ucide pe toți cei din jurul meu. O să te omoare și pe tine. Și n-o să pierzi numai vernisajul, o să-ți pierzi și viața.

Departe de a fi mieroasă și tărăgănată, așa cum i-o știa, vocea lui devenise încordată, imperioasă.

– Trebuie să risc. O să-mi petrec tot restul zilei la muzeu, în zona de înaltă securitate a expoziției. Apoi voi lua parte la vernisajul de diseară, în mijlocul a mii de oameni.

– Înalta securitate nu l-a oprit până acum.

– Pe *cine* n-a oprit?

– Așa cum spuneam, dacă-ți dezvălui mai multe te pun într-un pericol mai mare. Oh, Nora, *ce* trebuie să fac ca să te *apăr*?

Ea se clătină, șocată de tonul lui aproape disperat.

– Îmi pare rău. Știi, pur și simplu nu-mi stă în fire să fug și să mă ascund. Am muncit prea multă vreme pentru vernisajul ăsta. Lumea contează pe mine. OK? Mâine – să discutăm mâine din nou despre asta. Numai azi nu.

– Așa să fie.

Silueta anonimă făcu stânga-mprejur – era ciudat cât de puțin semăna cu acel Pendergast de care și-l amintea Nora –, se pierdu printre grupurile întunecate de oameni care se îndreptau spre mașini și dispăru cu desăvârșire.

45

D'Agosta se opri în ușa biroului lui Hayward, aproape temându-se să bată. Amintirea dureroasă a primei lor întâlniri în biroul ei îi reveni nepoftită în minte, și se sili s-o îndepărteze cu un efort imens, ciocănind mai tare decât intenționase.

– Intră.

Simplul sunet al vocii ei fu de ajuns ca să-i stea inima. Înșfăcă mânerul și împinse ușa.

Biroul arăta cu totul altfel. Dispăruseră teancurile de hârtii, dispăruse dezordinea plăcută, controlată. Organizarea aduse cu sine un aspect sever – și era limpede că Hayward lucra la un singur caz, pentru care trăia, pentru care respira.

Și ea era acolo, la masa ei de lucru, cu trupul scund și subțire într-un costum gri frumos, cu însemnele de căpitan pe umeri, uitându-se drept la el. Îl privea cu atâta intensitate încât avu impresia că îl împingea înapoi.

– Ia loc.

Vocea ei era rece, indiferentă.

– Ascultă, Laura, înainte de a începe, aș vrea să-ți spun doar că...

– Domnule locotenent, veni răspunsul ei prompt. Ai fost invitat aici în legătură cu o problemă de poliție și orice discuție de natură personală nu-și are locul.

D'Agosta se uită la ea. Nu proceda corect.

– Laura, te rog...

Trăsăturile ei se îndulciră, dar numai pentru o singură clipă, după care vorbi cu voce scăzută.

– Vincent, nu-mi face asta – nici mie, nici ţie. Mai ales nu acum. Trebuie să-ţi arăt ceva care creează o situaţie foarte, foarte dificilă.

Cuvintele ei îl opriră.

– Te rog, ia loc.

– Rămân în picioare.

Hayward îl fixă tăcută cu privirea preţ de un moment. Apoi vorbi din nou.

– Pendergast trăieşte.

D'Agosta îşi simţi sângele îngheţând în vene. Nu ştiuse de ce-l invitase, nici măcar nu îndrăznise să ghicească – dar ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

– Cum ai aflat? se trezi întrebând.

Faţa ei se crispă de furie.

– Deci *chiar* ştiai.

O altă tăcere încordată. Pe urmă ea întinse mâna şi ridică o foaie de hârtie, aducându-şi-o în faţa ochilor. Conţinea o înşiruire de notiţe, observă locotenentul. Despre ce era vorba? N-o mai văzuse niciodată pe Laura atât de pornită.

– Pe data de 19 ianuarie, profesorul Torrace Hamilton a fost otrăvit în faţa unui amfiteatru în care se aflau două sute de studenţi din clasa lui de la Universitatea de Stat din Louisiana şi a murit peste aproximativ o oră. Singura probă utilă rămasă la locul faptei, constând în câteva fibre textile de culoare neagră descoperite în biroul lui, e analizată în acest raport.

Lăsă să cadă pe birou un dosar subţire.

D'Agosta se uită la el, dar nu-l luă.

– Raportul afirmă că fibrele sunt dintr-o ţesătură foarte scumpă, dintr-un amestec de lână, caşmir şi merinos, care s-a fabricat numai pentru scurtă vreme, în anii 1950, numai în Italia, lângă Prano. Singurul loc – *singurul* – din America în care s-a vândut a fost un mic

magazin de pe Rue Lespinard, din New Orleans. Un magazin aflat în proprietatea familiei Pendergast.

D'Agosta simți o speranță neașteptată. La urma urmelor, era posibil ca ea să-l fi crezut? Făcuse verificări în privința lui Diogenes?

– Laura, eu...

– Domnule locotenent, *lasă-mă să termin*. Echipa mea judiciară a făcut o percheziție în apartamentul lui Pendergast din Dakota – sau cel puțin în camerele în care am reușit să intrăm – și a luat mostre de fibre textile. În plus, am găsit într-un șifonier două duzini de costume negre identice. Costumele și fibrele provin, toate, din aceeași sursă: acele valuri de stofă de lână cașmir-merinos, vopsite în negru. E o fibră realmente unică. Nu poate fi vorba de o greșeală.

D'Agosta simți un fior straniu târându-i-se în sus, pe șira spinării. Avu o premoniție bruscă, intuind încotro era posibil să bată toate astea.

– Pe 22 ianuarie, Charles Duchamp a fost spânzurat de clădirea de la numărul 65 de pe Broadway, în care locuia. Locul crimei era, din nou, neobișnuit de curat. Însă echipa noastră judiciară a reușit totuși să recupereze alte câteva fibre, aceleași fibre negre descoperite la locul asasinării lui Torrance. În plus, frânghia cu care a fost spânzurat Duchamp a fost țesută dintr-un tip foarte rar de mătase cenușie. În cele din urmă, am aflat că e vorba de o raritate, o frânghie folosită în cadrul ceremoniilor religioase budiste din Bhutan. Călugării o înnoadă în moduri incredibil de complexe, în scopuri care țin de meditație și de contemplare. Sunt noduri unice, care nu se mai folosesc nicăieri altundeva în lume.

Tăcu și așeză pe birou o fotografie a ștreangului cu care fusese spânzurat Duchamp, arătând nodul pătat de sânge.

– Genul ăsta de nod e cunoscut sub numele *Ran t'ankha durdag*, „calea încâlcită către iad". Am aflat că agentul Pendergast și-a petrecut o vreme în Bhutan, studiind chiar printre călugării care fac aceste noduri.

– Există un răspuns simplu...

– Vincent, dacă mă mai întrerupi încă o dată, cer să ți se pună botniță.

El amuți.

– A doua zi, pe 23 ianuarie, agentul special FBI Michael Decker a fost ucis în casa lui din Washington D.C., fiind înjunghiat în gură cu o baionetă veche, din Războiul Civil. Locul crimei era la fel de curat. Echipa judiciară a recuperat fibre din același val de stofă de lână, cașmir și merinos din care provin cele găsite la locul otrăvirii lui Hamilton.

Puse un alt raport în fața lui D'Agosta.

– În dimineața zilei de 26 ianuarie, la ora două, Margo Green a fost înjunghiată fatal în Muzeul de Istorie Naturală din New York. Am trecut în revistă lista personalului muzeului, și ea a fost ultima persoană care a intrat în sala expoziției. A fost înregistrată și la ieșire – criminalul s-a folosit probabil de cardul ei ca să iasă. Acest loc al crimei nu era tot atât de curat precum celelalte. Green a fost un adversar formidabil, a provocat o luptă. S-a apărat cu un cutter și și-a rănit agresorul. De la locul faptei a fost prelevat sânge care nu-i aparține victimei, atât de pe cutter – care n-a fost șters suficient de bine – cât și dintr-o unică pată de pe podea. Făcu o pauză. Rezultatul analizei ADN a sosit azi-noapte, târziu.

Luă o altă bucată de hârtie și, pocnind din degete, o lăsă să cadă tot în fața lui D'Agosta.

– Iată-l.

Lui nu-i venea să se uite. Cunoștea deja răspunsul.

– Exact. Agentul special Pendergast.

D'Agosta știa că era de preferat să nu spună nimic.

– Ceea ce mă aduce la mobilul crimelor. Toți acești oameni aveau ceva în comun – erau cunoștințe apropiate ale lui Pendergast. Hamilton i-a fost profesor particular de limbi străine în liceu. Duchamp i-a fost cel mai bun – și poate singurul – prieten din copilărie. Michael Decker i-a fost mentor în FBI. Reprezintă unul dintre cele mai importante motive pentru care a *supraviețuit* Pendergast în FBI, după toate belele în care a intrat datorită metodelor lui neortodoxe. Iar Margo Green – după cum știi foarte bine – i-a fost prietenă apropiată de când au rezolvat împreună cele două cazuri de acum câțiva ani, crimele din muzeu și cele din metrou. Toate probele și toate analizele au fost verificate și răsverificate.

E imposibil să se fi făcut vreo greșeală. Agentul special Pendergast e un criminal psihopat.

Lui D'Agosta îi înghețase sângele în vene. Acum înțelegea de ce îl salvase Diogenes pe Pendergast, de ce-l ajutase să revină la viață după cele petrecute în Castelul Fosco. Nu era suficient că-i omora prietenii. Nu – făcea și înscenări, creând impresia că el săvârșise crimele.

– Și acum *asta*, adăugă Hayward.

Îi arătă un alt raport. Era plastifiat și titlul se vedea foarte bine:

Profilul psihologic
Al ucigașului lui Hamilton/Duchamp/Decker/Green
Departamentul de Științe Comportamentale
Biroul Federal de Investigații, Quantico

– Nu le-am spus că-l bănuiesc pe unul de-al lor. Le-am spus doar că, după părerea noastră, între crime ar putea exista o legătură și le-am cerut să întocmească un profil. Fiindcă Decker se numără printre victime, am primit rezultatul în douăzeci și patru de ore. Ia-l și citește-l, dacă vrei, dar iată cum sună versiunea prescurtată. Criminalul e un bărbat extrem de cult, cu cel puțin patru ani de educație postuniversitară. E expert în chimie. Procedurile judiciare și de poliție îi sunt familiare și probabil că a făcut sau face încă parte din forțele de apărare a legii. Are cunoștințe vaste despre numeroase subiecte din știință, literatură, matematică, istorie, muzică și artă – pe scurt, e de formație renascentistă. I.Q.-ul lui se situează între 180 și 200. Vârsta e, probabil, între treizeci și patruzeci de ani. A călătorit foarte mult și probabil cunoaște mai multe limbi. E posibil să fi fost militar. E o persoană cu mijloace financiare considerabile. E adeptul deghizărilor.

Se uită în ochii lui D'Agosta.

– Te duce cu gândul la cineva, Vincent?

El nu răspunse.

– Toate astea sunt amănunte care țin de exterior. Acum urmează analiza psihologică. Tăcu în timp ce căuta prin raport. Criminalul e

stăpân pe sine și autoritar. E extrem de bine organizat, e ordonat și pune mare preț pe logică. Își reprimă orice manifestare exterioară a emoțiilor și nu are niciodată, sau doar foarte rar, încredere în alții. N-are nici un prieten adevărat, sau are foarte puțini, și îi este greu să întemeieze o relație cu o persoană de sex opus. A avut probabil o copilărie dificilă, o mamă rece din fire și autoritară și un tată distant sau absent. În familia lui n-au existat relații strânse. Iar în istoria familiei există probabil un șir de alienați mintal sau de criminali. În copilărie a suferit o traumă emoțională majoră, legată de o rudă apropiată – mamă, tată, frate sau soră – și și-a petrecut restul vieții căutând o compensație. E foarte suspicios. Se teme de autoritate, se consideră superior altora, din punct de vedere intelectual și moral...

– Ce adunătură psihobâlbe! explodă D'Agosta. Totul e denaturat. El nu e nicidecum așa!

Se opri brusc. Hayward îl privea cu sprâncenele înălțate.

– Deci *recunoști* această persoană.

– Sigur că-l recunosc! Dar asta nu e decât o denaturare a personalității lui. Pendergast nu i-a ucis pe oamenii ăia. I s-a făcut o înscenare. Probele, sângele, totul fost adus la fața locului. Ucigașul e fratele lui, Diogenes.

O altă tăcere îndelungată.

– Continuă, spuse ea, pe un ton neutru.

– După calvarul lui Pendergast din Italia, când l-am crezut cu toții mort, Diogenes l-a dus să se refacă într-o clinică. Era bolnav, sedat. Diogenes trebuie să fi avut numeroase ocazii să recolteze toate probele necesare ca să-l implice – păr, fibre textile, sânge. E *Diogenes*. Nu-ți dai seama? Îl urăște pe Pendergast de-o viață și plănuiește totul de ani de zile. I-a trimis lui Pendergast o scrisoare sarcastică, în care susține c-o să comită crima perfectă și spune la ce dată – adică azi.

– Vincent, sper că nu-mi expui din nou teoria asta nebunească...

– E rândul meu să vorbesc. Diogenes vrea să facă ceva și mai oribil decât să-și ucidă fratele. Vrea să-i ucidă pe toți cei pe care-i iubește, dar

să-l lase pe el în viață. Acum s-ar părea că îi înscenează lui Pendergast aceste crime...

D' Agosta se opri. Ea îl privea cu milă, aproape cu durere.

– Vinnie, îți amintești că mi-ai spus să fac investigații în privința lui Diogenes? Ei bine, am făcut. Mi-a luat al naibii de mult timp, dar uite ce-am găsit.

Deschise un dosar, scoase un alt document și îl împinse în fața lui. Era timbrat, pe hârtie gofrată și autentificat.

– Ce-i asta?

– Un certificat de deces. Al lui Diogenes Dagrepont Bernoulli Pendergast. A fost ucis acum douăzeci de ani, într-un accident de mașină din Anglia.

– E un fals. Am văzut o scrisoare trimisă de el. Știu că trăiește.

– Ce te face să crezi că n-a scris Pendergast scrisoarea?

D' Agosta se holbă la ea.

– L-am *văzut* pe Diogenes. Cu ochii mei.

– Chiar așa? Unde?

– În apropiere de castelul lui Fosco. Când am fost urmăriți. Are ochii de două culori diferite, exact așa cum ne-a spus Cornelia Pendergast.

– Și de unde știi că era Diogenes?

D' Agosta ezită.

– Mi-a spus Pendergast.

– Ai vorbit cu Diogenes?

– Nu. Dar i-am văzut de curând o poză din copilărie. Era același chip.

O tăcere prelungită. Hayward întinse mâna și ridică din nou profilul criminal.

– Aici mai scrie și altceva. Citește.

Împinse spre el o coală de hârtie.

> Ținta ar putea manifesta simptomele unui tip foarte rar de personalitate multiplă, o variantă a sindromului Munchausen indus, în care subiectul joacă două roluri diferite, diametral opuse: de ucigaș și de investigator. În aceste condiții neobișnuite, ucigașul ar putea fi un om al legii care se ocupă de caz sau un investigator care are o

legătură cu cazul. Într-o altă variantă a acestei afecțiuni patologice, ucigașul e un simplu cetățean care își inițiază propria investigație asupra crimelor, făcând adesea descoperiri aparent sclipitoare ale unor probe pe care oamenii legii le-au trecut cu vederea. În ambele variante, personalitatea criminalului lasă indicii minuscule, pentru a fi descoperite de personalitatea investigatorului, descoperiri ce par să se datoreze adesea unei capacități extraordinare de observație și/sau deducție. Cele două personalități nu știu, la nivel conștient, una de existența alteia, deși se observă o cooperare intensă la nivel subconștient, patologic.

– Aiureli. Persoanele afectate de sindromul Munchausen indus doresc să atragă atenția. Pendergast se străduiește din răsputeri să evite luminile rampei. Asta nu e descrierea lui. Îl cunoști, ai lucrat cu el. Ce-ți spune instinctul?

– Nu vreau să știu ce-mi spune. Ochii ei negri îl studiau cu atenție. Vinnie, știi de ce-ți împărtășesc toate informațiile astea?

– De ce?

– În primul rând, fiindcă sunt de părere că ești în mare pericol. Pendergast e un ticălos nebun și tu ești următorul tip pe care-o să-l omoare. Știu c-o va face.

– N-o să mă omoare, fiindcă nu e el criminalul.

– Acel Pendergast pe care-l știi tu nici măcar nu e *conștient* că el e ucigașul. Crede în acest Diogenes. Crede cu toată sinceritatea că fratele lui e încă viu și că voi doi o să-l găsiți. Face parte din patologia descrisă aici. Lovi cu palma în raport. Mai e și cealaltă personalitate a lui... Diogenes. Care există în același trup. Și pe care tu n-ai cunoscut-o încă. Dar o s-o cunoști... *când o să te ucidă.*

D' Agosta nici măcar nu-și putea găsi cuvintele potrivite pentru un răspuns.

– Nu știu. Poate n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea. Vocea ei se înăspri. N-ai dreptul să știi nimic, dacă mă gândesc în ce hal ai stricat totul. M-am dat peste cap pentru tine, ai obținut o poziție importantă în poliție – și mi-ai trădat încrederea, m-ai respins...

Tăcu, respirând cu greutate în încercarea de a-și regăsi calmul.

De data asta, D'Agosta simți un val furie.

– *Te*-am trădat? Ascultă, Laura: am încercat să vorbesc cu tine despre asta. Am încercat să-ți explic. Dar m-ai trimis la plimbare, ai spus că eram obsedat de moartea cuiva. Cum crezi că m-am simțit? Sau cum crezi că mă simt acum, când îmi spui ce naiv, ce credul sunt fiindcă mă încred astfel în Pendergast? Știi de ce cazuri m-am ocupat în trecut, știi de ce sunt capabil. De ce crezi că mă-nșel acum într-un asemenea hal?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

– Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru o asemenea discuție, răspunse Hayward, o clipă mai târziu. Revenise la tonul calm al unei discuții profesioniste. Și ne îndepărtăm de subiect.

– Și care e subiectul?

– Vreau să mi-l aduci pe Pendergast.

D'Agosta încremeni, ca trăsnit. Ar fi trebuit să se-aștepte la asta.

– Adu-l aici. Salvează-te. Salvează-ți cariera. Dacă e nevinovat, lasă-l s-o dovedească în fața tribunalului.

– Dar dovezile împotriva lui sunt covârșitoare...

– E adevărat. Al naibii de covârșitoare. Și n-ai văzut decât jumătate. Dar așa lucrează sistemul nostru. Adu-l și lasă-l să răspundă în fața justiției.

– Să-l aduc? Cum?

– M-am gândit bine. Tu ești singurul om în care are încredere.

– Îmi ceri să-l trădez?

– Să-l *trădezi?* Doamne, Vinnie, *omul ăsta e un criminal în serie.* Au murit patru oameni nevinovați. Și mai e un lucru pe care se pare că-l treci cu vederea. Acțiunile tale de până acum – păstrarea secretului în ceea ce privește supraviețuirea lui Pendergast, faptul că ne-ai mințit, pe mine și pe căpitanul Singleton – se învecinează cu obstrucționarea justiției. Acum, când știi că Pendergast e fugar – da, așa e, s-a emis deja mandatul de arestare – orice altă încercare de a-l proteja va fi considerată obstrucție a justiției și complicitate. Ai intrat deja adânc în rahat și

ăsta-i singurul mod de a ieși la suprafață. Îl aduci pe Pendergast sau mergi la-nchisoare. E simplu.

D'Agosta păstră tăcerea preț de o clipă îndelungată. Când vorbi, vocea lui sună rece, lipsită de viață, chiar și în propriile urechi.

– Lasă-mă să mă gândesc o zi.

– O zi? Ea îl privi nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ai zece minute.

46

Viola se trezi cu o durere groaznică de cap. Pentru o clipă, fixă baldachinul cu volănașe de deasupra ei cu o privire goală, neînțelegând nimic. Apoi își aminti totul: călătoria pe autostrada întunecată, comentariile din ce în ce mai bizare ale fratelui lui Pendergast, atacul neașteptat...

Se străduí să țină piept valului de panică rămânând nemișcată, concentrându-se asupra propriei respirații, încercând să nu se gândească la nimic.

În cele din urmă – când simți că se putea stăpâni – se săltă încet în capul oaselor. I se învârtea capul și vedea dansul unor puncte întunecate. Închise ochii. Când zvâcnetul din tâmple începu în sfârșit să se domolească, îi redeschise iarăși și se uită în jur.

Era într-un dormitor mic, cu tapet pe fond roz, cu mobilă veche în stil victorian și cu o singură fereastră cu gratii. Mișcându-se cu mare grijă – atât ca să nu-și stârnească durerea de cap, dar și ca să nu facă zgomot – își trecu picioarele peste marginea patului și și le lăsă pe podea, ridicându-se apoi nesigură. Întinse calmă mâna către mânerul ușii și încercă să-l răsucească, dar, așa cum se așteptase, era încuiată. Reuși să-și alunge un al doilea val de panică mai repede decât pe cel dintâi.

Se duse la fereastră și se uită afară. Casa se afla la câteva sute de metri distanță de un golf mlăștinos. Dincolo de șirul de dune învălmășite se zăreau linia țărmului de care se spărgeau valurile și oceanul întunecat, presărat cu creste albe de spumă. Cerul era de un cenușiu metalic și, cu instinctul cuiva care petrecuse multe nopți sub cerul liber, simți

că era dimineață. Atât în dreapta, cât și în stânga, deslușI câte o pereche de case de vacanță dărăpănate, cu ferestrele bătute în scânduri pe perioada iernii. Plaja era pustie.

Întinse mâna printre bare și ciocăni în sticlă. Părea neobișnuit de albastră și de groasă – probabil era incasabilă. Și cu izolație fonică – cel puțin ea nu auzea zgomotul valurilor.

Continuând să se miște încet și străduindu-se din răsputeri să nu facă nici un zgomot, intră în mica baie alăturată. Era, ca și dormitorul, de modă veche, curată, cu o chiuvetă, o cadă de baie sprijinită pe picioare cu gheare și cu o altă fereastră mică, tot cu gratii și din aceeași sticlă ciudat de groasă. Deschise robinetul și imediat țâșni un șuvoi de apă la început rece, dar care deveni repede foarte fierbinte. Îl închise și se întoarse în dormitor.

Se așeză din nou pe pat, căzând pe gânduri. Totul părea atât de ireal, atât de bizar, încât era imposibil de înțeles. Bărbatul care o luase de la aeroport era fratele lui Pendergast, de asta nu se îndoia câtuși de puțin – erau, practic, gemeni. Dar de ce-o răpise astfel? Ce avea de gând? Și, cel mai important: care naiba era rolul lui Pendergast? Cum de se putuse înșela într-un asemenea hal în privința lui?

Însă când își aduse aminte de scurta lor întâlnire pe de Capraia, din toamna trecută, realiză cât de straniu era totul. Poate vestea despre moartea lui tragică o făcuse să transforme singura lor întâlnire într-o idilă, s-o considere mai mult decât fusese în realitate. Și apoi scrisoarea aceea, anunțând-o că Pendergast trăia, și propunerea romantică, impulsivă...

Impulsivă. Ăsta era cuvântul. Se lăsase din nou pradă impulsivității și intrase în încurcătură – și de data asta părea să fie ceva al naibii de grav.

Era oare posibil să fi fost amestecat și D'Agosta? Povestea despre moartea lui Pendergast fusese cumva o păcăleală, o parte a unui plan complex de a o atrage acolo? Era vorba de o rețea sofisticată de răpitori? Sau o țineau captivă în așteptarea unei răscumpărări? Pe măsură ce reflecta asupra acestei situații absolut dezastruoase, fricii îi lua într-o tot mai mare măsură locul furia și indignarea. Dar și le reprimă. Era mai bine să-și concentreze toată energia în vederea evadării.

Se întoarse în baie și făcu în grabă un inventar: pieptene de plastic, periuță și pastă de dinți, pahar de apă, prosoape curate, burete, șampon. Întinse mâna și luă paharul. Era greu și rece, sticlă adevărată.

Îl răsuci gânditoare în mâini. Un obiect ascuțit putea fi o armă, dar și o unealtă. Evadarea pe fereastră ieșea din discuție și nu se îndoia că și ușa fusese întărită, că era solidă. Dar casa părea veche și, sub tapet, pereții erau probabil doar tencuială și șipci.

Luă un prosop, îl înfășură strâns în jurul paharului pe care-l lovi de mai multe ori cu putere de marginea chiuvetei. Desfășură prosopul: paharul se spărsese în câteva cioburi mari. Îl luă pe cel mai ascuțit, se întoarse în dormitor și se apropie de peretele din partea opusă. Având grijă să nu facă prea mult zgomot, înfipse muchia ascuțită în tapet și apăsă, de probă.

Ciobul alunecă imediat, luând cu sine o bucată de tapet. Spre disperarea ei, Viola zări dedesubt o strălucire metalică. Prinse între degete marginea tăiată a tapetului și îl jupui, scoțând la lumină o suprafață netedă de oțel.

Simți un fior rece pe șira spinării. În clipa aceea, cineva bătu în ușă.

Tresări și se grăbi să se urce din nou în pat, prefăcându-se adormită.

Bătaia se repetă încă o dată, apoi pentru a treia oară, după care auzi scrâșnetul cheii în broască. Ușa se întredeschise. Ea rămase întinsă, cu ochii închiși, cu ciobul de sticlă ascuns sub propriul trup.

– Dragă Viola. Știu că te-ai trezit și te-ai foit pe-aici.

Ea continuă să stea culcată.

– Văd că ai descoperit deja metalul cu care ți-am căptușit camera. Acum ridică-te, te rog, și pune capăt acestei șarade plictisitoare. Trebuie să-ți spun ceva important.

Ea se săltă în capul oaselor, simțind cum o recuprinde furia. În cadrul ușii stătea un bărbat pe care nu-l recunoscu, deși vocea de neconfundat era a lui Diogenes.

– Îmi cer scuze pentru înfățișarea neobișnuită; m-am îmbrăcat pentru o ieșire în oraș. Și o să plec într-acolo peste câteva minute.

– Deghizat, după cum s-ar părea. Te crezi un adevărat Sherlock Holmes.

El își înclină fruntea.

– Ce vrei, Diogenes?

– Am ceea ce vreau – pe tine.

– În ce scop?

Bărbatul bizar îi adresă un zâmbet larg.

– Ce vreau să fac cu tine? Ca să fiu sincer, nu mi-aș fi bătut capul cu tine, dacă nu s-ar fi întâmplat un singur lucru: ai trezit interesul fratelui meu. L-am auzit scăpându-ți numele printre buze o singură dată, atât și nimic mai mult. Asta mi-a stârnit curiozitatea. Din fericire, prenumele tău e unic, iar familia ta e celebră, așa că am reușit să aflu foarte multe – foarte multe – despre tine. Am bănuit că ai sentimente tandre față de fratele meu. Când mi-ai răspuns la scrisoare, am știu că intuiția mea n-a dat greș și că am primit un premiu mai presus de orice.

– Ești un prost. Nu știi nimic despre mine.

– Draga mea Viola, în loc să-ți faci griji pentru ceea ce știu eu, ai face mai bine să te îngrijorezi pentru cele două lucruri pe care *nu* le știi tu – deși ar trebui. În primul rând, trebuie să afli că n-ai cum să ieși din camera asta. Pereții, podeaua, tavanul și ușa sunt făcuți din oțel pentru coca nituită a vapoarelor. Ferestrele sunt din două straturi de sticlă incasabilă, izolantă fonic și blindată. E unidirecțională, ceea ce înseamnă că tu poți vedea afară, dar cei de acolo – unde oricum n-o să fie nimeni – nu pot vedea înăuntru. Ți-o spun ca să te scutesc de eforturi inutile. În bibliotecă sunt cărți, apa de la robinet e potabilă, iar în sertarul de jos al biroului sunt dropsuri pentru tine.

– Vai, ți-ai dat atâta osteneală și ai făcut atâtea cheltuieli. Mi-ai pregătit până și dulciuri.

– Într-adevăr.

– „Într-adevăr." Viola îi imită în bătaie de joc vocea tărăgănată, afectată. Ziceai că ai să-mi spui două lucruri. Care e al doilea?

– Că trebuie să mori. Dacă se-ntâmplă să crezi într-o ființă supremă, asigură-te că-ți rezolvi toate problemele neterminate pe care le ai cu Ea. Moartea ta va surveni mâine-dimineață, la ora tradițională: la răsăritul soarelui.

Viola izbucni în râs aproape fără să vrea: un râs plin de furie și de amărăciune.

– Dac-ai fi auzit cum ți-au sunat cuvintele, ca ale unui idiot infatuat! „O să mori la răsăritul soarelui." Ce histrionic.

Diogenes se retrase cu un pas, încruntându-se în treacăt, înainte de a-și recăpăta expresia impasibilă.

– Ce scorpie veselă ești.

– Ce ți-am făcut, țicnit blestemat?

– Nimic. E vorba de ceea ce i-ai făcut fratelui meu.

– Nu i-am făcut *nimic* fratelui tău! E un soi de glumă macabră?

El râse sec, pe înfundate.

– E într-adevăr o glumă macabră, *foarte* macabră.

Furia și frustrarea alungară frica Violei. Își înteți încet strânsoarea degetelor între care ținea ciobul de sticlă.

– Pentru un individ atât de revoltător, ești insuportabil de mulțumit de tine însuți.

Râsul sec se stinse.

– Vai, vai. În dimineața asta avem limba într-adevăr ascuțită.

– Ești nebun.

– Nu mă îndoiesc că, după standardele societății, sunt considerat nebun clinic.

Ochii ei se îngustară.

– Vasăzică ești adeptul psihiatrului scoțian R.D. Lang.

– Nu sunt adeptul nimănui.

– Așa crezi tu, în ignoranța ta. Lang a spus: „Boala mentală e replica rațională adresată unei luni iraționale".

– Îi aduc elogii acestui domn – indiferent cine ar fi – pentru puterea sa de pătrundere. Dar, draga mea Viola, n-am toată ziua la dispoziție pentru schimbul nostru de vorbe de duh...

– *Dragul* meu Diogenes – măcar dacă ți-ai da seama că vorbești ca un necioplit. Îi imită accentul molatic cu o extraordinară acuratețe. Cât de *îngrozitor* de rău îmi pare că nu putem continua această conversație *încântătoare*. Tu și încercările tale debile de a-ți demonstra bunele maniere.

Se lăsă tăcerea. Lui Diogenes îi pierise zâmbetul, dar, dacă prin cap îi treceau alte gânduri, faţa nu i le trădă. Viola era uimită de profunzimea şi de claritatea propriei furii. Respira precipitat şi inima îi bătea nebuneşte.

Într-un târziu, Diogenes oftă.

– Sporovăieşti ca o maimuţă şi eşti aproape tot atât de inteligentă. În locul tău, n-aş fi atât de guralivă şi mi-aş accepta sfârşitul cu demnitate, aşa cum îi stă bine cuiva de rangul tău.

– Rangul meu? Oh, Doamne, nu-mi spune că eşti unul dintre papagalii americani cărora li se îmbăţoşează cocoşelul când se-ntâlnesc cu vreun baronet cu nasul roşu sau cu vreun viconte damblagit de bătrâneţe. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Viola, te rog. Eşti surescitată.

– Tu n-ai fi, dacă ai fi fost momit peste ocean şi răpit, încuiat într-o cameră şi ameninţat...

– Viola, *ça suffit!* O să mă-ntorc la orele mici ale dimineţii, să-mi îndeplinesc promisiunea. Adică o să-ţi tai gâtul. De două ori, în onoarea unchiului nostru Comstock.

Ea se opri brusc. Teama îi reveni cu toată puterea.

– De ce?

– În sfârşit, o întrebare raţională. Sunt un existenţialist. Îmi cioplesc propriul sens al vieţii din carcasa supurândă a acestui univers în putrefacţie. Deşi tu personal n-ai nici o vină, ai devenit o parte din acest sens. Dar nu-mi pare rău pentru tine. Lumea e plină ochi cu durere şi suferinţă. Eu prefer, pur şi simplu, să conduc festivităţile în loc să fiu o altă victimă neghioabă. Nu găsesc nici o plăcere în suferinţa altora – cu excepţia unei singure persoane. Ăsta e sensul vieţii mele. Trăiesc pentru fratele meu, Viola; el îmi dă putere, îmi oferă un scop, îmi dă viaţă. E salvarea mea.

– Pe tine şi pe fratele tău n-are decât să vă-nghită iadul!

– Ah, draga mea Viola. Nu ştiai? Ăsta e iadul. Numai că tu o să-ţi câştigi curând libertatea.

Viola sări din pat şi se năpusti asupra lui, cu ciobul ridicat, dar, în vălmăşagul unei singure clipe, se pomeni ţintuită la podea. Diogenes

ajunsese cumva peste ea, cu fața la numai câțiva centimetri de a ei, trimițându-i în nări răsuflarea lui cu miros dulce, de cuișoare.

– Bun-rămas, maimuțica mea sprințară, murmură el, și îi sărută cu tandrețe buzele.

Apoi, dintr-o sigură mișcare iute, ca de liliac, se ridică și dispăru, cu ușa trântindu-se în urma lui. Viola se repezi pe urmele lui, dar era prea târziu: se auzea sunetul oțelului bine uns pătrunzând în oțel și ușa era la fel de rece și de neclintit ca a unui seif din bancă.

47

D'Agosta n-avea nevoie de o zi ca să se gândească la oferta lui Hayward; n-avea nevoie nici măcar de zece minute. Se îndreptă direct spre ieşirea din clădire, scoase telefonul pe care i-l dăduse Pendergast şi îi ceru să se-ntâlnească urgent.

Un sfert de oră mai târziu, coborî dintr-un taxi la intersecţia dintre Broadway şi 72th, cu amintirea întâlnirii cu Laura încă proaspătă. Dar îşi spuse că nu era momentul să se gândească la asta. Trebuia să-şi lase deoparte sentimentele până la terminarea crizei – presupunând că avea să se termine vreodată.

Intră pe 72th, mergând către est. În faţa lui, în depărtare, se zărea Central Park, cu copacii aidoma unor schelete maronii sub gerul lunii ianuarie. La următoarea intersecţie se opri şi-şi scoase iarăşi telefonul. „Sună-mă din nou când ajungi la intersecţia dintre 72th şi Columbus", îi spusese Pendergast. D'Agosta ajunsese la numai un cvartal distanţă de apartamentul agentului FBI din Dakota. Oare era posibil să fie acasă? Date fiind circumstanţele, părea o nesăbuinţă.

Deschise clapeta telefonului şi formă numărul.

– Da, răspunse vocea lui Pendergast.

D'Agosta auzea în fundal zgomotul degetelor pe taste.

– Sunt la colţ, zise el.

– Bun. Strecoară-te, neobservat, până la numărul 24 de pe West 72th. E o clădire mixtă, rezidenţială şi comercială. Uşa e încuiată în timpul programului de lucru, dar recepţionerul lasă de obicei să intre pe

oricine are o înfățișare normală. Coboară pe scări la subsol și descoperă ușa pe care scrie B-14. Asigură-te că ești singur. Pe urmă bate încet, de șapte ori. Ai reținut?

– Da.

Legătura se întrerupse.

D'Agosta își puse telefonul la loc, traversă strada și se îndreptă către parc. În fața lui, pe celălalt colț al cvartalului, se contura Dakota, crenelată, de culoarea nisipului. Părea desprinsă dintr-un desen animat de Charles Addams. La bază, alături de intrarea imensă, în stil gotic, era ghereta portarului. Doi polițiști în uniformă se învârteau prin preajmă și pe Central Park West erau parcate trei mașini de patrulare.

Se părea că începuse deja calvarul.

Locotenentul își încetini pașii, menținându-se cât mai aproape cu putință de fațadele clădirilor și supraveghindu-i pe polițiști cu ochi ageri.

Clădirea cu numărul 24 de pe West 72th Street era o construcție masivă, din gresie, plasată la jumătatea cvartalului. Se uită din nou în jur, nu văzu nici o persoană suspectă, sună, așteptă să i se deschidă și se grăbi să intre.

Holul era mic și întunecos, cu pereții acoperiți de marmură cenușie, care părea veche. D'Agosta îl salută pe recepționer cu o înclinare a capului, apoi coborî pe scara din partea din spate a holului. La subsol exista un singur coridor, cu uși metalice plasate la intervale egale pe pereții din blocuri de zgură. Avu nevoie de șaizeci de secunde ca s-o găsească pe cea marcată B-14. Aruncă o altă privire în jurul său, apoi bătu de șapte ori, așa cum fusese instruit.

Un moment de tăcere. Apoi, din interior, zgomotul unui zăvor tras. Ușa se deschise și un bărbat în uniformă de portar își făcu apariția. Se uită în dreapta și în stânga, apoi dădu din cap către D'Agosta și îl pofti înăuntru.

Spre surpriza lui, D'Agosta se pomeni nu într-o cameră, ci pe un culoar îngust – depășind cu foarte puțin lățimea unui tunel de acces pentru întreținerea instalațiilor clădirii. Portarul aprinse o lanternă și îl conduse de-a lungul acelui culoar.

Părea să se întindă la nesfârșit. Zidurile se schimbau, fiind mai întâi din zgură, apoi din cărămidă, apoi tencuite, apoi iarăși din cărămidă goală. Din când în când se lărgea, iar alteori se îngusta și D'Agosta aproape că atingea pereții cu umerii. Cotea de vreo câteva ori la stânga, apoi la dreapta. La un moment dat ieșiră într-o curte minusculă, nu cu mult mai mare decât un puț de aerisire, iar D'Agosta zări, departe, sus, un petic de cer albastru. Îți crea impresia că te aflai la baza unui coș de fum. Pe urmă urcară câteva trepte, portarul descuie o altă ușă cu o cheie mare, de modă veche, și pătrunseră într-un alt coridor îngust.

În cele din urmă, acesta se sfârși în fața unui ascensor de serviciu. Portarul trase grilajul de alamă, descuie ușa liftului cu o altă cheie și îi făcu semn lui D'Agosta să urce. Apoi i se alătură, închise grilajul și ușa și înșfăcă un mâner mare, rotund, din perete. Cu un pufăit de protest, liftul începu să urce scârțâind.

Ușa veche era lipsită de geamuri, așa că D'Agosta n-avea idee câte etaje urcaseră: bănui că patru sau cinci. Ascensorul se opri singur și portarul deschise ușa. După ce grilajul de bronz fu împins într-o parte, locotenentul văzu un culoar scurt, care ducea spre o singură ușă. Era deschisă și Pendergast stătea în cadrul ei, din nou în obișnuitul său costum negru.

D'Agosta se opri, holbându-se la el. După reapariția lui surprinzătoare, îl văzuse întotdeauna deghizat într-un fel sau altul – cu fața sau cu vestimentația, sau cel mai adesea cu ambele spectaculos modificate – și simți un fior straniu zărindu-l așa cum arăta în realitate.

– Vincent, spuse Pendergast. Intră, te rog.

Și îl conduse într-o încăpere mică, aproape impersonală. Lângă un perete erau o comodă din lemn de stejar și o canapea de piele, iar de-a lungul celui de vizavi se întindea o masă de lucru. Pe aceasta se înșiruiau patru laptopuri iMac, alături de câteva dispozitive NAS, care, după părerea lui D'Agosta, era un network hub. În fundul camerei se vedeau două uși. Una era închisă, iar cealaltă dădea într-o cameră de baie de dimensiuni reduse.

– Ăsta e apartamentul tău din Dakota? întrebă D'Agosta, nevenindu-i să creadă.

Pe fața lui Pendergast se ivi un zâmbet care dispăru imediat.

– Nicidecum, spuse, închizând ușa. Apartamentul meu e cu un etaj mai sus.

– Atunci ce e locul ăsta?

– Gândește-te la el ca la o ascunzătoare din propria vizuină. O ascunzătoare de înaltă tehnologie. A fost pusă la punct anul trecut, la sugestia unei cunoștințe din Ohio, pentru cazul că serviciile sale n-ar fi fost disponibile pe moment.

– Păi nu poți rămâne aici. Intrarea în Dakota mișună de polițiști. Vin din biroul Laurei Hayward, care are de curând un suspect.

– Pe mine.

– De unde *naiba* ai aflat?

– O știu de ceva vreme. Ochii lui Pendergast se mutau de la un monitor la altul și degetele îi alergau pe taste. Când am ajuns la locul uciderii prietenului meu Michael Decker, am descoperit că strângea în pumn mai multe fire de păr. Păr blond. Părul fratelui meu nu e blond: e roșcat. Mi-am dat imediat seama că planul lui e chiar mai „interesant" decât am bănuit. Nu numai că și-a propus să-mi ucidă toți prietenii apropiați – vrea și să mă încrimineze pentru uciderea lor.

– Dar biletele pe care ți le-a trimis? Nu dovedesc că e în viață?

– Nu. Îți aduci aminte de scrisul straniu, despre care am spus că mi-e oarecum familiar? E scrisul meu, dar modificat exact atât cât e necesar ca să sugereze că am încercat să mi-l schimb – sau, oricum, ca să-i creeze convingerea asta unui grafolog.

D'Agosta avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ceea ce auzise.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu exista nici un motiv ca să te-mpovărez cu toate astea înainte de a fi necesar. Când am văzut firele de păr, mi-a fost cât se poate de clar că Diogenes a presărat indicii false și în alte locuri ale crimelor. Sunt sigur că, în timpul convalescenței mele din Italia, a făcut rost de toate probele materiale de care avea nevoie, luate de la mine, inclusiv mostre de sânge. Stabilirea unei legături între crime și persoana mea nu era decât o chestiune de timp, dar speram c-o să dureze ceva mai mult. Hayward merită laude.

– Asta nu e tot. Laura mi-a cerut să te arestez. Când mi-a făcut propunerea asta, am plecat din biroul ei. Au emis un mandat pe numele tău. Nu poți rămâne aici.

– Dimpotrivă, Vincent, trebuie să rămân. E singurul loc unde am oricând la dispoziție toate resursele necesare. Și seamănă puțin cu scrisoarea furată a lui Poe – locuința mea e ultimul loc unde se așteaptă să mă găsească. Prezența poliției e o simplă formalitate.

D'Agosta se uită la el.

– Așadar, de asta știai că Diogenes n-o are pe Laura drept țintă. Ea anchetează uciderea lui Duchamp. Se baza pe ea, știa c-o să te suspecteze.

– Exact. Acum ia-ți un scaun și hai să-ți arăt cu ce mă ocup.

Pendergast își flutură mâna către cele patru laptopuri.

– Aceste computere sunt legate, printr-o conexiune parazit, la rețeaua de supraveghere a municipalității, alcătuită din camerele de la colțurile străzilor, precum și la două sisteme particulare majore – de exemplu rețeaua bancomatelor și a băncilor.

Arătă către unul dintre ecrane, în clipa aceea împărțit într-o duzină de ferestre mici; în fiecare dintre ele se derulau, rapid și în sens inversat, imagini alb-negru ale trotuarelor, ale intersecțiilor și ale intrărilor pe autostrăzi.

– De ce?

– Sunt convins că ultima crimă a lui Diogenes va fi săvârșită în Manhattan sau undeva în apropiere. Și, în zilele noastre, nu te poți deplasa printr-un oraș ca New Yorkul fără să fii fotografiat, filmat sau supravegheat într-un alt mod de zeci de ori în fiecare ceas.

– Dar Diogenes e deghizat.

– Da, pentru majoritatea oamenilor. Dar nu și pentru mine. Poți să-ți modifici înfățișarea, dar nu poți modifica totul – gesturile, mersul, chiar și modul în care clipești. Eu și Diogenes semănăm foarte mult din punct de vedere fizic. M-am înregistrat pe mine însumi și acum rulez programe de recunoaștere a imaginilor și tiparelor, făcând comparații cu toate aceste fluxuri vizuale. Arătă spre un alt laptop. După cum vezi, mă concentrez mai ales asupra celor provenite din apropierea clădirii Dakota și din intersecțiile din jurul casei de pe Riverside Drive.

Știu că Diogenes a fost acolo și bănuiesc că a pătruns și aici. Dacă-l pot localiza, dacă pot obține o fotografie a imaginii, îl pot urmări înainte și înapoi, pornind din momentul respectiv, pot încerca să stabilesc un tipar al deplasărilor lui.

– Pentru asta n-ai nevoie de computere mai puternice decât găsești într-o universitate mică?

– Iată dulapul cu conexiuni.

Pendergast se întinse și deschise ușa închisă. Înăuntru, stivuite de la podea la tavan, erau servere modulare, plasate pe rafturi, și discuri RAID.

D'Agosta fluieră.

– Înțelegi tot rahatul ăsta?

– Nu. Dar știu cum să-l folosesc.

Deși era mai palid decât îl văzuse vreodată D'Agosta, în ochii agentului scânteia un licăr periculos. Avea energia unui maniac și vitalitatea înșelătoare a cuiva care n-a dormit de mai multe zile.

– Diogenes e undeva *acolo,* Vincent. Pândește undeva, în aceste miriade de fluxuri de date. Va trebui să iasă la suprafață ca să-și comită ultima crimă. Și asta e șansa mea – ultima și *singura* mea șansă – de a-l opri. Încăperea asta e singurul loc de unde mai am acces la tehnologia cu ajutorul căreia îmi pot atinge scopul.

Alt zăngănit de taste.

– Cunoștința despre care ți-am vorbit adineauri, din Ohio? E un tip mult mai potrivit pentru treaba asta decât mine. Dar a fost silit să devină invizibil, din... din motive care țin de propria lui protecție.

– Laura nu e genul de om care stă pe gânduri. Probabil că poliția e deja pe urmele tale.

– Și fără-ndoială și pe ale tale.

D'Agosta nu răspunse.

– Mi-au percheziționat apartamentul, probabil că au fost și-n casa de pe Riverside Drive. Cât despre micul lor mandat... ei, ai văzut cu ochii tăi că am ieșirea mea personală din Dakota. Nici măcar portarii de aici n-o cunosc. N-o știe decât Martyn, pe care tocmai l-ai întâlnit.

Își desprinse degetele de taste.

– Vincent, trebuie să faci ceva.

– Ce anume?

– Te duci direct la Laura Hayward și-i spui c-o să cooperezi din toate punctele de vedere, dar că s-ar părea c-am dispărut și tu n-ai idee unde sunt. Nu e necesar să-ți distrugi cariera mai mult decât ai făcut-o deja.

– Ți-am mai spus-o, merg cu tine până la capăt.

– Vincent, îți *cer* să pleci!

– Hei, Aloysius!

Pendergast se uită la el.

– De-aia nu mai pot eu!

Văzu că agentul FBI îl fixa cu privirea.

– N-o să uit asta, Vincent.

– Nu-i mare lucru.

Agentul își reluă munca. Se scurseră zece minute, douăzeci... după care înțepeni brusc.

– Ai găsit ceva?

– Cred că da, răspunse Pendergast.

Privea cu atenție unul dintre computere, derulând întruna, înainte și înapoi, o imagine grăunțoasă.

D'Agosta se uită peste umărul lui.

– E el?

– Computerul crede că da. După cum cred și eu. E totuși ciudat – imaginea nu e luată din apropiere de Dakota, așa cum mă așteptam. E cu vreo șase cvartale mai spre nord, lângă...

În clipa aceea, dintr-o cutie de pe masă se auzi un clinchet ușor. Pendergast se întoarse imediat într-acolo.

– Ce-i asta? întrebă D'Agosta.

– E Martyn. Se pare că mă caută cineva.

D'Agosta se încordă.

– Poliția?

Pendergast clătină din cap. Se aplecă spre cutie și apăsă pe un comutator.

– Un curier pe bicicletă, domnule, se auzi o voce. Are un plic pentru dumneavoastră.

– I-ai cerut să aștepte?

– Da.

– Și poliția nu știe nimic de prezența lui?

– Întocmai, domnule.

– Adu-l aici. Cu precauțiile obișnuite.

Pendergast își ridică degetul de pe buton și își îndreptă spatele.

– Să vedem despre ce e vorba.

Vorbea pe un ton nepăsător, dar fața lui părea încordată.

Străbătură culoarul scurt care ducea la ascensor. Trecu un minut fără ca ei să schimbe o vorbă. Pe urmă liftul începu să urce cu un zăngănit. În scurt timp, grilajul de alamă se deschise și apărură două persoane: portarul pe care-l întâlnise D'Agosta mai devreme și curierul cu bicicleta, un tânăr hispanic subțirel, purtând o eșarfă și o canadiană. Ținea în mână un plic supradimensionat.

La vederea acestuia, chipul palid al lui Pendergast deveni cenușiu. Fără să spună nimic, își duse mâna la unul dintre buzunarele hainei negre și scoase o pereche de mănuși chirurgicale, pe care și le puse. Pe urmă își extrase din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari și i-o întinse curierului.

– Vrei s-aștepți aici câteva clipe, te rog? întrebă el.

– Cred că da, răspunse tânărul, uitându-se bănuitor la mănuși.

Pendergast luă plicul, schimbând cu portarul o privire căreia numai ei îi cunoșteau înțelesul. Apoi dădu din cap către D'Agosta și se întoarse în cameră cu pași mari.

– E de la Diogenes? întrebă D'Agosta, închizând ușa în urma lor.

Pendergast nu-i răspunse. În schimb, întinse o hârtie albă pe birou, așeză plicul pe ea și îl studie cu atenție. Nu era lipit, avea clapeta prinsă lejer cu un șnur roșu, răsucit. Pendergast îl examină cu luare-aminte, dar pentru scurtă vreme. Pe urmă îl desfăcu și, cu mișcări prudente, întoarse plicul cu gura în jos.

Căzu o coală de hârtie împăturită, urmată de o șuviță lucioasă de păr negru.

Pendergast inspiră scurt, zgomotos. În încăpere sunetul păru la fel de puternic ca o explozie. El se grăbi să îngenuncheze și desfăcu foaia îndoită.

Hârtia era superbă, cu un blazon imprimat în antet: un ochi fără pleoapă peste două luni, sub care era un leu culcat și privind în sus. Dedesubt era o dată: 28 ianuarie – scrisă cu un toc sau cu stilou cu cerneală de culoarea tutunului.

D' Agosta își dădu seama că biletul era identic cu acela primit de Pendergast cu câteva luni înainte, la casa de pe Riverside Drive. Dar, spre deosebire de mesajul de atunci, aici mai era scris și altceva. Ochii îi căzură pe cuvintele de dedesubt:

> E extrem de plină de viață, frate. Îmi dau seama de ce-ți place.
>
> Savurează această dovadă ca pe un acont al acțiunii mele: o buclă din frumosul ei păr. Savurează-o și ca pe un memento al trecerii ei în neființă. Dacă mângâi bucla aproape că poți simți mirosul dulce al aerului mării de pe Capraia.
>
> Bineînțeles că e posibil să mint în toate privințele. Bucla asta ar putea fi a altcuiva. Privește în inima ta ca să afli adevărul.
>
> *Frater, ave atque vale.*[1]

– Oh, Doamne... făcu D' Agosta.

Tăcu simțind că i se pune un nod în gât. Aruncă o privire spre agent. Stătea pe podea, mângâind cu delicatețe bucla de păr. Privirea lui era atât de înverșunată, încât D' Agosta se văzu nevoit să-și ferească ochii.

– Ar putea fi o minciună, spuse. Fratele tău a mai mințit și înainte.

Pendergast nu-i răspunse. Urmă o tăcere scurtă, cumplită.

– Mă duc să-l interoghez pe curier, zise D' Agosta, fără să-ndrăznească să se uite în urmă.

Ieși din cameră și străbătu coridorul, mergând către lift. Curierul aștepta acolo, supravegheat de Martyn.

– NYPD, spuse el, arătându-și scurt insigna.

Totul începuse să se miște cu încetinitorul, ca într-un coșmar. Se simțea bizar de îngreunat, de parcă abia și-ar fi putut mișca membrele. Se întrebă dacă asta însemna să fii în stare de șoc.

---

[1] Frate, te salut și-mi iau rămas-bun. (în lb. latină, în orig.)

Tânărul dădu din cap.

– Cine ți-a dat coletul ăsta?

– Cineva dintr-un taxi l-a lăsat la biroul nostru.

– Cum arăta pasagerul?

– Nu era decât taximetristul. N-avea pasageri.

– Cum arăta vehiculul, cu exactitate?

– Un taxi galben, tipic. Din oraș.

– Ai luat vreun nume sau numărul de înregistrare al taxiului?

D'Agosta știa, chiar în timp ce punea întrebarea, că n-avea importanță dacă puștiul le notase sau nu; Diogenes își acoperise urmele, fără nici o îndoială.

Cuierul clătină din cap.

– Cum ai fost plătit?

– Șoferul a dat cincizeci de dolari. A cerut un curier care să-i aducă un colet unui oarecare doctor Pendergast, pe West 72th Street, la numărul 1. Să i-l dea personal, dacă e posibil. Și să nu vorbească decât cu doctorul Pendergast sau cu portarul, cu nimeni altcineva.

– Bun.

D'Agosta notă numele tânărului și al patronului său. Pe urmă îl luă pe Martyn deoparte și îi ceru să se asigure că polițiștii nu-l observau pe curier la ieșirea din clădire. Senzația stranie de greutate nu-l părăsise. Parcurse coridorul în sens invers și reveni în mica încăpere.

Pendergast nu-și ridică privirea la sosirea lui. Stătea pe podea, gârbovit, cu bucla de păr în fața lui. Mâinile i se odihneau pe genunchi, cu palmele spre interior, cu vârful fiecăruia dintre degetele mari unit cu al mijlociului într-un mic cerc. Expresia irațională, îndurerată a feței îi dispăruse, înlocuită de impasibilitate. Nu se mișca, nu clipea, părea să nici nu respire. Se uita la D'Agosta de parcă s-ar fi aflat la un milion de kilometri distanță.

„Poate că acolo și e, se gândi locotenentul. Poate meditează, sau altceva de genul ăsta. Poate încearcă pur și simplu să nu-și piardă mințile."

– Curierul nu știe nimic, rosti cu toată blândețea de care era în stare. Urma e prea bine acoperită.

Pendergast nu-i conştientiză spusele. Rămase nemişcat. Faţa lui era tot mai palidă.

– Cum naiba a aflat Diogenes despre Viola? izbucni D' Agosta.

Agentul FBI îi răspunse aproape ca un robot.

– În prima dintre săptămânile în care m-am aflat în grija lui Diogenes am delirat. Am fost ca un nebun. E posibil să fi pomenit numele ei. Lui Diogenes nu-i scapă nimic – absolut nimic.

D' Agosta se lăsă să cadă pe un scaun din apropiere. În clipa aceea nu credea că i-ar fi păsat dacă în apartament ar fi dat buzna Laura Hayward, o duzină de agenţi FBI şi o armată de poliţişti. Puteau să-l aresteze şi să arunce cheia celulei. Nu s-a fi schimbat nimic. Viaţa era o porcărie.

Cei doi rămaseră în cameră, nemişcaţi, tăcuţi, şi aşa se scurse o jumătate de oră.

Pe urmă, fără nici un avertisment, Pendergast se ridică în picioare dintr-un salt, atât de brusc încât lui D' Agosta îi sări inima din piept.

– Trebuie să fi călătorit sub adevăratul ei nume! spuse agentul, cu o strălucire puternică în ochi.

– Poftim? întrebă D' Agosta, ridicându-se la rândul lui.

– Viola n-ar fi venit dacă el i-ar fi cerut să folosească un pseudonim sau i-ar fi făcut rost de un paşaport fals. Şi trebuie să fi sosit de curând; nu cred că el a întârziat cu mesajul – timpul nu i-o permite!

Se repezi la cel mai apropiat laptop şi începu să tasteze cu furie. După douăzeci de secunde se opri.

– Iat-o! strigă.

D' Agosta se grăbi să arunce o privire pe ecran.

Baza de Date Folkestone
SQL Engine 4.041.a

Înregistare particulară
& confidenţială

Căutare în lista pasagerilor

Rezultatul căutării
O înregistrare găsită:

BA- 0002359148
Maskelene, Lady Viola
Zborul British Airways 822
Plecare: Londra Gatwick LGW, 27 ianuarie, 11.54 P.M. GMT
Sosire: Kennedy Intl JFK, 28 ianuarie, 12.10 A.M. EST

Sfârșitul căutării

Pendergast se întoarse cu spatele la ecran. Întreaga lui ființă părea să plesnească de energie, iar ochii lui – până atunci atât de goi și de distanți – erau în flăcări.

– Haide, Vincent. Mergem la JFK. Urma se răcește cu fiecare minut pe care-l pierdem.

Și, fără nici un alt cuvânt, se repezi la ușă și apoi pe coridor.

48

Era ca pe vremuri, se gândi D'Agosta, cu un aer sumbru: Pendergast în costumul lui negru, gonind în Rolls-ul său pe străzile New Yorkului. Numai că, în realitate, totul se schimbase. Pendergast era un tip dat în urmărire, iar D'Agosta însuși intrase într-un rahat atât de adânc, încât la ieșirea la suprafață trebuia să treacă printr-o cameră de decomprimare – presupunând că avea să se mai ridice vreodată deasupra.

Rolls-ul opri lângă bordură, în fața zonei Sosirilor de la Terminalul 7.

Pendergast coborî dintr-un salt, lăsând motorul pornit. Un tip de la Poliția Aeroportului se plimba pe trotuar și el se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Biroul Federal de Investigații.

Îi trecu legitimația sa aurie prin fața ochilor, apoi o închise și și-o strecură înapoi, în haină.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule? spuse polițistul, dintr-odată intimidat.

– Am venit aici pentru o anchetă de cea mai mare importanță. Vă pot ruga s-aveți grijă de mașina mea, domnule polițist?

– Da, domnule.

Omul îl salută, efectiv.

Pendergast intră în clădirea terminalului cu pași mari, cu paltonul negru fluturându-i în urmă. D'Agosta îl urmă către biroul de bagaje pierdute. Înăuntru, un paznic îndesat asculta cu răbdare strigătele unui bărbat în costum care se plângea de furtul unei valize.

Pendergast își deschise din nou legitimația.

– Agent special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigații. Și partenerul meu, Vincent D'Agosta, NYPD.

– Ei, era și timpul, strigă furios reclamantul. Bijuteriile *extrem de valoroase* ale soției mele...

– Nu puneți niciodată bijuterii valoroase în valizele din compartimentul de bagaje, spuse Pendergast, cu diplomație, prinzându-l pe celălalt de brațe și făcându-i vânt afară, după care se retrase cu un pas, închise ușa și o încuie.

– Faceți să pară totul atât de ușor, zâmbi paznicul.

– Îl caut pe agentul de pază Carter, e de serviciu? îl întrebă Pendergast, parcurgându-i în grabă ecusonul cu privirea.

– Eu sunt, Randall Carter. Cu ce vă pot ajuta?

– Mi s-a spus că sunteți cea mai potrivită persoană pentru rezolvarea problemei mele.

– Serios? Fața omului se lumină. Cine...?

– Trebuie să revedem o serie de înregistrări de azi-noapte ale camerelor de supraveghere. E o chestiune extrem de urgentă.

– Da, domnule, îngăduiți-mi să-l sun pe șeful securității.

Pendergast clătină uimit din cap.

– Nu vi s-a spus că asta s-a lămurit deja?

– Da? Nu știam. E ciudat că n-au trimis o notificare...

– Ei, se grăbi să-l întrerupă Pendergast, mă bucur c-au avut destulă minte ca să mă trimită la dumneavoastră. Sunteți un om care gândește cu capul lui, nu un birocrat. Se aplecă brusc spre fața celuilalt și-l prinse cu mâna de umăr: Purtați vestă antiglonț?

– Vestă antiglonț? Nu ni s-a cerut... Ei, dar de ce...?

– Ar fi mai bine să mergem.

– Da, domnule.

Paznicul nu mai avea nevoie să fie convins. Se îndreptă în grabă spre partea din spate a biroului său și descuie o ușă de siguranță.

Străbătură un coridor bej, trecură de o altă ușă încuiată și D'Agosta se pomeni într-o imensă sală a computerelor, împodobită cu monitoare, pe care rulau fluxuri video live, preluate de la toate camerele de supraveghere din terminal. Câțiva paznici beau cafea în jurul unei mese

care te ducea cu gândul la un bufet cu autoservire, în vreme ce un tehnician slab și nervos tasta ceva într-un colț.

– Domnii vor să vadă niște înregistrări video, îi spuse Carter acestuia din urmă.

– O clipă, răspunse tehnicianul.

– Nu, *imediat*. Domnul e de la FBI și e vorba de ceva de o importanță crucială.

Tehnicianul se ridică șuierând iritat.

– Bine, să vedem notificarea.

Întinse mâna.

– Asta s-a lămurit. Am primit aprobarea.

O rostogolire a ochilor.

– Și ce doriți?

Pendergast se apropie.

– Zborul 822 al companiei British Airways a sosit aici de la Gatwick, imediat după miezul nopții. Vreau înregistrările camerei de supraveghere din zona de preluare a bagajelor și, de o și mai mare importanță, trebuie să văd fluxul video din zona de întâmpinare a pasagerilor, de după vamă.

– Luați loc. S-ar putea să dureze ceva timp.

– Mă tem că n-am la dispoziție timpul ăsta.

– Lăsați-o mai moale. Fac tot ce pot, dar asta nu se întâmplă cât ai bate din palme.

Pendergast îi adresă un zâmbet amabil. Văzându-l, D'Agosta se încordă din instinct.

– Sunteți Jonathan Murphy, nu-i așa? întrebă agentul FBI, cu vocea lui mieroasă.

– Vasăzică știți să citiți un ecuson. Felicitări.

– Eu unul, domnule Jonathan, cred că sarcinile pot fi îndeplinite cu binele sau cu răul, zise Pendergast, cu o voce încă agreabilă. Dați-mi înregistrările alea în zece minute și veți primi o recompensă de zece mii de dolari din partea Programului FBI de Stimulare și Recompensare a Populației, cunoscut și sub numele de PSRP. Nu mă îndoiesc că ați auzit de el. Pe de altă parte, dacă nu-mi dați înregistrările, voi bifa

dosarul dumneavoastră cu roșu, ceea ce înseamnă că n-o să mai lucrați niciodată pe un alt aeroport sau în vreo altă zonă monitorizată din țară. Așadar, ce să fie: cu binele sau cu răul?

Se lăsă tăcerea. Paznicii își dădeau coate rânjind. Era evident că tehnicianul nu se bucura de prea multă popularitate.

El afișă un zâmbet afectat.

– O să iau cele zece miare.

– Excelent.

Murphy se așeză din nou și se apucă de lucru cu înverșunare, lovind tastele cu putere. D'Agosta privea șirurile de numere care se derulau cu frenezie pe ecran.

– Nu mai folosim benzi pentru înregistrare, spuse el. Totul e stocat în format digital, la fața locului. Fluxurile sistematizate ocupă un terabait întreg pe sistemul nostru de discuri RAID în fiecare...

Își retrase brusc degetele de pe taste.

– OK. Zborul a sosit la zece minute după miezul nopții, la poarta 34. Să vedem... În medie, e nevoie de vreo cincisprezece minute pentru trecerea prin zona de control preliminar și pentru deplasarea până la carusel... O să derulez începând de la douăsprezece și douăzeci, pentru orice eventualitate.

Pe ecranul lui Murphy, imaginile prinseră viață. Pendergast se aplecă, privind cu mare atenție. D'Agosta se uita peste umărul lui. Văzu zona de sosire a curselor internaționale, cu un carusel gol rotindu-se.

– O să măresc viteza de derulare până la apariția oamenilor.

Caruselul se învârtea acum mult mai repede. La baza ecranului, numărul secundelor scurse creștea cu mare repeziciune. Pasagerii își făcură apariția în scurt timp, căutându-și bagajele. Murphy apăsă pe câteva taste, aducând fluxul imaginilor la viteza normală.

– Asta e ea! șopti grăbit Pendergast, arătând cu degetul spre ecran.

D'Agosta deslușI silueta zveltă a Violei Maskelene, cu o geantă mică în mână. Se apropie de carusel, își scoase biletul din geantă, studie recipisa primită pentru bagaje și își încrucișă brațele, rămânând în așteptare.

Pendergast se mulțumi pur și simplu s-o privească preț de un minut. Apoi vorbi din nou:

– Treceți vă rog în zona de întâmpinare, dincolo de vamă. În aceeași perioadă de timp.

Tehnicianul tastă câteva comenzi. Imaginea din sectorul bagajelor dispăru, înlocuită de cea a sălii de așteptare din partea opusă a vămii. Nu era prea populată, doar câteva grupuri de oameni se agitau fără astâmpăr, așteptându-i pe nou-sosiți.

– *Acolo,* spuse Pendergast.

Un bărbat stătea într-o margine, înalt, subțire, într-un palton negru. Avea părul roșcat și-și rotea privirile prin încăpere mai degrabă apatic, fixând diverse puncte, până ce se opri cu ochii la camera de supraveghere.

D'Agosta făcu un efort ca să-și controleze instinctul de a se retrage cu un pas. Bărbatul se uita exact la ei. Avea fața bronzată, cu trăsături ascuțite, o barbă tunsă scurt, un ochi albastru lăptos și unul căprui. D'Agosta îl recunoscu imediat ca fiind același tip pe care-l văzuse pe râpele de deasupra Castelului Fosco, în acea zi fatidică de la care nu se scurseseră nici măcar două luni.

Bărbatul dădu ceremonios din cap și își ridică puțin mâna, fluturând-o. Buzele i se mișcară, ca și cum ar fi vorbit.

D'Agosta se uită la Pendergast. Era alb la față – de furie.

Agentul FBI se întoarse spre tehnician.

– Derulați înapoi și tipăriți imaginea, acolo – unde bărbatul face cu mâna.

– Da, domnule.

O clipă mai târziu, imprimanta computerului zumzăia. Pendergast înșfăcă imaginea colorată și și-o puse în buzunar.

– Derulați vă rog repede înainte, până când apare doamna și cei doi se salută.

Imaginile se succedară din nou cu mare viteză, dar pentru scurtă vreme, încetinindu-și ritmul când apăru Viola. Diogenes se apropie de ea cu ambele mâini întinse și cu zâmbet larg. D'Agosta îi urmări pe cei doi cu răsuflarea tăiată în vreme ce păreau să facă schimb de amabilități. Diogenes flutură o bancnotă și un hamal se grăbi să se apropie. Se întoarseră cu spatele și o porniră spre ușă, urmați de hamalul care ducea bagajele Violei.

Pendergast arătă spre ecran.

– Cine e hamalul ăla?

Carter, paznicul, își miji ochii.

– Pare să fie Norm. Norman Saunders.

– E încă de serviciu?

Carter clătină din cap.

– N-aș putea spune.

– Iese din schimb la opt, spuse unul dintre ceilalți paznici. Dar lucrează uneori și peste program.

Siluetele dispărură dincolo de ușile de sticlă.

– Treceți la camera de pe trotuar.

– Imediat.

Din nou zgomotul tastelor. Imaginea se schimbă din nou, brusc. Diogenes se apropia cu pași mari de un Lincoln negru. Înșfăcă mânerul portierei, o deschise pentru Viola, o ajută să urce. Așteptă să închidă hamalul portbagajul; apoi ocoli mașina și se instală pe locul șoferului.

Automobilul demară, acceleră și dispăru în întuneric.

– Derulați înapoi, spuse Pendergast, și dați-mi o fotografie a mașinii. Cu ușa deschisă, vă rog: vreau să văd interiorul. Și încă una, în clipa când demarează, ca să se vadă numărul de înmatriculare.

O clipă mai târziu, imprimanta expulza cele două imagini, pe care Pendergast și le îndesă imediat în buzunarul hainei.

– Bun. Acum mergem să-l căutăm pe Saunders.

– Dacă e aici, o să-l găsim la caruselele din partea de est, spuse Carter.

– Mulțumesc.

Pendergast se întoarse să plece.

– Ei, spuse tehnicianul, cum îmi primesc cele zece miare?

Agentul FBI se opri.

– Zece mii de dolari? Numai pentru că v-ați făcut datoria? E o idee ridicolă.

Părăsiră încăperea însoțiți de alte râsete înfundate și de clătinări din capete.

– Dacă e la lucru, Saunders trebuie să se afle în zona de ridicare a bagajelor, spuse Carter. Vă conduc.

Tocmai sosiseră mai multe avioane și șirurile de călători se înghesuiau să-și ia în primire valizele. Toate caruselele funcționau cu viteza maximă, ticsite de bagaje, hamalii veneau și plecau, extrem de ocupați.

Carter îl opri pe unul dintre ei.

– Saunders face ore suplimentare?

Omul scutură din cap.

– E liber până la miezul nopții.

Uitându-se peste umărul hamalului, D'Agosta văzu patru bărbați din Poliția Aeroportului pe palierul de deasupra sălii de recuperare a bagajelor, studiind mulțimea. Îl înghionti imediat pe Pendergast.

– Nu-mi place asta.

– Nici mie.

Carter își duse mâna la stația radio, care prinsese viață.

– Mai bine s-o ștergem dracului de aici, murmură D'Agosta.

O porniră cu pași iuți spre ieșire.

– Hei! se auzi un strigăt îndepărtat. Opriți-vă!

Locotenentul se uită în urmă și-i văzu pe polițiști pătrunzând în mulțime, împingând oamenii ca să-și facă loc.

– Voi doi! Opriți-vă!

Pendergast o rupse la fugă, avântându-se printre grupurile de pasageri, și ieși în stradă. Polițistul mai era încă alături de Rolls-ul cu motorul în ralanti, vorbind la stația radio. Pendergast trecu pe lângă el în goană, iar D'Agosta ajunse pe locul pasagerului pe jumătate sărind și pe jumătate rostogolindu-se. Protestele polițistului se pierdură sub huruitul motorului imens și sub scrâșnetul înfiorător al cauciucurilor în momentul când mașina demară, ieșind în cea mai mare viteză din parcarea terminalului.

În timp ce intrau accelerând pe JFK Expressway, Pendergast scoase din buzunar imaginile tipărite la imprimantă.

– Deschide laptopul meu, vezi că e acolo, sub bord, și încearcă să localizezi un autoturism Lincoln, înmatriculat în New York, cu numărul 453A WQ6. Ia legătura prin radio cu punctul de intrare pe Van Wyck Expressway de la kilometrul 11 și vorbește cu cineva care poate rederula înregistrările camerelor de luat vederi dintre douăsprezece

jumătate și unu noaptea, atât pe sensul îndreptat spre est cât și pe cel către vest.

– Și noi?

– Noi o luăm spre est.

– Est? Nu crezi c-a dus-o în oraș?

– Ba exact asta *cred* c-a făcut. Însă, având în vedere că Diogenes pare capabil să-mi anticipeze gândurile, merg spre est – către capătul îndepărtat al insulei.

– Corect.

– Mai e ceva. Trebuie să schimbăm mașina cu una mai ieftină.

Și Pendergast ieși brusc de pe autostrada aeroportului, intrând în parcarea unei filiale a companiei de închirieri Hertz, îndreptă mașina imensă către un loc liber și opri motorul.

D'Agosta își ridică privirea de pe laptop.

– Și ce, închiriem ceva?

– Nu. Furăm ceva.

49

Smithback pătrunse din nou în biroul elegant al doctorului Tisander, cu un teanc de cărți de specialitate sub braț. Era opt seara, cu mult după 5.30 P.M., barbara oră a cinei de la Rivers Oaks. Îl găsi pe psihiatru așezat la masa sa de lucru, dar, în seara aceea, obișnuita condescendență rafinată din privirea lui era compromisă de o sclipire iritată a ochilor.

– Edward, spuse el. Deși sunt extrem de ocupat, mă bucur că-ți pot acorda întreaga mea atenție pentru cinci minute.

Ziaristul se așeză fără să fie invitat și trânti teancul de cărți pe biroul celuilalt.

– M-am gândit la un lucru pe care l-ați spus în timpul conversației noastre de alaltăieri, începu el. Mi-ați spus: „Când te hotărăști să privezi pe cineva de libertate faci un pas serios și procedura corespunzătoare trebuie respectată cu o scrupulozitate desăvârșită".

– Da, e posibil să fi spus ceva de genul ăsta.

– Ați spus exact asta. M-ați făcut curios să aflu cum se procedează.

Tisander dădu din cap cu condescendență.

– S-ar părea că ai fost satisfăcut de ceea ce ai găsit în biblioteca noastră.

– Cât se poate de satisfăcut. Am dat exact peste ceea ce căutam.

– Minunat, spuse Tisander, prefăcându-se interesat în timp ce arunca pe furiș o privire la ceas.

Smithback bătu cu palma în cartea de deasupra.

– Legile Statului New York în ceea ce privește internarea bolnavilor mintali împotriva voinței lor sunt prin cele mai stricte din întreaga țară.

– Sunt cât se poate de conștient de asta. E unul dintre motivele pentru care avem atât de mulți vagabonzi pe străzi.

– Ca să internezi pe cineva împotriva voinței sale, nu sunt suficiente niște acte semnate de familie. E nevoie de o întreagă procedură.

Tisander dădu iarăși din cap cu un aer înțelept.

– De exemplu, e adevărat că e necesară o hotărâre judecătorească, pentru a atesta că persoana respectivă e *non compos mentis*[1]?

– Da.

– Și nici măcar judecătorul nu poate face o asemenea declarație dacă nu sunt îndeplinite două condiții. Vă aduceți aminte care sunt acestea, domnule doctor Tisander?

De data asta psihiatrul îi adresă un zâmbet sincer, fiind încântat să-și demonstreze erudiția.

– Bineînțeles. Persoana e fie un pericol pentru sine însăși – din punct de vedere mintal sau fizic –, fie un pericol pentru societate.

– Exact. În primul caz, de obicei e necesar să fi apărut ideea sinuciderii sau să fi existat o tentativă de sinucidere, fapt care trebuie atestat printr-o scrisoare semnată de un medic. În cazul cuiva considerat un pericol pentru societate, e de obicei necesar ca respectivul să fi fost arestat.

– Văd că *ai fost* foarte ocupat, Edward, spuse Tisander.

– Și apoi, după obținerea atestării de *non compos mentis*, e necesară recomandarea internării împotriva voinței ca urmare a unei evaluări psihiatrice.

– Toate sunt proceduri standard. Acum, Edward, e trecut de opt și n-a mai rămas mult timp până la ora stingerii, așa că, dacă ai...

Smithback scoase o carte din teanc.

– Termin într-un minut.

Tisander se ridică și începu să-și strângă hârtiile de pe birou, punându-le în ordine.

– Dacă nu durează mult.

---

[1] Lipsită de discernământ (în lb. latină, în orig.)

Dădu din cap, aproape imperceptibil, și din zona întunecoasă de lângă ușă își făcu apariția un infirmier.

Smithback se grăbi să scoată o foaie de hârtie din carte și să i-o întindă peste birou.

– Am întocmit o listă a documentelor care, conform legii, trebuie să existe în dosarul meu.

Tisander luă lista și o privi încruntându-se.

– Declarația unui judecător. Un raport despre o încercare de sinucidere – semnat de un medic – sau dovada unei arestări. O evaluare psihiatrică. Directorul termină de citit. Nu mă îndoiesc că se află toate acolo. Acum, Edward, e timpul.

Infirmierul veni mai aproape.

– Încă un lucru, spuse Smithback.

– *Mulțumesc*, Edward.

În vocea bombastică a lui Tisander se strecurase o notă de exasperare.

– O întrebare. De cine e făcută evaluarea psihiatrică, aceea care trebuie să existe în dosar?

– Noi o facem. Întotdeauna. Edward, sunt sigur că-ți aduci aminte de interviul pe care ți l-am luat și de testele la care-ai fost supus înainte de internare.

– Uite unde ai zbârcit-o, Tisander. Smithback lăsă cartea să cadă pe birou, pentru efect. Chiar aici scrie că...

– Jonathan?

Infirmierul se opri lângă Smithback, o prezență masivă.

– ... în conformitate cu legea, continuă ziaristul cu voce sonoră, evaluarea psihiatrică nu poate fi semnată de personalul instituției în care se face internarea.

– Prostii. Jonathan, condu-l pe domnul Jones în camera lui.

– E *adevărat!* strigă Smithback, în timp ce infirmierul îl prindea de braț. În anii cincizeci, un tânăr a fost internat de familia lui, în complicitate cu sanatoriul. I-au furat moștenirea. Ca urmare, a fost emisă o lege conform căreia evaluarea trebuie făcută de un psihiatru independent. Verifică. Pagina 337, cazul Romanski versus spitalul Reynauld!

– Pe aici, domnule Jones, spuse infirmierul, împingându-l cu fermitate de-a lungul covorului persan.

Smithback se propti pe călcâie.

– Tisander, când ies de aici, dau în judecată River Oaks și pe dumneata personal. Dacă nu poți scoate din mânecă evaluarea aia independentă, o să pierzi procesul – și-o să te coste foarte scump.

– *Noapte bună,* Edward.

– O să fac din asta scopul vieții mele! O să te hăituiesc cum l-au hăituit furiile pe Oreste. O să te las fără tot ce ai, fără slujbă, fără reputație, fără clădirea asta. După cum știi, sunt bogat precum Cresus. Uită-te-n dosarul meu. Știu *sigur* că ai omis asta. Nu există nici o evaluare independentă, și dumneata o știi la fel de bine.

Smithback simți că era tras cu totul către ieșire.

– Jonathan, vrei te rog să-nchizi ușa în urma ta? spuse Tisander.

– Tisander! Ziaristul își ridică vocea. Îți poți permite să faci greșeala asta? O să pierzi toată prăjitura, nemer...

Jonathan închise ușa biroului.

– Haide, Jones, spuse el, împingându-l încet pe coridor. Las-o baltă.

– Ia mâinile de pe mine! țipă Smithback, zbătându-se.

– Hei, omule, nu-mi fac decât meseria, ripostă calm infirmierul.

El se relaxă.

– Așa e. Îmi cer scuze. Îmi imaginez că să lucrezi aici e tot atât de distractiv cum e să fii „oaspete".

Infirmierul îl eliberă și el își netezi haina.

– Bun, Jonathan, spuse, reușind să schițeze un zâmbet anemic. Escortează-mă înapoi, în cușca mea. Mâine o să elaborez un alt mod de abordare.

Tocmai când treceau dincolo de colț, pe coridor se auzi, reverberând, vocea lui Tisander.

– Jonathan? Adu-l pe domnul Jones înapoi.

Jonathan se opri.

– S-ar părea că ai parte de o nouă audiere.

– Da, chiar așa.

Când făceau cale-ntoarsă, Smithback auzi în spatele lui vocea groasă a infirmierului.

– Baftă.

Ziaristul intră. Tisander era așezat la birou, cu chipul rigid. Smithback își văzu dosarul deschis în fața lui. Alături era cartea pe care i-o indicase – deschisă la pagina 337.

– Ia loc, spuse scurt Tisander. Dădu din cap către infirmier. Tu poți aștepta afară.

Smithback se așeză.

– Te crezi un tip deștept, spuse directorul.

Buna dispoziție simulată și condescendența dispăruseră cu desăvârșire. Avea fața tot atât de aspră și de cenușie ca un cartof fiert.

– Am avut dreptate, murmură Smithback, mai mult pentru sine decât pentru Tisander.

– Un simplu amănunt. În tot statul nu există nici un spital psihiatric care să facă evaluări independente. Nici măcar nu cred că existența acestei legi ridicole îi e cunoscută cuiva. Dar, date fiind circumstanțele, nu-mi pot permite să te reții.

– Bineînțeles că nu ți-o poți permite. O să-ți târăsc fundul prin tribunale de-aici până la Albany...

Tisander închise ochii și ridică o mână.

– Domnule Jones, *te rog*. Intenția noastră a fost să te-ajutăm, dar să fiu al naibii dac-o să las un puștan răsfățat să strice toate lucrurile bune pe care le-am realizat de-a lungul anilor. Sincer vorbind, nu meriți un asemenea sacrificiu.

– Deci sunt liber?

– Imediat ce întocmesc actele de externare. Din nefericire, e aproape ora stingerii, când închidem totul. N-o să poți pleca decât abia mâine, la ora șase dimineața.

– Mâine? repetă Smithback, aproape temându-se să-și creadă urechilor.

– Crede-mă, mi-ar plăcea să scap de tine chiar acum. Jonathan?

Infirmierul reveni în încăpere.

– Domnul Jones va fi externat mâine-dimineață. Ai grijă ca până atunci să fie tratat cu toată considerația.

Ieșiră și, imediat ce se închise ușa în urma lor, Smithback rânji cu gura până la urechi.

– Jonathan, scap de aici.

Infirmierul bătu palma cu el, adresându-i un zâmbet larg.

– Cum ți-a reușit, omule?

Smithback ridică din umeri.

– Doar cu inteligență sclipitoare.

50

Nora Kelly se opri la intersecția dintre 77th Street și Museum Drive, uitându-se spre nord. Intrarea muzeului, imensă, în stil neoromantic, era luminată de reflectoare și pe fațadă atârna, acoperind cinci etaje, un banner care anunța vernisajul. Jos, bulevardul era ticsit de obișnuitul haos din New York al limuzinelor și al Mercedesurilor negre, din care se revărsau vizitatori și celebrități în blănuri și smochinguri, printre valuri succesive de flash-uri. Inevitabilul covor roșu fusese întins pe treptele de granit înconjurate cu un șnur care împiedica accesul presei și al vizitatorilor nepoftiți, așa cum se întâmplă la premiera unui film.

Întregul spectacol o îngrețoșa.

Margo Green fusese ucisă cu brutalitate cu numai două zile în urmă și înmormântată chiar în dimineața acea – însă era ca și cum muzeul și-ar fi alungat-o deja din minte, ca și cum ar fi uitat-o. Nora se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut pur și simplu stânga-mprejur și s-ar fi întors în apartamentul ei; dar cunoștea răspunsul: ar fi fost totuna cu a-și lua rămas-bun de la carieră. I se cerea să fie una dintre stelele expoziției, așa cum îi spusese foarte clar George Ashton. Spectacolul trebuia să continue.

Respiră adânc, își strânse paltonul din stofă de lână mai bine în jurul umerilor și începu să înainteze. Când ajunse mai aproape, văzu că în lateral se stârnise agitație. Un grup de bărbați scunzi, îndesați, în pantaloni din piele de căprioară și înfășurați în pături cu modele decorative stătea în cerc, bătând în tobe și cântând – și unii fluturau mănunchiuri

fumegânde de pelin. După o clipă de nedumerire, înțelese brusc ce se petrecea: sosiseră protestatarii din tribul Tano. Îl zări pe Manetti, responsabilul cu securitatea, discutând cu ei și gesticulând, flancat de doi polițiști de la NYPD și de câțiva paznici ai muzeului. Se părea că zarva începuse să atragă atenția oaspeților și unii dintre ei voiau să vadă ce se-ntâmpla.

– Scuzați-mă!

Nora își făcu loc îndesându-se printre niște gură-cască, trecu pe sub șnurul de catifea ghemuindu-se, își vârî legitimația de angajată a muzeului sub nasul unui paznic care protesta și se apropie de grupul de indieni. În același moment, își făcu apariția o femeie tânără și frumoasă, croindu-și drum cu forța: o stea consacrată sau una în devenire, judecând după siajul ei de paparazzi.

– Asta e o proprietate particulară, îi spunea Manetti unui bărbat despre care Nora presupuse că era liderul indienilor. N-avem nimic împotriva protestului dumneavoastră, dar trebuie să faceți asta acolo, pe trotuar...

– Domnule, începu căpetenia, cu voce scăzută, nu protestăm, ne rugăm...

– N-are importanță. Asta e o proprietate particulară.

Vedeta se amestecă în vorbă. Nora tresări când o recunoscu pe vedeta de cinema Wanda Meursault, înaltă, exotică, părând oarecum străină și aflată, după cum spuneau zvonurile, în cursa către titlul de cea mai bună actriță, conferit cu ocazia apropiatei decernări a Academy Awards.

– Stați o clipă! De ce n-au acești oameni dreptul să se roage? întrebă ea, scăldată într-o duzină de flash-uri simultane.

Un hățiș de microfoane girafă o înconjură legănându-se, gata să capteze orice cuvânt nepieritor i s-ar fi desprins de pe buze, iar reflectoarele camerelor TV se aprinseră.

Nora își dădu imediat seama că în sfera relațiilor cu publicul era pe cale să se petreacă un adevărat dezastru.

– Nu susțin că n-au dreptul să se roage, răspunse Manetti, cu o notă puternică de exasperare în voce. N-am spus decât că asta e o *proprietate particulară*...

– Aceşti băştinaşi americani *se roagă*. Meursault se întoarse spre ei şi-i întrebă, ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte: De ce vă rugaţi?

– Ne rugăm la măştile noastre sacre, încuiate într-o vitrină din muzeu, răspunse căpetenia.

– De ce ţin *încuiate* măştile voastre *sacre*?

Pe faţa actriţei înflori o expresie de oroare prefăcută.

Camerele o surprinseră în prim-plan.

Era necesar să acţioneze cineva, cumva – şi încă repede. Nora se îndesă mai în faţă, împingând un poliţist şi dându-l pe Manetti la o parte.

– O clipă, începu responsabilul cu securitatea.

– Nora Kelly, asistent de custode al expoziţiei, îi explică ea poliţistului fluturându-şi legitimaţia în faţa lui, destul de departe ca să n-o poată atinge. Apoi se răsuci către şeful securităţii: Mă ocup eu de asta, domnule Manetti.

– Doctore Kelly, oamenii ăştia încalcă o proprietate a muzeului...

– Ştiu. Mă *ocup* eu.

Manetti amuţi. E uimitor, se gândi Nora, cât de repede inversează rolurile o voce tăioasă şi un aer autoritar – deşi ea n-avea nici o autoritate.

Se întoarse spre căpetenia tano, constatând cu uimire că în faţa ei stătea un bătrân, un om de cel puţin şaptezeci de ani. Calmul şi expresia lui demnă erau remarcabile. Nu avea nimic în comun cu militantul tânăr şi furios pe care şi-l imaginase ea. Ceilalţi indieni erau de aceeaşi vârstă, părând cumva cu toţii sferici, înfăşuraţi în pături de lână Pendleton. Autobuzul cu care veniseră, un Volkswagen vechi, o adevărată rablă, era parcat neregulamentar pe Museum Drive şi poliţia rutieră urma să-l ridice probabil în curând.

– *Y'aah shas slil dz'in nitsa,* îi spuse ea indianului.

Bătrânul o privi uluit.

– *Y'aah shas,* se grăbi să răspundă, parcă regăsindu-şi brusc bunele maniere. Cum de...

– Mi-am petrecut ceva timp la Tano Pueblo, îi explică Nora. Asta e tot ce ştiu din limba dumneavoastră, aşa că vă rog să nu-ncercaţi să-mi răspundeţi. Zâmbi şi întinse mâna. Sunt Nora Kelly, unul dintre

custozii care se ocupă de expoziție. Cred că am discutat cu unul dintre prietenii dumneavoastră.

– Ați discutat cu mine.

– Atunci trebuie să fiți domnul Wametowa.

Bătrânul dădu din cap.

– Cum v-aș putea ajuta? întrebă Nora.

– Vor să se roage, strigă Meursault, de pe margine.

Nora o ignoră, continuând să-și îndrepte atenția asupra lui Wametowa.

– Ne rugăm la măștile noastre, spuse el. Asta e tot ce cerem, vrem să vorbim cu ele.

– Să vorbiți cu măștile?

– Da. Să le asigurăm că suntem aici, că ne pasă de ele, că n-au fost date uitării.

Nora îl văzu pe Manetti rostogolindu-și ochii.

– E ceva *atât* de frumos, spuse Meursault, întorcând capul ca să-și expună mai bine profilul în fața camerelor.

Se declanșă o altă duzină de flash-uri.

– Noi credem că măștile sunt vii, că au suflet. Au fost singure, departe de noi, vreme îndelungată. Am venit să le binecuvântăm, să le liniștim.

Nora își dădu brusc seama care era soluția.

Se prefăcu că se gândește o clipă. Știa, din scurtul timp petrecut la Tano Pueblo ca doctorandă, că, pentru ei, orice decizie luată prea repede era greșită.

– Locul ăsta nu pare potrivit pentru așa ceva, zise ea într-un târziu.

– Exact asta spuneam și eu... începu Manetti.

Nora nu-i acordă nici o atenție.

– Mă întreb dacă nu există un loc mai bun...

– Există, interveni Manetti. Acolo, pe trotuar.

Nora îl fulgeră cu privirea.

– Am vrea să fim mai aproape de măștile noastre, nu mai departe, spuse Wametowa.

– Atunci de ce nu veniți înăuntru? întrebă Nora.

– Nu ne vor lăsa.

– Sunteți oaspeții mei. O să vă conduc chiar acum la măști, ca să le puteți vorbi în intimitate – *înainte* de deschiderea sălii.

– Doctore Kelly, ați înnebunit? protestă Manetti.

Indianul vârstnic se holbă la ea preț de un minut. Pe urmă, pe fața lui lată, bătrână, apăru un zâmbet radios. Se înclină cu demnitate.

– *Eesha lat dzil*. Ești o ființă umană, domnișoară Nora.

– Bravo! strigă Meursault.

– N-o să permit așa ceva, spuse responsabilul cu securitatea.

– Domnule Manetti, îmi asum întreaga răspundere.

– Nu-i puteți duce pur și simplu pe oamenii ăștia în sală înainte de tăierea panglicii – e imposibil!

– Nimic nu e imposibil. De fapt, e exact ce trebuie să facem. Se întoarse spre indieni. Domnilor, vreți să mă urmați?

– Cu mare plăcere, răspunse căpetenia.

Meursault îl luă de braț pe bătrânul indian uluit și se puseră în mișcare în spatele Norei, cu mulțimea reporterilor și a spectatorilor tălăzuind în urma lor.

– Faceți loc pentru bătrânii tano! strigă vedeta. Faceți loc!

Rochia ei plină de paiete sclipea în lumină și fața îi radia de încântare fiindcă se plasase într-un mod atât de strălucit în centrul atenției.

Mulțimea se despică în două ca prin farmec, și urcară treptele acoperite cu covorul roșu. Indienii tano reîncepură să cânte încet, monoton, și să bată în tobe în timp ce treceau prin Rotondă și intrau în Sala Galaxiilor, iar Nora se pomeni în fața unui șir de invitați la petrecere în haine de gală, fascinați de imaginea băștinașilor americani în marș către sala expoziției. Credeau, fără nici o îndoială, că procesiunea făcea parte din program. Primarul ieși în față, sesizând, ca și Meursault, o ocazie favorabilă.

Manetti venea în urma indienilor, roșu la față dar ținându-și gura, realizând evident că era contraproductiv să continue să se împotrivească în fața întregului oraș.

Doctorul Collopy se grăbi să se desprindă din rândul gazdelor care își întâmpinau oaspeții.

– Nora! Ce Dumnezeu?

Ea se aplecă la urechea lui, vorbindu-i repede, pe șoptite:

– Indienii tano doresc să se bucure de un moment de intimitate alături de măștile lor, înainte de tăierea panglicii.

– De ce?

– Ca să se roage și ca să le binecuvânteze. Atâta tot.

Collopy se încruntă.

– Nora, nu e momentul potrivit. Asta se poate lăsa *cu siguranță* pe mai târziu.

Ea îl privi drept în ochi.

– Doctore Collopy. Vă rog să aveți încredere în mine. Îi cunosc foarte bine pe indienii din sud-vest. Am trăit și am lucrat printre ei ani de zile. N-au venit aici ca să ne facă necazuri sau ca să ne pună într-o situație jenantă în fața publicului. Vor doar să se afle pentru scurtă vreme în preajma măștilor lor, fără martori. Vor pleca imediat ce-și vor încheia ceremonia. Și situația se va dezamorsa. E cel mai bun mod de a rezolva lucrurile și știu că, dacă *veți cântări totul cu atenție*, îmi veți da dreptate. Își coborî vocea încă și mai mult. Și, întâmplător, ne oferă o șansă extraordinară în ceea privește relațiile cu publicul.

Collopy se uită la ea, cu trăsăturile lui de patrician lățite de uimire. Pe urmă se uită la Manetti. Și, în sfârșit, se întoarse către indienii în așteptare. Își drese glasul și își netezi părul, cu fruntea încrețită de gânduri.

Și apoi chipul i se destinse brusc într-un zâmbet primitor. Întinse mâna către căpetenia indienilor.

– Bine-ați venit! Domnule...?

– Wametowa.

– Desigur! Bine ați venit! Muzeul e încântat să vă întâmpine, pe dumneavoastră și pe grupul de reprezentanți ai tribului Tano. Am înțeles că ați străbătut un drum lung ca să vedeți măștile din Kiva cea Mare.

– Peste trei mii de kilometri.

Mulțimea fremăta. Camerele de filmat zumzăiau.

– Îmi pare atât de bine că ați reușit să ajungeți. Ne faceți o onoare deosebită, muzeului și mie personal.

Presa devora totul. Nora simți o ușurare imensă: totul avea să ia o turnură favorabilă.

– Domnul Manetti, responsabilul nostru cu securitatea, vă va conduce în sală, ca să, ah, să vedeți măștile netulburați. Domnule Manetti? Sunt sigur că puteți intra în zonele de siguranță puțin mai devreme decât e prevăzut în program. Și lăsați-i singuri în timp ce se roagă.

– Da, domnule.

– O jumătate de oră va fi de ajuns? îl întrebă Collopy pe șeful indienilor.

– Da, mulțumesc, răspunse bătrânul.

– Minunat! Pe urmă, sunteți invitați cu toții să luați parte la festivități, domnule Wem, ăă, Wem...

– Wametowa.

– Excelent! Mai pot face și altceva pentru dumneavoastră?

– Deocamdată atât e suficient. Indienii schițară gesturi de încuviințare, uitându-se în jur și dând din cap unii către alții. Ca să fiu sincer, nu ne așteptam să fim tratați cu un asemenea respect.

– Absurd! Suntem încântați să vă avem aici.

Collopy, care între timp își regăsise calmul, se întoarse spre camerele de filmat.

– Muzeul le mulțumește indienilor tano pentru privilegiul de a-i fi permis să arate aceste măști remarcabile lumii întregi.

Meursault începu să bată din palme și în scurt timp tunetul aplauzelor răsuna în toată sala, iar camerele înregistrau toate detaliile.

Nora îl urmări cu privirea pe Manetti, care îi conducea pe indieni pe coridor, vorbind în același timp într-o stație radio duplex. Pe urmă se întoarse cu spatele și se îndreptă spre cel mai apropiat scaun liber, pe care se lăsă să cadă. Nu-i venea să creadă că îi vorbise astfel directorului muzeului.

Se gândi, cu detașare, aproape epuizată, că întâmplarea era o elegie atât de potrivită pentru Margo. Problema măștilor și a dreptului suveran al indienilor asupra lor avuse pentru ea o importanță atât de mare. Ar fi fost foarte fericită să-i vadă pe indieni conduși în expoziție cu solicitudine și respect.

În fața ei apăru pe neașteptate un pahar cu șampanie rece. Își ridică surprinsă privirea și dădu cu ochii de Hugo Menzies, de-a dreptul

strălucitor într-un smoching cu guler șal, cu frumosul lui păr alb dat peste cap, cu fața radiind.

Luă mâna Norei, îi puse în ea paharul rece, o bătu pe spate și se așeză.

– Ți-a spus cineva vreodată ce geniu ești? Chicoti. A fost cea mai cutezătoare lovitură de publicitate la care-am avut privilegiul să asist.

Nora clătină din cap.

– Ar fi putut să fie un dezastru publicitar.

– *Ar fi fost* un dezastru dacă nu te-ai fi aflat la fața locului. Însă te-ai descurcat cu indienii tano și, pe deasupra, ai dat muzeului ocazia să pară de-a dreptul binevoitor. Genial, pur și simplu genial.

Chicoti efectiv, încântat, cu ochii scânteind. Nora nu-l mai văzuse niciodată atât de însuflețit.

Sorbi din șampanie. Fusese o săptămână de iad, cu Bill amenințat și ascuns, cu asasinarea lui Margo, cu stresul vernisajului, cu avertizările lui Pendergast... Dar în clipa aceea era prea obosită, prea stoarsă de vlagă ca să simtă vreun fior de spaimă. Nu-și dorea decât să plece acasă, să încuie de două ori ușa și să se târască în pat. În schimb, era nevoită să suporte câteva ore de discursuri, de foială prin mulțime și de veselie simulată.

Menzies îi puse cu blândețe mâna pe umăr.

– Când se termină toate astea, aș vrea să-ți iei o săptămână liberă. O meriți.

– Mulțumesc. Mi-aș dori s-o pot începe acum.

– Peste trei ore.

Nora își ridică paharul și sorbi din nou din șampanie.

Un ansamblu de coarde atacă imediat *Cvartetul Imperial* al lui Haydn, în timp ce mulțimea începea să se îndrepte către mesele pline cu mâncare. Erau încărcate cu blini cu caviar, cu prosciutto, cu brânzeturi franțuzești și italienești rare, cu mormane de baghete crocante, cu stridii proaspete pe așternut de gheață sfărâmată, cu cozi de homar reci, cu sturioni afumați – cu de toate. Alte mese gemeau sub greutatea sticlelor cu vin și cu șampanie, și fiecare a treia persoană părea să fie un chelner care trecea prin sală cu o tavă de argint plină cu băutură și mâncare.

– Nora, spuse Menzies, trebuie să te pui în mișcare.

Ea gemu.

– Să-mi ajute Dumnezeu.

– Haide. Vom înfrunta împreună hoardele lacome.

O luă de braţ şi îşi făcură loc prin mulţime. Nora descoperi că la fiecare schimbare de direcţie era întâmpinată cu felicitări, însoţite cu întrebări din partea presei. Numărul ei de senzaţie cu indienii tano părea să fi ieşit extraordinar de bine şi toată lumea presupunea că fusese pregătit cu multă vreme înainte.

Când ajunseră în sfârşit la masa lor, descoperi că acolo se aflau mulţi alţi membri ai departamentului, printre care şi Ashton, custodele-şef al expoziţiei. În timp ce lumea se înfrupta din mâncare, Collopy se urcă pe podium, flancat de tânăra lui soţie, şi ţinu un discurs scurt, spiritual.

Apoi sosi momentul tăierii panglicii. Nora, Menzies, Ashton şi câţiva alţi custozi se aliniară pe podium, în timp de Collopy se apropie de panglică şi o ciopârţi mărunt în încercarea de a o tăia cu foarfeca gigantică folosită în asemenea ocazii. Când reuşi în sfârşit, se auziră urale şi uşile imense ale expoziţiei „Imagini Sacre" se dădură în lături. Mezies, Nora şi ceilalţi membri ai departamentului de antropologie deschiseră drumul zâmbind şi dând din cap, urmaţi de vizitatorii care se înghesuiau curioşi.

Avură nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă în capătul opus al sălii, propulsaţi de masa de oameni din spatele lor. Nora se cutremură când trecu prin încăperea în care fusese ucisă Margo, dar bineînţeles că toate urmele rămase la faţă locului fuseseră înlăturate şi nimeni nu părea să ştie ce se petrecuse. În timp ce se îndepărtau tot mai mult, spaima ei lăsă locul unui sentiment tăcut de mândrie. Abia dacă-i venea să creadă că reuşiseră să o scoată la capăt.

Menzies rămase în apropierea ei, murmurând din când în când laude la adresa vitrinelor pe care le aranjase ea sau cărora le coordonase aranjarea. Indienii tano veniseră şi plecaseră, lăsând pe vitrina cu măşti câteva urme de turcoaze, de polen şi de mălai, pe care toată lumea se străduia să nu le clintească din loc. În final, când ajunseră în ultima încăpere, Menzies se întoarse spre Nora şi se înclină.

– Sunt într-adevăr convins că ne-am făcut datoria. Zâmbi. Și acum poți pleca acasă, retrăgându-te discret. Eu mai am, din nefericire, ceva de lucru sus, în biroul meu. Rămâne să vorbim săptămâna viitoare despre vacanța pe care ți-o datorez.

Se înclină din nou, iar Nora se răsuci ușurată pe călcâie, plecând spre cea mai apropiată ieșire – și spre casă.

51

Era probabil pentru a cincisprezecea oară în ultimele două zile când Larry Enderby se hotăra să demisioneze, să plece dracului de-acolo.

Nu era suficient că lucra într-o încăpere fără ferestre din subsolul Muzeului de Istorie Naturală, cel mai sinistru loc din întreg New Yorkul. Groaza stârnită de descoperirea pe care o făcuse cu două zile în urmă nu se dădea dusă. Nu căpătase nici măcar o amărâtă de zi liberă, nu i se oferise nici o ședință la psihiatru, nici măcar nu i se mulțumise. Ca și cum el n-ar fi contat. Ca și cum n-ar fi contat nici *ea*, îi dăduseră înainte cu pregătirea expoziției, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Margo Green. N-o cunoscuse prea bine, dar se străduise să se poarte frumos cu el în cele câteva rânduri când li se încrucișaseră drumurile. Ceea ce nu putea spune despre marea majoritate a custozilor și despre nici unul dintre administratori. Așa trata muzeul pe toată lumea aflată sub un anumit nivel: erau ajutoare plătite.

Dar Enderby trebuia să admită că era nemulțumit mai ales pentru că muzeul alesese tocmai momentul acela – în timpul celei mai importante festivități din ultimii cinci ani – ca să racordeze o altă sală a clădirii la noul sistem de pază. Așa că, în loc să se îndoape cu caviar și șampanie alături de personalitățile aflate cu două paliere mai sus, ei se aflau din nou acolo, în subsol, trudind din greu la subrutinele programului. Bineînțeles că primiseră și invitații la petrecere, ca toată lumea din muzeu. Ceea ce nu făcea decât să adauge batjocura la nedreptate.

Își îndepărtă de computer scaunul de birou cu rotile, cu un oftat exagerat.

– Mai rezişti? întrebă din spatele unui monitor de alături Walt Smith, şeful proiectului de actualizare a sistemului de pază.

Smitty fusese neobişnuit de amabil în ultimele două zile, de când cu descoperirea făcută de Enderby. Toată lumea mergea în jurul lui pe vârfuri, de parcă i-ar fi murit cineva din familie.

– Ce-ai zice de-o scurtă pauză, ca să vedem cum e la petrecere? propuse Enderby. Nu m-ar deranja câteva cocktailuri de creveți.

Smitty clătină din cap. Ținea un BlackBerry într-o mână şi un telefon mobil în cealaltă.

– Nu cred că se poate, Larry. Îmi pare rău.

– Ei, haide, Smitty, zise Jim Choi, inginerul informatician, din partea opusă a afişajului unității de diagnosticare. Dă-ne doar o jumătate de oră. O să fii surprins când o să vezi ce mulți creveți pot înghiți în timpul ăsta. Petrecerea e pe sfârşite, vor da gata mâncarea în curând.

– Ştiți că nu putem modifica orarul. Sala Astor e la fel ca toate celelalte, încă una de pe listă. Ce vreți, să dăm limbile ceasului atomic cu cinci minute înapoi, că poate n-o să observe nimeni?

Smitty râse de propria glumă jalnică.

Choi îşi rostogoli ochii. Smitty nu era celebru pentru ascuțimea minții sale.

Enderby urmări ciocul lui Smith tresăltând în timp ce posesorul lui râdea. Era mic şi ciufulit, părând să se țină de bărbie doar prin câteva fire de păr, şi Enderby spera într-o mare măsură că avea să-l vadă desprinzându-se într-o bună zi. În ciuda nervozității lui permanente, trebuia să recunoască şi că nu era rău să lucrezi pentru Smitty. Reuşise să avanseze muncind şi, cu toate că nu avea decât treizeci şi cinci de ani, n-ar fi putut fi mai de modă veche. Era un adevărat maniac, relativ lipsit de simțul umorului, dar, atâta vreme cât erai conştiincios şi-ți făceai datoria, îți purta de grijă. Nu era vina lui că ştabii din muzeu voiau ca noul sistem să fie gata ieri, instalat în întreaga clădire şi operațional.

Smitty se ridică și traversă încăperea, trecu pe lângă rafturile pline de terminale de computer și de servere îndreptându-se către un banc din capătul opus, pe care se aflau șase duzini de monitoare din circuitul de televiziune închis. Pe cele mai multe se vedeau naturi moarte în alb și negru, cu sălile goale ale muzeului și cu vitrine. Însă pe o jumătate de duzină, amplasate în colțul din dreapta jos – cele care primeau fluxuri video din Sala Galaxiilor, unde continua petrecerea de la vernisaj – era un vălmășag de mișcare. De la terminalul lui, Enderby privea cu inima grea dansul imaginilor minuscule care traversau fără astâmpăr ecranul. Sus, custozii cu umeri căzuți, care respirau greu, pe gură, își frecau coatele de staruri în ascensiune și de fetișcane; iar el stătea acolo, în peștera aia, trudind ca un troglodit. Era adevărat că ar fi putut fi mai rău – ar fi putut lucra în „Groapă", Biroul Central al Securității Muzeului, o încăpere de două ori mai mare, dar unde era cumplit de cald și unde se înghesuiau încă și mai multe monitoare și tastaturi decât acolo, în Centrul de Tehnologie Avansată. Mai rău, dar nu cu mult mai rău.

Smitty trăgea cu ochiul la BlackBerry-ul său.

– OK, sunteți gata pentru inițializarea testului final?

Nimeni nu răspunse.

– Iau asta drept un *da*. Se întoarse spre consola lui și tastă o comandă scurtă: Sala Astor, recită el, test final autoprotejat al actualizării sistemului de pază, 28 ianuarie, 8.28 P.M.

„Doamne, o spune întotdeauna de parcă am fi la centrul de control al misiunilor spațiale", se gândi Enderby. Aruncă o privire spre Jim Choi, care își rostogoli din nou ochii.

– Larry, în ce stare se află sistemul vechi?

– Pare să fie în stare bună.

– Jim, dă-mi o actualizare a rețelei laser din Sala Astor.

Câteva apăsări pe taste.

– Gata de pornire, spuse Choi.

– Atunci să rulăm diagnosticarea în cod mașină.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care atât Smitty, cât și Choi rulară teste independent unul de altul. Enderby, care avea misiunea să monitorizeze comportamentul sistemului preexistent în timp ce era adus online

sistemul laser actualizat, își privea fix monitorul. Modernizau probabil a patruzecea sală. Și de fiecare dată treceau prin câte o sută de etape: analiza la fața locului, arhitectura sistemului, scrierea programului, instalarea... Ar fi putut câștiga un salariu de trei ori mai mare într-una dintre noile companii din Palo Alto, care ofereau drept beneficiu propriile lor acțiuni. Și unde probabil că nici n-ar fi dat peste cadavre la miezul nopții.

Smitty își ridică ochii de pe tastatură.

– Jim, care e checksum-ul tău?

– 780E4F3 hex.

– Coincide cu al meu. Să-ncepem.

Smitty luă un telefon și formă un număr.

Enderby îl urmărea fără nici un interes. Știa că telefona ca să-i avertizeze pe băieții din „Groapă" că avea să se petreacă schimbarea, pentru ca nu cumva să-și iasă vreun novice din fire văzând ce afișau ecranele lor. Se întâmpla întotdeauna la fel. Vechiul sistem era dezactivat; urma un interval de nouăzeci de secunde în care se inițializa noul sistem și avea loc sincronizarea; urma testul final, de douăzeci de minute, al noului sistem, ca să se asigure că instalarea se făcuse corect și că fusese adus online cu succes. Douăzeci de minute în care n-aveau de făcut nimic altceva decât să stea cu brațele încrucișate. Pe urmă noul sistem devenea în sfârșit pe deplin operațional, iar cel vechi intra în modul backup. Căscă până-i pocniră fălcile și, în momentul acela, stomacul îi chiorăi, supărat.

– Biroul Central al Securității? spunea Smitty la telefon. Cine e acolo, Carlos? Salut, sunt Walt Smith de la CTA. Activăm laserele în Sala Astor. Inițializăm procedura peste vreo cinci minute. Exact. Vă sun din nou când se încheie sincronizarea.

Lăsă telefonul jos și se uită la Enderby.

– Hei, Larry, i se adresă, cu blândețe.

– Ce e?

– De cât timp zicea Choi că are nevoie ca să dea gata un trauler de creveți?

– Ți-am spus, interveni informaticianul. De treizeci de minute.

Smitty se aplecă în față, sprijinindu-și brațele de consolă.

– Uite cum facem. Dacă ne reușește inițializarea și-ncepe testul de douăzeci de minute, ai și tu la dispoziție cincisprezece. Cu tot cu timpul de care e nevoie ca s-ajungem acolo și să ne-ntoarcem.

Enderby își îndreptă spatele.

– Vorbești serios?

Smitty dădu din cap.

Choi zâmbi cu gura până la urechi.

– Tocmai ți-ai făcut un prieten.

– Bun. Atunci hai să vedem cât de repede dăm gata verificarea asta.

Și Smitty se întoarse din nou spre terminalul lui.

52

Hugo Menzies își introduse cheia în locașul din liftul personalului și urcă de la etajul unu la etajul trei. Ieși din ascensor și străbătu coridorul lung cu un aer meditativ, călcând tacticos pe podeaua lustruită. Birourile custozilor se întindeau pe ambele părți: uși vechi, din lemn de stejar, cu geamuri din sticlă mată, cu numele de pe fiecare dintre ele scris într-un stil de modă veche, cu litere aurite, chiar și în cazurile când atribuirea încăperii se făcuse recent. Menzies zâmbi, deja cuprins de nostalgie pentru clădirea aceea veche și pentru tradițiile ei demodate.

Se opri în fața propriului birou, deschise ușa, intră și rămase înăuntru doar cât să-și ia nelipsita geantă de pânză groasă, care-l însoțea aproape peste tot. Pe urmă închise ușa, o încuie și își continuă plimbarea până în capătul opus al culoarului, unde se afla o ușă nemarcată. O descuie, ieși pe scara de dincolo de ea, coborî două șiruri de trepte și intră într-o sală întunecoasă, pustie – Sala Indienilor de pe Coasta de Nord-Est. Era una dintre cele mai vechi săli din clădire, o adevărată nestemată a muzeologiei din secolul al nouăsprezecelea, și mirosea a lemn vechi de cedru și a fum. În firidele întunecoase licăreau măști de transformare, stâlpi totem, vase de ardezie. Menzies se opri și inhală încântat aerul. Apoi străbătu cu pași iuți sala aceea pustie și alte câteva, până ce ajunse în fața unei uși imense de metal, cu inscripția Sala Astor a Diamantelor.

Ochii lui cuprinseră ușa cu afecțiune, cu toată splendoarea ei de oțel lustruit, într-o privire insistentă, luând notă mai ales de cele două camere de supraveghere plasate de o parte și de alta a canaturilor de unde

se holbau în jos, la el, cu ochi ca niște mărgele negre – numai că, după cum o știa, în momentul acela nu funcționau. Zâmbi din nou, apoi scoase din buzunarul vestei un ceas mare, rotund, și îi aruncă o privire. Deși forma lui te ducea cu gândul la un ceas de buzunar, era, de fapt, un cronometru digital modern. Cifrele se succedau pe cadranul lui cu imensă rapiditate și cu o precizie de ordinul miimilor de secundă.

Și arăta ora indicată de semnale primite chiar de la satelitul folosit de sistemul de pază al muzeului.

Așteptă sosirea unui anumit moment, anunțat de un țiuit ușor al ceasului. Menzies îl lăsă imediat deoparte, se apropie în grabă de ușă, își apăsă urechea pe ea, apoi trecu cu un gest rapid un card magnetic prin cititor. Ușa nu se deschise; dar se deschise, în schimb, o fereastră mică, situată la nivelul ochilor, dezvăluind un scaner ocular.

Menzies își aplecă fruntea, își scoase din ochi două lentile de contract și le puse într-un recipient de plastic anume pregătit, apoi făcu un pas spre cititorul optic. O dâră de lumină îi trecu scurt peste față; totul rămase în nemișcare pentru o clipă, după care un pocnet discret anunță decuplarea încuietorii. El trecu pragul, pătrunzând în sala de dincolo de ușa închisă automat în urma lui.

Apoi, cu mișcări de o iuțeală uimitoare pentru cineva de vârstă înaintată, Menzies îngenunche, își deschise geanta și se apucă de treabă. Începu prin a-și ridica mâna, îndepărtându-și coama leonină de păr alb dintr-o smucitură bruscă, după care îndesă peruca în geantă și își duse degetele la gură, descotorosindu-se de cinci piese de cauciuc folosite pentru modificarea formei obrajilor și bărbiei. Acest singur fapt avu drept urmare o transformare remarcabilă a feței, în privința formei și vârstei aparente. Alte două smucituri rapide îl scăpară de sprâncenele stufoase și de câteva mici cusururi, pete hepatice, o aluniță.

Pe urmă, încă stând în genunchi, bărbatul scoase din geantă mai mult de o duzină de oglinzi dentare mici, montate pe suporturi minuscule bizare, de o diversitate de dimensiuni și de forme stranii, confecționate din alamă prelucrată frumos, manual. Urmă un șir de obiecte negre, prinse unele de altele cu sârmă, un teanc de folii subțiri Mylar, mai

multe unelte de tăiere mici, instrumente metalice cu aspect exotic și o cutie plată cu tampoane adezive, de forma și mărimea unei lentile.

După ce le aranjă pe toate pe podea, cu o precizie militară, bărbatul așteptă, tot ghemuit, nemișcat, cu cronometrul din nou în mâini. Își ridică o singură dată capul, ca să arunce o privire în sala din fața lui. Era întunecată – pe deplin cufundată în beznă – fără nici cea mai mică sclipire care să-i trădeze conținutul extraordinar. Întunecimea făcea parte din sistemul de pază fiindcă, după ora închiderii, singurele radiații electromagnetice din sală erau undele infraroșii invizibile, medii și lungi. Chiar și miriadele de raze laser care se încrucișau în interior erau tot infraroșii, invizibile pentru ochiul liber. Dar el nu avea nevoie de lumină: făcuse câteva sute de repetiții, într-un duplicat fidel al încăperii, construit de el însuși.

Ceasul emise un alt țiuit ușor și bărbatul se puse brusc în mișcare. Alergă prin încăpere cu viteza unui copoi, plasându-și oglinzile dentare în locuri stabilite cu exactitate, răsucind-o pe fiecare într-o direcție la fel de exactă.

După două minute terminase și se afla din nou în locul lui de lângă ușă, respirând lent și uniform, cu ceasul în mână.

Un alt țiuit îl anunță că razele laser reapăruseră – toate fiind acum redirecționate, astfel încât treceau pe lângă pereți în loc să se încrucișeze în sală. Seriile rotitoare de rețele laser reprezentau una dintre caracteristicile noului sistem de pază. Tehnicienii din subsol se felicitau, cu siguranță, pentru că încheiaseră cu succes încă un test.

Bărbatul rămase din nou în așteptare, cu ochii la ceas. Un alt țiuit firav, și se ridică iarăși, de data asta luând foliile Mylar, cu care acoperi numeroasele lentile ale camerelor video plasate într-o mulțime de poziții strategice. Privite cu ochiul liber, foliile păreau goale, însă de fapt conțineau holograme, vizibile numai în infraroșu, care reproduceau cu exactitate spațiul monitorizat – de unde lipsea, firește, el însuși. Odată reintrate în funcțiune, camerele aveau să redea aceeași scenă plicticoasă de mai înainte. Care nu mai era însă reală.

Bărbatul se reîntoarse în colțul său sigur, ca o pisică. Așteptă un nou țiuit al cronometrului.

De data asta ocoli sala în grabă, plasând în fiecare colț câte o cutie neagră, lucioasă, conectată la o baterie mică. Erau radare portabile puternice, de tipul celor folosite de poliția statală, modificate astfel încât să blocheze sistemul Doppler al muzeului, adică radarul în infraroșu despre care se spunea că era atât de sensibil, încât putea să detecteze mișcarea unui gândac pe covor.

De îndată ce aparatele fură instalate la locul potrivit și puse în funcțiune, bărbatul se ridică, își scutură genunchii de praf și chicoti. Cu mișcări aproape languroase, scoase din geantă o lanternă, o aprinse și îi lăsă fasciculul de un verde mat să danseze prin încăpere – alese cu precizie o anumită lungime de undă din spectrul verde, pe care nu o sesiza nici unul dintre senzorii electromagnetici sofisticați din jur.

Se îndreptă agale spre centrul sălii, unde fusese construită o coloană pătrată, cu latura de un metru și un sfert, deasupra căreia era așezată o cutie groasă din plexiglas. Se aplecă și o studie. În interior, pe un strat gros de satin, se odihnea forma întunecată a unui diamant în formă de inimă, de o dimensiune extraordinară, aproape incredibilă: Inima lui Lucifer, cea mai prețioasă nestemată din muzeu, cunoscut drept cel mai valoros diamant din lume. Și era, cu siguranță, și cel mai frumos.

Un punct de pornire minunat.

Făcu o gaură în plexiglas cu un mic instrument de tăiere. Apoi, folosind un set de unelte subțiri, create special în acel scop, și câteva tampoane adezive minuscule, pătrunse în interior și scoase diamantul, având mare grijă să nu permită ridicarea suportului acestuia, care ar fi declanșat alarma. O altă mișcare abilă plasă pe același suport o bilă mare de sticlă, cu rolul de a-l menține apăsat.

Bărbatul luă diamantul în mână, îndreptând lanterna pentru o clipă spre el. În lumina verde părea întunecat, mort, lipsit de culoare, aproape ca o bucată de cărbune. Ceea ce nu îl descumpăni; știa că, în lumină verde, un diamant roșu pare întotdeauna negru. Și diamantul acela era roșu – sau, mai exact, de culoarea scorțișoarei, dar fără nici o umbră maronie. Era singurul diamant din lume de o asemenea culoare. Albastrul diamantelor se datora borului sau hidrogenului, captiv în rețeaua lor cristalină, verdele era efectul iradierii naturale, galbenul și

maroniul apăreau ca urmare a prezenței nitrogenului, iar prezența lamelelor microscopice genera rozul. Dar culoarea aceea? Nimeni nu cunoștea răspunsul.

Ridică diamantul și se uită prin el, ținând lanterna dedesubt. Își văzu ochii, reflectați și multiplicați de fațetele nestematei într-un caleidoscop ireal, ochi și iar ochi, sute de ochi, privind în toate direcțiile din interior. Mișcă diamantul într-o parte și într-alta, de la un ochi la altul, savurând spectacolul.

Dar partea cea mai stranie era că ochii aveau culori diferite: unul căprui, iar celălalt de un albastru lăptos, alburiu.

53

Larry Enderby se așeză la consola sa din Centrul de Tehnologie Avansată gâfâind ușor. Golul din stomac îi dispăruse, înlocuit de o senzație supărătoare de ghiftuire. Ca să fie sincer, trebuia să admită că se simțea ca un purcel de lapte. Râgâi și își lărgi cureaua cu o gaură. Nu-i mai lipsea decât mărul roșu strălucitor din gură.

Se uită la colegii lui, Walt Smith și Jim Choi. Smitty – care, credincios firii sale, dăduse dovadă de cumpătare – se holba la un grup de monitoare, fără să arate mai rău decât înainte. Ceea ce nu se putea spune despre Choi, care se prăbușise peste terminalul lui, cu privirea sticloasă. În cele cincisprezece minute oferite de Smitty își demonstrase într-adevăr remarcabila abilitate de a ingurgita la repezeală o cantitate monstruoasă de creveți și de șampanie. Enderby încetase să-i mai numere creveții după ce ajunsese la șaizeci și doi.

Eliberă un alt râgâit, apoi se bătu ușor cu palma pe stomac. Ajunseseră lângă masa cu bunătăți exact la timp: pofta de mâncare frenetică a invitaților se domolise aproape cu desăvârșire. Își îndepărtă cu un bobârnac o bobiță de caviar de pe pieptul cămășii. Dar al patrulea pahar de șampanie, pe care-l sorbise zgomotos în ultimul moment, fusese probabil o greșeală. Spera că avea să reziste până la ieșirea din schimb. Se uită la ceas: nu mai rămăsese decât oră. Trebuiau să verifice dacă sistemul de pază actualizat din Sala Astor era pe deplin funcțional și să aplice apoi procedura de stocare de termen lung a vechiului sistem.

Nici o dificultate: o mai făcuse de zeci de ori, probabil că era în stare să ducă totul la bun sfârșit și în somn.

Se auzi sunetul grav și melodios al unui gong.

– Gata, spuse Smitty. Douăzeci de minute. Aruncă o privire spre Choi. În ce stare se află sistemul din Sala Astor?

Choi clipi, uitându-se la ecran cu ochii ușor încețoșați.

– Test finalizat fără incidente. Mătură cu privirea un grupaj de fluxuri video. Sala arată perfect.

– S-au înregistrat erori?

– Nu. Sistemul e în parametri.

– Și modularea razelor laser?

– Din cinci în cinci minute, așa cum a fost programată. Nici o abatere.

Smitty se îndreptă spre peretele cu monitoare. Enderby îl urmări în timp ce se uita cu atenție la fluxurile video provenite din Sala Astor a Diamantelor. Vedea, rând pe rând, vitrinele cu pietre prețioase, licărind anemic în lumina infraroșie. Bineînțeles că nu se zărea nici o mișcare: după încheierea programului de vizitare, odată ce era activat sistemul laser, nici măcar paznicilor nu le mai era îngăduit să intre în sălile de înaltă securitate.

Smitty mormăi aprobator, apoi se întoarse la stația lui de monitorizare și ridică receptorul unui telefon de interior.

– Carlos? Sunt Walt, de la CTA. Am încheiat testul final, de douăzeci de minute, al rețelei laser din Sala Astor. Cum se vede din Biroul Central al Securității?

O pauză.

– OK, bun. Îl setăm online pe planificarea standard și punem sistemul precedent la păstrare.

Închise telefonul și se uită la Enderby.

– „Groapa" spune că recepția e perfectă. Larry, trimite sistemul vechi la culcare. Eu îl ajut pe Jim să finalizeze programul de automatizare a rețelei laser.

Larry dădu din cap și își trase scaunul mai aproape de consolă. Era timpul să pună fostul sistem de pază în modul backup. Clipi, își șterse buzele cu dosul palmei și începu să tasteze o succesiune de comenzi.

Dar se lăsă aproape imediat pe spătarul scaunului.

– E ciudat.

Smitty îi aruncă o privire.

– Ce s-a-ntâmplat?

Enderby îi arătă cu degetul un ecran cu leduri din lateralul terminalului său. În colțul din stânga sus al acestuia strălucea un singur punct roșu.

– Când am trecut prima zonă în standby, sistemul a generat un cod roșu.

Smitty se încruntă.

Un „cod roșu" reprezenta un sistem de alarmă emis de sistemul moștenit. Iar în Sala Astor nu se activa decât dacă în cazul deplasării unui diamant de la locul lui.

– Despre ce zonă e vorba?

– Zona 1.

– Ce conține?

Enderby se întoarse spre un alt terminal, accesă baza de date în care erau stocate intrările și inventarul și rulă o interogare SQL.

– Un singur diamant: Inima lui Lucifer.

– Ăsta-i chiar în centrul încăperii.

Smitty se îndreptă spre monitoarele video și se uită cu mare atenție la unul dintre ele.

– Eu văd că totul e în ordine. Presupun c-avem de-a face cu un soi de eroare de soft.

Îi aruncă lui Enderby o privire peste umăr.

– Trece și zona doi în sistemul vechi.

El tastă alte câteva comenzi. Pe ecranul cu leduri apăru imediat un al doilea punct.

– Și ăsta-mi dă cod roșu.

Smitty se îndreptă spre el, cu o privire îngrijorată pe chip.

Enderby se holba la ecran. I se uscase gura și aburii alcoolului se împrăștiau cu repeziciune.

– Întoarce-te la sistemul vechi, în totalitate, îi ceru Smitty. În toate zonele din sală.

Enderby răsuflă adânc și tastă o succesiune scurtă de comenzi. Și se simți imediat cuprins de un val de disperare.

– Oh, nu, șopti. Nu.

Micul ecran cu leduri de pe biroul lui înflorise brusc, preschimbându-se într-un pom de Crăciun cu globuri roșii.

Șocul îi amuți pe toți pentru o clipă. Pe urmă Smitty își flutură mâna, într-un gest de respingere.

– Să nu facem din țânțar armăsar. E o eroare de soft. Incompatibilitatea dintre cele două sisteme l-a dereglat probabil pe cel vechi. Trebuie să se fi întâmplat când l-am trecut offline. N-avem de ce să ne-agităm. Larry, închide sistemul vechi, treptat, modul cu modul. Pe urmă îl reîncarci folosind copia de rezervă.

– N-ar trebui să anunțăm Biroul Central?

– De ce, ca să ne facem de râs? Îi anunțăm după ce rezolvăm problema.

– OK. Tu ești șeful.

Și Enderby începu să tasteze.

Smitty reuși să schițeze un zâmbet firav și arătă către monitoarele care redau imaginea sălii pustii, cu diamantele sclipind în vitrine.

– Adică, ei – ia uitați-vă. Aveți cumva impresia că sala aia a fost jefuită?

Enderby nu putu să nu chicotească. La urma urmelor, poate că Smitty începea să aibă simțul umorului.

54

D'Agosta se folosea de radioul portabil din dotarea poliției pe care-l luase din Rolls și trecea de pe o frecvență pe alta, în căutarea discuțiilor cu caracter oficial despre el și Pendergast. Apariția lor la aeroportul Kennedy avusese ca urmare emiterea unui buletin informativ, transmis prin radio tuturor forțelor de poliție din Long Islannd, din Queens până în Bridgehampton. Rolls-ul fusese găsit și ridicat din parcarea companiei de închirieri, iar autoritățile reușiseră între timp să identifice și automobilul Toyota Camry pe care-l furaseră, așa că îl incluseseră în mesajele de avertizare. Cei doi reușiseră să evite mai multe baraje rutiere de pe Long Island Expressway mergând pe drumuri laterale și ghidându-se după comunicatele radio.

Căzuseră în capcană și lațul se strângea tot mai mult.

Pendergast continua totuși să caute, oprind pe rând la toate benzinăriile non-stop de pe traseu, refuzând să se dea bătut – însă D'Agosta avea impresia că-și asumaseră o misiune imposibilă, că întreprindeau un soi de acțiune în ultimă instanță, o muncă de poliție rudimentară, care consuma mult timp și dădea rareori rezultate. Jucau la o loterie la care se vânduseră mult prea multe bilete.

Pendergast opri, în scrâșnet de cauciucuri, în fața unei benzinării non-stop din Yaphank, care nu se deosebea cu nimic de celelalte două duzini în care intraseră deja: fațadă din sticlă, lumini de un verde fosforescent, bolnăvicios, respingând atacul înverșunat al întunericului.

La un moment dat, se gândi D'Agosta, aveau să dea peste un vânzător care auzise de buletinul informativ al poliției. Și cu asta, basta.

Însă agentul FBI sări din Camry ca o pisică. Părea mistuit de o vâlvătaie intensă, de nestins. Trecuseră mai bine de douăsprezece ore, petrecute alternându-și cercetările cu fuga de poliție, și el nu scosese prea multe cuvinte fără legătură cu jocul în care se angrenaseră. D'Agosta se întrebă cât timp era capabil să continue în același ritm.

Pendergast intră în micul magazin și se opri în fața vânzătorului somnoros înainte ca acesta să fi apucat să se ridice de pe scaunul comod din spatele tejghelei, de unde urmărea, după toate aparențele, un film cu arte marțiale.

– Agent special Pendergast, FBI, spuse, cu obișnuita lui voce glacială, care reușea cumva să transmită o amenințare fără să fie ofensivă, și își trecu legitimația prin câmpul vizual al interlocutorului.

D'Agosta întinse în același timp mâna și opri televizorul, cufundând încăperea într-o tăcere subită, neliniștitoare.

Picioarele scaunului se izbiră de podea când bărbatul se grăbi să se ridice.

– FBI? Sigur, da, corect. Cu ce vă pot fi de folos?

– Când ați intrat în schimb?

– La miezul nopții.

– Vreau să vă uitați la astea.

Scoase fotografiile de care făcuse rost la aeroport și ținu una în fața vânzătorului.

– L-ați văzut pe tip? E posibil să fi intrat aici azi-noapte, între unu și trei.

Vânzătorul luă fotografia, schimonosindu-și trăsăturile de încordare. D'Agosta îl studie cu atenție și se simți ceva mai relaxat. Era clar că omul nu știa nimic despre buletinul informativ al poliției. Aruncă o privire afară, către autostrada întunecată. Se făcuse aproape patru dimineața. Totul nu mai era decât o chestiune de timp. N-aveau să descopere niciodată un indiciu, căutau acul în carul cu fân. Poliția avea să le dea de urmă și...

– Da, răspunse vânzătorul. L-am văzut.

Aerul din micul magazin păru să se electrizeze.

– Uitați-vă vă rog și la fotografia asta. Pendergast îi întinse o a doua imagine printată. Vreau să fiți sigur.

Vorbea cu voce scăzută, dar trupul îi era încordat ca un arc spiral.

– E tot el, murmură vânzătorul. Îmi aduc aminte de ochii ăștia stranii, m-au cam băgat în sperieți.

– Ați văzut și mașina asta? susură Pendergast, arătându-i o a treia imagine.

– Ei, n-aș putea spune că-mi aduc aminte. S-a autoservit, înțelegeți?

Agentul FBI își luă fotografiile înapoi.

– Și numele dumneavoastră este...

– Art Malek.

– Domnule Malek, îmi puteți spune dacă îl însoțea cineva?

– A intrat în magazin singur. Și, așa cum ziceam, eu n-am ieșit. De fapt nu pot spune dacă mai era cineva în mașină. Îmi pare rău.

– E în ordine. Pendergast își puse fotografiile în buzunarul hainei și se apropie mai mult. Acum spuneți-mi exact tot ce vă amintiți, din momentul când a intrat în magazin până când a ieșit.

– Păi... s-a întâmplat noaptea trecută, așa cum spuneați, cu puțin timp înainte de ora trei. Nu s-a petrecut nimic neobișnuit – a oprit, și-a alimentat singur mașina, a intrat să plătească.

– Cu bani gheață.

– Exact.

– Ați mai remarcat și altceva în privința lui?

– Nu tocmai. Avea un accent ciudat, semăna oarecum cu al dumneavoastră. N-o luați drept ofensă, se grăbi Malek să adauge. De fapt, vă semăna într-un fel.

– Cu ce era îmbrăcat?

Vânzătorul se strădui să-și aducă aminte.

– Nu-mi amintesc decât de un palton negru. Lung.

– În afară de plată, a mai făcut și altceva?

– Am impresia c-a umblat puțin printre rafturi. Dar n-a cumpărat nimic.

La auzul răspunsului, Pendergast se crispă.

– Presupun c-aveți camere de supraveghere în partea din spate a magazinului.

– Bineînțeles,

– Aș vrea să văd înregistrările din noaptea trecută.

Bărbatul ezită.

– Sistemul le reciclează din treizeci în treizeci de ore, le șterge...

– Atunci vă rog să opriți *acum* sistemul. Trebuie să văd înregistrarea.

Vânzătorul aproape că sări în sus, gata să-i facă pe plac, și se grăbi să intre într-un birou din spate.

– S-ar părea c-avem în sfârșit o pistă, spuse D'Agosta.

Ochii pe care și-i întoarse Pendergast spre el păreau aproape fără viață.

– Dimpotrivă. Diogenes a sperat c-o să descoperim locul ăsta.

– De unde știi?

Agentul FBI nu răspunse.

Vânzătorul se întoarse din camera din spate răsuflând greu și aducând cu sine o casetă video. Pendergast scoase filmul din aparat și o introduse în locul lui. Pe ecran apăru imaginea micului magazin, văzut de la nivelul plafonului, cu ora și data inscripționate în colțul din stânga jos. Pendergast apăsă pe butonul de derulare rapidă, opri banda, o derulă din nou. După un minut, descoperi imaginea luată la ora 3 A.M., în data de 28 ianuarie. Pe urmă o dădu înapoi cu o jumătate de oră, ca să-și asigure o marjă de eroare. Și începură să urmărească înregistrarea setată pe derulare rapidă.

Imaginea alb-negru era de calitate proastă. Culoarele dintre rafturi străluceau și pâlpâiau pe ecran. Din când în când, câte o siluetă confuză alerga cu viteză mărită, înșfăca obiecte din rafturi și se făcea nevăzută.

Pendergast apăsă brusc pe butonul de redare, reducând viteza de succedare a imaginilor la valoarea normală, în momentul când pe ecran apărea o siluetă întunecată. Mergea agale pe culoar, cu ochii – de două nuanțe de gri diferite – în căutarea camerei de supraveghere, pe care o fixă apoi cu privirea.

Era Diogenes. Pe față i se lăți un zâmbet, își duse cu nepăsare mâna la buzunar și scoase o bucată de hârtie. O despături și o îndreptă cu nonșalanță către obiectiv.

BRAVO, FRATER! SUNĂ MÂINE LA 466 ȘI
ÎNTREABĂ DE VIOLA.
VA FI ULTIMA VOASTRĂ COMUNICARE.
SĂ-NCEAPĂ NOILE NOASTRE VIEȚI! VALEAS.

– Patru șase șase, spuse D' Agosta. Nu e un număr oficial pentru urgențe...

Apoi amuți. Își dădu seama că nu era un număr de telefon, ci o adresă. Pe First Avenue, la numărul patru sute șaizeci și șase, se găsea o intrare subterană a spitalului Bellevue, prin care se ajungea la morgă.

Pendergast se ridică, scoase caseta și și-o puse în buzunar.

– O puteți păstra, spuse îndatoritor vânzătorul, în timp ce ieșeau.

Pendergast se strecură la volan, porni motorul, dar nu demară. Avea fața cenușie și pleoapele pe jumătate lăsate.

Tăcerea era cumplită. D' Agosta nu găsea nimic de spus. Se simțea aproape bolnav, cuprins de o suferință fizică. Era chiar mai rău decât în Dakota – pentru că în ultimele douăsprezece ore avuseseră o speranță. Firavă, dar existase totuși.

– O să verific frecvențele poliției, zise, cu voce rigidă.

Era o acțiune lipsită de sens, pur și simplu ceva care să-l țină ocupat. Până și trăncăneala polițiștilor despre buletinul informativ era mai bună decât tăcerea aceea cumplită.

Pendergast nu reacționă când deschise stația radio.

Din difuzor se revărsă o explozie de voci înnebunite, suprapuse.

D' Agosta se uită instinctiv pe geam. Fuseseră depistați? Dar toate drumurile din jurul benzinăriei erau pustii.

Se aplecă și schimbă frecvența. Alte voci înnebunite.

– Ce naiba?

Locotenentul apăsă pe buton, schimbând frecvențele una după alta. Aproape jumătate dintre canalele disponibile erau ocupate, și discuția

nu era despre ei. În oraș părea să se întâmple ceva foarte important. În timp ce asculta, încercând să-și dea seama despre ce era vorba, realiză că și Pendergast făcea același lucru, dintr-odată pe deplin în alertă.

Pe frecvența pe care intrase se discuta despre Muzeul de Istorie Naturală, de unde se părea că se furase ceva. Ținta loviturii părea să fi fost Sala Astor a Diamantelor.

– Schimbă pe canalul comandamentului, spuse Pendergast.

D'Agosta făcu reglajul.

– Rocker vrea să-i interoghezi pe tehnicieni cu toată duritatea, spunea o voce. Asta a fost o lovitură dată din interior, atâta lucru e clar.

D'Agosta asculta nevenindu-i să-și creadă urechilor. Rocker la ora patru dimineața? Probabil că era un furt colosal.

– Le-au luat pe toate? Inclusiv Inima lui Lucifer?

– Da. Și vezi cine cunoștea toate amănuntele despre sistemul de pază, fă o listă, parcurge-o repede. Ai în vedere și personalul care se ocupă de securitate.

– Am înțeles asta. Unde erau asigurate?

– La Affiliated Transglobal.

– Doamne, o să se urce pe pereți când or să afle!

Uitându-se la Pendergast, D'Agosta fu șocat de expresia fascinată a feței lui. Era ciudat că, în acel moment final al crizei, putea deveni atât de interesat de ceva care n-avea nici o legătură cu problema lui din prezent.

– Directorul muzeului e pe drum. Și l-au scos din pat pe primar. Știi că e gata să răstignească pe oricine nu-l ține la curent cu o...

– Cineva a dat o spargere în Sala Diamantelor, zise D'Agosta. Cred că de-asta nu mai suntem pe moment în centrul atenției.

Pendergast nu scoase nici o vorbă. D'Agosta fu surprins de expresia feței lui.

– Hei, Pendergast, spuse. Ești OK?

Agentul FBI își întoarse spre el ochii spălăciți.

– Nu, șopti el.

– Nu pricep. Ce ne privește? E un furt de diamante...

– Ne privește *întru totul*. Și agentul FBI își întoarse privirea, scrutând întunericul iernii. Toate crimele astea brutale, toate aceste bilețele

şi mesaje batjocoritoare... nimic altceva decât praf în ochi. Aruncat cu cruzime, cu sânge rece, cu sadism.

Se desprinse de bordură şi se îndreptă spre cartierul din care abia ieşiseră.

– Unde mergem?

În loc de răspuns, Pendergast călcă frâna şi opri în faţa unei case cu mezanin. Îi arătă o camionetă F150 parcată pe aleea din faţă clădirii. Cuvintele „De vânzare" erau scrise cu săpun pe parbriz.

– Avem nevoie de un vehicul, spuse. Pregăteşte-te să muţi staţia radio şi laptopul în camioneta aia.

– Cumperi o maşină la patru dimineaţa?

– O maşină furată e raportată prea repede. Avem nevoie de mai mult timp.

Pendergast coborî şi parcurse aleea scurtă de beton cu paşi mari. Apăsă pe butonul soneriei, o dată şi încă o dată. După o clipă se aprinseră luminile de la mezanin. O fereastră de întredeschise şi o voce strigă:

– Ce vreţi?

– Camioneta – e utilizabilă?

– Hei, amice, e patru dimineaţa!

– Nişte bani gheaţă te-ar ajuta să te dai jos din pat?

Fereastra se închise cu o înjurătură bombănită. O clipă mai târziu se aprinse lumina de pe verandă şi în uşă îşi făcu apariţia un bărbat corpolent, în halat de baie.

– Costă trei mii. Şi merge foarte bine. Are şi rezervorul plin cu benzină.

Pendergast îşi duse mâna la buzunarul costumului, scoase un teanc de bancnote şi numără treizeci de câte o sută.

– Care-i treaba? întrebă bărbatul, cu privirea uşor împăienjenită.

Pendergast îşi scoase legitimaţia.

– Sunt de la FBI. Dădu din cap către D'Agosta. El e de la NYPD.

Cu staţia radio şi cu laptopul în echilibru sub un braţ, D'Agosta îşi arătă legitimaţia.

– Ne ocupăm de o afacere cu droguri, sub acoperire. Fii un cetăţean responsabil şi păstrează asta pentru dumneata, OK?

– Bineînțeles.

Bărbatul acceptă banii.

– Cheile?

Bărbatul dispăru și se întoarse o clipă mai târziu cu un plic.

– Aici e și actul de proprietate.

Pendergast luă plicul.

– În scurt timp o s-apară un polițist care-o să preia fostul nostru vehicul. Dar nu spune nimănui nimic, nici măcar poliției, despre mașina vândută și despre noi. Știi cum e cu cazurile astea sub acoperire.

– Sigur că da. La naiba, singurele cărți pe care le citesc sunt despre infracțiuni reale.

Pendergast îi mulțumi și se îndepărtă. O clipă mai târziu, erau în camionetă și se desprindeau de bordură accelerând.

– Asta ar trebui să ne ofere câteva ore, spuse Pendergast, în vreme ce făceau cale-ntoarsă, gonind către Montauk Highway.

55

Diogenes Pendergast conducea încet, fără grabă, prin decorul deprimant de iarnă din orașele înșiruite de-a lungul Old Stone Highway: Barnes Hole, Eastside, Springs. Culoarea semaforului din fața lui se schimbă, devenind roșie, așa că opri la intersecție.

Întoarse capul lui mare spre stânga, apoi spre dreapta. Într-o parte văzu o plantație de cartofi, înghețată și acoperită de zăpadă. Dincolo de ea se întindea o pădure întunecată, de copaci golași, atrăgând atenția cu crengile lor albe. Lumea era neagră și albă și n-avea profunzime: era plată, ca un coșmar creat de Edwin A. Abbot[1]. „O, păcătos ce sunt, pripit la gură..."[2] Lumina se mută mai jos, ceea ce însemna că devenise verde, și Diogenes apăsă încet pe accelerație. Mașina avansă cu prudență și vira la dreapta, intrând pe Springs Road când roti el volanul, lăsat apoi să-i alunece pe sub palmele curbate lejer în timp ce mașina se reînscria pe o traiectorie dreaptă. Apăsă mai tare pedala de accelerație, diminuând presiunea când se apropie de limita vitezei regulamentare. Prin dreapta lui defilară mai multe plantații cenușii de cartofi, întrerupte de șiruri de case gri, dincolo de care se întindeau mlaștinile Acabonack.

---

[1] Edwin Abbott Abbott (1838–1926), profesor, matematician și teolog englez, celebru pentru nuvela *Flatland* (1884), o satiră matematică, socială și religioasă a societății victoriene (n.tr.)

[2] William Shakespeare, *Titus Andronicus* (actul III, scena 2), traducere de Dan Duțescu, apărută în *Opere*, vol. V, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958. (n.tr.)

Totul gri, cu desăvârșire gri. Diogenes întinse mâna spre bord și roti butonul radiatorului de mai multe ori spre dreapta, lăsând să se reverse mai multă căldură în compartimentul din sticlă, oțel și plastic care îi conținea trupul. Nu se simțea nici triumfător, nici răzbunat, avea doar o senzație stranie de vid: o senzație care își face apariția după ce ai înfăptuit ceva măreț, după ce ai încheiat o lucrare îndelung planificată.

Diogenes trăia într-o lume gri. O lume în care nu pătrundea culoarea, decât fulgerător, atunci când se aștepta cel mai puțin, venind din colțul ochiului său, ca un koan zen[1]. Koan. Ko. *Kuan ko. Ko co rico, ko co rico...*

Cu mult timp în urmă, lumea lui se estompase, reducându-se la nuanțe de gri, un univers monocrom de forme și de umbre, unde culoarea dispăruse până și din visele lui cu ochii deschiși. Nu, nu tocmai. O asemenea afirmație ar fi fost o disimulare, o melodramă. În lumea lui *exista* un ultim rezervor de culoare, și acela se afla acolo, în punga de piele de lângă el.

Mașina mergea pe un drum pustiu. Afară nu era nimeni.

Schimbările peisajului monocromatic din jur îi spuneau că noaptea slăbea strânsoarea în care prinsese lumea. Răsăritul nu era departe. Dar lumina soarelui nu-i era de prea mare folos lui Diogenes, așa cum nu-i erau nici căldura, nici dragostea, nici prietenia, nici vreun altul dintre nenumăratele lucruri care hrăneau restul omenirii.

În timp ce conducea, rederulă în minte, cu minuțiozitate, până în cele mai mici detalii, evenimentele nopții trecute. Le trecu în revistă până la ultima acțiune, mișcare, afirmație, savurând satisfacția pe care o simțea știind că nu săvârșise nici o greșeală. Și se gândea, în același timp, la zilele care i se așterneau înainte, bifând în minte toate pregătirile pe care le avea de făcut, toate sarcinile care trebuiau îndeplinite, marea călătorie care îl aștepta – și, *aber natürlich*, sfârșitul călătoriei. Se gândi la Viola, la fratele lui, la copilăria lui, la visele cu ochii deschiși, ramificate și întrețesute, care păreau mai reale decât prezentul. Spre

[1] O anecdotă paradoxală sau o ghicitoare fără răspuns, la care apelează budismul zen pentru a demonstra imperfecțiunea rațiunii umane. (n.tr.)

deosebire de ceilalți saci de carne și sânge din care era alcătuită specia lui, medită Diogenes, el putea să-și deruleze în minte, simultan, mai multe șiruri de gânduri.

Evenimentul care îl jefuise pe Diogenes de culoare îi furase și somnul. Uitarea deplină îi era refuzată. În schimb, plutea, întins în pat, printr-o lume a viselor cu ochii deschiși: amintiri din trecut, conflagrații, conversații, combinații, anumite animale otrăvite și murind cu o sobrietate rafinată, trupuri torturate pe cruci spintecate, o cămașă aspră, făcută din ganglioni nervoși, un borcan cu capac etanș plin cu sânge proaspăt – imagini disparate din trecut îi dansau pe ecranul minții, parcă proiectate de o lanternă magică. Diogenes nu încerca niciodată să le oprească. Ar fi fost inutil să le opună rezistență, pe care trebuia însă să i-o opună, firește, inutilității în sine. Lăsa imaginile să-i apară în gând și să dispară după bunul lor plac.

Toate astea aveau să se schimbe. Roata cea mare trebuia să se-nvârtească, fiindcă – la urma urmei – el avea să tragă pe roată un fluture[1]. Tot ce îi chiuise mintea avea să fie în sfârșit exorcizat. Răzbunarea pe fratele său era desăvârșită.

Diogenes conducea lăsându-și gândurile să se întoarcă în timp, cu aproape treizeci de ani în urmă. La început – după petrecerea Evenimentului – se rătăcise în labirintul interior al propriei minți, hălăduind atât de departe de realitate și de judecata sănătoasă pe cât era cu putință, în timp ce o cât de mică fărâmă din el rămânea prozaică, cotidiană, capabilă să interacționeze cu lumea din afară, a cărei adevărată natură îi fusese revelată – grație Evenimentului.

Dar atunci – încet, foarte încet – demența în sine ajunsese să nu-i mai poată oferi adăpost. Nu mai era o alinare, nici măcar una amară. Așa că se întorsese, dar se simțea ca un scafandru care coborâse prea mult în adânc, rămăsese fără aer și se grăbise să se întoarcă la suprafață numai ca să i se facă rău din cauza decompresiunii.

Fusese cel mai cumplit moment.

---

[1] Aluzie la un vers din poemul *„Epistle to Dr. Arbuthnot"* („Epistolă către doctorul Arbuthnot"), de Alexander Pope (1688–1784) (n.tr.)

Însă tocmai în momentul acela, când se străduise să nu-și piardă echilibrul pe necruțătoarea muchie de cuțit a realității, înțelese că avea de atins un scop care îl aștepta acolo. Un dublu scop: o răfuială și o revendicare. Întocmirea planului avea să dureze decenii de-a rândul. În lumea căreia îi era el însuși punct de referință, urma să fie o lucrare de artă: capodopera unei vieți întregi.

„Atunci pe plac ți-oi face."[1]

Și Diogenes se reîntorsese în lume.

Acum știa ce fel de loc era de fapt și ce soi de creaturi o locuiau. Nu era încântătoare, nu, nicidecum. Era o lume a durerii, a răului și a cruzimii, prin care hălăduiau făpturi abjecte, numai urină, excremente și fiere. Dar noul său scop, sfârșitul căruia îi dedicase întregul său intelect, o făcea suportabilă. El devenise un cameleon prin excelență, ascunzând totul, absolut totul, în spatele unei înfățișări ce se schimba cu repeziciune, prin deghizare, subterfugii, indicații eronate, ironie, detașare glacială.

Uneori, când voința lui amenința să se spulbere, descoperea amuzamente temporare, suficiente ca să-l distragă, ca să-l ademenească din adâncuri către suprafață. Emoțiile care îl susțineau ar fi fost numite de unii ură, dar pentru el reprezentau miezul care îl hrănea, care îi dăruia răbdarea supraomenească și atenția fanatică acordată detaliilor. Descoperise că putea trăi nu doar o viață dublă sau triplă, că de fapt își putea asuma personalitățile și viețile unei jumătăți de duzină de oameni inventați, din mai multe țări, după cum i-o cereau munca și arta lui.

Pe unele și le asumase vreme de ani sau chiar de decenii, în vreme ce punea temelia complexă a planului său pe termen lung.

În față se zărea o intersecție. Încetini și vră la dreapta.

Noaptea eliberase lumea din strânsoare, dar ținutul Suffolk își continua somnul. Pe Diogenes îl alina gândul că fratele său, Aloysius, nu se număra printre cei care se afundau într-o stupoare voluptoasă sau erotică. Și nici n-avea să se mai bucure vreodată de un somn bun. În clipa aceea devenea probabil pe deplin conștient de dimensiunile a ceea ce îi făcuse el, Diogenes.

---

[1] Alt vers din *Tărâmul pustiu*, de T.S. Eliot (n.tr.)

Planul lui avea forța și perfecțiunea funcțională a unei capcane pentru urși bine unse. O capcană care îl prinsese deja pe Aloysius între fălci, unde aștepta sosirea vânătorului și a unui glonț milostiv în creieri. Numai că Diogenes nu intenționa să dea dovadă de o asemenea milă.

Ochii îi alunecară din nou către punga de pe locul pasagerului. N-o mai deschisese după ce o umpluse, cu câteva ore înainte. Momentul transcendental când avea să se uite în tihnă la – sau mai degrabă în – diamante aproape că sosise. Clipa independenței, clipa eliberării, după care tânjise atât de mult.

Pentru că numai gândul la lumina intensă, strălucitoare, refractată printr-un diamant viu colorat îl putea salva pe Diogenes, fie și numai pentru o secundă, din închisoarea lui în negru și alb. Numai așa putea să recapete cea mai firavă și mai căutată dintre amintirile sale – esența culorii. Și, dintre toate culorile cărora le ducea cel mai mult dorul, roșul era predominat. Roșul, în miriadele sale de manifestări.

Inima lui Lucifer. Era locul unde începea și unde se sfârșea el însuși. Alfa și omega în lumea culorii.

Și apoi trebuia să se ocupe de Viola.

Instrumentele fuseseră curățate, lustruite și ascuțite, cu muchiile mai tăioase ca niciodată. Viola avea să-i consume ceva timp. Era un vin *grand cru*, care merita să fie scos din beci, adus la temperatura camerei, destupat, lăsat să respire – înainte de a fi savurat, sorbit cu rafinament, până când n-avea să mai rămână nimic. Trebuia să sufere – nu de dragul de a o chinui, ci pentru semnele care aveau să-i rămână pe corp. Și nimeni nu putea să interpreteze asemenea semne mai bine decât Aloysius. Aveau să-i producă o suferință cel puțin egală cu durerea provocată posesoarei trupului.

Poate ar fi putut începe reconstituind, în subsolul umed, săpat în piatră al cabanei, scena descrisă în *Iudita și Holofern.* Tabloul lui preferat, dintre toate picturile lui Caravaggio. Stătuse în fața lui ore întregi, la Galleria Nazionale d'Arte Antica din Roma, admirându-l extaziat: cuta încântătoare pusă pe fruntea Iuditei de hotărârea cu care mânuia tăișul; felul în care își ferea tot trupul, în afară de mâini și de brațele dezgolite, de mizeria inerentă activității ei în plină desfășurare; șuvițele

puternice de sânge strălucitor care tăiau așternuturile în diagonală. Da, ar fi fost un început excelent. Poate ar fi putut chiar să studieze tabloul împreună cu Viola, înainte de a trece la treabă. Iudita și Holfern. Cu rolurile inversate, firește, și adăugând în plus un vas de cositor pentru sânge, ca să nu se piardă nici un strop din nectarul prețios...

Diogenes străbătu străzile pustii ale satului Gerald Park. În față îi apăru Gardines Bay, o coală mată și rece de zinc, întreruptă de contururile întunecate ale insulelor din depărtare. Mașina pătrunse pe Gerald Drive, cu portul Acabonack într-o parte și cu golful în stânga. Nu mai avea de parcurs nici măcar un kilometru și jumătate. În timp ce continua să conducă, pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

– *Vale, frater*[1], murmură, în latină. *Vale.*

Viola trăsese scaunul lângă fereastra zăbrelită și privea prima geană de lumină furișându-se deasupra Atlanticului întunecat – o pată de cretă murdară – cu un sentiment de detașare supranaturală. Era lumina unui coșmar din care nu se putea trezi, a unui vis pe atât de real și de intens pe cât era de absurd. Dar cel mai mult o înspăimânta gândul la eforturile și la cheltuielile făcute de Diogenes ca să pună la punct celula aceea – pereți, podea și plafon din oțel nituit, o ușă de oțel cu broască de seif, plus geamurile incasabile și instalația sanitară specială, ca și cea electrică. Încăperea era tot atât de sigură ca o celulă dintr-o închisoare de maximă securitate – dacă nu cumva o întrecea.

De ce? Era într-adevăr posibil ca, odată ce se apropiau zorile, să nu-i mai rămână de trăit mai mult de câteva minute?

Se sili din nou să-și scoată din minte speculația aceea inutilă.

Ajunsese de mult la concluzia că evadarea era imposibilă. Închisoarea era construită după un plan foarte bine gândit, toate eforturile ei de a găsi o cale de scăpare fuseseră anticipate și zădărnicite. El lipsise toată noaptea – cel puțin asta părea să dea de înțeles liniștea desăvârșită. Ea bătuse din când în când în ușă, țipând, și la un moment dat

[1] Adio, frate

o izbise în repetate rânduri cu un scaun, care sfârșise prin a i se face bucăți în mâini. Și nu venise nimeni.

Pata de cretă căpătă o ușoară tentă sângerie: o strălucire palidă deasupra valurilor Atlanticului. Un vânt sălbatic puncta oceanul întunecat cu pete de spumă. Fuioare de zăpadă înghețată – sau era nisip? – biciuiau pământul.

Viola își îndreptă brusc spatele, dintr-odată în alertă. Auzise zgomotul slab, înăbușit, al unei uși care se deschidea. Alergă spre ușa ei, își lipi urechea de ea. Deslușì zgomote slabe: un pas, o ușă închizându-se.

Se întorsese.

Simți un val brusc de spaimă și se uită către fereastra din partea opusă a încăperii. Discul soarelui tocmai urca deasupra Atlanticului, dispărând aproape la fel de repede într-un nor negru, de furtună. Diogenes ținuse neapărat să sosească exact în zori. La timp pentru execuție.

Viola își ținguie buzele. Dacă el își închipuia că putea s-o ucidă fără împotrivire, atunci făcea o greșeală gravă. Avea să se lupte cu el până la moarte...

Înghiți în sec, înțelegând cât de prostească era bravada ei când era vorba de un bărbat fără îndoială înarmat cu un pistol pe care știa foarte bine să-l folosească.

Se luptă să-și potolească respirația precipitată, panicată. Fu cuprinsă de un amestec bizar de sentimente contradictorii: pe de-o parte, o dorință instinctivă, imperioasă, de supraviețuire cu orice preț; pe de alta, o necesitate stringentă de a muri – dacă moartea era într-adevăr aproape – cu demnitate, fără țipete și fără împotrivire.

Se auziră mai multe zgomote și, fără să se gândească, se întinse imediat pe podea, ca să asculte prin spațiul minuscul dintre ușă și prag. Sunetele continuau să fie slabe și înăbușite.

Se ridică și alergă în baie, smulse hârtia igienică din suportul său, o derulă cu mâna tremurându-i cu violență și-i scoase tubul de carton. Reveni în fugă lângă ușă și își apasă unul dintre capetele acestuia pe ureche, îndesându-l pe celălalt în crăpătura lungă din canat.

Așa auzea mult mai bine: foșnet de haine, mai multe lucruri lăsate jos, declicul unui zăvor descuiat.

Apoi, pe neașteptate, zgomotul scurt al unei inspirații bruște. Și o tăcere lungă, lungă, lungă. Se scurseră cinci minute.

Pe urmă, un bocet gros, chinuit, aproape ca mârâitul de avertizare al unei pisici. Se înălță și coborî, ca o psalmodiere monotonă, înainte de a se amplifica dintr-odată, transformându-se într-un țipăt strident de suferință pură, autentică, absolută. Era inuman, era urletul unui zombi, era cel mai înfricoșător sunet pe care-l auzise vreodată Viola – și era *urletul lui*.

56

Taxiul opri în fața clădirii ziarului *Times*. Smithback semnă nerăbdător chitanța de încasare din cont – costul călătoriei se ridica la patru sute douăzeci și cinci de dolari – plătiți cu cardul pe care și-l luase din apartament. Îi înapoie bucata de hârtie taximetristului, care o primi încruntându-se.

– Și bacșișul? întrebă.

– Glumești? Cu câți bani ți-am dat, puteam să iau avionul până la Aruba.

– Ascultă, amice, am de plătit benzina, asigurarea, am cheltuieli până peste cap...

Smithback trânti portiera și intră în fugă în clădire, sprintând către ascensor. Avea de gând să ia legătura cu Davies, să-l anunțe că revenise în oraș, să se asigure că nu-și pierduse postul – și apoi să fugă direct la muzeu și la Nora. Era nouă și un sfert: n-o găsise în apartament și presupunea că plecase deja la lucru.

Apăsă butonul pentru etajul treizeci și doi și așteptă în timp ce liftul urca înnebunitor de încet. Când ajunse, în sfârșit, ieși din cabină și alergă pe culoar, oprindu-se în fața ușii lui Davies exact atât cât era nevoie ca să-și tragă răsuflarea și ca să-și netezească șuvița rebelă de păr care părea să i se zbârlească numai în cele mai nepotrivite momente.

Respiră adânc și bătu politicos în ușă.

– E deschis, se auzi o voce.

Smithback înaintă cu un pas, ajungând în cadrul ușii. Harriman nu se vedea nicăieri, slavă Domnului.

Davies își ridică privirea.

– Bill! Mi s-a spus că ești la St. Luke's, practic în pragul morții.

– Am reușit să-mi revin repede.

Davies îl studie cu atenție.

– Mă bucur că pari gras și fericit. Apoi, după o pauză: Să presupun c-o să ne aduci o adeverință de la medic?

– Firește, firește, se bâlbâi Smithback.

Presupunea că Pendergast putea să rezolve și asta, așa cum părea în stare să rezolve orice altceva.

– Ți-ai ales un moment foarte convenabil ca să te faci nevăzut.

În vocea lui Davies se simțea ironia.

– Nu l-am ales eu. El m-a ales pe mine.

– Ia loc.

– Păi, tocmai eram în drum spre...

– Oh, îmi cer scuze – nu mi-am dat seama că ai o întâlnire urgentă.

La auzul tonului glacial, Smithback se hotărî să se așeze. Murea de nerăbdare s-o vadă pe Nora, dar nu merita să-l enerveze pe Davies mai mult decât o făcuse deja.

– Bryce Harriman a reușit să facă tot ce mai era de făcut în timpul recentei tale indispoziții, atât în ceea ce privește uciderea lui Duchamp cât și în privința celeilalte crime, de la muzeu, de vreme ce poliția susține acum că între ele există o legătură...

Smithback se aplecă în față.

– Scuzați-mă. Ați spus că s-a săvârșit o crimă la muzeu? La ce muzeu?

– Chiar că te-ai rupt de lume. La Muzeul de Istorie Naturală din New York. Acum trei zile a fost ucis un custode...

– *Cine?*

– Cineva de care n-am mai auzit până acum. Nu-ți face probleme, n-ai treabă cu povestea asta – a preluat-o Harriman. Ridică un plic lucios cu o mișcare bruscă. Uite ce am în schimb pentru tine. E un subiect important, Bill, și o să fiu sincer: simt o oarecare îngrijorare fiindcă i-l încredințez cuiva cu sănătatea șubredă. M-am gândit să i-l dau tot lui

Harriman, numai că are deja o porţie prea mare şi era pe teren când am aflat vestea, acum douăzeci de minute. Muzeul a fost jefuit azi-noapte, un jaf de proporţii. Se pare că locul e plin de evenimente zilele astea. Tu eşti cel care are legături acolo, ai scris cartea aia – aşa că povestea îţi aparţine, în ciuda îngrijorării mele.

– Dar cine...?

Davies împinse plicul spre el.

– Cineva a golit sala diamantelor azi-noapte, în timp ce era în plină desfăşurare o ceremonie importantă. La zece o să fie o conferinţă de presă. În plic sunt scrisorile tale de acreditare. Se uită la ceas. Începe peste o jumătate de oră, ai face bine să te pui în mişcare.

– În legătură cu crima de la muzeu, repetă Smithback. Cine-a fost?

– Cum spuneam, nu o persoană importantă. O angajată nouă, pe nume Green. Margo Green.

– *Cum?*

Smithback se pomeni cu mâinile încleştate de scaun, cu capul învârtindu-i-se. Era imposibil. Imposibil.

Davies îl privi alarmat.

– Te simţi bine?

Smithback se ridică pe picioare nesigure.

– Margo Green... *ucisă?*

– O cunoşteai?

– Da.

Smithback abia reuşi să pronunţe cuvântul.

– Ei, atunci e mai bine că nu te ocupi tu de povestea asta, spuse energic Davies. Şeful meu de pe vremuri spunea că a scrie reportaje despre un subiect care ţi-e prea apropiat e ca şi cum ai încerca s-o faci pe avocatul tău: te alegi cu un nebun pe post de avocat şi cu un altul pe... hei! Unde pleci?

57

Când trecu de colţ, intrând de pe Columbus Avenue pe West 77th Street, Nora îşi dădu imediat seama că la muzeu se întâmplase ceva important. Museum Drive era înţesat de vehicule de poliţie, de maşini fără însemne, de furgonete SUV, toate acestea fiind înconjurate, la rândul lor, de camionete de televiziune şi de o mulţime agitată de reporteri.

Se uită la ceas – era zece fără un sfert, o oră la care de obicei muzeul încă se mai trezea. Inima începu să-i bată mai repede: se săvârşise o altă crimă?

Se îndreptă în grabă spre intrarea de serviciu a personalului. Poliţia eliberase deja drumul pentru angajaţii care soseau şi împingea înapoi o gloată de curioşi tot mai rebelă. După toate aparenţele, indiferent ce s-ar fi întâmplat, se anunţase deja la ştirile din dimineaţa aceea şi mulţimea devenea, chiar sub ochii ei, din ce în ce mai numeroasă. Dar, după vernisajul din seara precedentă, Nora dormise mai mult decât ar fi trebuit şi nu avusese timp să asculte nimic la radio.

– Sunteţi angajată la muzeu? o întrebă un poliţist.

Ea dădu din cap şi îşi scoase legitimaţia.

– Ce se petrece?

– Muzeul e închis. Mergeţi acolo.

– Dar ce...?

Însă poliţistul striga deja la altcineva, iar ea se pomeni împinsă către intrarea de siguranţă, unde părea să se fi adunat tot personalul de pază.

Manetti, responsabilul cu securitatea, era acolo, gesticulând frenetic către doi paznici ghinioniști.

– Toți angajații merg în zona înconjurată de cordoane din dreapta, strigă unul dintre paznici. Țineți-vă legitimațiile la-ndemână!

Nora îl zări pe George Ashton în mulțimea agitată a angajaților abia sosiți și îl înșfăcă de braț.

– Ce s-a-ntâmplat?

El se holbă la ea.

– Cred că ești singura persoană din oraș care nu știe.

– Am dormit până târziu, explică ea, iritată.

– Pe aici! strigă un polițist. Angajații muzeului, pe aici!

Șnururile de catifea care împiedicaseră cu o seară înainte accesul curioșilor și al presei la festivitatea de gală aveau acum o a doua întrebuințare, conducând personalul muzeului, ca printr-o pâlnie, către o zonă de așteptare de lângă intrarea de siguranță, unde paznicii verificau actele de identitate și-i calmau pe angajații iritați.

– Cineva a dat azi-noapte o spargere în Sala Astor, spuse Ashton, cu răsuflarea tăiată. A golit-o. Chiar în toiul petrecerii.

– A *golit-o*? A luat și Inima lui Lucifer?

– Mai ales Inima lui Lucifer.

– Cum?

– Nimeni nu știe.

– Credeam că Sala Astor e impenetrabilă.

– Așa se spunea.

– Treceți înapoi și stați în dreapta! strigă un polițist. O să vă permitem să intrați într-o clipă.

Ashton se strâmbă.

– Exact ce-mi trebuia dimineața, după cinci pahare de șampanie.

„Mai degrabă zece", se gândi Nora, aducându-și aminte de bolboroselile lui incoerente din seara precedentă.

Poliția și paznicii muzeului verificau legitimațiile, puneau întrebări fiecărui angajat, apoi îl conduceau într-o a doua zonă îngrădită, situată chiar în fața intrării.

– Există suspecți? întrebă Nora.

– Nici unul. Însă ei sunt convinși că spărgătorii au avut complici din interior.

– Legitimațiile! zbieră un polițist în urechea ei.

Ea și-o pescui din nou din geantă și o arătă. Ashton făcu același lucru.

– Doctor Kelly?

Era un polițistul cu un clipboard. Un altul îl împinse pe Ashton într-o parte.

– Pot să vă pun câteva întrebări?

– Dați-i drumul, spuse Nora.

– Aseară ați fost în muzeu?

– Da.

El bifă ceva.

– La ce oră ați plecat?

– Cam pe la miezul nopții.

– Asta e tot. Așteptați acolo, vom deschide muzeul imediat ce va fi posibil și veți putea merge la lucru. O să luăm legătura cu dumneavoastră mai târziu, pentru programarea unei discuții.

Nora fu condusă într-o a doua zonă de așteptare. Îl auzi pe Ashton ridicând vocea în spatele ei, dornic să știe de ce nu i se citeau drepturile. Custozii și ceilalți membri ai personalului din preajmă își loveau palmele una de alta în frig și aburii respirației lor umpleau aerul. Era o zi cenușie și temperatura se menținea cu puțin sub punctul de îngheț. Vocile lor se ridicau pretutindeni în jur, plângându-se.

Nora auzi mulțimea de pe stradă agitându-se și se uită într-acolo. Presa se repezise înainte, cu camerele de filmat în echilibru instabil pe umeri, cu microfoanele girafă legănându-se. Pe urmă văzu care era motivul: ușile muzeului se deschiseseră. Directorul muzeului, Frederick Watson Collopy, își făcu apariția, flancat de comisarul de poliție Rocker. În spatele lor stătea o falangă de polițiști în uniformă.

Numaidecât reporterii începură să urle întrebări, fluturându-și mâinile. Părea să fie începutul unei conferințe de presă.

În aceeași clipă, Nora observă o mișcare febrilă în lateral și se întoarse într-acolo. Era soțul ei, zbătându-se să-și facă loc prin mulțime, strigând ca un nebun și străduindu-se să ajungă la ea.

– Bill!

Ea se repezi să-i iasă înainte.

– Nora!

Smithback își croi drum prin gloata de curioși, trânti un paznic vânjos al muzeului la pământ, sări peste șnururile de catifea și își făcu loc cu forța printre angajații muzeului.

– Nora!

– Hei, unde se duce tipul ăla?

Un polițist se strădui să-l ajungă.

Smithback reuși în sfârșit să străbată mulțimea și aproape dădu peste Nora, cuprinzând-o apoi într-o îmbrățișare de urs și săltând-o cu totul de la pământ.

– Nora! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Se îmbrățișară, se sărutară, se îmbrățișară iarăși.

– Bill, ce ți s-a-ntâmplat? Ce-i cu vânătaia asta de pe tâmpla ta?

– Nu-ți face probleme pentru ea, răspunse Smithback. Tocmai am auzit de Margo. Chiar a fost ucisă?

Nora dădu din cap.

– Am fost ieri la înmormântarea ei.

– Oh, Doamne. Nu-mi vine să cred că-i adevărat.

Își șterse repede fața și Nora văzu că îi lăcrimau ochii.

– Nu pot să cred.

– Unde-ai fost, Bill? Mi-am făcut atâtea griji.

– E o poveste lungă. Am fost închis într-un azil de nebuni.

– *Cum?*

– O să-ți povestesc mai târziu. Și eu mi-am făcut griji pentru tine. Pendergast crede că pe-aici umblă un maniac, omorându-i toți prietenii.

– Știu. M-a avertizat. Dar era chiar înainte de vernisaj, nu puteam să fac nimic...

– Domnul n-are ce căuta aici, interveni unul dintre paznici, pășind între cei doi. Locul ăsta e numai pentru angajații muzeului...

Smithback se răsuci să-i răspundă, dar îi întrerupse un țiuit strident, de probă, al sistemului de amplificare improvizat. O clipă mai

târziu, comisarul Rocker păși în fața microfonului și ceru să se facă liniște – ceea ce, în mod miraculos, se și întâmplă.

– Sunt de la *Times*, spuse Smithback, scotocindu-și buzunarul, de unde scoase niște hârtie, și căutând pe bâjbâite un pix.

– Poftim, ia-l pe-al meu, spuse Nora, cu brațul încă în jurul mijlocului lui.

Când începu comisarul de poliție să vorbească, mulțimea amuțise.

– Sala Astor a Diamantelor a fost jefuită azi-noapte, anunță Rocker. În momentul de față, echipele specializate sunt încă la locul faptei, alături de câțiva dintre cei mai buni experți judiciari din lume. Se face tot ce poate fi făcut. E prea devreme pentru indicii și suspecți, dar vă promit că vom informa presa pe măsură ce vom face progrese. Îmi pare rău că nu vă pot spune mai mult, dar e încă prea devreme, investigațiile abia au început. Iată ce pot afirma: furtul a fost săvârșit cu extrem de mult profesionalism, a fost evident pregătit cu mult timp înainte, de hoți care au apelat la mijloace tehnologice sofisticate, după toate aparențele familiarizați în amănunt cu toate măsurile de securitate din muzeu, care s-au folosit de vernisajul de aseară pentru distragerea atenției. Vom avea nevoie de ceva timp ca să analizăm și să înțelegem cum au penetrat sistemul de pază. Asta e tot ce am de declarat pe moment. Domnule doctor Collopy?

Directorul muzeului făcu un pas înainte, stătea drept, încercând să prezinte lucrurile în cel mai favorabil mod – și eșuând. Vorbi cu voce tremurătoare.

– Vreau să repet spusele comisarului Rocker: se face tot posibilul. Adevărul este că majoritatea diamantelor furate sunt unicate și vor fi recunoscute instantaneu de orice comerciant de pietre prețioase din lume. Nu pot fi vândute în forma lor actuală.

Aluzia la posibilitatea de a fi tăiate stârni un murmur de neliniște.

– Stimați concitadini din New York, știu că această dispariție e o mare pierdere pentru muzeu și pentru oraș. Din păcate, deocamdată avem prea puține informații ca să ne dă seama cine ar fi putut s-o facă, sau de ce, sau ce intenții are.

– Ce ne puteți spune despre Inima lui Lucifer? strigă cineva din rândurile presei.

Collopy păru să se clatine.

– Facem tot posibilul, vă promit.

– Inima lui Lucifer a fost furată? strigă altcineva.

– Aș vrea să dau cuvântul directoarei de relații cu publicul a muzeului, doamna Carla Rocco...

Întrebările strigate se transformară într-un foc de baraj și o femeie făcu un pas înainte, ridicând mâinile.

– O să răspund la întrebări când va fi liniște, spuse ea.

Zarva se domoli și ea arătă cu degetul.

– Doamnă Lilienthal de la ABC, întrebarea dumneavoastră?

– Ce s-a-ntâmplat cu Inima lui Lucifer? A dispărut?

– Da, se numără printre diamantele care au fost furate.

Dezvăluirea care nu surprinse pe nimeni atrase după sine un murmur tumultuos. Rocco își ridică din nou mâinile.

– Vă rog!

– Muzeul a afirmat că deține cel mai bun sistem de pază din lume. Cum au pătruns hoții?

– Asta se încearcă să se afle chiar acum, în timp ce stăm de vorbă. Sistemul de pază e multistratificat și redundant. Sala a fost în permanență sub supraveghere video. Hoții au lăsat în urmă aparatură tehnică din belșug.

– Ce fel de aparatură tehnică?

– Pentru analiză va fi nevoie de zile întregi, poate chiar de săptămâni.

Alte întrebări strigate. Rocco arătă spre un alt reporter.

– Roger?

– Pentru ce sumă e asigurată colecția?

– O sută de milioane de dolari.

Un murmur de uimire și admirație.

– Care e valoarea ei *reală*? insistă reporterul Roger.

– Muzeul nu i-a atribuit niciodată o valoare. Următoarea întrebare de la domnul Werth, NBC.

– Cât valorează Inima lui Lucifer?

– Nici acestui diamant nu i se poate atribui o valoare. Dar îngăduiți-mi să subliniez că ne așteptăm să recuperăm pietrele prețioase, într-un fel sau altul.

Collopy făcu brusc un pas înainte.

– Colecția muzeului e alcătuită mai ales din diamante „fanteziste" – adică diamante colorate – și cele mai multe sunt suficient de ieșite din comun ca să fie recunoscute numai după culoare și după sortiment. Ceea ce este valabil mai ales pentru Inima lui Lucifer. În lume nu mai există nici un alt diamant cu aceeași culoare intensă de scorțișoară.

Nora îl urmări pe Smithback cu privirea în timp ce păși peste cordonul de catifea, pătrunzând în grupul reporterilor și fluturându-și mâna.

Rocco arătă spre el, își miji ochii.

– Smithback, de la *Times?*

– Inima lui Lucifer nu e considerată cel mai frumos diamant din lume?

– Cel mai frumos diamant *fantezist,* da. Cel puțin așa mi s-a spus.

– Și cum o să le explicați asta oamenilor din New York? Cum o să le explicați pierderea acestei nestemate unice?

Vocea începuse brusc să-i tremure de emoție. Norei i se păru că-n întrebarea aceea se adunase toată furia pe care o simțea Smithback din cauza morții lui Margo, din cauza felului în care fusese forțat să se despartă de ea însăși.

– Și cum de-a permis muzeul să se-ntâmple una ca asta?

– Nimeni n-a *permis* să se-ntâmple, răspunse Rocco, pe un ton defensiv. Sistemul de pază din Sala Astor e cel mai sofisticat din lume.

– S-ar părea că nu suficient de sofisticat.

Haosul crescu, strigătele se înmulțiră. Rocco își flutură mâinile.

– Vă rog! Lăsați-mă să vorbesc!

Vuietul se stinse, reducându-se la un mormăit stânjenitor.

– Muzeul *regretă profund* pierderea Inimii lui Lucifer. Înțelegem care e importanța acestui diamant pentru oraș și, într-adevăr, pentru țară. Facem tot posibilul ca să-l recuperăm. Vă rog s-aveți răbdare și să acordați poliției timpul necesar ca să-și facă munca. Doamna Carlson, de la *Post?*

– O întrebare pentru domnul doctor Collopy. Nu vreau să intru în prea multe detalii, dar diamantul v-a fost încredințat de newyorkezi, cărora le aparține de fapt. Cum intenționați dumneavoastră personal, în calitate de conducător al muzeului, să faceți față acestei responsabilități?

Vuietul se stârni din nou. Dar se stinse brusc când directorul își ridică mâinile.

– Adevărul este, spuse el, că orice sistem de pază proiectat de om poate fi înfrânt tot de om.

– E o viziune mai degrabă fatalistă, continuă Carlson. Cu alte cuvinte, recunoașteți că muzeul nu poate garanta niciodată securitatea colecțiilor sale.

– Garantăm *cu siguranță* această securitate, tună Collopy.

– Următoarea întrebare! strigă Rocco.

Dar reporterii se lansaseră și nu voiau să renunțe la subiect.

– Ne puteți spune ce înțelegeți prin „a garanta"? Tocmai s-a furat cel mai important diamant din lume și dumneavoastră afirmați că securitatea lui era garantată?

– Vă pot explica.

Collopy era roșu de furie.

– Aici se simte o oarecare disonanță cognitivă! strigă Smithback.

– Fac această afirmație fiindcă Inima lui Lucifer nu se numără printre diamantele furate, zbieră Collopy.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rocco se întoarse și îi aruncă directorului o privire uluită, ceea ce făcu și Rocker.

– Scuzați-mă, domnule, începu Rocco.

– Liniște! Sunt singura persoană din muzeu aflată în posesia acestei informații, dar, date fiind circumstanțele, nu văd de ce aș mai păstra secretul. Piatra expusă era o copie, un diamant veritabil, colorat prin aplicarea unor tratamente cu radiații. Adevărata Inimă a lui Lucifer s-a aflat întotdeauna la loc sigur, încuiată într-unul dintre seifurile companiei de asigurări a muzeului. Nestemata e prea valoroasă ca să fie ținută într-o vitrină – compania noastră de asigurări n-a permis acest lucru.

Își înălță capul, cu un licăr de triumf în privire.

– Indiferent cine sunt hoții, au furat un fals.

Urmă o avalanșă de întrebări, dar Collopy se mulțumi să-și șteargă fruntea și se retrase.

– Conferința de presă s-a-ncheiat! strigă Rocco, fără nici un efect. Nu se mai acceptă întrebări!

Dar mâinile care se agitau frenetic și țipetele demonstrau limpede că nu se încheiase și că urmau multe alte întrebări.

58

Orele se scurgeau în vreme ce conduceau maşina de-a lungul plajei, dintr-un orăşel de vacanţă pustiu într-altul. Lumina zorilor crescuse, aducând o zi mohorâtă, cu un frig aspru şi cu un vânt tăios, descins din cerul plumburiu. D'Agosta continua să asculte indispus radioul conectat la frecvenţele poliţiei. Era din ce în ce mai îngrijorat fiindcă discuţiile despre urmărirea lor încetaseră brusc – nu doar din cauza furtului pietrelor preţioase, deşi acesta era subiectul principal pe majoritatea canalelor, ci fiindcă fuseseră probabil comutate pe frecvenţe mai sigure, care nu putea fi monitorizate de staţia lor portabilă.

Era evident că ajunseseră într-o fundătură. Incursiunile în alte magazine non-stop din staţiile de benzină erau lipsite de speranţe – cu rezervorul plin, Diogenes nu mai avusese motiv să oprească. Succesul lor din Yapland nu făcuse altceva decât să le confirme ceea voia Diogenes să afle – că se îndrepta spre est şi că Viola avea să fie moartă în scurt timp. Nimic mai mult decât atât. Lui D'Agosta îi era milă de Pendergast: totul părea inutil, şi el o ştia.

Însă îşi continuau drumul, intrând în moteluri, în magazine, în restaurantele deschise peste noapte, riscând de fiecare dată să fie reperaţi şi arestaţi.

Puţinele frânturi de informaţii pe care reuşise D'Agosta să le spicuiască ascultând radioul fuseseră descurajatoare. Susţinută de o prezenţă federală puternică, poliţia strângea rapid cercul. Fuseseră amplasate baraje rutiere noi şi toate autorităţile locale erau în alertă.

Aflaseră, inevitabil, de camioneta cumpărată. Dacă Pendergast nu scotea ceva cu adevărat inteligent din mânecă, orele rămase până la arestarea lor erau numărate.

Camioneta își schimbă brusc direcția și D'Agosta se prinse de mânerul din plafon când Pendergast intră în scrâșnet de cauciucuri într-o parcare mică, pentru a opri în fața unui Starbucks non-stop. Alături era o parcare publică, dincolo de care se rostogoleau valurile cenușii ale Atlanticului.

Rămaseră nemișcați o clipă, în vreme ce stația radio continua să zumzăie, vorbind tot despre jaful din muzeu. Era în plină desfășurare un soi de conferință de presă, transmisă pe unul dintre posturile publice.

– E imposibil să se fi oprit aici, spuse D'Agosta.

– De fapt caut o conexiune wireless. Pendergast luă laptopul, îl deschise, încărcă sistemul de operare. Înăuntru există fără nici o îndoială așa ceva. O să folosesc un sniffer ca să găsesc un port disponibil și să mă cuplez la net. Am lăsat programul care recunoaște tipare să ruleze pe computerul din Dakota. Poate ne mai spune ceva.

D'Agosta se uită îmbufnat cum îi alergau degetele pe taste.

– Vrei să comanzi niște cafea pentru noi, Vincent? întrebă Pendergast, fără să-și ridice privirea.

Vincent coborî din camionetă și intră în local. Câteva minute mai târziu, când se întoarse, Pendergast se mutase pe locul pasagerului și nu mai tasta.

– Ai aflat ceva?

Agentul FBI clătină din cap. Se lăsă încet pe spate și închise ochii.

D'Agosta se instală cu atenție pe scaunul șoferului, oftând. În vreme ce se așeza, observă că o mașină de patrulare a poliției intra în parcare. Încetini când trecu pe lângă ei, apoi se opri în capătul opus.

– Rahat. Polițaiul ăla ne verifică numerele de înmatriculare.

Pendergast nu-i răspunse. Stătea nemișcat, cu ochii închiși.

– Asta e. Am încurcat-o.

Mașina de patrulare întoarse din trei mișcări în capătul parcării și se îndreptă spre ei.

Pendergast deschise ochii.

– Ţin eu cafelele. Vezi cum poţi să ne scapi de coada asta.

Locotenentul cuplă cutia de viteze, acceleră brusc, încetini când trecu pe lângă maşina poliţiei şi ieşi pe şoseaua paralelă cu aleea de scânduri de pe plajă. Maşina poliţiei îşi aprinse brusc luminile şi îşi porni sirena, accelerând în spatele lor.

Goneau pe drumul dintre dune. O clipă mai târziu, D'Agosta auzi o altă sirenă, de data asta venind de undeva, din faţă.

– Plaja, spuse Pendergast, ţinând cu grijă în echilibru cafelele espresso cu lapte.

– Exact.

D'Agosta cuplă tracţiunea pe patru roţi, roti volanul, izbi cu putere balustrada şi pătrunse pe aleea de scânduri. Camioneta traversă hurducându-se suprafaţa accidentată a acesteia, intră în balustrada din partea opusă şi zbură o clipă prin aer, aterizând de la şaizeci de centimetri pe nisip. În clipa următoare accelera pe plajă, chiar pe lângă ţărm. D'Agosta se uită în urmă şi văzu maşinile poliţiei pe nisip, continuând să-i urmărească.

Era necesar să găsească o soluţie mai bună.

Continuă să accelereze, cu pneurile azvârlind jeturi de nisip umed. În faţă se zărea o zonă cu dune, una dintre numeroasele rezervaţii de pe ţărmul sudic. Se îndreptă brusc într-acolo, trecu printr-un alt gard de lemn şi ateriză pe dunele acoperite de tufişuri cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Rezervaţia era evident mare, iar el n-avea habar unde mergea, aşa că îndreptă maşina către zona cea mai accidentată, cu cele mai dese tufe şi cu cele mai înalte dune, presărate ici şi colo cu pini piperniciţi. Maşinile poliţiei nu-i puteau urmări acolo.

Pendergast îşi îndreptă brusc spatele, ca acţionat de un arc.

D'Agosta trecu printr-un alt şir de tufişuri dese, apoi se uită în oglinda retrovizoare. Nimic. Maşinile poliţiei se opriseră, dar el era conştient că n-aveau parte decât de un răgaz temporar. Toate secţiile de poliţie de pe ţărmul sudic erau dotate cu maşini de teren buggy – o ştia foarte bine, condusese şi el una, într-o altă viaţă, cu numai câteva luni în urmă. Erau încă în rahat şi trebuiau să găsească o altă cale de...

– Opreşte maşina! strigă brusc Pendergast.

– Nu se poate, trebuie să...

– *Oprește!*

Ceva din tonul lui îl făcu pe D'Agosta să calce frâna. Se legănară nebunește, încremenind apoi în umbra unei dune înclinate amenințător deasupra lor. Locotenentul stinse farurile și opri motorul în același timp. Era o nebunie. Lăsaseră niște urme după care se putea ghida și un idiot.

La radio continua conferința de presă și Pendergast asculta cu mare atenție.

– „... s-a aflat întotdeauna la loc sigur, încuiată într-unul dintre seifurile companiei de asigurări a muzeului. Nestemata e prea valoroasă ca să fie ținută într-o vitrină – compania noastră de asigurări n-a permis acest lucru."

Agentul FBI se întoarse spre el cu o expresie uluită și cu speranța sălbatică aprinsă brusc în privire luminându-i fața.

– Asta e!

– Ce e?

– Diogenes a făcut în sfârșit o greșeală. Asta e breșa de care avem nevoie.

Își scosese celularul.

– Aș vrea al naibii de mult să pricep despre ce vorbești.

– O să dau niște telefoane. De-acum înainte, Vincent, tu n-ai decât o singură misiune vitală: *să ne duci înapoi, în Manhattan.*

De dincolo de dune se auzi sunetul firav al unei sirene.

59

Smithback își închise cu mișcări lente celularul, uluit de telefonul bizar pe care tocmai îl primise. Văzu că Nora îl privea curioasă. Intrarea personalului fusese deschisă în sfârșit și angajații se scurgeau într-acolo, grăbiți să ajungă în interior, la căldură.

– Ce s-a-ntâmplat, Bill? întrebă Nora. Cine era?

– Agentul special Pendergast. A reușit să mă găsească pe celularul ăsta de împrumut, pe care l-am luat de la *Times*.

– Ce voia?

– Poftim?

Smithback părea năucit.

– Am întrebat ce voia. Pari șocat.

– Tocmai mi s-a făcut cea mai, ăă, ieșită din comun propunere cu putință.

– O propunere? Despre ce vorbești?

Smithback se dezmetici și o strânse de umăr.

– Îți povestesc mai târziu. Ascultă-mă, o să fii OK aici? Îmi fac griji pentru tine, acum, după uciderea lui Margo și după toate avertizările lui Pendergast.

– În momentul de față, muzeul e cel mai sigur loc din New York. Înăuntru sunt probabil o mie de polițiști.

Smithback dădu încet din cap, dus pe gânduri.

– Adevărat.

– Ei, e cazul să plec la lucru.

– Vin cu tine. Trebuie să discut cu doctorul Collopy.

– Cu Collopy? Baftă.

Smithback vedea deja masă imensă și furioasă de reporteri ținută la distanță de muzeu de un cordon de polițiști și de paznici. Nu intrau decât angajații. Iar pe el îl cunoșteau paznicii – chiar prea bine.

O simți pe Nora cuprinzându-i umerii cu brațul.

– Ce-ai de gând să faci?

– Trebuie s-ajung înăuntru.

Ea se încruntă.

– Are vreo legătură cu telefonul lui Pendergast?

– Cu siguranță. Se uită în ochii ei verzi, lăsându-și privirea să rătăcească apoi pe părul ei de aramă și pe nasul pistruiat. Știi ce mi-ar plăcea de fapt să fac...

– Nu mă ispiti. Am o grămadă de treburi. Azi e vernisajul public al expoziției – presupunând c-o s-o mai deschidem vreodată.

Smithback o sărută și o îmbrățișă. Încercă să se desprindă, dar descoperi că Nora nu voia să-i dea drumul.

– Bill, îi murmură ea la ureche, slavă Domnului că te-ai întors.

Mai rămaseră îmbrățișați câteva clipe, apoi Nora își lăsă brațele să cadă încet. Zâmbi, îi făcu cu ochiul, îi întoarse spatele și intră în muzeu.

Smithback îi privi silueta dispărând. Pe urmă își făcu loc cu coatele prin mulțimea angajaților înșiruiți în fața ușii, ocolind hățișul de reporteri care fuseseră dați deoparte. Toți angajații aveau legitimațiile pregătite și alcătuiau o mulțime densă. Polițiștii și paznicii muzeului verificau identitățile tuturor: avea să fie al naibii de greu să pătrundă înăuntru. Se gândi o clipă, apoi își scoase o carte de vizită și scrise câteva cuvinte pe dosul ei.

Când îi veni rândul să treacă dincolo de bariera paznicilor, unul dintre aceștia i se puse în cale.

– Legitimația?

– Sunt Smithback de la *Times*.

– Ai nimerit unde nu trebuia, amice. Presa așteaptă acolo.

– Ascultă-mă. Am un mesaj *privat foarte urgent* pentru doctorul Collopy. Trebuie să-i fie înmânat imediat, altfel vor cădea niște capete.

Nu glumesc. E vorba și de capul tău – Smithback aruncă o privire la ecusonul paznicului – domnule Primus, dacă nu-l trimiți.

Paznicul ezită, cu o privire speriată. În ultimii ani, administrația muzeului nu le făcuse viața tocmai ușoară celor de la baza ierarhiei, cultivând mai degrabă un climat de frică decât unul de încredere. Smithback se mai folosise de asta și înainte, cu efecte pozitive, și spera că avea să funcționeze iarăși.

– Despre ce e vorba? întrebă paznicul pe nume Primus.

– Despre furtul diamantelor. Dețin informații esențiale.

Paznicul păru să ezite iarăși.

– Nu știu...

– Nu-ți cer să mă lași să intru. Îți cer doar să-i dai biletul ăsta directorului. Nu secretarei lui sau oricui altcuiva – numai lui. Uite, nu sunt un zurliu, OK? Iată scrisorile mele de acreditare.

Paznicul îi luă permisul de ziarist și îl privi cu îndoială.

Smithback îi îndesă mesajul în mână.

– Nu-l citi. Pune-l într-un plic și înmânează-i-l personal. O să-ți pară bine c-ai făcut-o, ascultă ce-ți spun.

Paznicul șovăi o clipă, apoi luă cartea de vizită și se retrase în biroul serviciului de pază, de unde reapăru peste câteva clipe cu un plic.

– L-am lipit, biletul e înăuntru, nu l-am citit.

– Bun.

Smithback scrise pe plic: „Pentru dr. Collopy, extrem de important, a se deschide imediat. De la William Smithback Jr., reporter la New York Times".

Paznicul dădu din cap.

– O să am grijă să fie livrat.

Smithback se aplecă spre el.

– Nu m-ai înțeles. Vreau să i-l duci tu, personal. Se uită în jur. N-am încredere în nici una dintre gorilele astea.

Paznicul roși, dădu din cap.

– Bine.

Dispăru pe coridor, cu plicul între degete.

Smithback așteptă, cu celularul în mână. Trecură cinci minute. Zece.

Cincisprezece.

Începu să măsoare frustrat locul cu pasul. Nu-i mirosea a bine.

Pe urmă telefonul lui scoase un țiuit strident. Se grăbi să-i ridice clapeta.

– Aici Collopy, se auzi vocea aristocratică. Sunteți Smithback?

– Da, eu sunt.

– Un paznic o să vă conducă imediat în biroul meu.

La apropierea de ușile grandioase, sculptate din lemn de stejar, ale biroului directorului, Smithback fu întâmpinat de o scenă de haos ținut sub control. Afară stăteau la taifas polițiști din NYPD, detectivi și oficialități din muzeu. Ușa era închisă, dar ziaristul fu invitat înăuntru imediat ce paznicul care îl însoțise îi anunță sosirea.

Collopy se plimba de-a lungul unui șir imens de ferestre boltite, cu mâinile încleștate la spate. Dincolo de geamuri se întindea Central Park, o citadelă hibernală. Smithback îl recunoscu pe Manetti, responsabilul cu securitatea, care stătea în picioare, în fața biroului lui Collopy, alături de alte persoane din conducerea muzeului.

Directorul îl văzu și se opri.

– Domnul Smithback?

– Da.

Collopy se întoarse spre Manetti și spre ceilalți oficiali.

– Cinci minute.

Îi privi ieșind, apoi se uită iarăși la Smithback. Strângea cartea lui de vizită într-o mână, cu obrajii ușor împurpurați.

– Cine e în spatele acestui zvon *scandalos*, domnule Smithback?

Ziaristul înghiți în sec. Cuvintele lui trebuiau să sune veridic.

– Nu e tocmai un zvon, domnule. Provine dintr-o sursă confidențială, pe care n-o pot dezvălui. Dar am dat câteva telefoane, am verificat. S-ar părea că e posibil să conțină un adevăr.

– E intolerabil. Am destule griji și fără *asta*. Nu e decât o speculație de maniac și e de preferat să fie ignorată.

– Nu sunt sigur că ar fi înțelept.

– De ce? Doar nu publicați astfel de calomnii nefondate în *Times*, nu? Declarația mea că diamantul se află în siguranță la compania noastră de asigurări ar trebui să fie suficientă.

– E adevărat că *Times* nu publică zvonuri. Dar, așa cum spuneam, am o sursă demnă de încredere care pretinde că e un adevăr. N-o pot ignora.

– La naiba!

– Îngăduiți-mi să vă pun o întrebare, spuse Smithback, păstrându-și tonul rezonabil. Când ați văzut ultima oară, cu ochii dumneavoastră, Inima lui Lucifer?

Collopy îi aruncă o privire.

– Trebuie să fi fost acum patru ani, când am reînnoit contractul de asigurare.

– A fost examinată de un gemolog autorizat?

– Nu. De ce, e o nestemată inconfundabilă...

Vocea directorului se frânse când își dădu seama cât de șubred era argumentul său.

– De unde *știți* că era cea autentică, doctore Collopy?

– Am făcut o presupunere perfect rezonabilă.

– Și tocmai aici e esența, nu-i așa? Adevărul este, continuă Smithback cu blândețe, că nu știți cu certitudine dacă Inima lui Lucifer se mai află sau nu în seiful companiei de asigurări. Sau, presupunând că e acolo, nu știți dacă e autentică sau nu.

– Asta nu e decât o teorie a conspirației, inventată și absurdă! Directorul reîncepu să măsoare biroul cu pasul, cu pumnii strânși la spate. N-am timp pentru așa ceva!

– Nu cred că vă doriți ca o asemenea poveste să scape de sub control. Știți că lucrurile de genul ăsta tind să capete o viață a lor. Iar eu trebuie să-mi scriu articolul până diseară.

– Articolul dumneavoastră? Ce articol?

– Despre declarație.

– Publicați asta și avocații mei vă vor mânca la micul dejun!

– Vor ataca ziarul *Times*? Nu cred.

Smithback i se adresă prietenește și așteptă, lăsându-i lui Collopy timp să se gândească pe îndelete pentru a ajunge la concluzia inevitabilă, predestinată.

– Fir-ar să fie! exclamă directorul, răsucindu-se pe călcâie. Presupun că trebuie să-l scoatem pur și simplu de-acolo și să-l verificăm.

– Interesantă sugestie, spuse Smithback.

Collopy continuă să meargă de la un perete la altul.

– Va trebui să se facă în mod public, însă sub pază foarte strictă. Nu putem invita pe oricine să asiste.

– Pot sugera că de fapt n-aveți nevoie decât de *Times*? Toți ceilalți se vor baza pe noi. Întotdeauna o fac. Suntem ziarul de referință.

O altă răsucire pe călcâie.

– Presupun că aveți dreptate.

Un alt drum către perete, o altă întoarcere.

– Iată ce-o să fac. O să aduc un gemolog care să ateste că piatra aflată în custodia societății noastre de asigurări este într-adevăr Inima lui Lucifer. O s-o facem chiar acolo, la sediul central al Affiliated Transglobal Insurance, sub cea mai strictă pază. Dumneavoastră veți fi singurul reporter acreditat și, fir-ar să fie, ați face bine să scrieți un articol care să pună capăt acestor zvonuri odată pentru totdeauna.

– Dacă diamantul e autentic.

– O să fie autentic sau muzeul o să sfârșească prin a deține Affiliated Transglobal Insurance, așa să-mi ajute Dumnezeu.

– Dar gemologul? Trebuie să fie unul independent, pentru credibilitate.

Collopy se opri.

– E adevărat că nu putem apela la unul dintre custozii noștri.

– Iar reputația lui va trebui, evident, să fie mai presus de orice îndoială.

– O să iau legătura cu Consiliul Gemologilor Americani. Ne pot trimite unul dintre experții lor.

Collopy se așeză la birou, ridică receptorul și dădu mai multe telefoane, într-o succesiune rapidă. Apoi se întoarse din nou spre Smithback.

– Totul e aranjat. Ne întâlnim la sediul Affiliated Transglobal Insurance, la numărul 1271 pe Avenue of Americas, etajul patruzeci și unu, la ora unu fix.

– Și gemologul?

– Un tip pe nume George Kaplan. Se spune că se numără printre cei mai competenți. Aruncă o privire spre Smithback. Acum vă rog să mă scuzați, am foarte multe de făcut. Ne vedem la unu. Collopy ezită. Și vă mulțumesc pentru discreție.

– Eu vă mulțumesc, doctore Collopy.

60

D'Agosta ascultă sirenele de dincolo de dune. Sunetul deveni mai puternic, se îndepărtă, se intensifică iarăşi. Ca urmare a timpului petrecut la departamentul de poliţie din Southampton, recunoscu sunetul firav ca fiind al unor dispozitive ieftine, montate pe maşinile buggy pentru patrularea pe plajă.

Rămaseră acolo, evaluând situaţia din umbra dunei de nisip, pentru cel puţin cinci minute. Dacă îşi continua drumul pe plajă, camioneta lor nu avea cum să scape de buggy-urile care treceau cu uşurinţă peste dune. Iar dacă se reîntorcea pe şosea avea să fie arestat imediat, fiindcă locul aproximativ în care se afla era cunoscut, precum şi vehiculul şi numărul lui de înmatriculare.

Ajunseseră în apropiere de Southampton, fostul domeniu de patrulare al lui D'Agosta, aşa că terenul îi era familiar, măcar în linii mari. Trebuia să existe o cale de ieşire. Tot ce avea de făcut era s-o găsească.

Porni motorul şi acţionă frâna de urgenţă.

– Ţine-te bine, spuse.

Pendergast, care părea să fi încheiat un şir de convorbiri telefonice, îi aruncă o privire.

– Mă las în mâinile tale.

D'Agosta respiră adânc. Pe urmă ambală şi camioneta ieşi din adâncitură urcând pe versantul dunei şi azvârlind în urmă jeturi imense de nisip. Se afundară într-o altă depresiune, ocoliră mai multe dune şi urcară în diagonală pe una deosebit de mare, care îi despărţea de

terenul solid. Când erau aproape de vârf, D'Agosta întrezări în spate mai multe vehicule de patrulare, gonind pe nisipul bătătorit la patru sute de metri distanță. Alte două erau deja printre dune, fără îndoială pe urmele lor.

Rahat. Erau mai aproape decât se aștepta.

Odată ce ajunseră pe culme, apăsă pedala de accelerație până la podea. Zburară o clipă prin aer. Apoi aterizară în partea opusă, spulberând și învolburând nisipul, și își croiră drum printr-un pâlc dens de tufișuri, culcându-le la pământ. Rezervația se termină, dar drumul le era blocat de mai multe proprietăți întinse din Hampton. În timp ce se lupta cu volanul, D'Agosta își readuse rapid în minte topografia locului. Știa că, dacă reușeau să treacă de locuințe, ajungeau în mlaștina Scuttlehole.

Terenul se aplatiză și locotenentul trecu printr-un gard din șipci, ieșind pe un drum îngust. În partea opusă se vedea gardul viu înalt, din merișor, al uneia dintre proprietăți. Merse în viteză de-a lungul acestuia și, în fața lui, în locul unde cotea drumul, văzu ceea ce căuta – o potecă bătătorită prin frunziș – și vră, îndreptându-se direct într-acolo. Camioneta ajunse la destinație cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră, trecu prin gard pierzându-și ambele oglinzi laterale, și acceleră apoi traversând o pajiște de cinci hectare, cu o vilă imensă, în stil georgian, în stânga, cu un chioșc și o piscină acoperită în dreapta și cu drumul dintre ele blocat de o grădină italienească de trandafiri.

Trecu pe lângă piscină în viteză, sfâșie trandafirii, seceră brațul unei sculpturi care înfățișa o femeie goală și făcu praf un strat înalt de plante de dincolo de ea. În față li se întindea, ca un zid verde, linia neîntreruptă a unui alt gard viu.

Pendergast se uită pe geamul din spate cu o expresie îndurerată pe chip.

– Vincent, lași în urmă o brazdă serioasă, nu glumă, spuse el.

– Molestarea unui nud sculptat o să poată fi adăugată pe lista tot mai lungă a delictelor mele. Însă acum e cazul să te ții bine.

Și acceleră către gard.

Pătrunseră în el cu o izbitură zguduitoare, care aproape opri mașina în loc. Motorul tuși și bolborosi și D'Agosta se temu pentru o clipă că

murise. Dar reușiră să-și croiască drum până în partea opusă, păstrându-și viteza. Zăriră un alt gard, de data asta din bucăți de șină de cale ferată, de-a lungul unui alt drum îngust și, dincolo de el, mlaștinile din jurul lacului Scuttlehole.

În ultimele două săptămâni fusese frig – foarte frig. D'Agosta avea să afle în curând dacă fusese suficient de frig.

Conduse camioneta în viteză, rămânând pe drumeag până când o gaură din gard îi permise să-l părăsească. Apoi se văzu nevoit să încetinească în timp ce șerpuia printre pinii rari din pădurea care împrejmuia smârcurile. Încă mai auzea din urmă sunetul slab al sirenelor. Dacă reușise să câștige ceva timp trecând de-a dreptul prin curtea vilei, atunci fusese extrem de puțin.

Pinii piperniciți își cedară treptat locul ierburilor de mlaștină și întinderilor de nisip. Zăriră tulpini uscate de papură și de iarbă galbenă. Lacul în sine părea să se piardă în lumina cenușie.

– Vincent? întrebă calm Pendergast. Știi că-n față noastră e apă?

– Știu.

Camioneta accelera pe marginea înghețată a mlaștinii, cu roțile azvârlind frânturi de gheață spartă care se împrăștiau alunecând în toate părțile, ca un șiaj. Acul vitezometrului se apropie de cincizeci de kilometri pe oră, apoi trecu de cincizeci și cinci, ajunse la șaizeci. Pentru ceea ce avea de gând să facă îi trebuia cea mai mare viteză pe care o putea atinge.

Cu un ultim zgâlțâit și cu papura împrăștiindu-li-se în urmă, camioneta intră pe gheață.

Pendergast se prinse de mânerul portierei, dând uitării cafelele espresso.

– Vincent...?

Camioneta traversa gheața în viteză, spărgând-o cu un răpăit de mitralieră. D'Agosta o vedea în oglinda retrovizoare sfărâmându-se în urma lor, cu unele bucăți azvârlite în sus pentru a patina apoi în toate părțile, în timp ce apa întunecată țâșnea la suprafață. Gheața se spărgea bubuind și zgomotele se propagau deasupra lacului ca tot atâtea salve de tun.

– Ideea e că nu vor putea să ne mai urmărească, spuse D'Agosta, printre dinții încleștați.

Pendergast nu răspunse.

Țărmul opus, pe care se înșirau case falnice, se apropia cu viteză constantă. Mașina părea acum să plutească, înălțându-se și coborând ca o șalupă pe crusta de gheață care se spărgea fără întrerupere.

D'Agosta simți că impulsul inițial se pierdea. Acceleră puțin, apăsând pedala cu mare atenție, foarte încet. Camioneta hurui, cu roțile învârtindu-se în gol, iar gheața începu să pârâie și să trosnească mai tare.

„Două sute de metri." Acceleră, dar nu reuși decât să mărească viteza cu care se învârteau roțile.

Puterea pe care o transmiteau către suprafața alunecoasă era într-o continuă scădere. Camioneta se zdruncină, ricoșă, încetini și începu să se răsucească în timp ce rețeaua de crăpături din gheața în surpare se răspândea dinspre ei în toate direcțiile.

„Nu e momentul pentru jumătăți de măsură." D'Agosta călcă din nou accelerația până la podea, în timp ce răsucea de volan. Motorul urlă și mașina acceleră, dar nu destul de mult ca să înainteze mai repede decât cumplita dezintegrare a gheții.

„O sută de metri."

Motorul huruia ca o turbină și camioneta continua să devieze în lateral, mișcându-se acum numai din inerție.

Ajunseseră aproape de țărm, dar mașina încetinea cu fiecare secundă. Pendergast își pusese laptopul și stația radio a poliției sub braț și părea să se pregătească să deschidă portiera.

– Nu încă!

D'Agosta răsuci scurt de volan, exact atât cât trebuia ca să readucă vehiculul pe direcție. Botul, care era cel mai greu, se afla încă deasupra și, atâta vreme cât rămânea astfel...

Partea din față începu să-și găsească poziția orizontală, creând o senzație oribilă de scufundare. Urmă o clipă când părură să rămână în suspensie. Pe urmă botul coborî dintr-odată și izbi muchia din față a gheții, oprind brusc mașina.

D'Agosta deschise grăbit portiera și se propulsă în apa cumplit de rece, agățându-se de marginea sfărâmicioasă a gheții, strângând-o cu toată puterea, trăgându-se în sus, pe sloiul zimțat. Se târî ca un crab către porțiunea solidă a gheții, în timp ce camioneta se legănă, ajungând în poziție verticală, cu roțile încă învârtindu-se în zloată – și apoi o văzu scufundându-se drept în jos, expulzând cu de-a sila o rafală de aer și împroșcându-l cu un val de apă rece, în vreme ce în siaj dansau învolburându-se bucăți de gheață spartă.

După ce camioneta se făcu nevăzută, în partea opusă a găurii căscate deveni vizibil Pendergast, stând în picioare pe gheață, cu computerul și radioul îndesate sub un braț și cu paltonul negru uscat și părând neatins.

D'Agosta se ridică nesigur, pe gheața care gemea. Erau la numai doisprezece metri de țărm. Aruncă o privire înapoi, dar nici un buggy de plajă nu-și făcuse încă apariția pe malul opus.

– Să mergem.

Ajunseră pe uscat cât ai clipi și se ascunseră în spatele unui doc înalt. Buggy-urile tocmai soseau, străpungând cu luminile galbene ale farurilor aerul cenușiu și rece. Povestea spusă de imaginile din fața ochilor era suficient de explicită: o cărare lungă și zdrențuită de gheață plutitoare, traversând aproape tot lacul, până la o gaură presărată cu sloiuri mari. O pată de benzină se înălța încet, răsfirându-se în curcubeie.

Pendergast privi lacul printre șipcile docului.

– Vincent, asta a fost cea mai ingenioasă manevră.

– Mulțumesc, răspunse D'Agosta, cu dinții clănțănind.

– O să aibă nevoie de ceva timp ca să-și dea seama că suntem în viață. Între timp, ce-ar fi să vedem care sunt ofertele din cartier în materie de mijloace de transport?

D'Agosta dădu din cap. Nu-i mai fusese atât de frig în toată viața lui. Părul și hainele îi înghețau, iar gerul îi ardea mâinile.

Se furișară de-a lungul gardurilor vii care împrejmuiau una dintre vilele mari – toate erau „cabane" de vacanță, încuiate pe timpul iernii. Aleea din față era pustie, așa că ocoliră clădirea și aruncară o privire pe fereastra garajului.

Înăuntru era un Jaguar de epocă, pus pe suporturi, cu roţile stivuite în întunecimea dintr-un colţ.

– Ăsta ar trebui să fie bun, murmură Pendergast.

– Garajul are alarmă, reuşi D'Agosta să spună.

– Firește.

Pendergast se uită în jur, văzu un fir de sârmă ascuns în spatele unei ţevi de scurgere, îl urmări până la uşa garajului şi, după câteva minute, găsi plăcuţa de conectare a alarmei.

– Foarte rudimentar, constată, îndesând în spatele ei un cui rătăcit şi îndepărtând-o cu grijă, ca să nu distrugă conexiunea.

Pe urmă descuie lacătul cu un şperaclu, săltă uşa treizeci de centimetri, şi se strecurară pe sub ea.

Garajul era încălzit.

– Profită de căldură, Vincent, în timp ce eu mă apuc de treabă.

– Cum naiba ai reuşit să n-ajungi în apă? întrebă D'Agosta, aşezându-se direct pe grătarul aerotermei.

– Poate sincronizarea mea a fost mai bună.

Pendergast îşi scoase paltonul şi haina şi îşi suflecă mânecile cămăşii albe, apretate, apoi montă cele patru roţi pe poziţie, săltă maşina pe cricul plasat lângă unul dintre locaşurile din spate, împinse prima roată la locul ei şi îi strânse şuruburile, după care repetă aceeaşi procedură pentru toate celelalte trei.

– Te-ai mai încălzit? întrebă, în timp ce lucra.

– Oarecum.

– Atunci, Vincent, dacă nu te deranjează, ridică te rog capota şi conectează bateria.

Pendergast îi arătă cutia cu scule dintr-un colţ cu o înclinare a capului.

D'Agosta scoase o cheie, săltă capota, conectă bateria, verifică nivelul uleiului şi examină motorul.

– Arată bine.

Pendergast îndepărtă ultimul suport cu o lovitură de picior şi scoase cricul din dreptul ultimei roţi.

– Excelent.

– N-o să anunțe nimeni poliția că i s-a furat mașina.

– O să vedem. Zona pare părăsită pe perioada iernii, dar există întotdeauna pericolul apariției unui vecin curios. Acest Mark VII din 1954 nu e o mașină care trece neobservată. Și acum, momentul adevărului. Te rog, urcă și ajută-mă s-o pornesc.

D'Agosta se așeză pe scaunul șoferului și așteptă instrucțiuni.

– Piciorul pe accelerație. Șocul tras. Maneta de viteze în punctul mort.

– S-a făcut, spuse D'Agosta.

– Când auzi motorul pornind, dă-i un strop de benzină.

D'Agosta se așeză. O clipă mai târziu, mașina prinse viață huruind.

– Împinge încet șocul, spuse Pendergast.

Se apropie de dispozitivul de alarmă, luă o sârmă lungă și o prinse de ambele plăcuțe metalice, apoi deschise ușa.

– Scoate-o afară.

D'Agosta scoase Jaguarul din garaj cu mare grijă. Pendergast închise ușa și se urcă pe bancheta din spate.

– S-o încălzim pe frumușica asta, spuse D'Agosta, jucându-se cu comenzile nefamiliare în timp ce ieșea pe șosea.

– Fă-o. Trage-o pe dreapta și ține-o câteva minute în ralanti. Eu o să mă las în jos și... hei, ce-i asta? Sălta în mână o haină sport de prost gust, cu dungi de mai multe nuanțe de verde deschis. Un noroc neașteptat, Vincent! Acum îți intri în rol.

D'Agosta își scoase paltonul îmbibat de apă și-l aruncă pe podea, punându-și în schimb haina sport.

– Îmi vine perfect.

– Da, exact.

În clipa aceea începu să sune telefonul lui Pendergast. D'Agosta îl privi smulgându-și-l din buzunar.

– Da, zise agentul FBI, înțeleg. Da, excelent. Mulțumesc.

Și închise.

– Avem la dispoziție trei ore ca s-ajungem în Manhattan, preciză, uitându-se la ceas. Crezi că reușești?

– Poți să pui pariu. D'Agosta ezită. Acum vrei să-mi spui cine-a fost și ce naiba pui la cale?

– A fost William Smithback.

– Ziaristul?

– Da. Vezi, Vincent, s-ar putea să ni se ofere în sfârșit mult așteptata ocazie favorabilă.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Diogenes e autorul jafului de azi-noapte, din Sala Astor.

D'Agosta se întoarse spre el, făcând ochii mari.

– Diogenes? Ești sigur?

– Fără nici un dubiu. A fost întotdeauna obsedat de diamante. Crimele n-au fost decât o metodă odioasă de a-mi distrage atenția, de a mă ține ocupat în vreme ce își plănuia *adevărata* infracțiune: jaful sălii cu diamante. Și s-a hotărât s-o lase pe Viola la urmă ca să fie sigur că atenția mea va fi distrasă la maximum în timpul jafului. Vincent, la urma urmelor, a fost o crimă „perfectă", într-un sens spectaculos, public – nu m-a avut pur și simplu drept țintă unică.

– Și de ce ne oferă asta o șansă?

– Diogenes n-a știut – n-a avut cum să știe – că diamantul cel mai frumos, pe care și-l dorea fără îndoială cel mai mult, nu era expus. N-a furat Inima lui Lucifer; a furat un fals.

– Și?

– O să fur eu adevărata Inimă a lui Lucifer pentru el, și-o să facem un schimb. S-a-ncălzit motorul? Du-ne înapoi la New York – n-avem timp de pierdut.

D'Agosta demară cu grijă.

– Te-am mai văzut scoțând iepuri din pălărie, dar cum naiba o să furi cel mai prețios diamant din lume fără nici un fel de pregătire? Nu știi unde e, nu știi care sunt măsurile de pază.

– Poate. Numai că întâmplarea face, Vincent, ca planurile mele fie deja în derulare.

Și Pendergast se bătu cu palma peste buzunarul cu telefonul mobil.

D'Agosta nu-și luă ochii de la drum.

– Există o problemă, spuse el, cu voce scăzută.
– Care?
– Presupunem că Diogenes încă mai are ce să ofere în schimb.
Pendergast vorbi după o scurtă tăcere.
– Nu putem decât să ne rugăm să fie așa.

61

Laura Hayward urcă în grabă treptele sediului FBI din Lower Manhattan, cu Singleton imediat în urma ei. Căpitanul era îmbrăcat elegant, ca de obicei: palton din păr de cămilă, eşarfă Burberry, mănuşi din piele fină. Nu fusese prea vorbăreţ în timpul drumului cu maşina, dar asta era OK; Hayward nu prea avea chef de vorbă.

Abia dacă se scurseseră douăzeci şi patru de ore de când ieşise D'Agosta din biroul ei, neluându-i în seamă ultimatumul, dar era ca şi cum ar fi trecut un an. Hayward fusese întotdeauna extrem de raţională, dar, în timp ce mergea prin clădirea FBI-ului, avea o senzaţie aproape copleşitoare de irealitate. Poate nimic din toate astea nu se întâmpla, poate nu era în drum către o scurtă întrunire urgentă, organizată de FBI, poate Pendergast nu era cel mai căutat criminal din New York şi D'Agosta nu era complicele lui. Poate avea să se trezească, şi avea să fie din nou 21 ianuarie, şi apartamentul ei avea să mai miroasă încă a lasagna coaptă prea tare de Vinnie.

La punctul de verificare, îşi arătă legitimaţia, îşi înregistră arma, semnă în registru. Nu urma un final fericit. Fiindcă D'Agosta nu era complicele lui Pendergast, ci avea să fie victima lui.

Sala de şedinţe era mare, cu lambriuri din lemn de culoare întunecată. Steagurile New Yorkului şi cel al Statelor Unite atârnau de suporturi din alamă de ambele părţi ale intrării, iar pereţii erau acoperiţi de fotografiile color ale mai multor politicieni. Încăperea era dominată de o masă imensă, ovală, înconjurată cu scaune din piele. Cafetiera,

gogoșile și fursecurile, accesorii de primă necesitate la ședințele NYPD, lipseau. În schimb, în fața fiecărui scaun de afla câte o sticlă de jumătate de litru cu apă plată.

De jur împrejur erau grupuri de bărbați și femei în costume de culoare închisă, cu fețe nefamiliare, vorbind între ei cu voci scăzute. Când intrară Hayward și Singleton, grupurile începură să se îndrepte în grabă către scaune. Hayward și-l alese pe cel mai apropiat și Singleton se așeză lângă ea, scoțându-și mănușile și eșarfa. Nu exista nici un cuier și, ca urmare, ei erau singurele persoane din încăpere care purtau paltoane.

În clipa aceea, în sala de ședințe intră un bărbat înalt, masiv. Alții doi, mai scunzi, îl urmau îndeaproape, ca niște câini credincioși. Și țineau sub braț câte un teanc de dosare roșii. Individul înalt se opri o clipă, rotindu-și privirile în jurul mesei. Spre deosebire de celelalte fețe din încăpere, palide ca urmare a iernii petrecute în New York, a lui era bronzată. Nu era bronzul uniform, artificial, pe care-l capeți într-un solar: își petrecuse ore îndelungate lucrând într-un loc însorit, torid. Avea ochii mici, înguști, și privirea iritată.

Se îndreptă spre capul mesei, unde fuseseră lăsate trei scaune libere, și se așeză pe cel din mijloc. Cei doi însoțitori se instalată în dreapta și în stânga lui.

– Bună dimineața, spuse el, cu un accent aspru, din Long Island, care nu se potrivea cu tenul lui ars de soare. Sunt agentul special Spencer Coffey, responsabil de acest caz, iar alături de mine se află agenții speciali Brooks și Rabiner. Cu ajutorul lor, voi coordona căutarea agentului special Pendergast.

Rosti ultimul cuvânt ca și cum l-ar fi scuipat, cu furia din ochii răspândindu-i-se pe tot chipul.

– Faptele cunoscute până acum sunt următoarele: Pendergast e principalul suspect în patru cazuri de omucidere, unul din New Orleans, unul din D.C. și două de aici, din New York. Probele sunt mostre de ADN și de fibre prelevate de la toate cele patru locuri ale faptelor, și colaborăm cu autoritățile locale, făcând eforturi ca să obținem mai multe.

Singleton îi adresă lui Hayward o privire plină de înțeles. Concepția lui Coffey despre „colaborare" se materializase într-un grup compact de agenți FBI care dăduseră buzna în biroul ei, îi torturaseră oamenii cu o groază de întrebări și luaseră toate probele care le stimulaseră imaginația. Ironia era că tocmai profilul psihologic pe care ea însăși solicitase să fie întocmit la Quantico, atrăsese în primul rând atenția lui Coffey.

– E evident că avem de-a face cu un dezechilibrat mintal – profilul psihologic o confirmă. E extrem de probabil că pune la cale alte crime. A fost observat ieri după-amiază la aeroportul Kennedy, unde a reușit să scape de paznici și de polițiști, a furat o mașină de la un centru de închirieri și a fugit. Și-a abandonat în parcarea centrului vehiculul personal – un Rolls-Royce.

Ultimele lui cuvinte stârniră un murmur gros, punctat de sprâncene încruntate și de priviri crunte. În perioada în care lucrase ca agent FBI, Pendergast își făcuse probabil mai mulți dușmani decât era firesc.

– Am primit raportări neconfirmate despre apariția lui Pendergast în mai multe magazine non-stop și stații de benzină din districtele Nassau și Suffolk, în dimineața zilei de azi. În momentul de față urmărim aceste piste. Pendergast călătorește împreună cu un alt bărbat, despre care se crede că ar fi locotenentul Vincent D'Agosta, din NYPD. Tocmai am primit informații despre o urmărire în mare viteză, în apropiere de Southampton. Judecând după rapoartele preliminare ale polițiștilor care au participat la acțiune, s-ar părea că i-au identificat pe Pendergast și D'Agosta.

Hayward se foi neliniștită pe scaun. Singleton fixa cu privirea un punct aflat undeva, drept înainte.

– Avem echipe care percheziționează chiar acum apartamentul lui Pendergast din 72nd Street și casa lui din New Orleans. Toate informațiile descoperite care ar putea arunca lumină asupra următoarelor lui mișcări vă vor fi transmise pe cale ierarhică. Vom crea o structură de comandă și control care va permite difuzarea rapidă a noilor informații. Situația va fi extrem de fluidă și e necesar să fim pregătiți să ne modificăm strategia în consecință.

Dădu din cap către însoțitorii săi, care se ridicară și începură să ocolească masa, împărțind dosarele roșii. Hayward observă că nici ea, nici Singleton nu primiră vreunul. Își imaginase că era vorba de o ședință de lucru, dar se părea că agentul special Coffey avea deja propriile idei despre cum să rezolve cazul și nu avea nevoie de părerile altora, pe care nu dorea nici măcar să le audă.

– În dosare veți găsi instrucțiunile inițiale și misiunile fiecăruia. Vom lucra în echipe alcătuite din câte șase agenți de teren. Prioritatea noastră imediată este stabilirea mișcărilor lui Pendergast din ultimele douăzeci și patru de ore, identificarea unor tipare, instalarea unor puncte de control și strângerea lațului până când îl vom prinde. Nu știm de ce umblă prin Long Island, oprindu-se la magazinele non-stop și la benzinării; persoanele pe care le-am interogat au spus că e în căutarea cuiva. O să aștept din partea fiecărei echipe, din oră-n oră, rapoarte verbale pe care mi le veți prezenta fie direct mie, fie agenților speciali Brooks și Rabiner.

Coffey se ridică în picioare cu încetineală, scrutând masa cu priviri furioase.

– N-am de gând să înfrumusețez situația. Pendergast e unul dintre ai noștri. Ne cunoaște toate trucurile. Cu toate că, după toate aparențele, i-am dat de urmă în partea de est a Long Island, ar putea totuși să ne scape. De aceea folosim toate resursele biroului. Trebuie să-l arestăm pe ticălos, și încă repede. E în joc reputația FBI-ului.

Cuprinse din nou masa cu privirea.

– Aveți întrebări?

– Da, spuse Hayward.

Toți ochii se întoarseră spre ea. Nu intenționase să vorbească, dar cuvântul i se desprinsese de buze fără să vrea.

Coffey îi aruncă o privire, și ochii lui mici se îngustară, părând două gămălii albe de ac.

– Căpitanul, ăă, Hayward, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

– Spuneți, vă rog.

– N-ați precizat ce rol are NYPD în această căutare.

Sprâncenele lui Coffey se înălțară brusc.

– Rol?

– Întocmai. Am aflat foarte multe despre misiunea FBI-ului, dar nimic despre cooperarea cu NYPD, pe care ați menționat-o mai devreme.

– Căpitane Hayward, dacă m-ați ascultat, ați auzit că, în conformitate cu ultimele noastre informații, Pendergast se află în districtul Suffolk. Nu ne puteți ajuta cu prea multe acolo.

– E adevărat. Dar aici, în Manhattan, avem zeci de detectivi care cunosc cazul, noi am prezentat realmente toate dovezile...

– Căpitane, o întrerupse Coffey, nimeni nu este mai recunoscător decât mine pentru ajutorul dat de NYPD în ceea ce privește progresul anchetei.

Dar nu părea recunoscător – părea mai degrabă și mai iritat decât înainte.

– Însă, pe moment, cazul a ieșit oricum din jurisdicția dumneavoastră.

– Da, de sub jurisdicția noastră imediată. Dar s-ar putea întoarce în oraș. Și având în vedere că agentul Pendergast este dat în urmărire ca suspect în două cazuri de crimă de care mă ocup, vreau să mă asigur că, odată ce este arestat, avem acces pentru interogatoriu...

– Să nu anticipăm, se răsti Coffey. Tipul e încă în libertate. Alte întrebări?

În încăpere se lăsă liniștea.

– Bun. Ar mai fi de spus un ultim lucru. Își coborî vocea. Nu vreau să-și asume nimeni nici un risc. Pendergast e înarmat, disperat și extrem de periculos. În eventualitatea unei confruntări, se justifică o ripostă armată. Cu alte cuvinte, trageți în nemernic. Trageți ca să ucideți.

62

Pe Gramercy Park, George Kaplan ieşi din casa de gresie în care locuia, se opri în capul scărilor să-şi inspecteze paltonul de caşmir, îndepărtă cu un bobârnac un fir de praf, îşi atinse nodul perfect al cravatei, se bătu peste buzunare, inhală aerul rece de ianuarie şi coborî. Cartierul era liniştit, cu copaci pe marginea străzilor, şi, chiar şi pe vremea aceea rece de iarnă, mamele îşi plimbau copiii pe aleile şerpuitoare, de unde vocile lor vesele se înălţau printre crengile golaşe.

Kaplan palpita uşor, anticipând. Primise un telefon pe cât de neaşteptat, pe atât de bine-venit. Cei mai mulţi gemologi îşi trăiau întreaga viaţă fără a avea vreodată ocazia să privească în adâncurile unei pietre preţioase de o asemenea raritate şi faimă ca Inima lui Lucifer. Bineînţeles că o văzuse la muzeu, în spatele unei bucăţi groase de sticlă şi sub o lumină execrabilă, dar până atunci nu ştiuse de ce era lumina atât de sărăcăcioasă; dacă ar fi fost expusă sub o lumină corespunzătoare, cel puţin câţiva gemologi – printre care şi el însuşi – şi-ar fi dat seama că era un fals. Un fals fără îndoială foarte bine realizat: un diamant adevărat, iradiat pentru a căpăta culoarea aceea incredibilă de scorţişoară, fără îndoială intensificată de lumina emisă de fibrele optice plasate cu abilitate sub nestemată. În cei cincizeci de ani de când era gemolog, Kaplan văzuse totul, toate stilurile de jaf, toate înşelăciunile, toate ilegalităţile practicate în branşă. Se mustră fiindcă nu-şi dăduse seama că un diamant precum Inima lui Lucifer *nu putea* fi expus în public.

Nici o companie n-ar fi asigurat o piatră prețioasă aflată întotdeauna sub ochii publicului, într-un loc cunoscut de o lume întreagă.

Inima lui Lucifer. Cât valora? Ultimul diamant valoros de culoare roșie apărut pe piață era Dragonul Roșu, o nestemată de cinci carate, vândută pentru șaisprezece milioane de dolari. Iar aceasta era de nouă ori mai mare, îi era superioară în privința gradului de perfecțiune și al culorii, era, fără îndoială, cel mai frumos diamant fantezist existent.

Valoarea? Spuneți cât oferiți.

După ce primise telefonul, Kaplan petrecuse câteva minute în biblioteca sa, reamintindu-și istoria nestematei. În cazul diamantelor, era de obicei cu atât mai bine cu cât erau mai lipsite de culoare, dar asta numai până la un punct. Atunci când unul dintre ele avea o culoare intensă, profundă, făcea brusc un salt valoric, devenea o raritate printre rarități – și, din toate culorile posibile, roșu se întâlnea de departe cel mai rar. Știa că, printre diamante brute extrase de minele De Beers, unul roșu de valoare apărea cam o dată la doi ani. Iar când era vorba despre Inima lui Lucifer, calificativul „unic" părea banal. La patruzeci și cinci de carate, era imens, tăiat în formă de inimă și încadrat de Institutul American de Gemologie în categoria VVS1[1] cu gradul de saturație Fancy Vivid[2]. Nici un alt diamant din lume nu îl egala, nici pe departe. La toate acestea se adăuga culoarea: nu era roșul rubinelor sau al granatelor, și acestea, la rândul lor, extrem de rare. Era mai degrabă un portocaliu-roșcat foarte intens, o culoare atât de neobișnuită încât nu avea nume. Unii spuneau că era culoarea scorțișoarei și, cu toate că el unul o considera mai apropiată de roșu decât aceasta din urmă, Kaplan nu putea găsi un alt cuvânt care s-o descrie mai bine. Cea mai fidelă analogie care îi venea în minte era culoarea sângelui în lumina strălucitoare a soarelui și, dacă exista vreo diferență, atunci se putea spune că diamantul avea o nuanță mai bogată. În lume nu mai exista nici un alt obiect de aceeași culoare – absolut nici unul. Pentru

[1] VVS1 sau VVS2 – Very Very Small Inclusion (cu incluziuni foarte foarte mici) (n.tr.)

[2] Cel mai intens dintre cele nouă grade de saturație a culorii diamantelor (n.tr.)

știință, culoarea diamantului era un mister. Ca să afle ce anume i-o conferea, savanții ar fi trebuit să distrugă o bucată din el – și firește că așa ceva n-avea să se întâmple niciodată.

Diamantul avea o poveste scurtă, însângerată. Piatra brută, un monstru de 104 carate, fusese găsită de un căutător într-un depozit aluvionar din Congo, la începutul anilor 1930. Datorită culorii, nici măcar nu-și dăduse seama că piatra era un diamant, și o folosise ca să plătească datoriile acumulate pe termen lung la un bar. Mai târziu, când aflase ce era de fapt, încercase s-o recupereze de la proprietarul localului, dar se lovise de un refuz categoric. Așa că, într-o noapte, intrase în casa acestuia, îl omorâse, îi omorâse și soția și pe cei trei copii și își petrecuse timpul rămas până dimineață încercând să-și ascundă crima, adică tăiase cadavrele în bucăți și le aruncase de pe veranda din spate în râul Buyimai, ca să fie mâncate de crocodili. Fusese prins și, când se adunau probe pentru proces, ceea ce implica uciderea unei duzini de crocodili, pentru a li se examina conținutul stomacului, o reptilă furioasă omorâse un inspector de poliție, iar un altul se înecase încercând să-l salveze.

Piatra încă netăiată călătorise pe piața neagră (și se zvonea că lăsase în urmă mai multe alte crime) înainte de a reapărea la suprafață în Belgia, în proprietatea unui dealer notoriu. Acesta încercase s-o taie, dar lucrase de mântuială, îi făcuse o crăpătură urâtă și, ca urmare, se sinucisese. Acum deteriorată, piatra mai peregrinase o vreme prin lumea interlopă a diamantelor și ajunsese în cele din urmă în mâinile israelianului Arens, unul dintre cei mai buni tăietori de diamante din lume. Făcând ceea ce avea să se numească mai târziu cea mai strălucită tăietură din toate timpurile, Arens reușise să scoată din diamantul crăpat o piatră prețioasă în formă de inimă, eliminând partea fisurată fără să-l împartă în bucăți și fără să piardă prea mult material. Și avusese nevoie de opt ani ca să finalizeze tăietura. Procedeul folosit intrase între timp în legendă. Arens își petrecuse trei ani studiind piatra; iar în următorii trei exersase tăierea și lustruirea pe nu mai puțin de două sute de copii din plastic, făcând experimente pentru optimizarea dimensiunilor, a tăieturii și a designului în procesul de îndepărtare a fisurii extrem de periculoase. Reușise într-un mod similar celui în care a fost capabil

Michelangelo să-l sculpteze pe David dintr-un bloc de marmură cu crăpături urâte, considerat inutilizabil și respins de alți sculptori.

Când terminase, Arens obținuse un diamant extraordinar, tăiat în formă de inimă, alături de alte nestemate mai mici, în jur de o duzină, toate din același cristal brut. Numise piatra cea mai mare Inima lui Lucifer pornind de la istoria ei sumbră și afirmase, în interviurile acordate presei, că fusese „al dracului de greu de tăiat".

Și apoi, printr-un gest de o extraordinară generozitate, lăsase piatra, prin testament, Muzeului de Istorie Naturală din New York, pe care îl vizitase în copilărie și a cărui Sală a Diamantelor îl determinase să-și aleagă meseria pe care să o practice în viață. Vânduse pietrele mai mici tăiate din același diamant contra unei sume, după cum se zvonea, exorbitante și partea stranie era că nici una dintre ele nu mai reapăruse vreodată pe piață. Kaplan presupunea că fuseseră încorporate într-o singură bijuterie spectaculoasă, rămasă în mâinile posesoarei inițiale, care nu dorise să-și dezvăluie identitatea.

Kaplan ieși de pe Gramercy Park dând colțul și îndreptându-se spre vest, către Park Avenue, unde avea cele mai mari șanse să prindă un taxi către centrul orașului. Dispunea de o jumătate de oră, dar era imposibil să faci predicții asupra traficului din zona centrală la ora prânzului, și avea o întâlnire la care nu voia să întârzie.

Se opri pe Lex, la colț, așteptând să se schimbe culoarea semaforului, și fu uimit de apariția unei mașini mari, negre, care trase alături de el, cu geamul lăsat în jos. Înăuntru se afla un bărbat într-o haină sport, de culoare verde.

– Domnul George Kaplan?

– Da?

Bărbatul se aplecă spre el, îi arătă o legitimație de locotenent NYPD și îi deschise ușa.

– Urcați, vă rog.

– Am o întâlnire importantă, domnule locotenent. Despre ce e vorba?

– Știu. Affiliated Transglobal Insurance. Sunt escorta dumneavoastră.

Keplan studie legitimația cu atenție. Locotenentul Vincent D'Agosta. Era un act autentic – Keplan era cu adevărat versat în această privință –

iar bărbatul de la volan chiar nu putea fi decât polițist, în ciuda hainelor neobișnuite. Cine altcineva ar fi putut ști de întâlnirea lui?

– E un gest amabil.

Kaplan se urcă, portiera se închise, siguranțele de blocare coborâră în locașurile lor și mașina se desprinse cu grijă de bordură.

– Nivelul de securitate va fi foarte ridicat, spuse polițistul. Apoi arătă cu capul către cutia de plastic gri de pe scaunul dintre ei. Trebuie să vă rog să-mi predați celularul, portofelul, toate actele, orice armă pe care o aveți asupra dumneavoastră și trusa de instrumente. Puneți-le în cutia de alături. I le voi înmâna colegului meu și vă vor fi înapoiate în seif, după o verificare minuțioasă.

– Chiar e necesar?

– Absolut. Și nu mă îndoiesc că înțelegeți de ce.

Date fiind circumstanțele, Keplan scoase obiectele solicitate fără să fie prea surprins și le așeză în cutie. La următorul semafor, pe Park Avenue, o mașină care îi urmărise, un Jaguar de epocă, se opri alături; geamurile ambelor vehicule coborâră și polițistul înmână cutia prin deschidere. Aruncând o privire în automobilul de alături, Keplan văzu că șoferul avea părul de un blond decolorat, tuns îngrijit, și purta un costum negru, foarte frumos lucrat.

– Colegul dumneavoastră conduce cea mai neobișnuită mașină pentru un polițist.

– Și el e cel mai neobișnuit dintre oameni.

La culoarea verde a semaforului, Jaguarul viră la dreapta și se îndreptă către Midtown, în timp ce polițistul care îl escorta pe Kaplan o luă spre sud.

– Scuzați-mă, domnule locotenent, dar ar trebui să mergem spre nord, spuse Kaplan. Sediul Affiliated Transglobal Insurance se află pe Avenue of Americas, la numărul 1271.

Mașina acceleră către sud, iar polițistul îi aruncă o privire lipsită de orice zâmbet.

– Îmi pare rău, domnule Kaplan, dar trebuie să vă informez că n-o să puteți ajunge la întâlnire.

63

Se întâlniră în salonul lui Harrison Grainger, directorul general executiv al societății Affiliated Gransglobal Insurance. Ansamblul de încăperi care ținea de biroul său se afla în partea de sus a Turnului Affiliated Transglobal și avea vedere spre nord, în lungul marelui canion care era Avenue of Americas, până la Central Park, un dreptunghi întunecat situat în capătul bulevardului, dincolo de o jumătate de duzină de cvartale. La ora unu fix, Grainger ieși din biroul lui, un bărbat jovial, rumen, cu urechi ca niște conopide și cu fața îngustă, expansiv și cu un început de chelie.

– Ei, suntem aici cu toții?

Se uită în jur.

Smithback aruncă o privire în încăpere. Își simțea gura cleioasă și transpira. Se întrebă de ce naiba fusese de acord cu planul ăla nebunesc. Ceea ce i se păruse în prima parte a zilei o aventură fabuloasă, o șansă de a difuza, în exclusivitate, o știre unică în felul ei, părea o nebunie acum, în lumina crudă a realității. Smithback se pregătea să ia parte la o infracțiune extrem de gravă – fără să mai pună la socoteală și compromiterea eticii sale de jurnalist.

Grainger își roti privirea zâmbind.

– Sam, fă tu prezentările.

Samuel Beck, șeful serviciului de pază al firmei, făcu un pas în față, dând din cap. În ciuda nervozității sale, Smithback nu putu să nu remarce picioarele tipului, tot atât de mici ca ale unei balerine.

– Domnul George Kaplan, începu șeful pazei. Partener senior al Consiliului Gemologilor Americani.

Îmbrăcat în negru, cu un cioc scurt și ochelari fără ramă, Kaplan avea înfățișarea elegantă a unui bărbat din secolul trecut. Făcu o plecăciune scurtă, adâncă.

– Frederick William Collopy, directorul Muzeului de Istorie Naturală din New York.

Collopy strânse mâinile tuturor. Nu părea din cale-afară de încântat că se afla acolo.

– William Smithback, de la *New York Times*.

Ziaristul reuși să facă față rundei de strângeri de mâni, cu palma tot atât de umedă ca o cârpă de vase.

– Harrison Grainger, director general executiv, Grupul Affiliated General Transglobal.

Ceea ce atrase după sine murmurul unui alt set de formule de salut.

– Rand Marconi, director financiar, Grupul Affiliated Transglobal.

„Oh, Doamne", își spuse Smithback. Toți tipii ăia urmau să fie de față?

– Foster Lord, secretar, Grupul Affiliated Transglobal.

Alte strângeri de mâini, gesturi de salut.

– Skip McGuigan, trezorier, Grupul Affiliated Transglobal.

Smithback simți din nou nevoia să-și lărgească gulerul cămășii.

– Jason McTeague, agent de pază, Grupul Affiliated Transglobal.

Era ca și cum ar fi anunțat nobilii care soseau la o recepție oficială. Un paznic înarmat până-n dinți se mută de pe un picior pe altul și dădu din cap, dar nu întinse mâna nimănui.

– Iar eu sunt Samuel Beck, responsabilul cu securitatea, Grupul Affiliated Transglobal. E suficient să spun că am fost verificați, examinați și purificați.

Își însoți propria replică spirituală cu un zâmbet scurt, susținut de Grainger cu un hohot de râs copios.

– Perfect, atunci să-ncepem, spuse directorul general, arătând cu mâna către ascensoare.

Se afundară adânc în măruntaiele clădirii, coborând mai întâi cu un lift, apoi cu un al doilea și cu un al treilea și învârtindu-se în final pe o serie de coridoare lungi, nemarcate, cu pereți din blocuri de zgură, pentru a ajunge în fața celei mai mari, mai lustruite și mai sclipitoare uși de seif pe care o văzuse Smithback vreodată. Se holbă la ea, cu o din ce în ce mai puternică strângere de inimă.

În timp ce toți ceilalți așteptau, Beck își ocupă timpul cu o tastatură, cu o serie de încuietori și cu un scaner de retină.

În cele din urmă se întoarse spre ei.

– Domnilor, acum trebuie să avem răbdare cinci minute, până la deschiderea încuietorilor temporizate. Acest seif, continuă el cu mândrie, conține originalele polițelor noastre; pe toate, până la ultima. O poliță de asigurare este un contract și singurele exemplare valabile ale contractelor noastre se află aici – reprezentând acoperirea unei sume de aproape o jumătate de trilion de dolari. E protejat de cele mai moderne sisteme de pază create de om. Și e proiectat să reziste la un cutremur de gradul nouă pe scara Richter, la o tornadă F5[1] și la detonarea unei bombe nucleare de o sută de kilotone.

Smithback încercă să ia notițe, dar încă mai transpira din abundență și pixul îi aluneca în mână. „Gândește-te la reportaj. Gândește-te la reportaj."

Se auzi un clinchet ușor.

– Iar acesta, domnilor, este semnalul care ne anunță că încuietorile seifului s-au decuplat.

Beck trase de un mâner, se auzi zumzetul slab al unui motor și ușa se deschise încet, rotindu-se către exterior. Era incredibil de groasă, aproape doi metri de oțel inoxidabil masiv.

Înaintară, cu paznicul înarmat încheind coloana, și trecură de alte două uși masive înainte de a intra în ceea ce era, evident, seiful principal, un spațiu enorm, cu pereți de oțel, plin de cuști metalice care înconjurau sertare metalice suprapuse din podea până în tavan.

[1] Cea mai violentă tornadă, de magnitudine 5 pe scara F – conform sistemului de clasificare (bazat pe pagubele provocate structurilor construite de om) creat de Theodore Fujita, profesor de meteorologie de la Universitatea din Chicago (n.tr.)

De data asta, directorul general făcu un pas înainte, evident savurându-și rolul.

– Seiful interior, domnilor. Dar diamantul nu e lipsit de protecție nici aici, unde l-ar putea tenta pe unul dintre angajații noștri de încredere. Este păstrat într-un seif-în-seif special pentru a cărui deschidere e nevoie nu mai puțin decât patru persoane din conducerea Affiliates Transglobal: eu, Rand Marconi, Skip McGuigan și Foster Lord.

Cei trei bărbați, îmbrăcați în costume gri identice, pleșuvi și semănând suficient de mult ca să fie luați drept frați, îi răspunseră cu câte un zâmbet. Era limpede că n-aveau prea multe ocazii să se laude cu asta.

Seiful interior se afla în capătul opus al încăperii, o altă ușă de oțel în perete. Pe suprafața ei se aflau, în linie, patru broaște. Deasupra lor clipea un led roșu.

– Și acum așteptăm să se încuie ușile seifului exterior înainte de a-l deschide pe cel interior.

Smithback rămase în expectativă, ascultând o serie de zumzete de motor, păcănituri și huruieli profunde.

– În momentul de față suntem încuiați înăuntru. Atâta timp cât e *descuiat* seiful interior, ușile celui exterior rămân *încuiate*. Chiar dacă unul dintre noi ar vrea să fure diamantul, n-ar avea cum să plece cu el! Grainger chicoti. Domnilor, pregătiți-vă cheile.

Toți cei patru bărbați scoaseră din buzunar câte o cheie mică.

– Am pregătit o măsuță pentru domnul Kaplan, spuse directorul, arătând o masă cu înfățișare elegantă din apropiere.

Kaplan o privi cu ochi îngustați, țuguindu-și buzele a dezaprobare.

– E totul în ordine? întrebă directorul general.

– Scoateți diamantul, spuse scurt Kaplan.

Grainger dădu din cap.

– Domnilor?

Fiecare bărbat își introduse cheia într-una dintre cele patru broaște. Schimbară priviri; după care cheile se răsuciră simultan. Mica lumină roșie deveni verde și seiful se deschise cu un pocnet. În interior se afla un dulap metalic simplu, cu opt sertare. Toate aveau câte o etichetă cu un număr.

– Sertarul numărul doi, spuse directorul general.

Sertarul fu deschis. Grainger se aplecă și scoase o cutie gri din metal, de dimensiuni reduse, pe care o aduse pe masă, așezând-o în fața lui Kaplan cu o reverență. Gemologul se așeză și începu să înșire, cu gesturi nervoase, o mică colecție de instrumente și de lentile, aranjându-le cu meticulozitate. Apoi scoase o bucată rulată de catifea neagră și o întinse, creând în mijloc un pătrat perfect. Toți ceilalți îl priveau, strânși în semicerc în jurul mesei – cu excepția agentului de pază care rămăsese ceva mai în spate, cu brațele încrucișate.

Ca un ultim gest, Kaplan își puse o pereche de mânuși chirurgicale.

– Sunt gata. Dați-mi cheia.

– Îmi pare rău, domnule Keplan, dar regulamentul cere să deschid eu cutia, spuse directorul de securitate.

Gemologul își flutură iritat mâna.

– Așa să fie. Să nu-l scăpați, domnule. Diamantele pot fi dure, dar se sparg la fel de ușor ca sticla.

Beck se aplecă, introduse cheia și sălta capacul cutiei. Toți ochii erau ațintiți asupra ei.

– Nu-l atingeți cu mâinile goale, transpirate, spuse tăios Kaplan.

Directorul de securitate se retrase. Kaplan întinse mâna spre cutie, smulse piatra prețioasă cu tot atâta nonșalanță ca pe o minge de golf și o așeză pe catifeaua din fața lui. Deschise o lupă și se aplecă deasupra diamantului.

Își îndreptă pe neașteptate spatele și vorbi cu voce ridicată, tăioasă, iritată.

– Vă rog să mă scuzați dar, sincer, nu pot lucra când mă simt înghesuit astfel, mai ales din spate. Vă rog!

– Desigur, desigur, spuse Grainger. Să ne retragem cu toții și să-i lăsăm loc domnului Kaplan.

Se îndepărtară cu pași târșiți. Kaplan se aplecă din nou să studieze gema. O ridică folosind un instrument cu patru dinți și o răsuci. Lăsă lupa jos.

– Dați-mi filtrul Chealsea, spuse, pe neașteptate, fără să i se adreseze cuiva anume.

– Ah, care este? întrebă Beck.

– Obiectul alb și lunguieț, de acolo.

Directorul de securitate îl luă și i-l întinse. Kaplan îl luă, îl deschise și studie din nou diamantul, murmurând ceva neinteligibil.

– E totul satisfăcător, domnule Kaplan? întrebă Grainger cu solicitudine.

– Nu, răspunse el, simplu.

Încordarea din încăpere crescu.

– Aveți lumină suficientă? întrebă directorul general.

O tăcere de gheață.

– Dați-mi testerul DiamondNite. Nu, nu ăla. *Ăla.*

Back îi înmână un aparat bizar, cu un vârf ascuțit. Kaplan atinse piatra cu el, cu foarte mare delicatețe. Se auzi un țiuit scurt și se aprinse o lumină verde.

– Hm! Măcar știm că nu e o imitație, spuse rece gemologul, înapoindu-i aparatul lui Beck, care nu părea nicidecum mulțumit de rolul de asistent.

Alte mormăieli.

– Polariscopul, vă rog.

După câteva încercări nereușite, Beck i-l întinse.

O privire lungă, un fornăit.

Kaplan se ridică în picioare și se uită la toți cei din jur.

– Din câte pot spune, ceea ce nu înseamnă prea mult, dată fiind lumina groaznică de aici, e probabil un fals. Unul superb, dar totuși un fals.

O tăcere șocată. Smithback se uită pe furiș la Collopy. Fața directorului muzeului devenise cadaverică.

– Nu sunteți sigur? întrebă directorul general.

– Cum aș putea fi sigur? Cum vă puteți aștepta ca un expert de talia mea să examineze un diamant colorat, fantezist, în lumină *fluorescentă?*

Tăcere.

– Dar n-ar fi trebuit să vă aduceți propria sursă de lumină? îndrăzni să-ntrebe Grainger.

– *Propria mea sursă de lumină?* strigă Kaplan. Iertați-mă, domnule, dar ignoranța dumneavoastră e șocantă. Acesta e un diamant colorat,

fantezist, cu gradul de saturație *Vivid*, și nu poate fi examinat pur și simplu în orice lumină. Am nevoie de lumină adevărată ca să fiu sigur. De lumină naturală. Nimic altceva nu e de folos. Nimeni nu mi-a spus că voi fi nevoit să examinez cel mai frumos diamant din lume în lumină fluorescentă. E o insultă la adresa meseriei mele.

– Ar fi trebuit să menționați asta când s-au făcut aranjamentele, spuse Beck.

– Am presupus că am de-a face cu o companie de asigurări sofisticată, bine informată în privința pietrelor prețioase! N-am avut idee că voi fi silit să examinez un diamant într-un seif înăbușitor din subsol. Ca să nu mai vorbesc de o jumătate de duzină de oameni care îmi suflă-n ceafă, de parcă aș fi un soi de maimuță de la grădina zoologică. O să specific în raportul meu că este vorba de un posibil fals, dar că nu se poate trage o concluzie finală decât după o examinare la lumină naturală.

Kaplan își încrucișă brațele și se uită înverșunat la directorul general.

Smithback înghiți în sec, dureros.

– Ei, spuse el, luând notițe pe care le spera inteligibile, cred că asta a fost. Ăsta e reportajul meu.

– Ăsta e reportajul dumneavoastră? zise Collopy, întorcându-se spre el. Nu există nici un reportaj. Examinarea n-a fost concludentă.

– Așa spun și eu, fără îndoială, se amestecă Grainger, cu voce tremurătoare. Să nu ne grăbim cu concluziile.

Smithback ridică din umeri.

– Sursa mea inițială mi-a spus că diamantul e fals. Iar domnul Kaplan spune acum că ar putea fi un fals.

– Verbul-cheie este „ar putea", sublinie Grainger.

– O clipă! Collopy se întoarse spre Kaplan. Aveți nevoie de lumină naturală ca să fiți sigur?

– Nu asta am spus adineauri?

Collopy i se adresă directorului general.

– Aici nu există nici un loc unde-ar putea să vadă piatra în lumină naturală?

Un moment de tăcere.

Collopy se îmbățoșă.

– Domnule Grainger, zise el, cu voce tăioasă, păstrarea acestui diamant în siguranță a fost responsabilitatea dumneavoastră.

– Putem duce piatra sus, în sala de ședințe a executivului, propuse Grainger. Sau la etajul șapte. Acolo sus e lumină din belșug.

– Scuzați-mă, domnule Grainger, interveni Beck, dar regulamentul companiei e cât se poate de ferm: diamantul nu poate fi scos din seif.

– Ai auzit ce-a spus expertul. Are nevoie de lumină mai bună.

– Cu tot respectul, domnule, eu am niște instrucțiuni și nici măcar dumneavoastră nu le puteți modifica.

Directorul general își flutură mâna.

– E absurd! Problemă e de importanță critică. Trebuie să putem face o derogare.

– Numai cu permisiunea scrisă a asiguratului, autentificată de un notar.

– Bine, atunci. Îl avem pe directorul muzeului chiar aici. Iar Lord e notar public, nu-i așa, Foster?

Lord încuviință din cap.

– Doctore Collopy, ne dați acordul dumneavoastră scris?

– Absolut. Asta trebuie să se rezolve acum.

Fața lui Collopy era cenușie, aproape cadaverică.

– Foster, întocmește documentul.

– Ca responsabil cu securitatea, vă recomand cu tărie să nu faceți asta, spuse Beck, cu voce scăzută.

– Domnule Beck, zise Grainger. Îți apreciez grija. Dar cred că nu-nțelegi pe deplin care e situația. Polița muzeului are o limită de asigurare de o sută de milioane de dolari, iar pentru Inima lui Lucifer s-a adăugat o clauză suplimentară și una dintre condițiile care trebuie îndeplinite pentru a putea păstra piatra aici, în siguranță, este inexistența unei limite a responsabilității. Indiferent care ar fi valoarea pietrei, stabilită de un expert al Institutului American de Gemologie, suntem obligați s-o plătim. *Trebuie* să primim un răspuns la întrebarea despre autenticitatea diamantului, și trebuie să-l primim acum.

– Cu toate acestea, spuse Beck, vreau să se consemneze că eu sunt împotriva scoaterii diamantului din seif.

– S-a notat. Foster? Întocmește documentul și doctorul Collopy îl va semna.

Secretarul scoase o coală de hârtie din buzunarul hainei și scrise câteva rânduri. Collopy, Grainger și McGuigan semnară, apoi Lord îl autentifică adăugând semnătura sa.

– Să mergem, spuse directorul general.

– Chem o escortă, spuse Beck, posomorât.

În același timp, Smithback îl văzu scoțându-și un revolver de la centură, verificându-l, trăgându-i piedica și punându-și-l la loc.

Kaplan ridică diamantul cu instrumentul său cu patru dinți.

– Mă ocup eu de asta, domnule Kaplan, spuse Back, cu voce scăzută. Luă instrumentul de mâner și așeză cu delicatețe piatra în cutia ei căptușită cu catifea. Apoi închise capacul și o încuie, își puse cheia în buzunar și cutia sub braț.

Așteptară să-și strângă Kaplan lucrurile; apoi închiseră ușa seifului interior și o deschiseră pe a celui exterior. Trecură dincolo de succesiunea de uși masive, unde îi întâmpină o pereche de agenți de pază. Aceștia îi escortară către un ascensor care îi aștepta și, cinci minute mai târziu, Smithback se văzu condus într-o sală de ședințe mică, dar extrem de elegantă, cu lambriuri din lemn exotic. Lumina se revărsa printr-o duzină de ferestre largi.

Beck îi lăsă pe cei doi paznici suplimentari afară, în fața ușii pe care o închise și o încuie.

– Vă rog pe toți să stați deoparte, spuse el. Domnule Kaplan, locul ăsta e potrivit?

– E splendid, răspunse Kaplan, cu un zâmbet larg, părând să fi avut parte de o schimbare totală de dispoziție.

– Unde vreți să stați?

Kaplan arătă un loc din colț, între două ferestre.

– Acolo o să fie perfect.

– Instalați-vă.

Giuvaergiul își scoase din nou toate instrumentele și întinse bucata de catifea. Pe urmă își ridică privirea.

– Piatra, vă rog?

Beck puse cutia alături, o descuie, sălță capacul. Piatra era înăuntru, cuibărită în catifea.

Kaplan întinse mâna, o luă cu instrumentul cu patru dinți, apoi ceru un o lupă binoculară Grobet. Studie diamantul cu ajutorul ei, uitându-se mai întâi printr-o lentilă, apoi prin cealaltă, apoi prin amândouă în același timp. Când o ridică în bătaia luminii, pereții se umplură brusc de pistrui de culoarea intensă a scorțișoarei.

Se scurseră mai multe minute într-o tăcere absolută. Smithback descoperi că-și ținea răsuflarea. În cele din urmă, Kaplan așeză cu atenție diamantul pe catifea, își îndepărtă lentilele Grobet din dreptul ochilor și își privi asistența cu un zâmbet larg, radios.

– Ah, da, spuse el, ce minunat! Lumina naturală schimbă totul. Asta e, domnilor. Diamantul este Inima lui Lucifer, fără nici o umbră de îndoială.

Îl puse la loc, pe așternutul de catifea.

Se auzi un oftat colectiv de ușurare, ca și cum toate celelalte persoane din încăpere și-ar fi ținut răsuflarea împreună cu Smithback.

Kaplan își flutură mâna.

– Domnule Beck? Puteți să-l luați. Cu instrumentul, vă rog.

– Slavă Domnului, spuse directorul general, întorcându-se spre Collopy și strângându-i mâna.

– E bine să-i mulțumim lui Dumnezeu, răspunse directorul muzeului, scuturându-i mâna în vreme ce-și tampona fruntea cu o batistă. Acolo, jos, am trecut printr-un moment groaznic.

Cu o expresie indescifrabilă, dar încă posomorât, Beck întinsese între timp mâna cu instrumentul cu patru dinți, pregătindu-se să ia piatra prețioasă. Kaplan se ridică de pe scaun în aceeași clipă și dădu peste el.

– Îmi cer scuze!

Totul se petrecu atât de repede încât Smithback conștientiză ce văzuse abia după încheierea faptelor. Kaplan ținea, dintr-odată, diamantul într-o mână și pistolul lui Beck în cealaltă, îndreptat către el. Trase aproape în fața lui Beck, rotind țeava atât cât era necesar pentru ca gloanțele să-l rateze, îngropându-se în peretele din partea opusă. Apăsă

pe trăgaci de trei ori, în succesiune rapidă, și împușcăturile incredibil de sonore cufundară încăperea în spaimă și derută. Toată lumea se aruncă la podea, inclusiv Beck.

Și el dispăru imediat, ieșind pe ușa despre care se presupunea că fusese încuiată.

Directorul de securitate se ridică într-o fracțiune de secundă.

– Prindeți-l! *Opriți-l!*

În timp ce se ridica de pe podea cu urechile țiuind, Smithback văzu că, dincolo de ușile duble deschise, cei doi agenți de pază erau căzuți, cu membrele răsfirate, pe podeaua de unde se ridicară pentru a o rupe la fugă pe coridor, scoțându-și cu stângăcie armele.

– A luat piatra! strigă Collopy, străduindu-se să se salte în picioare. A luat Inima lui Lucifer! Dumnezeule, prindeți-l! Faceți ceva!

Beck își scosese stația radio.

– Centrul de Control? Aici Samuel Beck. Încuiați clădirea! Încuiați toate ușile! Nu vreau să iasă nimeni – și *nimic* – nici gunoi, nici corespondență, nici oameni, nimic! M-ați înțeles? Opriți ascensoarele, blocați accesul la scări. Suntem în stare de alarmă maximă și tot personalul de pază trebuie să-l caute pe George Kaplan. Obțineți fotografia lui de la punctul de verificare al camerelor de supraveghere. Nimeni nu părăsește clădirea până nu punem la punct un cordon de verificare. Nu, la naiba cu regulamentele de incendiu! Ăsta e un ordin direct! Și vreau un scaner cu raze X, calibrat ca să detecteze o piatră prețioasă înghițită sau ascunsă, cu un echipaj complet de tehnicieni care să-l manipuleze, la intrarea de pe Sixth Avenue, cât se poate de repede.

Se întoarse către ceilalți.

– Și nici unul dintre dumneavoastră, absolut nici unul, nu părăsește încăperea asta fără permisiunea mea.

După două ore istovitoare și penibile, Smithback se pomeni stând la coadă alături de angajații Affiliated Transglobal Insurance, care păreau în număr de o mie. Coada șerpuia la nesfârșit în jurul holului interior al clădirii, ocolind de trei ori grupul de ascensoare. Putea să-i vadă, în capătul opus al holului, pe angajații care împingeau cărucioare

cu mormane de plicuri și de pachete trecându-le prin detectoare cu raze X de genul celor din aeroporturi. Kaplan nu fusese găsit – și Smithback știa că nici n-avea să fie, dar păstra informația pentru sine.

Pe măsură ce se apropia de capătul șirului, începu să audă zarva unor glasuri înălțate într-o dispută, venind din lateral, unde fusese împins grupul numeros al celor care refuzaseră să se expună la radiațiile X. Afară erau mașini de pompieri, cu lumini intermitente; mașini de poliție; și inevitabilul cârd gălăgios de reporteri. Fiecare persoană din rând era percheziționată în amănunt și apoi trecută prin detectorul cu raze X, după care ieșea în sfârșit în frigul după-amiezii de ianuarie, unde era întâmpinată de aplauze răzlețe și de o explozie de blițuri.

Smithback încercă să-și țină transpirația sub control. Minutele se târau și nervozitatea lui nu putea decât să crească. Se blestemă pentru a mia oară fiindcă fusese de acord cu așa ceva. Îl percheziționaseră deja de două ori, ceea ce includea și o cercetare revoltătoare a tuturor cavităților trupului. Cel puțin toate celelalte persoane din sala de ședințe fuseseră supuse aceluiași tip de percheziție. Collopy insistase să treacă prin asta, atât el însuși, cât și toți ceilalți, inclusiv conducerea grupului Affiliated Transglobal Insurance, ba chiar și Beck. Aproape copleșit de tulburare, directorul muzeului se străduise din răsputeri să-l convingă pe Smithback să păstreze tăcerea, să nu publice nimic. Oh, Doamne, dacă ar fi știut...

„De ce, oh, de ce fusese de acord cu așa ceva?"

Înaintea lui nu mai erau decât zece persoane. Oamenii erau introduși, unul câte unul, în ceva care semăna a cabină îngustă de telefon conectată la o serie de ecrane cu tub catodic, pe care le studiau nu mai puțin de patru tehnicieni. În fața lui, cineva asculta la un radio cu tranzistori și lumea i se înghesuia în jur – era uimitor cum se răspândise știrea în exterior; se părea că adevăratul Kaplan fusese eliberat cu o jumătate de oră în urmă, nevătămat, în fața locuinței sale, și era acum interogat de poliție. Nimeni nu știa cine era falsul Kaplan.

„N-au mai rămas decât două persoane." Smithback încercă să înghită în sec și descoperi că nu putea. Stomacul i se zvârcolea de spaimă. Asta era partea cea mai rea. Cea mai rea dintre toate.

Şi gata, venise rândul lui. Doi tehnicieni îl plasară pe un covoraş cu obişnuitele urme galbene pentru tălpi şi îl percheziţionară încă o dată, ceva cam prea amănunţit ca să se simtă în largul lui. Îi examinară permisul temporar de acces în clădire şi scrisorile de acreditare. Îi cerură să deschidă gura şi i-o inspectară folosindu-se de un apăsător de limbă. Pe urmă deschiseră uşa cabinei şi îl introduseră înăuntru.

– Nu vă mişcaţi. Ţineţi braţele pe lângă corp. Uitaţi-vă la ţinta de pe perete...

Indicaţiile se curgeau una după alta, rapid şi eficient.

Se auzit un zumzet scurt. Prin geamul incasabil, îi văzu pe specialişti studiind cu atenţie rezultatele. Într-un târziu unul dădu din cap.

Un tehnician din partea opusă deschise uşa, puse o mână fermă pe braţul lui Smithback şi îl trase afară.

– Puteţi pleca, spuse, arătând către uşa clădirii.

În timp ce gesticula, îl atinse scurt în lateralul corpului.

Smithback se întoarse şi parcurse cei trei metri care îl despărţeau de uşa rotitoare – cei mai lungi trei metri din viaţa lui.

Afară îşi trase fermoarul hainei, trecu prin furcile caudine ale blitzurilor, ignoră întrebările strigate, trecu prin mulţime împingându-se şi o porni, ţeapăn, pe Avenue of the Americas. La intersecţia cu 56th Street făcu semn unui taxi şi se strecură pe bancheta din spate. Îi dădu şoferului adresa apartamentului său, aşteptă intrarea maşinii în trafic, se răsuci şi privi cercetător pe geamul din spate vreme de cinci minute.

Abia apoi îndrăzni să se instaleze comod şi să-şi ducă mâna în buzunarul hainei. Acolo, cuibărit în siguranţă, simţi conturul dur şi rece al Inimii lui Lucifer.

64

În cartierul Inwood din Upper Mahattan, D'Agosta și Pendergast stăteau tăcuți în automobilul Mark VII, într-o zonă pustie de pe Vermilyea Avenue. Soarele cobora încet, printre mai multe straturi cenușii, însemnându-și drumul către asfințit cu o ultimă tăietură roșie ca sângele, care-și arunca strălucirea efemeră asupra caselor prăfuite, cu apartamente ieftine, de închiriat, și a depozitelor mohorâte, înainte de a se stinge în noaptea lugubră.

Ascultau 1010 WINS, un post de radio din New York dedicat în exclusivitate știrilor. Poveștile de senzație se repetau, incluse într-un ciclu de douăzeci de minute, și relatările despre furtul diamantelor din muzeu se repetau fără întrerupere, vocea excitată a crainicului contrastând cu dispoziția sumbră din vehicul. Cu numai zece minute înainte fusese lansată o nouă știre, o relatare încă și mai spectaculoasă: furtul adevăratei Inimi a lui Lucifer de la sediul Affiliated Transglobal Insurance. D'Agosta nu se îndoia că poliția încercase cu disperare să păstreze secretul, dar era imposibil să ascunzi ceva atât de senzațional.

– „... cel mai sfidător furt de diamante din istorie, săvârșit chiar sub nasurile conducătorilor muzeului și ai companiei de asigurări, la un timp extrem de scurt după jaful de la muzeu. Surse apropiate de investigatori afirmă că același hoț este suspectat de ambele infracțiuni..."

Pendergast asculta cu atenție, cu fața tot atât de dură și de palidă ca marmura, cu trupul neclintit. Telefonul lui mobil stătea pe locul dintre cei doi.

– „Poliția îl interoghează pe George Kaplan, un gemolog bine-cunoscut, care a fost răpit din apropierea locuinței sale din Manhattan când se îndrepta către Affiliated Transglobal Insurance, pentru a identifica Inima lui Lucifer. Surse apropiate de investigatori susțin că hoțul și-a asumat identitatea gemologului pentru a avea acces la diamant. Poliția crede că e posibil să fie încă ascuns în sediul societății de asigurări, unde continuă să se desfășoare o percheziție de mari proporții..."

Pendergast se aplecă și închise radioul.

– Cum afli dacă Diogenes aude știrea? întrebă D'agosta.

– O s-o audă. I se întâmplă pentru prima oară să fie dezorientat. N-a obținut diamantul. E în agonie, e nervos – ascultă, așteaptă, se gândește. Și, odată ce-o să audă ce s-a petrecut, n-o să poată acționa decât într-un singur mod.

– Adică o să știe că tu ești hoțul.

– Absolut. La ce altă concluzie ar putea ajunge? Pendergast zâmbi cu amărăciune. O să știe. Și, neavând cum altcumva să-mi trimită un mesaj, o să sune.

Lămpile cu sodiu se aprinseră, strălucind într-un galben palid pe toată lungimea bulevardului pustiu. Temperatura scăzuse sub minus douăsprezece grade și dinspre fluviul Hudson sufla un vânt crunt, viscolind cei câțiva fulgi scânteietori de zăpadă.

Celularul sună. Pendergast nu ezită decât o secundă. Pe urmă îl răsuci, apăsând pe micul difuzor de pe spate, care prinse viață. Nu spuse nimic.

– *Ave, frater,* se auzi vocea din difuzor.

Tăcere. D'Agosta se uită la Pendergast. În lumina reflectată a lămpilor stradale, fața lui părea de alabastru. Buzele i se mișcară, dar nu scoase nici un sunet.

– Așa se-ntâmpină un frate dispărut de atâta amar de vreme? Cu tăcere dezaprobatoare?

– Sunt aici, răspunse Pendergast, cu voce încordată.

– Ești *acolo!* Și ce onorat mă simt fiindcă îmi faci această favoare! Compensează aproape în întregime experiența dezgustătoare prin care

trec, fiind silit să-ți telefonez. Dar să lăsăm deoparte schimbul de amabilități. Nu am decât o singură întrebare: ai furat Inima lui Lucifer?

– Da.

– De ce?

– Știi de ce.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, urmată de o expirație ușoară.

– Frate, frate, frate...

– Nu sunt frate cu tine.

– Ah, aici greșești. *Suntem* frați, indiferent dacă ne place sau nu. Și relația asta ne definește. Știi, nu-i așa, Aloysius?

– Știu că ești un om bolnav, care are nevoie disperată de ajutor.

– E adevărat: sunt bolnav. Nimeni nu-și mai revine după boala de a se fi născut. Pentru boala *asta* nu există nici un tratament, în afară de moarte. Dacă te gândești bine, suntem bolnavi cu toții, *tu* într-o mai mare măsură decât majoritatea celorlalți. Da, suntem frați – întru boală și întru răutate.

Pendergast preferă din nou să nu răspundă.

– Dar uită-te la noi, am ajuns la un alt schimb de amabilități. Trecem la afaceri?

Nici un răspuns.

– Atunci o să conduc eu discuția. Mai întâi, un mare, un imens bravo fiindcă ai reușit, într-o singură după-amiază, ceea ce am planificat eu ani de zile – și, în ultimă instanță, n-am izbutit să duc la îndeplinire.

D'Agosta auzi o ușoară bătaie din palme dinspre difuzor.

– Presupun că totul se referă la o mică tranzacție. O anumită persoană importantă în schimbul pietrei prețioase. De ce altceva ți-ai fi dat ceea ce a fost, fără nici un dubiu, o mică osteneală?

– Presupunerea ta e corectă. Dar, pentru început...

Vocea lui Pendergast se stinse, șovăitoare.

– Vrei să știi dacă mai e în viață!

De data asta Diogenes fu cel care lăsă să se prelungească tăcerea. D'Agosta aruncă o privire spre Pendergast. Era nemișcat, cu excepția zvâcnirii unui mușchi minuscul de sub ochiul său drept.

– Da, e încă vie – în prezent.

– Dacă-i faci vreun rău, în orice sens, o să te vânez până la capătul pământului.

– Ei, na. Dar, fiindcă tot discutăm despre femei, să vorbim puțin și despre tânăra pe care o ții în izolare, în vila regretatului nostru străbun răposat. Dacă e într-adevăr tânără, fapt de care încep să mă-ndoiesc. Descopăr că sunt extrem de curios în privința ei. De fapt, sunt *deosebit* de curios. În sensul că la suprafață se zărește ceva similar cu porțiunea vizibilă a unui iceberg: o parte infimă. Are fațete ascunse, oglinzi în oglinzi. Simt că, la nivel fundamental, ceva din ea e *frânt*.

În timpul discursului lui Diogenes, Pendergast se crispase vizibil.

– Ascultă, Diogenes. Stai departe de ea. Apropie-te încă o dată, abordeaz-o în orice mod, și te...

– Ce-mi faci? Mă ucizi? Atunci vei avea mâinile pătate de sângele meu – mai mult decât sunt deja – ca și de al celor patru prieteni ai tăi. Fiindcă, tu, *frater*, ești responsabil pentru toate astea. O știi. Tu ai făcut din mine ceea ce sunt.

– Eu n-am făcut nimic din tine.

– Bine zis! *Bine zis!*

Din micul difuzor izvorî un râs sec. D'Agosta simți un fior de repulsie.

– Să revenim la subiect, reuși Pendergast să spună.

– Să revenim la subiect? Tocmai când discuția începuse să devină interesantă? Nu vrei să vorbim despre responsabilitatea ta *absolută* în această privință? Întreabă orice psihiatru de familie: o să-ți spună ce important e s-o aducem în discuție. *Frate.*

D'Agosta simți brusc că nu mai putea suporta.

– Diogenes! Ascultă ce-ți spun, țicnitule: vrei diamantul? Atunci termină cu minciunile.

– Nu-mi dai diamantul, nu ți-o dau pe Viola.

– Dacă-i faci vreun rău Violei, zdrobesc diamantul cu ciocanul. Dacă ai impresia că glumesc, continuă să vorbești.

– Amenințări nefondate.

D'Agosta lovi cu pumnul în bord, stârnind un trosnet sonor.

– Ai grijă! Ușurel!

Vocea i se înălțase brusc, panicată.

– Atunci taci dracului.

– Prostia e o forță a naturii și eu o respect.

– Încă mai vorbești.

– O s-o facem așa cum stabilesc eu, spuse aspru Diogenes. M-ai auzit? Eu stabilesc!

– Cu două condiții, spuse Pendergast, cu voce scăzută. Unu: schimbul trebuie să aibă loc pe insula Manhattan, în următoarele șase ore. Doi: trebuie făcut astfel încât să nu poți să-ți calci cuvântul. Îmi spui care e planul și eu îl evaluez. Ai o singură șansă să procedezi corect.

– Astea par să fie cinci condiții, nu două. Dar firește, frate – firește! Trebuie totuși să spun c-a apărut o mică problemă dificilă. Te sun din nou peste zece minute.

– Rezolv-o în cinci.

– Alte condiții?

Și legătura se întrerupse.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Fruntea lui Pendergast sclipea de umezeală. Și-o tamponă cu o batistă scoasă din buzunar, pe care o puse apoi la loc.

– Putem avea încredere în el? întrebă D'Agosta.

– Nu. Niciodată. Dar cred că în șase ore n-o să aibă timp să pună la cale un șiretlic eficient. Și își dorește Inima lui Lucifer – și-o dorește cu o pasiune pe care n-o înțeleg. Cred că în pasiunea asta putem avea încredere, chiar dacă nu ne încredem în nimic altceva.

Telefonul sună din nou și Pendergast apăsă butonul difuzorului.

– Da?

– OK, *frater*. E momentul pentru o întrebare-fulger de geografie urbană. Știi un loc care se numește Ceasul de Fier?

– Turnanta de pe calea ferată?

– Excelent. Știi unde se află?

– Da.

– Bun. O s-o facem acolo. O să vrei, fără îndoială, să-l aduci pe Vinnie, amicul tău nedespărțit.

– Așa am de gând.

– Ascultă-mă cu atenție. Ne întâlnim acolo... cu șase minute înainte de miezul nopții. Vino prin tunelul VI și ieși încet în lumină. Vinnie poate rămâne în întuneric, să te acopere, dacă asta vrei. Spune-i să-și aducă orice armă dorește. Asta o să mă ajute să nu trișez. Poți să-ți aduci și tu propriul Les Baer sau indiferent ce alt accesoriu la modă folosești în prezent. N-o să fie nici un schimb de focuri, în afara cazului când ceva n-o să meargă bine. Dar o să meargă totul strună. Îmi vreau diamantul, iar tu o vrei pe Viola da Gamba[1]. Dacă știi cum arată Ceasul de Fier, îți dai seama că e locul ideal pentru *tranzacția* noastră, ca să-i spunem așa.

– Înțeleg.

– Ei, primesc aprobarea ta, frate? Ești mulțumit că nu te pot înșela?

Pendergast păstră o clipă tăcerea.

– Da.

– Atunci *a presto*.

Și legătura se întrerupse.

– Ticălosul ăsta-mi dă fiori, spuse D'Agosta.

Pendergast rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi își scoase din nou batista, o folosi ca să-și șteargă fruntea, o împături iarăși.

D'Agosta observă că mâinile îi tremurau ușor.

– Te simți bine? îl întrebă.

Pendergast clătină din cap.

– Să terminăm cu povestea asta.

Dar nu se mișcă, rămase neclintit, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri. Apoi păru să ajungă brusc la o hotărâre. Se răsuci și – spre surprinderea lui D'Agosta, îi luă mâna.

– O să te rog să faci ceva, îi spuse. Te avertizez de pe acum: o să fie împotriva instinctelor tale de partener și de prieten. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că e singura soluție. O s-o faci?

– Depinde despre ce e vorba.

– Inacceptabil. Vreau să-mi promiți mai întâi.

D'Agosta ezită.

---

[1] Numele unei familii de instrumente cu coarde (n.tr.)

Pe fața lui Pendergast se așternu o expresie extrem de îngrijorată.

– Vincent, te rog. Trebuie să mă pot baza pe tine în acest moment extrem, e de o importanță absolut crucială.

D'Agosta oftă.

– OK. Promit.

Trupul obosit al lui Pendergast se relaxă, evident ușurat.

– Bun. Acum ascultă-mă te rog cu atenție.

65

Diogenes Pendergast se holbă vreme îndelungată la telefonul celular de pe masa din lemn de pin. Emoția puternică de care fusese cuprins nu era trădată decât de o ușoară zvâcnire a degetului mic de la mâna stângă. Pe obrazul stâng îi apăruse o pată de un cenușiu marmorat și știa că – atunci când avea să se uite în oglindă, ceea i se întâmpla numai când se deghiza – urma să-și vadă *ojo sarco*[1] părând mai lipsit de viață ca de obicei.

În cele din urmă, privirea îi alunecă de la telefon la o sticluță acoperită cu o membrană de cauciuc și la seringa hipodermică din sticlă și oțel de lângă ea. Ridică sticluța, o întoarse cu fața în jos în timp ce înfigea acul, extrase o cantitate minusculă de lichid, se gândi o clipă, mai extrase puțin, astupă acul cu un capac protector din plastic și își puse seringa în buzunarul costumului.

Ochii i se îndreptară apoi către pachetul de cărți de tarot de pe marginea mesei. Erau cărțile Albano-White, preferatele sale. Le luă, le amestecă mișcându-și mâna de sus în jos, apoi așeză trei dintre ele înaintea lui, cu fața în jos, respectând așa-numita etalare țigănească.

Puse restul pachetului deoparte și întoarse prima dintre cele trei cărți: Marea Preoteasă. *Interesant.*

Întinse mâna spre a doua carte. Aceasta înfățișa un bărbat zvelt, într-o mantie neagră, privit din spate, cu fruntea plecată. Din pocalele

[1] Ochiul albastru-deschis

aurii răsturnate la picioarele lui se revărsa un lichid roșu. În fundal apărea un râu, dincolo de care se zărea un castel amenințător. Cinciul de Cupe.

La vederea lui, Diogenes inspiră scurt.

Brațul i se întinse spre a treia carte, mișcându-se acum cu mult mai încet. Ezită o clipă, apoi o întoarse.

Era cu susul în jos. Reprezenta o mână care ieșea dintr-un nor de fum întunecat, deasupra unui peisaj sterp. Mâna ținea o sabie masivă, cu mânerul bătut în nestemate. Vârful spadei străpungea o coroană de aur.

Asul de spade. Inversat.

Diogenes se uită o clipă la carte, apoi expiră încet. O săltă cu degete tremurătoare, o rupse cu violență în două, o dată și încă o dată, și împrăștie bucățile.

Privirea lui fără astâmpăr căzu pe catifeaua neagră, cu marginile rulate, pe care stăteau patru sute optzeci și opt de diamante, majoritatea intens colorate, sclipind în lumina lămpii de gemolog prinse de marginea mesei.

Cu ochii la diamante, agitația începu să-i dispară.

Stăpânindu-și nerăbdarea insuportabilă, își lăsă mâna să rătăcească deasupra oceanului de lumină captivă, scânteietoare, înainte de a prinde între degete unul dintre cele mai mari diamante, o piatră de treizeci și trei de carate, de un albastru intens, numită Regina din Narnia. O ținu în palmă, studiind lumina captată și refractată în adâncimile ei bogate în culoare, apoi, cu o grijă infinită, și-o ridică în fața ochiului teafăr.

Privi îndelung prin adâncurile fracturate ale pietrei. Era ca și cum ar fi întredeschis o ușă, întrezărind lumea magică de dincolo de ea, o lume a culorii și a vieții, o lume reală – atât de diferită de lumea calpă și plată a banalității cenușii.

Respirația îi deveni mai profundă, mai uniformă, și tremurul mâinii i se domoli în timp ce mintea lui își părăsea închisoarea și începea să rătăcească pe aleile de mult uitate ale amintirilor.

Diamante. Întotdeauna începea cu diamante. Stătea în brațele mamei lui, cu diamante scânteind la gâtul ei, legându-i-se de urechi, licărindu-i pe degete. Vocea ei era ca un diamant, pură și rece, și îi cânta în

franţuzeşte. El n-avea mai mult de doi ani, dar plângea, nu de tristeţe, ci din cauza frumuseţii dureroase a glasului ei. „În ciuda mea, perfida măiestrie a cântării, cristalină, / mă trădează, până ce inima îmi plânge, voind să aparţină..."[1]

Imaginea păli.

Acum hoinărea prin casa imensă de pe Dauphine Street, pe coridoarele lungi şi pe lângă încăperile misterioase, multe dinte ele fiind, chiar şi atunci, închise de-o veşnicie. Iar când deschideai o uşă găseai întotdeauna ceva excitant, ceva nespus de frumos şi de straniu: un pat imens, cu draperii, tablouri întunecate, cu femei în alb şi bărbaţi cu ochi morţi, vedeai obiecte exotice, aduse din locuri îndepărtate – naiuri din os, o labă de maimuţă argintată pe margini, scară de şa spaniolă, din alamă, un cap de jaguar arătându-şi colţii, piciorul înfăşurat al unei mumii egiptene.

Putea să fugă întotdeauna la mama lui, ea era acolo, cu vocea ei caldă şi blândă şi cu diamantele care sclipeau ori de câte ori se mişca, prinzând lumina în scurte răbufniri de curcubeu. Diamantele erau acolo, erau vii, nu se schimbau niciodată, nu păleau niciodată, nu se stingeau niciodată. Aveau să dăinuie, frumoase şi imuabile, până la sfârşitul timpului.

Ce diferenţă, faţă de nestatornicia capricioasă a cărnii!

Diogenes înţelegea imaginea lui Nero, privind printr-o piatră preţioasă incendiul care mistuia Roma. Nero cunoştea puterea transformaţională a nestematelor. Înţelegea că, privind lumea printr-o asemenea piatră, o transformai, transformându-te în acelaşi timp pe tine însuţi. Lumina era vibraţie; şi existau vibraţii aparte, izvorâte din diamant, care pătrundeau în spiritul lui, până la cel mai profund nivel. Cei mai mulţi oameni nu le puteau auzi, poate că nimeni altcineva de pe pământ nu putea să le audă. Dar el le auzea. Pietrele preţioase îi vorbeau, îi adresau şoapte, îi dădeau putere şi înţelepciune.

În ziua aceea avea să facă divinaţie cu diamante, nu cu cărţi.

---

[1] Fragment din poezia *Piano*, de D.H. Lawrence (n.tr.)

Continuă să privească în adâncul diamantului albastru. Fiecare nestemată își avea propria voce și el o alesese pe aceea pentru înțelepciunea ei deosebită. Aștepta, murmurând către piatră, implorând-o să-i vorbească.

Și, după o clipă, diamantul îi vorbi. Întrebarea lui murmurată primi un răspuns șoptit, ca un ecou al altui ecou, auzit pe jumătate într-un vis cu ochii deschiși.

Era un răspuns favorabil.

Viola Maskelene asculta murmurul straniu, aproape ca o rugăciune sau ca o incantație, care venea de jos. Sunetul era prea grav ca să poată deslușì ceva. Și îi urmă o jumătate de oră de liniște intimidantă. Apoi, în sfârșit, sunetele de care se temuse: scârțâitul unui scaun, pașii ușori, prudenți, ai cuiva care urca scara. Toate simțurile ei erau în alertă, mușchii îi tremurau, gata să intre în acțiune.

O bătaie politicoasă în ușă.

Ea aștepta.

– Viola? Aș vrea să intru. Te rog, treci de partea cealaltă a patului, în partea opusă a camerei.

Ea ezită, apoi se supuse.

Diogenes spusese că avea s-o ucidă în zori. Dar n-o făcuse. Soarele apusese deja, se lăsa noaptea. Se întâmplase ceva. Planurile lui se schimbaseră. Sau, mai probabil, *fuseseră schimbate* împotriva voinței lui.

Ușa se deschise și îl văzu pe Diogenes stând în cadrul ei. Arăta altfel – ceva mai neglijent. Fața era pătată, cravata strâmbă: părul roșcat ușor ciufulit.

– Ce vrei? îl întrebă ea, cu voce răgușită.

El o privea, nemișcat.

– Încep să-mi dau seama de ce te găsește fratele meu atât de fascinantă. Ești frumoasă și inteligentă, desigur, și plină de vervă. Dar mai ai o calitate care mă uimește cu adevărat. Nu știi ce e frica.

Ea nu consideră că asta merita un răspuns.

– *Ar trebui* să-ți fie frică.

– Ești nebun.

– Atunci sunt precum Dumnezeu, pentru că, dacă există, e El Însuși nebun. Mă întreb de ce nu ți-e frică. Ești curajoasă sau proastă – sau pur și simplu n-ai suficientă imaginație ca să-ți închipui propria moarte? Vezi tu, *eu* mi-o pot imagina, mi-am imaginat-o foarte clar. Când mă uit la tine, văd un sac plin cu sânge, oase, viscere și carne, ținute laolaltă de cel mai fragil și mai vulnerabil înveliș, atât de ușor de străpuns, de sfâșiat sau de tăiat. Trebuie să recunosc că o așteptam cu nerăbdare.

O studie cu atenție.

– Ah! Observ în sfârșit o notă de spaimă?

– Ce vrei? repetă ea.

El își ridică mâna, deschizându-și palma cu o răsucire și dând la iveală o piatră prețioasă uimitoare, pe care o ținea între degetul mare și arătător. Lumina din tavan căzu asupra ei, împrăștiind frânturi din strălucirea ei pâlpâitoare în întreaga încăpere.

– Ultima Thule.

– Poftim?

– E un diamant cunoscut sub acest nume, care a fost preluat dintr-un vers din *Georgicele* lui Vergiliu. E în latină, înseamnă „Cea mai îndepărtată Thule", tărâmul ghețurilor veșnice.

– Am învățat și eu latinește la școală, spuse ea, cu sarcasm.

– Atunci o să-nțelegi de ce diamantul ăsta m-a dus cu gândul la tine.

I-l azvârli cu o altă zvâcnire a încheieturii. Ea îl prinse din instinct.

– E un mic dar de *despărțire*.

Ceva din inflexiunile cuvântului „despărțire" îi trezi Violei o presimțire urâtă.

– Nu vreau nici un dar de la tine.

– Oh, dar e atât de potrivit. Douăzeci și două de carate, tăietură „prințesă", IF[1] pe scara clarității, D pe scala culorilor. Ești familiarizată cu clasificarea diamantelor?

– Ce absurdități spui!

– Calificativul D i se acordă unui diamant cu desăvârșire lipsit de culoare. Mai e numit și alb. Oamenii lipsiți de imaginație sunt de părere

[1] Internally Flawless – nici o incluziune

că e o caracteristică dezirabilă. Și uită-te la tine, Viola, ce vezi? O femeie bogată, cu titluri nobiliare, frumoasă, sclipitoare, de succes. Ai o carieră splendidă ca egiptolog, o casă încântătoare pe insula Capraia, un domeniu imens al familiei în Anglia. Ești fără îndoială de părere că-ți trăiești viața din plin. Și nu e numai atât, dar ai avut relații cu o pleiadă de bărbați interesanți, de la un profesor de la Oxford până la un actor de la Hollywood și la un pianist celebru – printre ei a fost chiar și un fotbalist italian. Cât de invidiată trebuie să fii!

Femeia se cutremură auzind cum îi fusese violată intimitatea.

– Nemerni...

– Dar nu e totul așa cum pare. Nici una dintre relațiile tale n-a mers. Îți spui, fără îndoială, că vina le aparține bărbaților. Viola, când o să-ți dai seama că vina e a ta? Ești exact ca diamantul ăsta – fără defecte, strălucitoare, perfectă și lipsită cu desăvârșire de culoare. Toate încercările tale jalnice de a părea excitantă, nonconformistă, nu sunt nimic mai mult decât atât – încercări jalnice. Izbucni într-un râs crud. Ca și cum dezgroparea mumiilor sau înrădăcinarea în mica ta parcelă de țărână de lângă Mediterana ar putea oferi caracter! Diamantul ăsta, pe care toată lumea îl consideră desăvârșit, e de fapt întru totul banal. Ca tine. Ai treizeci și cinci de ani și nici nu ești iubită, nici nu iubești pe nimeni. Ai o nevoie atât de disperată de dragoste încât ai traversat cu avionul jumătate de lume ca răspuns la scrisoarea unui bărbat pe care l-ai văzut o singură dată! Ultima Thule e a ta, Viola. Ai câștigat-o.

Ea se clătină pe picioare. Simțise cuvintele lui ca pe o lovitură fizică după alta, fiecare dintre ele atingându-și ținta. De data asta n-avea nici un răspuns

– Da, așa e. Indiferent unde te-ai duce, trăiești pe Ultima Thula, tărâmul ghețurilor veșnice. După cum a spus cineva, cândva: Indiferent unde pleci, tot acolo ești. În tine nu există nici un strop de dragoste și nu va exista nici un strop de dragoste pentru tine. Sterilitatea e soarta ta.

– Tu și bucata ta de sticlă puteți să vă duceți dracului! strigă ea, aruncându-i cu violență piatra înapoi.

El o prinse cu dexteritate.

– Sticlă ai spus? Știi ce-am făcut ieri, în timp ce tu erai aici, singură?

– Interesul meu pentru viaţa ta n-ar putea fi observat nici cu cel mai puternic microscop.

Diogenes îşi duse mâna la buzunar, scoase o tăietură pătrată dintr-un ziar şi o despături, lăsând să se vadă că era prima pagină a ediţiei ziarului *New York Times* din ziua aceea.

Ea o privi din partea opusă a camerei, mijindu-şi ochii ca să deslueşească titlurile.

– Am jefuit Sala Astor a Diamantelor din Muzeul de Istorie Naturală din New York. E un delict pe care-l plănuiesc de mulţi ani. Mi-am creat o nouă identitate ca s-o fac. Iar tu m-ai ajutat. De-asta voiam să-ţi dăruiesc piatra. Dar dacă n-o vrei...

Ridică din umeri şi şi-o strecură în buzunar.

– Dumnezeule.

Viola se holbă la el. Şi acum i se făcu pentru prima oară cu adevărat frică.

– Ai jucat un rol important. Rolul central. Vezi tu, dispariţia ta l-a făcut pe fratele meu să alerge prin întreaga Long Island, făcându-şi cu disperare griji pentru tine, în timp ce eu jefuiam muzeul şi aduceam diamantele aici.

Viola înghiţi în sec, simţind un nod în gât. Faptul că încă mai trăia nu reprezenta decât o amânare. Diogenes nu i-ar fi dezvăluit toate astea dacă ar fi intenţionat să-i cruţe viaţa.

Avea într-adevăr de gând s-o ucidă.

– Îţi dădeam diamantul ca pe un mic suvenir, ca pe un memento, de vreme ce ne vom despărţi şi nu ne vom mai întâlni niciodată.

– Plec undeva? întrebă Viola, cu vocea acum tremurându-i, în ciuda eforturilor ei de a se controla.

– Oh, da.

– Unde?

– O să afli.

Văzu că mâna lui era în buzunarul hainei, pipăind ceva. Diogenes se apropie cu un pas. Iar uşa rămase deschisă în spatele lui.

– Vino încoace, Prinţesă a Gheţii.

Ea nu se clinti.

El făcu un alt pas, apoi un al treilea. În clipa aceea, ea se repezi spre ușă. Dar bărbatul îi anticipase cumva mișcarea, se răsuci și sări spre ea ca o pisică. Un braț surprinzător de puternic, încordat ca un cablu de oțel, se înfășură în jurul gâtului Violei; cealaltă mână ieși acum din buzunar și un ac sclipi pe neașteptate, iar ea simți arsura unei înțepături în partea de sus a coapsei; urmară o senzație de căldură și un vuiet copleșitor; și lumea se închise brusc.

66

– Ai idee despre ce e vorba? întrebă Singleton în timp ce urcau cu un lift rapid către etajele superioare ale clădirii din Police Plaza numărul unu.

Laura Hayward clătină din cap. Dacă Rocker ar fi vrut să discute numai cu ea, s-ar fi aşteptat să fie vorba de alte efecte secundare nedorite ale faptului că îl desemnase pe Pendergast ca suspect de crimă. Dar ea şi Singleton fuseseră invitaţi împreună la întâlnirea cu comisarul. În plus, Rocker fusese întotdeauna genul care merge drept la ţintă. N-avea apucături de om politic.

Ieşiră din lift la etajul patruzeci şi cinci şi păşiră pe covorul de pluş de pe culoar, îndreptându-se către biroul de pe colţ al comisarului. O secretară în uniformă din anticamera largă le notă numele, formă un număr de telefon, purtă o conversaţie scurtă pe şoptite şi îi invită cu un semn al mâinii să intre.

Biroul lui Rocker era mare, dar nu ostentativ. În loc să fie plin de trofee şi de fotografii protocolare cu zâmbete largi, aşa cum se întâmpla în birourile altor ofiţeri superiori de poliţie, pereţii erau acoperiţi de peisaje în acuarelă, cărora li se adăugau două diplome. Rocker stătea în spatele unui birou mare, dar foarte practic. În jurul lui erau aranjate, într-un semicerc aproximativ, trei canapele. Pe cea din mijloc stătea agentul special Coffey, flancat de agenţii Brooks şi Rabiner.

– Ah, căpitane Hayward, spuse Rocker, ridicându-se. Căpitane Singleton. Vă mulţumesc că aţi venit.

Vocea lui avea ceva neobișnuit, forțat, ca niciodată până atunci, iar linia maxilarului părea încordată.

Agenții Brooks și Rabiner se ridicară la rândul lor, sărind în picioare de parcă ar fi simțit brusc atingerea unui curent electric. Numai Coffey rămase așezat. Îi salută dând din cap cu răceală, cu ochii mici și spălăciți de pe fața lui arsă de soare mutându-se de la Hayward la Singleton și întorcându-se apoi din nou la Hayward.

Rocker arătă spre canapele cu un gest vag.

– Luați loc, vă rog.

Hayward se așeză lângă fereastră. Așadar, Coffey binevoia în sfârșit să-i facă părtași la investigațiile lui. După întrunirea din dimineața aceea, nu mai primiseră nici o veste de la el sau de la altcineva din FBI. În schimb, ea și detectivii fuseseră ocupați, le puseseră angajaților muzeului întrebări suplimentare, urmărind obținerea mai multor probe. Cel puțin asta o împiedicase să se gândească la urmărirea în plină desfășurare la aproape o sută de kilometri spre est, la ceea ce făcea – *comitea* – D'Agosta în Long Island. Gândul la el, la întreaga situație, nu-i oferea nimic altceva decât durere. Nu reușea nicidecum să înțeleagă de ce o făcuse, de ce luase o asemenea decizie. Ea îi dăduse un ultimatum și, ținând cont de circumstanțe, fusese unul incredibil de corect. Fă ceea ce trebuie, reabilitează-te. Și nu era vorba doar de ceea ce ar fi trebuit să facă un polițist, ci și de ceea ce trebuia să facă o ființă umană, un prieten. De fapt nu-i spusese asta, dar mesajul fusese suficient de clar: „Eu sau Pendergast".

Și D'Agosta alesese.

Rocker își drese glasul.

– Agentul special Coffey mi-a cerut să vă convoc la această întâlnire pentru a purta o discuție despre asasinarea lui Duchamp și a lui Green. L-am invitat și pe căpitanul Singleton, fiindcă ambele omucideri au fost săvârșite pe raza secției lui.

Hayward dădu din cap.

– Mă bucur să aud asta, domnule. Am primit extrem de puține informații din partea Biroului despre progresul urmăririi și...

– Îmi pare rău, căpitane, o întrerupse Rocker, cu voce scăzută. Agentul special Coffey vrea să discutăm despre transferul probelor obținute în cazurile Duchamp și Green.

Hayward încremeni.

– Transferul probelor? Toate probele noastre sunt disponibile, fără restricții.

Coffey își încrucișă picioarele ca niște trunchiuri de copac.

– Preluăm ancheta, căpitane.

Uimirea atrase după sine o clipă de tăcere.

– Nu aveți autoritatea s-o faceți, spuse Hayward.

– E cazul căpitanului Hayward, interveni Singleton, cu voce calmă dar puternică, întorcându-se spre Rocker. I s-a dedicat zi și noapte. Ea e cea care a descoperit legătura cu omuciderile din D.C. și New Orleans. Ea a obținut probele, l-a identificat pe Pendergast. În plus, crima nu e un delict federal.

Rocker oftă.

– Știu foarte bine asta, dar...

– Permiteți-mi să vă explic, spuse Coffey, cu o fluturare de mână către Rocker. Făptașul e agent FBI, una dintre victime e agent FBI, cazul trece de granița statului și suspectul a părăsit zona aflată sub jurisdicția dumneavoastră. Nu mai e nimic de spus.

– Agentul Coffey are dreptate, zise Rocker. Cazul le aparține. Noi vom fi, firește, disponibili pentru orice ajutor...

– N-avem prea mult timp pentru șuetă, se amestecă Rabiner. Să trecem la discutarea detaliilor transferului.

Hayward se uită la Singleton. Văzu că i se urcase sângele în obraji.

– Fără căpitanul Hayward, remarcă el, n-ar fi existat acum nici o urmărire.

– Suntem cât se poate de mulțumiți de rezultatele obținute de căpitanul Hayward, spuse Coffey. Dar NYPD nu mai are nici o legătură cu acest caz, asta e decizia finală.

– Căpitane, dă-le, te rog, tot ceea ce le trebuie, zise comisarul Rocker, cu o notă de exasperare în glas.

Hayward îi aruncă o privire și realiză că era al naibii de supărat de evoluția evenimentelor, dar nu putea face nimic.

Ar fi trebuit să prevadă evoluția lucrurilor. Federalii voiau medalia de aur și, pe deasupra, Coffey părea condus de o ură puternică împotriva lui Pendergast. Dumnezeu să-i aibă în pază, pe el și pe D'Agosta, după ce avea să-i prindă FBI-ul.

Hayward știa că toate astea ar fi trebuit s-o scandalizeze. Dar era amorțită, nu putea simți decât o oboseală din ce în ce mai mare. Și repulsie atât de puternică, încât pur și simplu nu mai suporta să petreacă nici o altă clipă în aceeași încăpere cu Coffey. Așa că se ridică brusc.

– Perfect, spuse, pe un ton hotărât. Întocmesc hârtiile. O să primiți probele de îndată ce vor fi semnate toate actele necesare pentru transfer. Altceva?

– Căpitane? zise Rocker. Îți sunt recunoscător pentru contribuția ta excelentă.

Ea dădu din cap, se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Se îndreptă grăbită spre lift, cu capul în jos, respirând precipitat. Și, în momentul acela, mobilul ei începu să sune.

Hayward așteptă să-și recapete controlul asupra respirației. După un minut sau două, celularul sună din nou.

De data asta răspunse.

– Hayward.

– Laura? se auzi vocea interlocutorului. Sunt eu, Vinnie.

În ciuda voinței ei, își simți inima la gât.

– Vincent, pentru numele lui Dumnezeu. Ce naiba...?

– Te rog, mulțumește-te să m-asculți. Trebuie să-ți spun ceva foarte important.

Ea respiră adânc.

– Te ascult.

67

D'Agosta îl urmă pe Pendergast, intrând în Penn Station, care – o rușine! – nu consta decât dintr-o intrare cu scară rulantă, în umbra Madison Square Garden. Era o seară liniștită dintr-o zi de marți fără nici o semnificație și, la o oră atât de târzie, locul era pustiu, cu excepția câtorva vagabonzi și a unui bărbat care împărțea foi de hârtie cu poeziile sale. Cei doi coborâră pe scara rulantă până în sala de așteptare, de unde o alta îi duse mai jos, la nivelul peroanelor.

D'Agosta observă, cu o presimțire sumbră, că se îndreptau spre linia 13.

În ultima jumătate de oră, Pendergast nu scosese aproape nici un cuvânt. Pe măsură ce se apropia ora întâlnirii – momentul în care aveau să dea ochii cu Viola și, inevitabil, cu Diogenes – agentul FBI devenise din ce în ce mai tăcut și mai retras.

Șinele erau aproape pustii, doar câțiva bărbați din serviciul de întreținere măturau gunoiul și lângă un post de control stăteau doi polițiști fără uniformă, pălăvrăgind și suflând în cănile cu cafea prea fierbinte. Pendergast o luă înainte, către capătul îndepărtat al peronului, unde șinele se pierdeau într-un tunel întunecat.

– Fii pregătit, murmură Pendergast, plimbându-și privirea ochilor spălăciți de-a lungul șinelor.

Așteptară o clipă. Cei doi polițiști de întoarseră și intrară în cabina lor de control.

– *Acum!* șopti Pendergast.

Săriră fără zgomot pe șine și se pierdură în beznă. D'Agosta se uită în urmă, către peronul de care se îndepărtau, asigurându-se că nu-i văzuse nimeni.

Sub pământ temperatura era mai ridicată, se menținea în jur de zero grade, dar frigul era mai umed și părea să treacă fără efort prin haina sport furată pe care o purta D'Agosta. După încă un minut de alergare, Pendergast se opri, se căută în buzunar și scoase o lanternă.

– Ne așteaptă o bucată bună de drum, spuse, îndreptând fasciculul de lumină în lungul tunelului întunecat.

În bezna din fața lor scânteiară mai multe perechi de ochi – de șobolani.

Agentul reîncepu să meargă repede prin mijlocul șinei, făcând pași mari cu picioarele lui lungi. D'Agosta îl urmă, ascultând cu o oarecare nervozitate și încercând să discearnă orice sunet care ar fi trădat apropierea unui tren. Dar nu se auzeau decât răsunetul găunos al pașilor lor, zgomotul răsuflărilor și apa care picura din țurțurii aninați de plafonul vechi din cărămidă.

– Prin urmare, Ceasul de Fier e o turnantă de cale ferată? întrebă el, după o clipă.

Vorbea mai ales ca să spargă liniștea.

– Da. Una foarte veche.

– Nu știam că mai există turnante sub Manhattan.

– A fost construită ca să regleze traficul la intrarea și la ieșirea din vechea gară Pennsylvania. De fapt, e ultimul artefact rămas din ansamblul arhitectonic inițial.

– Și știi cum s-o găsești?

– Ții minte crimele din metrou, de care ne-am ocupat acum câțiva ani? Atunci mi-am petrecut destul de mult timp studiind peisajul subteran din New York. Încă-mi mai aduc aminte o mare parte din amplasamentul de sub Manhattan sau cel puțin traseele cele mai frecventate.

– Cum crezi c-a aflat Diogenes de existența ei?

– Ăsta e un aspect interesant, Vincent, și nu l-am neglijat.

Ajunseră la o ușă metalică, încastrată într-o nișă din peretele tunelului și încuiată cu un lacăt coclit. Pendergast se opri să-l examineze,

urmărind cu degetul dârele groase de rugină. Pe urmă se retrase cu un pas, făcându-i semn lui D'Agosta să-i urmeze exemplul. Își scoase din toc pistolul Wilson Combat 1911 și trase în lacăt. Un bubuit asurzitor se propagă în lungul tunelului, amplificându-se. Și lacătul spart căzu, stârnind un nor de rugină. Pendergast se aplecă spre ușă și o deschise cu o lovitură de picior.

O scară cu treptele de piatră se pierdea în adâncuri, de unde venea miros de mucegai și de putreziciune.

– Avem mult de coborât?

– De fapt suntem deja la nivelul Ceasului de Fier. Asta e o simplă scurtătură.

Treptele erau alunecoase și aerul devenea din ce în ce mai cald. După o coborâre lungă, treptele se nivelară, lărgindu-se sub forma unui tunel vechi, din cărămidă, cu arcade gotice. De-a lungul lui se întindeau ateliere de lucru încuiate.

D'Agosta se opri.

– Lumini în fața noastră. Și voci.

– Vagabonzi, răspunse Pendergast.

Își continuară drumul și D'Agosta începu să simtă miros de fum de lemne. În scurt timp, dădură peste un grup de bărbați și femei în zdrențe care beau pe rând dintr-o sticlă cu vin, așezați în jurul unui foc încropit fără prea mare pricepere.

– Ce-i asta? strigă unul dintre ei. Ați pierdut metroul, băieți?

Râsetele se stinseră în timp ce se îndepărtau. Din întunericul din spatele grupului se veni pe neașteptate plânsetul unui bebeluș.

– Isuse, murmură D'Agosta. Ai auzit?

Pendergast se mulțumi să dea din cap.

Ajunseră la o altă ușă metalică, cu lacătul gata tăiat. O deschiseră, urcară înapoi, pe treptele umede ale unei scări lungi, ferindu-se de șuvoaiele de apă, și dădură peste alte șine.

Pendergast se opri și se uită la ceas.

– Unsprezece și jumătate.

Câțiva șobolani se îndepărtară în fugă în timp ce străbăteau în tăcere un tunel care părea să se întindă pe mai mulți kilometri. Oricât de mult

ar fi mers, D'Agosta nu reușea să se-ncălzească, să scape de frigul umed. La un moment dat trecură pe lângă niște vagoane avariate, abandonate pe o linie secundară. Apoi, când ajunseră prin dreptul unui șir de nișe de piatră, D'Agosta văzu un angrenaj vechi de metal, de peste doi metri și jumătate în diametru. Din când în când auzea huruitul unui tren, dar șinele pe care mergeau ei păreau să nu fie folosite.

În cele din urmă, Pendergast se opri, își stinse lanterna și arătă cu capul înainte. Privind în întuneric, D'Agosta observă că tunelul se sfârșea cu o arcadă de lumină gălbuie.

– Acolo e Ceasul de Fier, spuse Pendergast, cu voce joasă.

Locotenentul își scoase pistolul Glock 29, îi verifică încărcătorul, apoi își puse arma la loc.

– Știi ce ai de făcut?

D'Agosta dădu din cap.

Își continuară drumul încet, în tăcere, Pendergast în față și D'Agosta imediat în spatele lui. Se uită la ceas, aducându-și-l la numai câțiva centimetri de nas: încă douăsprezece minute până la miezul nopții.

– Nu uita, șopti Pendergast. Acoperă-mă de aici.

Locotenentul se lipi de perete. Din acel punct de observație avantajos, i se oferea o vedere foarte bună a spațiului enorm din fața lui. Iar ceea ce văzu aproape că-i tăie răsuflarea. Era o galerie subterană imensă, rotundă, construită din blocuri de granit murdare de funingine, o construcție subterană incredibilă, în stil roman. Podeaua criptei era acoperită de o placă turnantă de cale ferată: o singură șină se întindea de la un perete la altul, încastrată într-un cerc imens de fier. În galerie se deschideau douăsprezece tuneluri boltite, plasate la distanțe egale. Deasupra fiecărei deschideri era câte un mic indicator luminos, acoperit de un strat de murdărie, alături de câte un număr sculptat în piatră cu cifre romane, de la I la XII.

„Deci ăsta-i Ceasul de Fier", își spuse.

Tatăl lui fusese un mare admirator al lucrărilor feroviare, așa că D'Agosta știa câte ceva despre turnante. Platformele rotitoare se aflau de obicei la punctul terminus al unei căi ferate: către ele mergea o singură șină, iar în partea opusă se afla un depou semicircular cu nișe

pentru gararea locomotivelor. Însă acolo, departe de Penn Station și în cadrul uneia dintre cele mai aglomerate rețele feroviare din lume, turnanta avea evident un cu totul alt rol: era pur și simplu o conexiune, un mod de a le permite trenurilor să treacă dintr-o serie de tuneluri într-o altă serie.

Sunetul picăturilor de apă reverbera în spațiul vast și departe, sus, se vedeau țurțurii de pe plafonul boltit. Stropii cădeau răsucindu-se prin cercul de lumini murdare și aterizau în bălțile întunecate de dedesubt.

Se întrebă dacă Diogenes îi aștepta – undeva, în bezna unuia dintre celelalte unsprezece tuneluri.

În clipa aceea auzi un huruit estompat, urmat de un val tot mai puternic de aer. Pendergast se retrase în tunel, îndemnându-l cu un semn din cap să facă același lucru. O clipă mai târziu, un tren de navetiști țâșni dintr-un tunel și străbătu placa turnantă cu ùn zgomot infernal, cu ferestrele fulgerând în timpul trecerii sale violente prin spațiu, pierzându-se apoi cu mare viteză din nou în întuneric. Vuietul se stinse, preschimbându-se mai întâi în huruit și apoi în murmur. Pe urmă unica șină din centrul Ceasului de Fier începu să se rotească zăngănind zgomotos, oprindu-se cu un pocnet după ce conectă alte două tuneluri, pregătindu-le pentru trecerea următorului tren.

Tunelul XII era acum în legătură cu tunelul VI, în care se aflau ei înșiși.

Liniștea cuprinse din nou totul. D'Agosta văzu siluetele întunecate ale șobolanilor – unii cât niște câini mici – alergând printre umbrele din partea opusă a sălii rotunde. Apa picura fără încetare. Locul mirosea a putreziciune.

Pendergast se puse în mișcare, arătând către ceasul său. Șase minute până la miezul nopții. Era timpul să intre în acțiune. Strânse mâna lui D'Agosta.

– Știi ce ai de făcut? repetă el.

Locotenentul dădu din cap.

– Îți mulțumesc, Vincent. Îți mulțumesc pentru toate.

Pe urmă Pendergast îi întoarse spatele și ieși din tunel, pătrunzând în lumina palidă. Doi pași. Trei.

D'Agosta rămase în umbră, cu revolverul Glock în mână. Imensa galerie rotundă era în continuare pustie și tăcută, cu tunelurile întunecate ca tot atâtea guri deschise, cu țurțurii scânteind ca niște colți.

Pendergast făcu încă un pas, apoi se opri.

– *Ave, frater!*

Vocea tună în spațiul rece, umed și întunecat, reverberând din toate părțile, așa că era imposibil să-ți dai seama de unde venise. D'Agosta se crispă, încordându-se ca să privească în deschiderile negre ale celorlalte tuneluri din câmpul său vizual, dar nu deslușì nimic care să trădeze prezența lui Diogenes.

– Nu fi timid, frate. Să aruncăm o privire la fața ta frumoasă. Ieși ceva mai mult în lumină.

Pendergast făcu alți câțiva pași în zona deschisă. D'Agosta aștepta cu arma în mână, acoperindu-l.

– L-ai adus? întrebă vocea.

Tonul era răutăcios, aproape ca un mârâit; însă nu reușea să-i ascundă nerăbdarea.

Drept răspuns, Pendergast ridică o mână, răsucindu-și în același timp încheietura. Diamantul apăru brusc, mat în lumina sărăcăcioasă.

D'Agosta auzi șuieratul unei inspirații scurte, ca un pocnet de bici venit din întuneric.

– Adu-mi-o pe Viola, spuse Pendergast.

– Ei, ușurel, frate. Toate la timpul lor. Treci pe turnantă.

Pendergast intră în cercul de fier și apoi pe șina de cale ferată.

– Acum îndreaptă-te spre mijlocul șinei. O să găsești o gaură veche, tăiată în placa de fier. Înăuntru e o cutiuță căptușită cu catifea. Pune piatra înăuntru. Și grăbește-te – nu vrem ca trecerea unui alt tren să încheie totul prematur.

D'Agosta se încordă din nou ca să localizeze vocea, dar era imposibil să descoperi în ce tunel se ascundea Diogenes. Dată fiind acustica stranie a spațiului boltit, ar fi putut fi oriunde.

Pendergast înaintă cu prudență. Odată ajuns în centrul rotondei, îngenunche, luă cutiuța de catifea, puse diamantul înăuntru și o așeză la loc, lângă șină.

Pe urmă se ridică brusc, scoţându-şi revolverul Wilson Combat şi îndreptându-l către diamant.

– Adu-mi-o pe Viola, repetă el.

– Stop! Frate! Graba asta nu-ţi stă în fire. Acţionăm ca la carte. Retrage-te până aruncă omul meu o privire, ca să se-asigure că e autentic.

– Este.

– Ţi-am acordat o dată încrederea mea, cu mult timp în urmă. Ţi-aduci aminte? Şi uite unde-am ajuns. Din întuneric veni un oftat straniu, aproape ca un geamăt. Iartă-mă că nu mă încred din nou în tine. Domnule Kaplan? Fă-ţi treaba, te rog.

Un bărbat îngrozit, cu o figură răvăşită, ieşi împleticindu-se din tunelul XI. Clipi, privind neîncrezător în jur. Purta un costum de culoare închisă şi un palton negru de caşmir, rupt şi murdar de noroi. Avea o lupă fixată cu o bandă de capul chel şi ţinea într-o mână o lanternă. D'Agosta îl recunoscu imediat drept gemologul pe care-l răpiseră ceva mai devreme.

Arăta ca şi cum ar fi avut o zi deosebit de proastă.

Făcu un pas nesigur, apoi se opri. Se holbă, neînţelegând.

– Cine...? Ce...?

– Diamantul e într-o cutie din mijloc. Du-te să-l examinezi. Spune-mi dacă e Inima lui Lucifer.

Bărbatul se uită în jur.

– Cine vorbeşte? Unde mă aflu?

– *Frater,* arată-i lui Kaplan diamantul.

Gemologul înaintă împleticindu-se. Pendergast îşi flutură arma în direcţia cutiei.

Vederea pistolului păru să spulbere nedumerirea lui Kaplan.

– O să fac ce spui, dar te rog să nu mă ucizi! strigă el. Am copii.

– Şi-o să-ţi revezi zurliii cu gropiţe-n obrăjori – dacă faci ce-ţi spun, se auzi vocea fără trup a lui Diogenes.

Bărbatul înaintă împleticindu-se, îşi reveni, îngenunche lângă diamant şi îl ridică. Îşi coborî lupa pe ochi, aprinse lanterna şi studie piatra.

– Ei? răsună vocea lui Diogenes, înaltă şi încordată.

– O clipă! Bărbatul aproape plângea. Acordă-mi te rog o clipă.

Privi diamantul cu atenție, cu lumina înflorind în interiorul lui, transformându-l într-un glob strălucitor, de culoarea scorțișoarei.

– Da, pare să fie Inima lui Lucifer, spuse, cu voce șoptită.

– „Pare să fie" nu rezolvă problema, domnule Kaplan.

Gemologul continuă să privească în interiorul diamantului, cu mâinile tremurând. Pe urmă își îndreptă spatele.

– Sunt sigur că este, spuse el.

– Asigură-te că este. Viața ta și viețile rudelor tale deprind de corectitudinea aprecierii tale.

– Sunt sigur. Nu mai există altul ca el.

– Are un singur defect, microscopic. Spune-mi unde e.

Kaplan își reluă examinarea. Trecu un minut, apoi două.

– Există o incluziune minusculă, la vreo doi milimetri de centrul pietrei, pe direcția orei unu.

Din întuneric se desprinse un șuierat – poate de triumf, poate cu altă semnificație.

– Kaplan, poți să pleci. Ieși prin tunelul VI. *Frater,* rămâi unde ești.

Cu un suspin de recunoștință, bărbatul se îndepărtă împleticindu-se, fiind cât pe ce să cadă lat din cauza zelului cu care se îndrepta spre tunelul VI și spre D'Agosta, aflat în așteptare. O clipă mai târziu, intră în întunericul din gura tunelului gâfâind din greu.

– Slavă Domnului, suspină. Slavă Domnului.

– Treceți în spatele meu, spuse D'Agosta.

Kaplan se uită la el, cu ușurarea înlocuită de spaimă când îl recunoscu.

– Stai o clipă. Ești polițistul care...

– O să ne facem griji pentru asta mai târziu, spuse D'Agosta, împingându-l mai departe, în întunericul protector. Vă scoatem de-aici imediat.

– Și acum, momentul pe care-l așteptai. Vocea lui Diogenes reverberă în spațiul boltit. Ți-o prezint pe... lady Viola Maskelene!

Privind cu atenție, D'Agosta o zări Viola ieșind pe neașteptate din bezna tunelului IX. Ea se opri în lumină, clipind nesigură.

Pendergast făcu instinctiv un pas înainte.

– *Nu te mișca,* frate! Las-o pe ea să vină la tine.

Viola se întoarse, se uită la Pendergast și făcu la rândul ei un pas, nu prea sigură pe picioare.

– Viola!

Agentul FBI păși din nou spre ea.

Și se auzi pe neașteptate o împușcătură, asurzitoare în spațiul închis. O trâmbă de praf se înălță în aer, de lângă piciorul întins de Pendergast în față. Agentul se ghemui în aceeași clipă, cu arma în mână, rotindu-i țeava dinspre o gură de tunel către alta.

– Dă-i drumul, frate. Răspunde cu foc. Ghinion dacă pe Lady Eva a ta o s-o doboare vreun glonț rătăcit.

Pendergast se întoarse. Viola încremenise la auzul împușcăturii.

– Vino la mine, Viola, spuse el.

Ea îl fixă cu privirea.

– Aloysius? întrebă, cu voce slabă.

– Sunt chiar aici. Vino la mine, încet, fără să te dezechilibrezi.

– Dar tu... *tu*...

– Acum e în ordine. Ești în siguranță. Vino la mine.

Întinse brațele.

– Ce scenă emoționantă! exclamă Diogenes.

Și izbucni într-un râs cinic, batjocoritor.

Ea făcu un pas nesigur, altul, încă unul – și căzu în brațele lui Pendergast.

El o susținu protector, îi ridică bărbia cu blândețe și îi privi chipul.

– Ai drogat-o!

– Pfiu. Doar câteva miligrame de Versed, ca să stea liniștită. Nu-ți face griji – e *intactă*.

D'Agosta îl auzi pe Pendergast murmurând ceva la urechea Violei, dar nu reuși să distingă cuvintele. Ea scutură din cap, se retrase, se clătină. El o prinse din nou, o ajută să-și regăsească echilibrul. Pe urmă o conduse spre gura tunelului.

– Bravo, domnilor, sunt convins că am terminat! răsună triumfătoare vocea lui Diogenes. Acum puteți pleca toți prin tunelul VI. De fapt, trebuie să plecați prin tunelul VI. Insist. Și ați face bine să vă grăbiți – expresul acela de la miezul nopții o să treacă pe linia VI peste

cinci minute, îndreptându-se spre Washington. Accelerează imediat după plecarea din gară și o să aibă deja o sută treizeci de kilometri pe oră. Dacă nu ajungeți la prima nișă, aflată la trei sute de metri de aici, vă transformați în pastă pe pereții tunelului. Împușc pe oricine o ia în altă parte. Așa că dați-i drumul!

Pendergast o ajută pe Viola să intre în întuneric, i-o încredință lui D'Agosta.

– Scoate-i pe ea și pe Kaplan de aici, murmură, punându-și lanterna în mâna locotenentului.

– Și tu?

– Am ceva de terminat.

Era răspunsul de care se temuse D'Agosta. Întinse mâna, reținându-l.

– O să te omoare.

Pendergast se eliberă cu blândețe.

– *Nu se poate!* șopti disperat D'Agosta. Ei vor fi...

– M-ați auzit? răsună vocea lui Diogenes. Acum v-au mai rămas patru minute!

– Plecați! le ceru cu impetuozitate Pendergast.

D'Agosta îi aruncă o ultimă privire. Apoi o cuprinse pe Viola cu brațul și se întoarse spre gemolog, înghiontindu-l ușor.

– Haideți, domnule Kaplan. Să mergem.

Aprinse lanterna și, întorcându-se cu spatele spre Ceasul de Fier, îi conduse grăbit de-a lungul șinei.

68

Pendergast rămase în întunericul tunelului, cu arma pregătită, aşteptând. Tăcerea era deplină. Se scurse un minut, apoi două, apoi trei, apoi patru.

Trecură cinci minute. Nu apăru nici un tren.

Şase minute. Şapte.

Continuă să aştepte în întuneric. Îşi dădu seama că fratele lui, întotdeauna prudent, n-avea să se arate înainte de trecerea trenului. Reveni încet în lumină.

– Aloysius! De ce mai eşti aici? Vocea i se umplu brusc de panică. Am spus că omor pe oricine se-arată din nou!

– Atunci fă-o.

Arma trase din nou, împroşcând pietrişul la câţiva centimetri de vârful piciorului lui.

– Ţinteşti mizerabil.

Un al doilea glonţ se izbi de arcada de deasupra capului lui Pendergast, împroşcându-l cu aşchii de piatră.

– Ai ratat din nou.

– Trenul o să sosească dintr-o clipă într-alta, se auzi vocea insistentă. Nu e necesar să te ucid – o s-o facă în locul meu.

Pendergast clătină din cap. Apoi începu să meargă agale pe placa turnantă, îndreptându-se către centru.

– Întoarce-te!

Altă împuşcătură.

– Azi ţinteşti jalnic, Diogenes.

Se opri în mijlocul turnantei.

– Nu! strigă vocea. Pleacă de-acolo!

Pendergast întinse mâna şi luă cutia, scoase diamantul, îl cântări în palmă.

– Trenul, nebunule! Pune diamantul jos! E-n siguranţă în gaura aia!

– Nu vine nici un tren.

– Ba da. Are întârziere, atâta tot.

– Nu vine.

– Ce tot spui?

– Expresul acela de la miezul nopţii a fost anulat. Am sunat la gara Back Bay din Boston, i-am anunţat că există o bombă.

– Blufezi! De ce-ai fi făcut-o? N-aveai de unde să-mi cunoşti planul.

– Nu? De ce să ne-ntâlnim cu şase minute înainte de miezul nopţii, şi nu la miezul nopţii? Şi de ce aici? Nu putea să existe decât un singur motiv: orarul trenurilor. Mai departe a fost simplu.

Pendergast îşi strecură diamantul în buzunar.

– Pune-l înapoi – e al meu! Mincinosule! M-ai *minţit!*

– Nu te-am minţit niciodată. Ţi-am urmat pur şi simplu instrucţiunile. Însă, pe de altă parte, tu m-ai minţit. De multe ori. Ai spus c-o să-l omori pe Smithback. Însă ţi-ai ales-o drept ţintă pe Margo Green.

– Ţi-am ucis prietenii. Ştii că nu voi ezita să te omor.

– Şi chiar asta trebuie să faci. Vrei să mă opreşti? Atunci omoară-mă.

– Ticălosule! *Mon semblable, mon frère*[1] – acum *o să mori!*

Pendergast aşteptă, nemişcat. Trecu un minut, apoi încă unul.

– Vezi, spuse el, nu poţi să mă omori. De-asta ai tras fără să ţinteşti cum trebuia. Ai nevoie de mine viu. Ai dovedit-o când m-ai salvat din Castelul Fosco. Ai nevoie de mine, fiindcă fără mine – fără *ura* împotriva mea – nu ţi-ar mai rămâne nimic.

---

[1] „Tu, semenul meu, frate" – Charles Baudelaire, „Cititorului", traducere de Lazăr Iliescu din volumul *Florile Răului,* Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1968, citat încorporat de T.S. Eliot ca atare (în limba franceză) în *Ţărâmul Pustiu* (n.tr.)

Diogenes nu-i răspunse. Iar în galerie pătrunseră sunete noi: paşi în fugă, ordine răstite, staţii de radio pârâind.

Sunete care se apropiau.

– Ce-i asta? se auzi vocea alarmată a lui Diogenes.

– Poliţia, răspunse calm Pendergast.

– Ai chemat *poliţia?* Tâmpitule, te vor aresta pe tine, nu pe mine!

– Tocmai ăsta-i şpilul. Iar împuşcăturile tale îi vor aduce mai repede aici.

– Ce tot spui? Idiotule, ce faci – te foloseşti drept momeală? *Te* sacrifici?

– Exact. Dau libertatea mea în schimbul siguranţei Violei şi al recuperării Inimii lui Lucifer. Sacrificiu de sine, Diogenes: singurul deznodământ la care nu te aşteptai. Pentru că e singurul lucru pe care nu te-ai gândi niciodată să-l faci tu însuţi.

– Eşti... Dă-mi diamantul!

– Vino să-l iei. S-ar putea să-ţi rămână un minut în care să te bucuri de el înainte de a fi amândoi arestaţi. Sau fugi acum şi poate – *poate* – ai şanse să scapi.

– Nu poţi să faci una ca asta, eşti nebun de legat!

Vocea fără trup se frânse într-un alt geamăt înăbuşit, atât de pătrunzător şi de inuman încât suna sălbatic. Şi se întrerupse brusc, lăsând în urmă doar un ecou.

O clipă mai târziu, din tunelul IV dădu buzna Hayward, cu un grup de poliţişti în urma ei. Îi urma Singleton, vorbind surescitat în staţia radio. Poliţiştii îl înconjurară repede pe Pendergast, lăsându-se într-un genunchi, în poziţie de tragere, cu armele către el.

– Poliţia! Nu mişca! Mâinile sus!

Pendergast îşi ridică încet mâinile.

Hayward se apropie, trecând prin cercul de uniforme albastre.

– Eşti înarmat, agent Pendergast?

El dădu din cap.

– Şi o să găseşti Inima lui Lucifer în buzunarul stâng al hainei mele. Te rog ai mare grijă de ea. Ţine-o tu însăţi, n-o încredinţa nimănui altcuiva.

Hayward se uită peste umăr, făcându-i semn unui polițist să-l percheziționeze. Un altul se apropie și înșfăcă mâinile lui Pendergast, încătușându-i-le la spate.

– Sugerez să plecăm de pe șina de cale ferată, spuse Pendergast. Pentru mai multă siguranță.

– Toate la timpul lor, zise Hayward.

Întinse cu prudență mâna către buzunarul hainei lui, scoase diamantul și și-l îndesă în propriul buzunar de la piept.

– Aloysius Pendergast, ai dreptul să nu spui nimic. Orice vei spune poate fi folosit împotriva ta în instanță...

Dar el nu o asculta. Se uita peste umărul ei, în întunericul din tunelul III. Acolo se zăreau două puncte luminoase abia vizibile, părând simple reflexii în lumina slabă. În timp ce le privea dispărură o fracțiune de secundă, pentru a reapărea – așa cum se întâmplă cu ochii când clipesc. Și apoi se estompară, se răsuciră și dispărură, lăsând în urmă numai bezna.

69

Echipajul ambulanței îi luase deja pe Kaplan și pe Viola. D'Agosta rămăsese în urma lor, încătușat de un scaun din zona de detenție a subcomisariatului Madison Square Garden și păzit de șase polițiști. Stătea cu capul în jos și cu ochii în podea, încercând să nu intre în contact vizual cu foștii săi colegi, care se străduiau să discute lucruri fără importanță. Și se dovedi că o putea face cu mare ușurință: toată lumea evita cu asiduitate să-l privească. Era ca și cum n-ar mai fi existat, ca și cum s-ar fi transformat într-un soi de parazit care nu merita nici măcar o singură privire.

Auzi o revărsare de voci prin stația radio și văzu, prin peretele de sticlă al secției, un grup numeros de polițiști în trecere prin zona caselor de bilete din Penn Station. În mijloc, continuând să meargă demn, era Pendergast, silueta lui zveltă în costum negru, cu mâinile încătușate la spate, cu câte doi polițiști solizi de-o parte și de alta. Agentul FBI nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, avea spatele drept și o expresie netulburată. Pentru prima oară după multe zile, părea – dacă așa ceva era cu putință în acele circumstanțe – aproape să fi redevenit cel de mai înainte. Fără îndoială că îl conduceau către duba în așteptate la intrarea de pe Eighth Avenue. Pendergast aruncă din mers o privire în direcția lui D'Agosta și, cu toate că peretele despărțitor era din geam-oglindă, acesta avu impresia că se uitase drept la el, dând scurt din cap, în semn de recunoștință.

D'Agosta își întoarse privirea. Întreaga lui lume, cu tot ce avea importanță pentru el, se năruise. Din cauză că-i ceruse cu insistență s-o informeze pe Hayward unde se aflau, Pendergast, prietenul lui, era în drum spre închisoare, probabil pe viață. Un singur lucru l-ar fi putut face să se simtă mai rău, și anume apariția lui Hayward.

Și iat-o, ca la comandă: era împreună cu Singleton, veneau din partea opusă a subcomisariatului.

Își lăsă capul în jos și așteptă. Auzi pași apropiindu-se. Fața îi ardea.

– Locotenente?

Își ridică privirea. Nu era Hayward, doar Singleton. Laura trecuse pur și simplu pe lângă el.

Singleton se uită în jur, salutându-se cu polițiștii care îl păzeau pe D'Agosta.

– Scoateți-i cătușele, vă rog.

Unul dintre polițiști descuie cătușele care îl legau de scaun.

– Aș vrea să discut între patru ochi cu locotenentul, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Ceilalți părăsiră zona de detenție cu o ușurare vizibilă. După plecarea lor, Singleton îi puse o mână pe umăr.

– Ai intrat până-n gât în rahat, Vinnie, i se adresă, fără nici o urmă de asprime.

D'Agosta dădu din cap.

– Nu e nevoie să-ți spun că va fi convocată o comisie de anchetă și că va urma o audiere preliminară internă, cât de curând, probabil poimâine. În momentul de față, viitorul tău în forțele de poliție se află sub un mare semn de întrebare, dar, sincer vorbind, asta ar trebui să fie ultima dintre grijile tale. Se pare că avem de-a face cu patru acuzații grave: răpire, furt de mașini, neglijență criminală și tăinuire.

D'Agosta își luă capul în mâini.

Singleton îl strânse de umăr.

– Vinnie, în ciuda tuturor acestora, important e rezultatul la care-ai ajuns. Ne-ai oferit o informație despre Pendergast și l-am arestat. Au fost avariate câteva mașini, dar nimeni n-a fost rănit. Am putea chiar

să susținem că ăsta a fost planul de la bun început – înțelegi, adică ai lucrat sub acoperire, i-ai întins lui Pendergast o cursă.

D'Agosta nu-i răspunse. Imaginea lui Pendergast sub escortă, încătușat, încă nu-și găsise locul în mintea lui. Incoruptibilul Pendergast.

– În esență, o să văd ce e de făcut în privința acestor acuzații, poate reușesc să reduc câteva la statutul de delicte minore înainte de a fi consemnate și adăugate la dosar, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar nu promit.

D'Agosta înghiți în sec.

– Mulțumesc, reuși să articuleze.

– A apărut o răsturnare neașteptată de situație. Declarația preliminară a victimei răpirii pare să indice că Diogenes Pendergast trăiește – și ar putea fi chiar autorul furtului diamantelor din muzeu. Se pare că tocmai ne-a scăpat, acolo, jos, în tunelurile de cale ferată. Și faptul că Pendergast avea Inima lui Lucifer în buzunar e al naibii de derutant. Acest gen de... ei bine, redeschide cazul. Va trebui să reconsiderăm o parte dintre ipoteze.

D'Agosta își ridică brusc privirea.

– Pot explica totul.

– Păstrează explicațiile pentru interogatoriu. Hayward mi-a relatat deja teoria ta despre Diogenes, care ar fi înscenat totul, pentru ca fratele său să pară vinovat de omucideri. Însă acum știm că Pendergast s-a dat drept Kaplan și a furat diamantul. Indiferent care ar fi amănuntele, n-o să-i fie moale, asta e sigur. Dacă aș fi în locul tău – și acum îți vorbesc ca prieten, nu ca superior – mi-aș face griji pentru propria piele și nu m-aș mai sinchisi de a lui. Nemernicul ăsta de la FBI ți-a făcut deja destule necazuri.

– Domnule căpitan, aș aprecia dacă n-ați mai vorbi așa despre agentul Pendergast.

– Loial până în ultima clipă, eh?

Singleton scutură din cap.

În subcomisariat pătrunseră reverberațiile unei voci sonore, furibunde. Un grup compact de agenți federali, condus de un bărbat înalt,

încruntat și ars de soare, își făcu apariția în afara zonei de detenție. D'Agosta se uită cu atenție: bărbatul din frunte avea o înfățișare familiară, extrem de familiară. Încercă să-și limpezească mintea, să împrăștie ceața. Coffey. Agentul special Coffey.

Zărindu-l de Singleton, Coffey se îndreptă în direcția zonei de detenție.

– Domnule căpitan Singleton?

Împurpurarea feței cărnoase era vizibilă, în ciuda bronzului.

Căpitanul Singleton își ridică privirea cu o expresie blândă.

– Da, domnule agent Coffey?

– Ce naiba se petrece aici? Ați făcut arestarea fără noi?

– Exact.

– Știți că e cazul nostru.

Singleton așteptă un minut înainte de a răspunde. Și răspunse cu voce calmă, scăzută, aproape ca și cum i-ar fi vorbit unui copil.

– Informația a sosit pe neașteptate și a trebuit să acționăm fără întârziere. Făptașul a reușit să se strecoare prin filtrul din districtul Suffolk și s-a întors în oraș. Nu puteam aștepta. Sunt sigur c-o să înțelegeți de ce, date fiind circumstanțele, a trebuit să acționăm fără dumneavoastră.

– N-ați luat legătura cu Districtul de Sud al Biroului Teritorial Manhattan. Aveam agenți în așteptare în oraș, gata să intre în acțiune în orice clipă.

O altă pauză.

– A fost evident o omisiune, pentru care-mi asum întreaga răspundere. Știți cât de ușor e, în focul acțiunii, să uiți de un punct care trebuie pus pe un i, undeva, pe traseu. Îmi cer scuze.

Coffey stătea în fața lui Singleton, respirând greu. Câțiva polițiști din NYPD chicoteau în fundal.

– Arestarea lui Pendergast ne-a oferit un bonus neașteptat, adăugă Singleton.

– Și care naiba a fost acesta?

– Avea în buzunar diamantul, Inima lui Lucifer.

Singleton profită de faptul că lui Coffey îi pierise pe moment graiul ca să arunce o privire spre oamenii săi.

– Am terminat aici. Să mergem la sediu.

Și, ridicându-l pe D'Agosta cu blândețe în picioare, se răsuci pe călcâie și plecă.

70

Dimineața zilei de miercuri era senină, strălucitoare, cu soarele revărsându-se prin singura fereastră a alcovului rezervat pentru masa de sufragerie din micul apartament de pe West End Avenue. Nora Kelly auzi ușa camerei de baie trântindu-se. Câteva minute mai târziu, pe culoar își făcu apariția Bill Smithback, îmbrăcat, cu cravata deznodată și cu haina atârnându-i pe un umăr. Avea o expresie sumbră.

– Vino să mănânci ceva, spuse Nora.

La vederea ei, chipul lui se lumină ușor; se apropie și se așeză la masă.

– La ce oră te-ai întors azi-noapte?

– La patru.

Smithback se aplecă și o sărută.

– Arăți ca naiba.

– Nu e din lipsă de somn.

Nora împinse ziarul spre el.

– Prima pagină. Felicitări.

Smithback aruncă o privire. Povestea furtului Inimii lui Lucifer de către un agresor necunoscut era pe prima pagină, deasupra îndoiturii: visul oricărui jurnalist. Era o știre uimitoare, în exclusivitate, și, alături de arestarea lui Pendergast, alungase în pagina a treia din secțiunea metropolitană reportajul lui Harriman despre prinderea lui Bălăngănilă – o bătrână îl văzuse expunându-se în fața unui bancomat și, pe bună dreptate indignată, îl pocnise cu bastonul, lăsându-l la pământ, aproape

inconştient. Era prima oară când Bill nu părea interesat de ghinionul lui Harriman, constată Nora.

El împinse ziarul într-o parte.

– Nu te duci la serviciu?

– De la muzeu ni s-a spus să stăm acasă tot restul săptămânii – un soi de concediu impus. Totul e încuiat până când se descoperă cum a fost spart sistemul de pază. Clătină din cap. Pe deasupra, după toate aparenţele, a dispărut Hugo Menzies. S-ar părea că a fost surprins de o cameră de supraveghere, nu departe de Sala Astor, la ora furtului. Se tem că e posibil să fi descoperit întâmplător jaful şi să fi fost ucis.

– Poate că el e hoţul.

– Hoţul e Diogenes Pendergast. Tu ar trebui s-o ştii cel mai bine.

– Poate Menzies e Diogenes.

Bill râse sec, forţat.

– Nici măcar nu e amuzant.

El ridică din umeri.

– Îmi cer scuze. A fost o glumă de prost-gust.

Nora îi umplu cana cu cafea, apoi o reumplu pe a ei.

– A rămas un singur lucru pe care nu l-am înţeles din reportajul tău. Cum a scos Pendergast Inima lui Lucifer din clădirea companiei Affiliated Transglobal? Adică, am înţeles că au blocat imediat toate ieşirile şi că toată lumea care a plecat a trecut printr-un detector cu raze X, că s-a ţinut evidenţa tuturor persoanelor care au intrat şi au ieşit. Şi nu l-au găsit pe Pendergast. Ce-a făcut, a coborât pe peretele exterior? Cum a scos piatra preţioasă?

Smithback îşi netezi un smoc rebel de păr, care să sălta din nou în sus imediat ce scăpă de sub mâna lui.

– Asta e partea cea mai frumoasă a poveştii – numai că nu pot s-o scriu.

– De ce nu poţi?

Ziaristul se întoarse spre ea şi îi adresă un zâmbet oarecum sumbru.

– Pentru că eu sunt cel care a scos diamantul din clădire.

– Tu?

Nora se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Smithback dădu din cap.

– Oh, Bill.

– Nora, *trebuia*. Era singura posibilitate. Și nu-ți face griji – n-o să mi se dea niciodată de urmă. Diamantul s-a întors la locul lui. Planul a fost cu adevărat genial.

– Povestește-mi.

– Ești sigură că vrei să știi? O să te faci vinovată de tăinuire.

– Sunt soția ta, prostuțule. Bineînțeles că vreau să știu.

El oftă.

– Pendergast a pus totul la cale. A știut că aveau să blocheze ieșirile și să percheziționeze pe toată lumea la plecare. Așa că s-a dat drept unul dintre tehnicienii care se ocupau de detectorul cu raze X.

– Dar, dacă paza a fost atât de strictă cum spui, nu i-au verificat și pe tehnicieni cu detectorul? Când au părăsit clădirea?

– Pendergast a avut și asta în vedere. După ce am trecut prin detector, mi-a arătat drumul către ieșire. În momentul ăla mi-a strecurat diamantul în buzunar. Și am ieșit imediat în stradă.

Norei nu-i venea să creadă.

– Dacă te-ar fi prins, te-ar fi condamnat la douăzeci de ani.

– Să nu crezi că nu m-am gândit. Smithback ridică din umeri. Dar de asta depindea o viață. Și eu am încredere în Pendergast – uneori am impresia că am rămas singurul om din lume care mai are încredere în el.

După aceste cuvinte se ridică, se apropie de fereastră și se uită neliniștit afară, cu mâinile pe șolduri.

– Nu s-a terminat, Nora, murmură el. Nicidecum.

Se răsuci brusc, cu ochii scăpărând de mânie.

– Justiția noastră e o parodie. Unui om nevinovat i s-a făcut o înscenare și e luat drept un abominabil ucigaș în serie. Iar adevăratul ucigaș e încă în libertate. Din povestea asta mai lipsește o bucată a naibii de mare de adevăr. Am de gând să-l descopăr.

– Bill – pentru numele lui Dumnezeu, nu te-apuca să-l urmărești pe Diogenes.

– Şi Margo? Ai de gând să-l laşi pe ucigaşul ei să scape nepedepsit? Cu Pendergast în închisoare şi cu D'Agosta degrevat din funcţie, sau mai rău, n-a mai rămas nimeni care s-o facă, în afară de mine.

– N-o face. Te rog, nu. Nu e decât o altă decizie impulsivă – şi stupidă.

El se întoarse din nou spre fereastră.

– Recunosc că e impulsivă. Poate şi stupidă. Exact cum spui...

Nora se ridică de pe scaun, simţindu-se ea însăşi cuprinsă de un val de furie.

– Şi cum rămâne cu noi? Cu viitorul nostru? Dacă-i iei urma lui Diogenes, o să te ucidă. Nu eşti pe măsura lui!

Smithback continuă să se uite pe fereastră şi nu răspunse imediat. Pe urmă se foi.

– Pendergast mi-a salvat viaţa, spuse el, cu voce scăzută. A salvat-o şi pe a ta.

Ea îi întoarse spatele, exasperată.

El se apropie şi o luă în braţe.

– N-o s-o fac... dacă aşa spui tu.

– E singurul lucru pe care n-o să ţi-l spun. Decizia îţi aparţine.

Smithback se retrase cu un pas, îşi înnodă cravata şi îşi puse haina.

– Aş face bine să plec la lucru.

O sărută.

– Te iubesc, Nora.

Ea scutură din cap.

– Fii foarte, foarte prudent.

– O să fiu, îţi promit. Ai încredere în mine.

Şi dispăru dincolo de uşă.

71

O zi mai târziu şi cu şaizeci şi cinci de kilometri mai spre nord, soarele pătrundea palid prin ferestrele acoperite de jaluzele ale unei rezerve mici din Secţia de terapie intensivă a unei clinici particulare. O singură pacientă era întinsă sub un cearşaf, conectată la mai multe aparate mari care piuiau încet, aproape reconfortant.

O asistentă intră, verifică aparatele, notă valoarea câtorva dintre semnele vitale, apoi se întrerupse ca să-i arunce o privire pacientei.

– Bună dimineaţa, Theresa, spuse ea, radioasă.

Ochii bolnavei rămaseră închişi şi nu-i răspunse. Îi scoseseră sonda gastrică şi nu se mai afla într-un pericol imediat, dar era totuşi o femeie foarte grav bolnavă.

– E o dimineaţă frumoasă, continuă asistenta, deschizând jaluzelele şi lăsând o rază de soare să cadă pe aşternuturi.

Dincolo de ferestrele vilei Queen Anne, care ocupa o suprafaţă întinsă, fluviul Hudson sclipea în mijlocul peisajului de iarnă din ţinutul Putnam.

Faţa palidă a femeii era încadrată de părul scurt, castaniu, răsfirat pe faţa de pernă din bumbac.

Asistenta îşi reluă activitatea, schimbă punga pentru perfuzie, netezi aşternuturile. În cele din urmă, se aplecă asupra femeii şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă.

Ochii pacientei se deschiseră încet.

Asistenta se opri, apoi îi luă mâna.

– Bună dimineața, repetă, ținând-o ușor de mână.

Ochii se mișcară din stânga în dreapta. Buzele se deschiseră, dar nu se auzi nici un sunet.

– Încă nu-ncerca să vorbești, spuse asistenta, apropiindu-se de intercom. O să fie bine. Ai trecut printr-o încercare grea, dar acum totul e perfect.

Apăsă pe maneta intercomului și se aplecă spre el, vorbind cu voce scăzută.

– Pacienta de la Urgențe se trezește, murmură ea. Anunțați-l pe doctorul Winokur.

Se întoarse lângă pat și luă din nou mâna femeii.

– Unde...?

– Ești la Clinica Feversham, dragă Theresa. La câțiva kilometri de Cold Spring. Suntem în 31 ianuarie și ai fost inconștientă vreme de șase zile, dar te-am ajutat cât ne-a stat în putință. Totul e perfect. Ești o femeie puternică și sănătoasă și o să-ți revii.

Pacienta o privi cu ochi ușor mărițI.

– Ce...? reuși să rostească vocea ei slabă.

– Ce s-a-ntâmplat? Nu-ți face acum probleme pentru asta. Ai scăpat ca prin urechile acului, dar s-a terminat totul. Aici ești în siguranță.

Femeia din pat se străduia să vorbească, buzele i se mișcau.

– Încă nu-ncerca să vorbești. Păstrează-ți forțele pentru doctor.

– ... încercat să mă omoare...

Nu rostea decât cuvinte disparate.

– Cum spuneam, nu-ți face probleme. Concentrează-te asupra însănătoșirii.

– ... îngrozitor...

Asistenta îi mângâie mâna cu blândețe.

– Sunt sigură că așa a fost, dar să nu insistăm acum asupra acestui subiect. Doctorul Winokur o să fie aici din clipă-n clipă și s-ar putea să-ți pună câteva întrebări. Ar trebui să te-odihnești, draga mea.

– Obosită... Obosită...

– Sigur că ești obosită. Ești foarte obosită. Dar încă nu poți s-adormi din nou, Theresa. Rămâi trează pentru mine și pentru doctor. Doar acum. Așa, ești o fetiță bună.

– Nu sunt... Theresa.

Asistența îi zâmbi cu indulgență, bătând-o pe mână.

– Nu-ți face griji pentru nimic. O ușoară stare de confuzie la trezire e perfect normală. Hai să ne uităm pe fereastră în timp ce-l așteptăm pe doctor. Nu-i așa că e o zi minunată?

72

Hayward nu mai vizitase niciodată legendarul arest de înaltă securitate din Bellevue Hospital, așa că se apropie de intrare din ce în ce mai curioasă. Coridoarele lungi, strălucitor luminate, miroseau a alcool și a înălbitor și drumul trecea pe lângă vreo șase uși încuiate: Secția de urgențe pentru adulți, Urgențe psihiatrice, Pacienți internați, ajungând în final în fața celei mai intimidante dintre toate: o ușă dublă, din oțel inoxidabil, flancată de doi infirmieri în costume albe și de un sergent din NYPD, așezat la un birou. Pe ușă exista o plăcuță identificatoare de dimensiuni reduse, pe care erau mâzgălite cuvintele: „Zona de securitate".

Hayward își arătă insigna.

– Căpitan Laura Hayward și o vizitatoare. Suntem așteptate în D-11.

– 'Neața căpitane, răspunse pe ton lejer sergentul, apoi îi luă legitimația, notă câteva informații pe foaia de înregistrare și i-o întinse s-o semneze.

– Vizitatoarea va aștepta aici în timp ce vorbesc mai întâi eu cu deținutul.

– Sigur, sigur, spuse sergentul. Joe o să vă-nsoțească.

Cel mai voinic dintre infirmieri dădu din cap, fără să schițeze nici un zâmbet.

Sergentul se întoarse spre un telefon de alături și formă un număr. O clipă mai târziu, se auzi zgomotul deschiderii unor zăvoare grele, automate. Infirmierul pe nume Joe deschise ușa.

– D-11 ați spus?

– Exact.

– Pe aici, căpitane.

Dincolo de ușă se întindea un culoar îngust, cu podeaua și pereții acoperiți cu linoleum. Pe ambele părți era câte un șir lung de uși. Uși metalice, cu ferestruici mici, pentru observare, la nivelul ochilor. Un cor bizar de voci estompate ieși în întâmpinarea lui Hayward: înjurături furioase, plânsete, o bolboroseală groaznică, numai pe jumătate omenească, totul răzbătând de dincolo de uși. Acolo mirosul era diferit; sub duhoarea de alcool și detergenți se simțea un iz vag de vomă și de excremente, plus altceva, un miros cunoscut din timpul vizitelor în diverse închisori de maximă securitate: mirosul fricii.

Ușa se închise zăngănind în urma lor. O clipă mai târziu, zăvoarele automate se recuplară cu un pocnet care semăna a foc de pistol.

Îl urmă pe infirmier de-a lungul unui coridor, dincolo de un colț și apoi pe un coridor similar. Către capătul acestuia, identifică fără nici o greutate încăperea spre care se îndreptau: era, fără nici un dubiu, cea păzită de patru bărbați în costum. Coffey scăpase arestarea, dar era al naibii de sigur că nu voia să-i mai scape nimic altceva.

Agenții se întoarseră spre ea în timp ce se apropia. Hayward îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind agentul Rabiner, lacheul lui Coffey. Și nu părea încântat s-o vadă.

– Puneți-vă armele în seif, căpitane, îi ceru, în loc de salut.

Ea își scoase revolverul și spray-ul lacrimogen și le așeză în locul indicat.

– S-ar părea că-l ținem la păstrare, spuse Rabiner, cu un zâmbet onctuos. L-am arestat pentru uciderea lui Decker, care e pasibilă de pedeapsa cu moartea, conform statutului federal. Acum nu mai avem de așteptat decât evaluarea psihiatrică. Până la sfârșitul săptămânii o să fie izolat într-o celulă de la Herkmoor. Ca mâine îl ducem pe ticălosul ăsta la proces.

– Sunteți foarte vorbăreț în dimineața asta, domnule agent Rabiner, comentă Hayward.

Replica îl făcu să amuțească.

– Acum aş vrea să-l văd. Mai întâi eu, apoi o s-aduc o vizitatoare.

– Intraţi singură sau aveţi nevoie de protecţie?

Ea nu se osteni să-i răspundă. Făcu pur şi simplu un pas înapoi şi aşteptă până când unul dintre agenţi trase zăvorul uşii, cu arma pregătită, după ce aruncase mai întâi o privire pe micul geam.

– Strigaţi dacă devine violent.

Hayward intră în lumina crudă din celulă.

Îmbrăcat într-un combinezon portocaliu de deţinut, Pendergast stătea liniştit pe patul îngust de campanie. Pereţii celulei erau capitonaţi şi nu exista alt mobilier.

Pentru o clipă, Hayward nu scoase nici o vorbă. Se obişnuise într-o asemenea măsură să-l vadă într-un costum negru, bine croit, încât combinezonul părea ciudat de nelalocul lui. Era palid şi tras la faţă, dar calm.

– Căpitane Hayward. Se ridică şi arătă către pat: Ia loc, te rog.

– E în ordine. Prefer să stau în picioare.

– Bine, zise Pendergast, rămânând şi el în picioare, din politeţe.

În celula minusculă se lăsă tăcerea. Hayward nu era genul care rămâne fără cuvinte, dar adevărul era că încă nu-şi dădea seama ce impuls o îndemnase să facă o asemenea vizită. După o clipă îşi drese glasul.

– Cum ai reuşit să-l calci pe nervi pe agentul special Coffey? întrebă ea.

Pendergast schiţă un zâmbet firav.

– Agentul Coffey are o părere exagerat de bună despre sine însuşi. E un punct de vedere cu care eu n-am reuşit niciodată să fiu de acord. Acum câţiva ani ne-am ocupat împreună de un caz şi sfârşitul n-a fost tocmai favorabil în ceea ce-l privea.

– Întreb fiindcă noi am încercat să obţinem jurisdicţia asupra cazului, dar n-am mai văzut niciodată FBI-ul călcând cu atâta putere în picioare NYPD-ul. Şi n-a făcut-o în obişnuitul mod semicordial.

– Nu mă surprinde.

– Adevărul e că în evoluţia cazului au apărut două întorsături bizare, încă neoficiale, despre care aş vrea să te-ntreb.

– Te rog.

– S-a dovedit că Margo Green e în viață. Cineva a pus la cale o înșelăciune la spital, a aranjat să fie transferată în nordul statului, sub un nume fals, și a lăsat în locul ei cadavrul unei vagaboande dependente de droguri, care trebuia trimis la cimitirul săracilor. Medicul legist spune c-a fost o simplă eroare, iar directorul medical susține că e vorba de o „încurcătură birocratică regretabilă". E ciudat că amândoi îți sunt cunoștințe vechi. Mama lui Green era să aibă un atac de cord când a aflat că fiica pe care tocmai și-a îngropat-o trăiește.

Tăcu, îngustându-și ochii, apoi izbucni:

– Fir-ar să fie, Pendergast! Nu poți să faci *nimic* cum scrie la carte? Și cum ai fost în stare să-i faci unei mame așa ceva?

El îi răspunse după o clipă de tăcere.

– Durerea ei trebuia să fie sinceră. Diogenes ar fi remarcat orice simulare. Oricât de crud ar părea, gestul a fost necesar pentru salvarea vieții lui Margo Green – și, în ultimă instanță, viața ei e mai importantă decât durerea temporară a mamei ei. Era necesară păstrarea unui secret *desăvârșit*, motiv pentru care nu i-am spus nimic nici măcar locotenentului D'Agosta.

Hayward oftă.

– Oricum, tocmai am vorbit cu Green la telefon. E incredibil de slăbită și am purtat cea mai concisă discuție cu putință, dar era foarte lucidă. Și ceea ce-a avut de spus m-a surprins al naibii de mult. E absolut sigură că n-ai atacat-o tu, iar descrierea ei se potrivește foarte bine cu toate celelalte descrieri ale fratelui tău obținute până acum. Problema e că, atât la locul crimei cât și pe arma cu care s-a apărat ea, apare sângele tău, alături de fibrele textile, de păr și de alte probe materiale. Așa că dovezile ne pun în fața unei adevărate enigme.

– Cu siguranță.

– Discuțiile cu Viola Maskelene coincid cu povestea ta despre Diogenes sau cel puțin cu ceea ce-am înțeles eu din ea. Susține cu insistență că a fost răpită de el, nu de tine. Spune că el și-a recunoscut de fapt crimele și că i-a arătat unul dintre diamantele furate din Sala Astor. Nici o dovadă, bineînțeles, avem doar mărturia ei, dar ne-a ajutat să găsim casa blindată în care-a fost ținută. Unde am descoperit o serie

amenajări serioase, inclusiv dovezi foarte concludente care îl leagă pe Diogenes de furtul din Astor Hall – obiecte la care evident n-avea de gând să renunțe.

– Interesant.

– Și a fost cât pe ce să prindem pe cineva în tunelurile în care D'Agosta jură că s-a aflat Diogenes. Kaplan, gemologul, îi confirmă afirmațiile, ca și Viola Maskelene. Relatările preliminare concordă și știm că n-aveai cum să fii tu. I-am rugat și pe omologii noștri britanici să deschidă o anchetă asupra decesului lui Diogenes, survenit în Anglia, dar o să dureze. Oricum, probele par să demonstreze că, la urma urmelor, fratele tău ar putea fi în viață. Avem trei oameni care sunt convinși de asta.

Pendergast dădu din cap.

– Și tu ce crezi, căpitane?

Hayward ezită.

– Că sunt necesare mai multe investigații. Problema e că FBI-ul înaintează cu toată viteza, solicitând pedeapsa capitală pentru uciderea unuia dintre agenții săi, și se pare că nici nu s-ar putea sinchisi mai puțin de inadvertențele apărute în celelalte trei cazuri. Sau, mai degrabă, în celelalte două, de vreme ce Green nu a fost ucisă. Ceea ce îmi îngreunează continuarea investigațiilor în celelalte două cazuri.

Pendergast dădu iarăși din cap.

– Înțeleg care e problema.

Hayward îi aruncă o privire plină de curiozitate.

– Mă întrebam, pur și simplu – ai să-mi spui ceva în privința asta?

– Că am încredere că abilitățile tale te vor ajuta să găsești adevărul.

– Nimic mai mult?

– Asta-nseamnă foarte mult, căpitane.

Ea păstră o clipă tăcerea.

– Ajută-mă, Pendergast.

– Persoana care te poate ajuta e locotenentul D'Agosta. Știe tot ce e de știut despre caz, și nici n-ai putea găsi o întrebuințare mai bună a cunoștințelor sale.

– Știi că e imposibil. Locotenentului D'Agosta a fost degrevat din funcție. Pe moment nu poate ajuta pe nimeni.

– Nimic nu e imposibil. Nu trebuie decât să-nveți cum se pot deforma regulile.

Hayward oftă, iritată.

– Am o întrebare pentru tine, spuse Pendergast. Agentul Coffey știe ceva despre reapariția lui Margo Green?

– Nu, dar mă îndoiesc că s-ar sinchisi. Așa cum spuneam, ei se concentrează în totalitate asupra cazului lui Decker.

– Bun. Te-aș ruga să păstrezi informația asta secretă, cât mai mult cu putință. Cred că Margo Green e în siguranță în ceea ce-l privește pe Diogenes, cel puțin pe termen scurt. Fratele meu s-a ascuns și o să-și lingă o vreme rănile, dar când va ieși la suprafață va fi mai periculos ca oricând. Te rog s-o protejezi pe Green în timpul convalescenței. Am aceeași rugăminte și în cazul lui Smithback și al soției sale, Nora. Și într-al tău. Mă tem că sunteți cu toții ținte potențiale.

Hayward se cutremură. Ceea ce în urmă cu două zile crea impresia unei fantezii demente începea acum să pară înfiorător de real.

– O s-o fac, zise ea.

– Mulțumesc.

În celulă se lăsă din nou tăcerea. O clipă mai târziu, Hayward se dezmetici.

– Ei, ar trebui să plec. De fapt, am venit ca escortă pentru altcineva care vrea să te vadă.

– Căpitane? spuse Pendergast. Ar mai fi ceva.

Hayward se întoarse din nou spre el. Stătea acolo, palid în lumina artificială, cu privirea calmă ațintită asupra ei.

– Te rog, nu fi prea aspră cu Vincent.

Ea se grăbi să-și ferească privirea, fără să vrea.

– Tot ce-a făcut a făcut la cererea mea. De aceea ți-a spus atât de puține lucruri, de aceea s-a mutat – toate aceste acțiuni au avut drept scop să te mențină în siguranță față de fratele meu. Ca să m-ajute și ca să apere o serie de vieți, a făcut un sacrificiu profesional imens – sper și mă rog să nu fie, în aceeași măsură, și un sacrificiu personal.

Hayward nu răspunse.

– Asta e tot. La revedere, căpitane.

Ea își regăsi vocea.

– La revedere, agent Pendergast.

Pe urmă, tot fără să-l privească în ochi, se răsuci pe călcâie și bătu în geamul incasabil al ferestrei de supraveghere.

Pendergast privi ușa închizându-se în urma ei. Rămase nemișcat, în combinezonul portocaliu care nu-i era pe măsură, ascultând. Auzi câteva voci înăbușite dincolo de ușa capitonată, apoi se concentră asupra zgomotului pașilor ușori, dar hotărâți ai lui Hayward, care se îndrepta spre ieșirea din secția aceasta a spitalului. Auzi zăvoarele decuplându-se, auzi ușa grea deschizându-se cu o detunătură. Și abia după aproape treizeci de secunde se închise și se încuie din nou.

Continuă să asculte cu și mai multă atenție. Fiindcă pe coridor se auzeau alți pași, cu totul diferiți: mai înceți, mai prudenți. Se apropiau din ce în ce mai mult. Și, ascultând, trupul lui se încorda tot mai mult. O clipă mai târziu, cineva bătu din nou cu grosolănie în ușă.

– Vizitator!

Și Viola Maskelene apăru în prag.

Avea o zgârietură deasupra unui ochi și părea palidă sub bronzul ei mediteranean, dar altminteri nevătămată.

Pendergast descoperi că nu putea să se miște. Stătea pur și simplu, cu ochii la ea.

Viola înaintă și se opri stângace în mijlocul încăperii. Ușa se închise în urma ei.

Pendergast rămase în continuare nemișcat.

Ochii Violei coborâră de la fața lui la uniforma de deținut.

– Aș vrea, pentru binele tău, să nu mă fi întâlnit niciodată, spuse el, aproape cu răceală.

– Dar pentru binele tău?

El o privi îndelung, apoi răspunse, cu voce mai scăzută:

– N-o să regret niciodată că te-am întâlnit. Dar atâta vreme cât ai sentimente pentru mine – dacă așa stau într-adevăr lucrurile – o să fii

în mare pericol. Trebuie să pleci și să nu mă mai vezi sau să te mai gândești vreodată la mine. Tăcu, apoi își lăsă privirea în podea. Îmi pare foarte, foarte rău pentru toate.

Urmă o tăcere îndelungată.

– Și cu asta, basta? întrebă ea într-un târziu, cu voce joasă. N-o să știm niciodată, n-o să avem niciodată ocazia să aflăm?

– Niciodată. Diogenes e încă în libertate. Dacă o să aibă impresia că a mai rămas o legătură între noi, *oricât de neînsemnată,* o să te ucidă. Trebuie să pleci imediat, să te întorci pe Capraia, să-ți continui viața, să le spui tuturor – inclusiv inimii tale – că-ți sunt cu desăvârșire indiferent.

– Și tu?

– Eu o să știu că trăiești. E suficient.

Ea se apropie cu un pas, înverșunată.

– Nu vreau să-mi „continui" viața. Nu mai vreau. Ezită, apoi își ridică brațele și își puse palmele pe umerii lui. Nu și după ce te-am cunoscut.

Pendergast rămase neclintit ca o statuie.

– Trebuie să mă lași în urmă, spuse el, calm. Diogenes o să se-ntoarcă. Și eu n-o să te pot apăra.

– El... mi-a spus niște lucruri cumplite, zise ea, cu vocea tremurând. Au trecut treizeci și șase de ore de când am ieșit din tunelul ăla de cale ferată și în tot acest timp n-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva. Am dus o viață stupidă, dezolantă, fără dragoste. Și tu îmi ceri acum să plec de lângă singurul lucru care-nseamnă ceva pentru mine.

Pendergast îi înconjură cu delicatețe mijlocul cu brațele și se uită cercetător în ochii ei.

– Diogenes își face un scop din descoperirea celor mai adânci spaime ale cuiva. Și apoi îi dă o lovitură mortală, bine țintită. Așa reușește să îndemne oamenii să se sinucidă. Dar cuvintele lui n-au miez. Nu le lăsa să te bântuie. A-l cunoaște pe Diogenes e totuna cu a pătrunde în întuneric. Trebuie să ieși din întunericul ăsta, Viola. Întoarce-te în lumină. Ceea ce înseamnă și să te-ndepărtezi de mine.

– Nu, murmură ea.

– Întoarce-te pe insula ta și uită-mă. Dacă nu pentru binele tău, Viola, atunci pentru al meu.

Se priviră o clipă în ochi. Apoi, în lumina aspră din celula jalnică, se sărutară.

Un moment mai târziu, Pendergast se desprinse și se retrase. Avea fața neobișnuit de îmbujorată și ochii lui spălăciți străluceau.

– Rămas-bun, Viola, zise el.

Ea stătea de parcă ar fi prins rădăcini. Se scurse un minut. Apoi, cu infinită părere de rău, se răsuci și se îndreptă încet spre ușă. În prag ezită și, fără să se întoarcă, vorbi cu voce scăzută.

– O să fac cum spui. O să mă-ntorc pe insula mea. O să le spun tuturor că nici nu mi-ar putea păsa mai puțin ce se-ntâmplă cu tine. O să-mi trăiesc viața. Și, când o să fii în sfârșit liber, o să știi unde mă găsești.

Bătu scurt în fereastra de supraveghere, ușa se deschise – și ea dispăru.

EPILOG

Focul se stingea pe grătar, lăsând în urmă un morman de sfărâmături de cărbune. Lumina din bibliotecă era palidă şi obişnuita mantie de tăcere învăluia totul: măsuţele pentru lectură acoperite cu postav, cu cărţi stivuite ordonat în teancuri, zidurile de volume adormite, lămpile cu abajur şi scaunele tapiţate cu piele. Afară era o zi strălucitoare de iarnă, ultima zi a lunii ianuarie, dar în casa cu numărul 891 de pe Riverside Drive părea să domnească o noapte perpetuă.

Constance stătea pe un scaun, într-o fustă cu bordură de dantelă albă, cu picioarele îndoite sub ea, citind un tratat din secolul al optsprezecelea despre binefacerile scurgerilor de sânge. D'Agosta era aşezat alături, pe un fotoliu cu rezemători pentru cap. Pe masa de lângă el, pe o tavă de argint, se afla o cutie neîncepută de bere Budweiser.

D'Agosta se uită în treacăt la Constance, la profilul ei perfect, la părul ei lins, castaniu. Era o tânără femeie frumoasă, fără nici o îndoială; ca să nu mai spună şi că era neobişnuit, ba chiar bizar de inteligentă şi de cultă pentru vârsta ei. Însă avea ceva straniu – foarte, foarte straniu. Ştirea despre arestarea şi încarcerarea lui Pendergast nu păruse să-i trezească vreo emoţie.

D'Agosta ştia, din experienţă, că lipsa unei reacţii emoţionale era, de fapt, cea mai puternică reacţie posibilă. Îl îngrijora. Pendergast îl avertizase în privinţa sensibilităţii fetei, făcuse aluzie la nişte lucruri sumbre din trecutul ei. D'Agosta avea de multă vreme propriile dubii în privinţa stabilităţii lui Constance şi inexplicabila ei indiferenţă nu

făcea altceva decât să-i dea şi mai mult de gândit. Se întorsese în vila de la numărul 891 cu o zi înainte, aducând cu sine puţinele lucruri pe care le poseda, în parte ca să vegheze asupra ei, acum, când Pendergast lipsea – şi în parte, fiindcă nu avea unde altundeva să se ducă.

Şi mai era problema lui Diogenes. Era adevărat că fusese oprit, că planurile lui în privinţa Violei şi a Inimii lui Lucifer fuseseră zădărnicite, că fusese silit să se ascundă iarăşi. NYPD-ul credea acum în existenţa lui şi îl urmărea cu hotărâre. Deşi n-o zdruncinase întru totul, evoluţia recentă a evenimentelor părea să fi dat o lovitură convingerii că Pendergast era un criminal în serie – dar probele materiale copleşitoare continuau să fie o problemă. Însă, oricum, NYPD-ul avea deja certitudinea că Diogenes se afla în spatele furtului din Sala Astor şi că tot el o răpise pe Viola. Îi găsiseră casa blindată şi începuseră s-o dezmembreze. Cazul nu era nicidecum închis.

Într-un fel, eşecul şi fuga lui Diogenes nu făcuseră altceva decât să-l transforme într-un adversar mult mai periculos. În aminti că, în timpul convorbirii telefonice din Jaguarul de epocă, îşi dăduse pe faţă curiozitatea în privinţa lui Constance, şi se cutremură. Singura lui certitudine era meticulozitatea cu care îşi făcea Diogenes planurile. Riposta – care avea să vină, D'Agosta nu se îndoia – nu urma să apară imediat. Ceea ce îi oferea un scurt răstimp în care să se pregătească s-o întâmpine.

Constance îşi ridică privirea din carte.

– Ştiai, domnule locotenent, că încă de la începutul anilor 1800 lipitorile erau o metodă preferată pentru extragerea sângelui în exces?

D'Agosta îi aruncă o privire.

– N-aş putea spune că ştiam.

– Medicii din colonii importau adesea lipitori din Europa, *hirudinea annelida,* fiindcă erau capabile să sugă mai mult sânge decât *macrobetta decora.*

– *Macrobetta decora?*

– Lipitoarea americană, domnule locotenent.

Şi Constance se întoarse la cartea ei.

„Spune-mi Vincent", se gândi D'Agosta, privind-o cu un aer meditativ. Oricum nu ştia cu certitudine cât timp avea să mai fie locotenent.

Mintea i se întoarse la după-amiaza zilei precedente, la umilitoarea audiere internă. Pe de-o parte, fusese o ușurare imensă: Singleton se ținuse de cuvânt și toată nenorocirea fusese înregistrată drept o operațiune sub acoperire scăpată de sub control, în timpul căreia D'Agosta făcuse dovada că rațiunea lui lăsa de dorit, săvârșise greșeli – cineva din comisie îl numise „probabil cel mai prost individ din forțele de poliție" – dar în final se ajunsese la concluzia că nu comisese, în mod intenționat, nici un delict major. Lista celor minore era suficient de urâtă.

Mai bine idiot decât vinovat de un delict grav, îi spusese Singleton după aceea. Mai urmau și alte audieri, dar viitorul lui ca polițist în NYPD – sau ca polițist în general – era pus la îndoială într-o foarte mare măsură.

Hayward depusese bineînțeles mărturie. O făcuse cu voce hotărâtă neutră, apelând la obișnuitul jargon al poliției, dar nu se uitase deloc – *nici măcar o sigură dată* – în direcția lui. Însă, în felul ei, mărturia fusese eficientă, în sensul că îl ajutase să scape de cele mai grave acuzații.

Luă din nou dosarul lui Diogenes în poală, simțind împunsătura subită a inutilității. Cu zece zile înainte se aflase în aceeași încăpere, uitându-se în același dosar, și tot fără Pendergast, care l-ar fi putut îndruma. Numai că între timp fuseseră uciși patru oameni, iar agentul FBI, în loc să fie „mort", era la Bellevue, supus unui soi de evaluare psihologică. D'Agosta nu descoperise nimic folositor atunci – ce anume ar fi putut să descopere acum?

Dar trebuia să insiste. Îi luaseră totul: cariera, relația cu Hayward, cel mai bun prieten – totul. Nu-i mai rămăsese de făcut decât un singur lucru: să dovedească nevinovăția lui Pendergast. Și pentru asta trebuia să-l găsească pe Diogenes.

În adâncurile casei se auzi sunetul estompat al unei sonerii. Era cineva la ușă.

Constance își ridică privirea. Pentru cea mai scurtă dintre clipe, pe față i se citi frica nemascată – și altceva, ceva inefabil – înainte de a recădea vălul lipsit de orice expresie.

D'Agosta se ridică.

– E OK. Probabil niște copii din vecini, puși pe joacă. Mă duc să văd.

Lăsă dosarul deoparte, își verifică pe furiș arma și se îndreptă spre ușa bibliotecii, dar chiar atunci dădu cu ochii de Proctor care se apropia traversând holul de la intrare.

– Un domn vrea să vă vadă, spuse acesta.

– Ai luat toate precauțiile necesare? întrebă D'Agosta.

– Da, domnule, am...

Însă, chiar în clipa aceea, pe culoar, în spatele lui Proctor, își făcu apariția un bărbat într-un scaun cu rotile. D'Agosta se holbă uimit la el când îl recunoscu pe Eli Glinn, directorul firmei Effective Engineering Solution.

Glinn se strecură printre el și Proctor, atingându-i în treacăt, și se îndreptă spre una dintre mesele din bibliotecă. Își făcu loc cu o mișcare bruscă a brațului, împingând într-o parte mai multe teancuri de cărți. Apoi așeză pe masă un braț de hârtii: schițe, hărți, planuri de clădiri, scheme mecanice și electrice.

Constance se ridicase și stătea în picioare, cu cartea în mână, uitându-se la el.

– Ce căutați aici? întrebă D'Agosta. Și cum ați găsit locul ăsta?

– Asta n-are importanță, răspunse bărbatul, întorcându-se spre el cu un licăr în ochiul sănătos. Duminica trecută am făcut o promisiune.

Își ridică mâna ascunsă în mănușa neagră, în care ținea un dosar subțire, lucios. Îl puse pe masă.

– Și iată, îl aveți: un profil psihologic preliminar al lui Diogenes Bernoulli Pendergast. Și pot adăuga că e actualizat, pentru a reflecta evenimentele cele mai recente – sau cel puțin ceea ce am spicuit din rapoartele de presă și din sursele mele. Contez pe dumneavoastră pentru mai multe informații.

– Sunt foarte multe.

Glinn se uită în jur.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți Constance.

Ea dădu din cap, aproape ca și cum ar fi făcut o plecăciune.

– O să am nevoie și de ajutorul dumneavoastră.

– Aș fi încântată.

– De unde acest interes neașteptat? întrebă D'Agosta. Am avut impresia...

– Că nu îi acordam cea mai mare prioritate? Așa e. La momentul respectiv, părea o problemă relativ lipsită de importanță, un mod simplu de a câștiga niște bani. Însă apoi s-a întâmplat *asta*. Bătu cu palma în dosarul cu coperte lucioase. S-ar putea să nu existe nici un om mai periculos în întreaga lume.

– Nu înțeleg.

Pe buzele lui Glinn se contură un zâmbet sumbru.

– O să-nțelegeți când o să citiți profilul.

D'Agosta arătă spre masă cu un gest al capului.

– Și ce sunt toate celelalte hârtii?

– Planuri și scheme mecanice ale aripii de maximă securitate a penitenciarului Herkmoor, din nordul statului New York.

– De ce?

– Aș zice că motivul e evident. Clientul meu, agentul Pendergast.

– Dar Pendergast e la Bellevue, nu la Herkmoor.

– Va fi acolo destul de curând.

D'Agosta îl privi uluit.

– Vreți să spuneți că o să... o să-l ajutăm să evadeze?

– Da.

Constance își reținu un țipăt.

– E una dintre cele mai stricte închisori în țară. De la Harkmoor n-a evadat nimeni, niciodată.

Glinn continuă să-l fixeze pe D'Agosta cu privirea.

– Știu.

– Credeți că e posibil?

– Totul e posibil. Dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

D'Agosta se uită la hârtiile și la planurile de pe masă. Conțineau toate lucrurile la care te-ai fi putut duce cu gândul – schemele de funcționare și desenele tuturor sistemelor tehnice, structurale și electrice din clădire. Pe urmă aruncă o privire spre Constance. Ea dădu din cap, aproape imperceptibil.

În cele din urmă, se uită din nou la ochiul scânteietor al lui Glinn. Pentru prima oară după mult timp, se simți invadat de un val neașteptat de speranță dezlănțuită.

– Contați pe mine, spuse. Așa să-mi ajute Dumnezeu, *contați pe mine.*

Pe fața plină de cicatrice a lui Glinn apăru un alt zâmbet. Bătu ușor cu palma înmănușată în mormanul de hârtii.

– Haideți, prieteni, avem multe de făcut.

Al șaselea roman la seriei „Pendergast“ readuce acțiunea în locul său de început, Muzeul de Istorie Naturală din New York, și reunește câteva dintre personajele principale ale romanelor precedente: Bill Smithback, Nora Kelly, Margo Green, Laura Hayward, Vincent D'Agosta și, bineînțeles, agentul special FBI Aloysius Pendergast. Cititorii află cum a scăpat acesta din urmă de moartea la care îl condamnase contele Fosco și văd apoi cum ajunge să fie din ce în ce mai prins în vârtejul unui dans al morții, în care îl târăște fratele său mai mic, Diogenes, un adevărat geniu al răului, punându-i în pericol pe toți cei care îi sunt dragi sau cât de cât apropiați agentului FBI.

Dansul morții, un regal al suspansului, un thriller scris cu măiestria cuplului Preston–Child, pe care fiecare roman al seriei pare s-o fi adus cu o treaptă mai aproape de perfecțiune, îl introduce pe cititor, încă din primul capitol, într-o lume a groazei, lumea demențială a lui Diogenes, care pare să fie tot timpul cu un pas înaintea lui Pendergast. Va reuși agentul FBI să riposteze și să salveze ce mai poate fi salvat?

ISBN 978-606-609-049-0

9 786066 090490

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao